UNU

Degetele lui îmi atingeau delicat spatele, abia apăsând, dar chiar şi-aşa îmi trimiteau unde de şoc prin trup. Apoi, încet, palmele îmi mângâiau pielea, coborându-mi pe coaste, până când ajunseră să mi se odihnească în curburile şoldurilor. Imediat sub ureche, i-am simțit buzele apăsându-mi gâtul, urmând o nouă sărutare puțin mai jos, apoi alta, şi alta... Buzele i s-au mutat de la gât la obraz şi apoi, în cele din urmă, mi-au găsit gura. Ne-am sărutat, îmbrățişându-ne strâns. Sângele-mi ardea în vene şi mă simțeam mai vie decât oricând în acele clipe. Îl iubeam, îl iubeam pe Christian atât de mult, încât...

Christian?

O, nu!

O anumită parte mai rațională a creierului meu înțelese îndată ce se întâmpla... şi, frate, tare-i mai sărise muştarul! Restul lui, totuşi, încă trăia acea îmbrățişare, simțind-o ca şi cum eu aş fi fost cea mângâiată şi sărutată. Acea parte a mea nu se putea desprinde. Mă contopisem atât de mult cu Lissa şi, din toate punctele de vedere, asta mi se întâmpla mie.

Nu, m-am mustrat singură, cu asprime. Nu e ceva real... nu pentru tine. Ieşi de-acolo.

Dar cum aş fi putut să mai ascult de logică, dacă toți nervii din corp îmi luaseră foc?

Tu nu eşti ea. Asta nu-i mintea ta. Ieşi de-acolo.

Buzele lui. În clipa de față, nu mai exista altceva pe lume, decât buzele lui.

Nu e el. Ieşi de-acolo.

Sărutările erau la fel, exact aşa cum mi le aminteam cu el...

Nu, nu e Dimitri. Ieşi de-acolo!

Numele lui Dimitri a avut efectul apei reci izbindu-mă în față. Am ieşit.

M-am ridicat în capul oaselor pe patul meu, cu spinarea dreaptă, simțindu-mă deodată murdărită. Am vrut să azvârl păturile cu picioarele, dar n-am reuşit decât să mi le încurc chiar mai rău. Inima îmi bătea cu putere în piept şi am încercat să inspir adânc, ca să o potolesc şi să mă întorc la propria-mi realitate.

E clar că se schimbaseră vremurile. Mai demult, coşmarurile Lissei obişnuiau să mă trezească din somn. Acum, mă trezea şi viața ei sexuală. Să spui că între cele două exista o mică diferență însemna un adevăr rostit doar pe jumătate.

De fapt, mă deprinsesem să-i blochez interludiile romantice... asta, cel puțin, când eram trează. De data aceasta, Lissa şi Christian reuşiseră (fără intenție) să mă păcălească. În somn, sistemul meu de apărare nu funcționa, permițând transmiterea unor emoții puternice prin intermediul legăturii pe care o aveam cu prietena mea cea mai bună.

N-ar fi fost o problemă dacă ei doi ar fi stat în pat ca oamenii normali... şi, prin „ar fi stat în pat”, înțeleg „ar fi dormit”.

— Dumnezeule, am bombănit, rotindu-mă şi aruncându-mi picioarele dincolo de marginea patului. Un căscat mi-a înăbuşit vocea. Lissa şi Christian chiar n-ar fi putut să-şi țină mâinile acasă măcar până la ora deşteptării?

Mai rău decât faptul că fusesem trezită, totuşi, era felul în care încă mă simțeam. Sigur, nimic din ceea ce percepusem nu mi se întâmplase în realitate mie. Nu pielea mea fusese cea dezmierdată, nici buzele mele nu fuseseră cele sărutate. Cu toate acestea, trupul meu părea să resimtă pierderea.

De multă vreme nu mai fusesem într-o situație de genul acesta.

Simțeam peste tot durere şi căldură. Era o senzație tâmpită dar, dintr-odată, îmi doream cu disperare să mă mângâie cineva... fie şi numai să mă țină în brațe. Dar, categoric, nu Christian. Amintirea acelor buze apăsând pe ale mele îmi străfulgera din nou mintea, felul cum le simțisem şi cum cugetul meu adormit fusese atât de convins că Dimitri era cel care mă săruta.

M-am ridicat pe picioarele tremurânde cu un sentiment de nelinişte şi... ei bine, de tristețe.

Tristețe şi pustietate. Din nevoia de a ieşi din acea dispoziție stranie, mi-am pus un halat, mi-am încălțat papucii şi am ieşit din cameră, îndreptându-mă spre baia din capătul culoarului. Mi-am împroşcat fața cu apă rece şi m-am holbat în oglindă. Reflexia care mi-a întors privirea avea părul încâlcit şi ochii injectați de sânge. Arătam nedormită, dar nu-mi doream să mă întorc în pat. Nu voiam

să-mi asum deocamdată riscul de a adormi la loc. Aveam nevoie de ceva care să mă trezească şi să-mi scuture din minte ceea ce văzusem.

Ieşind din baie, am cotit spre casa scării, coborând treptele cu paşi uşori. Primul etaj al internatului era liniştit şi tăcut. Se făcuse aproape de amiază: miezul nopții pentru vampiri, din moment ce activitatea lor se desfăşura după un program nocturn. Furişându-mă până la tocul unei uşi, am cercetat holul. Era pustiu, cu excepția moroiului care căsca la biroul de la intrare. Răsfoia fără tragere de inimă o revistă, trezirea lui atârnând de un fir dintre cele mai subțiri. Ajunse la sfârşitul revistei şi căscă din nou. Răsucindu-se cu scaunul său rotativ, azvârli publicația pe o masă din spate şi întinse mâna după ceea ce trebuie să fi fost altceva de citit.

Cât timp stătu întors cu spatele, am țâşnit pe lângă el spre uşile duble care dădeau spre exterior. Rugându-mă să nu scârțâie, am întredeschis-o puțin pe una dintre ele, doar cât să mă pot strecura prin crăpătură. De îndată ce-am ajuns afară, am închis uşa cât mai uşor cu putință. Niciun zgomot. În cel mai rău caz, tipul putea să creadă că se făcuse cumva curent.

Simțindu-mă ca un ninja, am ieşit la lumina zilei.

Vântul rece îmi izbi fața, dar asta era exact ceea ce-mi trebuia. Crengile desfrunzite ale copacilor se legănau în bătaia lui, râcâind pereții clădirii internatului ca tot atâtea unghii. Soarele se zgâi la mine dintre norii plumburii, reamintindu-mi că ar fi trebuit să fiu în pat, dormind. Mijindu-mi ochii prin lumină, mi-am înfăşurat mai strâns halatul şi am mers până într-o parte a clădirii, într-un loc aflat între ea şi sala de sport, mai puțin expus vitregiilor naturii. Zloata de pe alee îmi îmbibase papucii, dar nu-mi păsa.

Mda, era o zi de iarnă mizerabilă, specifică pentru Montana, dar asta şi urmăream. Aerul înghețat contribuia din plin la trezirea mea şi la alungarea rămăşițelor scenei de amor virtual. În plus, mă menținea cu fermitate ancorată în propria-mi minte. Era mai bine să mă concentrez asupra frigului care-mi pătrundea trupul, decât pe senzațiile oferite de prezența mâinilor lui Christian pe el. Oprindu-mă acolo, cu privirea fixată pe un pâlc de copaci pe care de fapt nu-i vedeam, am fost surprinsă resimțind o scânteiere de furie la adresa lui Christian şi a Lissei. Cât de drăguț trebuie să fie, m-am gândit cu amărăciune, să faci orice mama dracului îți doreşti. Lissa comenta deseori că şi-ar fi dorit să-mi simtă gândurile şi trăirile aşa cum i le simțeam eu pe ale ei. Adevărul e că habar n-avea cât de norocoasă putea să fie. Habar n-avea cum e când gândurile altcuiva dau buzna peste ale tale, cum se amestecă trăirile altcuiva în cele proprii. Nu ştia ce înseamnă să trăieşti viața amoroasă perfectă a altcuiva, în timp ce a ta practic nu exista. Nu înțelegea cum e să fii plină de o iubire atât de puternică, încât să-ți înjunghie pieptul... de o iubire pe care nu puteai decât s-o simți, nu s-o şi exprimi. Să-ți ții iubirea îngropată în suflet era ceva foarte asemănător cu înfrânarea mâniei, după cum învățasem.

Pur şi simplu, te rodea până când îți venea să urli, sau să dai cu piciorul în ceva.

Nu, Lissa nu înțelegea nimic din toate acestea. Nici n-avea nevoie. Putea să-şi ducă mai departe propriile legături romantice, fără să se sinchisească de ceea ce-mi făcea mie.

Am observat că începusem din nou să răsuflu greu, de data aceasta de furie. Senzația iritantă provocată de înlănțuirea recentă dintre Lissa şi Christian dispăruse. Fusese înlocuită de mânie şi de gelozie, sentimente născute din ceea ce eu nu puteam avea, în timp ce ei îi erau atât de la îndemână. M-am străduit din răsputeri să-mi înăbuş aceste senzații. Nu voiam să simt astfel față de cea mai bună prietenă a mea.

— Eşti somnambulă? se auzi o voce din spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie, surprinsă. Dimitri era acolo, urmărindu-mă, părând în acelaşi timp amuzat şi curios. Se pare că, în timp ce fierbeam de nervi din cauza problemelor nedreptei mele vieți amoroase, sursa acestor probleme dăduse peste mine. Nu-l auzisem deloc apropiindu-se. Halal aptitudini de ninja! Şi, la drept vorbind, ce, aş fi murit dacă m-aş fi pieptănat un pic înainte să ies?

Mi-am trecut în grabă mâna prin părul meu lung, ştiind că era un pic cam târziu. Probabil că arăta de parcă mi-ar fi murit un animal în creştet.

— Testam sistemul de securitate al internatului, i-am zis. E naşpa.

O umbră de zâmbet îi jucă pe buze. Frigul începuse deja să mi se strecoare în oase şi nu m-am putut împiedica să observ cât de călduroasă părea haina lui lungă de piele. Nu m-aş fi supărat dacă m-aş fi înfăşurat în ea.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a zis:

— Probabil că ai înghețat. Vrei să-ți dau haina mea? Am scuturat din cap, hotărâtă să nu mărturisesc că nu-mi mai simțeam picioarele.

— Mi-e bine. Tu ce cauți aici? Testezi şi tu sistemul de securitate?

— Eu sunt securitatea. Sunt de gardă.

Gardienii şcolii patrulau mereu în schimburi prin zonă, cât timp dormeau toți ceilalți.

Strigoii, vampirii nemuritori care-i vânau pe vampirii moroi ca Lissa, nu ieşeau în lumina soarelui, însă elevii înclinați să încalce regulile — să zicem, de exemplu, furişându-se afară din clădirea internatului — reprezentau o problemă zi şi noapte.

— Atunci, faci treabă bună, am replicat. Mă bucur că am fost în măsură să-ți pun la încercare uimitoarele aptitudini. Acum ar cam trebui să plec.

— Rose...

Dimitri mă prinse cu mâna de braț şi, cu tot vântul şi frigul şi zloata, un fulger de căldură mă străbătu.

Îmi dădu drumul tresărind, de parcă ar fi simțit şi el arsura.

— De fapt, ce cauți aici?

Apelase la tonul de mai lasă prostiile, aşa că i-am oferit cel mai sincer răspuns posibil.

— Am avut un vis urât. Am vrut să iau puțin aer.

— Aşa că te-ai repezit afară. Nici măcar nu ți-a trecut prin minte că încâlci regulile... şi nici să-ți pui o haină pe tine.

— Mda, am răspuns. În rezumat, cam asta ar fi.

— Rose, Rose. De data aceasta, era tonul de exasperare. Tu nu te schimbi. Mereu te repezi fără să gândeşti.

— Nu-i adevărat, am protestat eu. M-am schimbat o grămadă.

Expresia amuzată i se stinse brusc pe chip, lăsând locul tulburării. Mă examina din ochi preț de câteva clipe.

Uneori, simțeam că parcă ochii aceia ar fi fost capabili să-mi pătrundă drept în suflet.

— Ai dreptate. Te-ai schimbat.

Nu părea prea bucuros s-o recunoască. Se gândea probabil la ceea ce se întâmplase acum aproape trei săptămâni, când ajunseserăm, împreună cu câțiva prieteni, să fim capturați de strigoi. Doar printr-un noroc chior izbutiserăm să scăpăm... însă nu toți. Mason, un bun prieten de-al meu şi un tip înnebunit după mine, fusese ucis, iar o parte din mine n-avea să-şi ierte niciodată asta, chiar dacă-i omorâsem asasinii.

Întâmplarea aceea îmi oferise o viziune mai întunecată asupra vieții. Mă rog, le oferise tuturor celor de-aici, de la Academia Sf. Vladimir, o viziune mai întunecată, dar în mod special mie. Iar ceilalți începuseră să-mi observe schimbarea.

Cu toate acestea, nu-mi plăcea să-l văd îngrijorat pe Dimitri, aşa că i-am alungat observația cu o glumă.

— Ei bine, nu-ți face probleme. Se apropie ziua mea de naştere. De îndată ce-o să împlinesc optsprezece ani, o să fiu o persoană adultă, corect? Sunt sigură c-o să mă trezesc în dimineața aceea maturizată complet şi aşa mai departe.

După cum sperasem, încruntarea i se îndulci într-un mic zâmbet.

— Da, sunt convins. Cât mai e, cam o lună?

— Treizeci şi una de zile, l-am anunțat, afectată.

— Nu că le-ai număra.

Am ridicat din umeri, iar el a izbucnit în râs.

— Presupun că ți-ai făcut şi lista cu invitați. Zece pagini? La un rând? Clasificați în ordinea priorităților?

Zâmbetul îi zăbovea pe chip. Era unul dintre acele zâmbete relaxate, autentic amuzate, atât de rare la el.

Am dat să mai fac o glumă, însă imaginea cu Lissa şi Christian mi-a răbufnit din nou în minte. Acea senzație de tristețe şi de gol în stomac mi-a revenit. Orice mi-aş fi putut dori — haine noi, un

iPod, orice — mi s-a părut dintr-odată lipsit de valoare.
Ce mai însemnau astfel de cadouri față de cel pe care mi-l doream mai mult decât orice? Doamne, chiar mă schimbasem.
— Nu, i-am răspuns cu o voce firavă. N-am nicio listă.
Își înclină capul să mă privească mai bine, făcând ca o parte din părul lui lung până la umeri să-i vină peste față. Era şaten, la fel ca al meu, dar nici pe departe la fel de închis. Al meu bătea câteodată spre negru.
Își împinse deoparte şuvițele rebele, dar imediat se trezi cu ele spulberate la loc de vânt.
— Nu pot să cred că nu-ți doreşti nimic. O să fie o aniversare plictisitoare.
Libertatea, mi-am zis în gând. Era unicul dar după care tânjeam. Libertatea propriilor alegeri. Libertatea de a iubi pe cine voiam.
— N-are importanță, am replicat în schimb.
— Ce vrei să...
Se opri. Înțelesese. Mereu înțelegea. Asta făcea parte din motivele pentru care eram atât de legați, în ciuda diferenței de vârstă de şapte ani. Ne îndrăgostiserăm unul de celălalt toamna trecută, când mi-a devenit instructor de lupte. Pe măsură ce lucrurile dintre noi au început să se înfierbânte, am descoperit că aveam mai multe subiecte de îngrijorare decât simpla diferență de vârstă. Amândoi aveam s-o apărăm pe Lissa după ce ea va absolvi academia, aşa că nu puteam permite ca sentimentele noastre să ne distragă, cât timp ea reprezenta prioritatea noastră.
Desigur, era mai simplu de spus decât de făcut, fiindcă eu nu credeam că sentimentele nutrite reciproc puteau să dispară vreodată. Amândoi aveam clipe de slăbiciune, clipe care conduceau spre câte-un sărut furat, sau rostirea unor lucruri care nu s-ar fi cuvenit.
După ce scăpaserăm de strigoi, Dimitri îmi spusese că mă iubeşte şi mărturisise în mare măsură că n-ar fi putut niciodată să fie cu altcineva, din acest motiv. Cu toate acestea, îmi dăduse clar de înțeles că, oricum, nici împreună nu puteam să fim, aşa că ne strecuraserăm înapoi în pielea personajelor noastre care se evitau reciproc, prefăcându-se că relația dintre ele ar fi una strict profesională.
Într-o tentativă nu-chiar-evidentă de a schimba subiectul, zise:
— N-ai decât să negi cât vrei, dar ştiu că ai înghețat. Hai să intrăm. Te duc eu prin spate.
N-am putut să-mi stăpânesc o uşoară surprindere. Dimitri era genul care rareori ocolea subiectele stânjenitoare. De fapt, era faimos pentru modul în care mă împingea spre conversații legate de subiecte neplăcute pentru mine. Darămite despre relația noastră nefuncțională, născută sub o zodie nenorocoasă! Mi-am dat totuşi seama că era un teritoriu pe care părea că nu are chef să calce astăzi. Mda. Categoric, lucrurile se schimbau.
— Am impresia că tu eşti cel înghețat, l-am tachinat, în timp ce ocoleam latura clădirii cu dormitoarele gardienilor novici. N-ar trebui să fiți cu toții rezistenți şi aşa mai departe, din moment ce proveniți din Siberia?
— Nu prea cred că Siberia e tocmai ceea ce-ți imaginezi.
— Mi-o imaginez ca pe un pustiu arctic, i-am răspuns cu sinceritate.
— Atunci, categoric nu e ceea ce-ți imaginezi.
— Îți lipseşte? l-am întrebat, aruncând o privire înapoi, să-l văd cum vine după mine. Era un lucru la care nu mă gândisem niciodată. După mintea mea, oricine şi-ar fi dorit să trăiască în S.U.A. Sau, mă rog, măcar nu şi-ar fi dorit să trăiască în Siberia.
— Tot timpul, mi-a răspuns, un pic nostalgic. Uneori îmi doresc...
— Belikov!
Vocea veni purtată de vânt din spatele nostru. Dimitri bombăni ceva, după care mă împinse mai departe, după colțul de care tocmai trecusem.
— Stai ascunsă.
M-am ghemuit în spatele unui gard viu de zadă care mărginea clădirea. Nu avea fructe, însă ciorchinii denşi de frunze tăioase, ascuțite, îmi zgâriau pielea acolo unde era expusă. Luând în calcul temperatura sub limita înghețului şi posibila descoperire a escapadei mele târzii, vreo câteva zgârieturi însemnau cea mai măruntă dintre problemele mele actuale.
— Nu erai de gardă, l-am auzit pe Dimitri zicând câteva clipe mai târziu.

— Nu, dar trebuia să vorbesc cu tine.
Am recunoscut vocea. Era Alberta, căpitanul gardienilor din Academie.
— N-o să am nevoie decât de un minut. Va trebui să modificăm unele schimburi cât timp vei fi la proces.
— Mi-am imaginat, zise el. În vocea lui, simţeam o nuanţă stranie, aproape stânjenită. Asta o să însemne o solicitare în plus pentru toţi ceilalţi, adăugă apoi. Sincronizare nepotrivită.
— Da, mă rog, regina îşi are propriul program, replică Alberta, pe un ton dezamăgit care îmi trezi curiozitatea. Celeste îţi va prelua turele şi, împreună cu Emil, îţi vor acoperi pe din două orele de antrenament.
Orele de antrenament? Dimitri nu avea să mai ţină antrenamente săptămâna viitoare deoarece... A! Asta era. Mi-am dat seama. Practica de teren. De mâine începea perioada de şase săptămâni de antrenament practic pentru noi, novicii. Nu mai aveam ore şi trebuia să-i apărăm pe moroi zi şi noapte, în timp ce adulţii ne puneau la încercare. „Orele de antrenament" erau probabil cele în care ar fi participat şi Dimitri la aşa ceva.
Dar la ce probă[1] se referea Alberta? Nu cumva la probele finale pe care trebuia să le trecem la sfârşitul anului şcolar?
— Ei zic că nu i-ar deranja orele suplimentare, continuă Alberta, dar mă întrebam, nu ai putea să compensezi şi să preiei câteva dintre turele lor înainte de plecare?
— Sigur, răspunse el, pe acelaşi ton sec şi ţeapăn.
— Mersi. Cred c-o să fie de folos, zise ea, suspinând. Aş fi vrut să ştiu cât va dura procesul ăsta. N-aş vrea să fiu plecată prea mult. Ai zice că treaba e rezolvată cu Dashkov, dar tocmai aud că regina şi-a pierdut curajul de a arunca în temniţă pe cineva aparţinând unei importante familii regale.
Am încremenit. Fiorul îngheţat care mă străbătea acum nu mai avea nimic de-a face cu ziua de iarnă. Dashkov?
— Sunt sigur că vor proceda aşa cum trebuie, zise Dimitri.
Mi-am dat seama imediat de ce nu spunea mai multe. Era un lucru pe care eu nu trebuia să-l aud.
— Aşa sper. Şi mai sper să nu dureze decât vreo câteva zile, aşa cum pretind ei. Uite, e o vreme mizerabilă afară. Nu vrei să vii în biroul meu câteva clipe, să arunci un ochi pe programare?
— Sigur, acceptă el. Dar lasă-mă să verific ceva mai întâi.
— Foarte bine. Te aştept.
Se aşternu tăcerea, ceea ce mă făcu să presupun că Alberta se îndepărta. Cum era de aşteptat, Dimitri apăru de după colţ şi se opri în faţa zadei. Am ţâşnit afară din ascunzătoarea mea. Expresia de pe chipul lui mă informă că ştia deja ce avea să urmeze.
— Rose...
— Dashkov? am întrebat, străduindu-mă să vorbesc cât mai încet, astfel încât să nu mă audă şi Alberta. Adică Victor Dashkov?
Nu se sinchisi să nege.
— Da. Victor Dashkov.
— Şi voi doi vorbeaţi despre... Adică...
Eram atât de uimită, atât de buimacă, încât abia dacă puteam să-mi adun gândurile. Era de necrezut.
— Credeam că e la închisoare! Vrei să spui că încă n-a fost judecat?
Da. Era, categoric, de necrezut. Victor Dashkov. Tipul care o vânase pe Lissa şi-i torturase mintea şi trupul, vrând să-i controleze puterile. Oricare moroi putea să se folosească de magie într-unul dintre cele patru elemente: pământ, aer, apă sau foc. Cu toate acestea, Lissa lucra cu un al cincilea element, aproape necunoscut, numit spirit.
Putea să vindece orice: inclusiv să învie morţii. Acesta constituia şi motivul pentru care acum eram legată psihic de ea: eram „atinsă de umbră", cum ziceau unii. Mă readusese la viaţă după accidentul de automobil care-i ucisese părinţii şi fratele, legându-mă de ea într-un mod care-mi permitea să-i simt gândurile şi trăirile.

---

1 Confuzie bazată pe pluralitatea de sensuri a cuvântului trial, înţeles atât ca proces (la tribunal), cât şi ca probă de verificare.

Victor aflase cu mult înaintea oricăruia dintre noi că ea avea puteri tămăduitoare, aşa că voise s-o țină închisă, folosind-o ca pe propriul său Izvor al Tinereții, în acelaşi timp, nu ezitase să ucidă pe oricine i-ar fi stat în cale... sau, în cazul meu şi al lui Dimitri, să se folosească de alte modalități şi mai creative pentru împiedicarea opoziției. Îmi făcusem o mulțime de duşmani în cei şaptesprezece ani de viață, însă eram destul de convinsă că nu uram pe nimeni atât de mult ca pe Victor Dashkov... cel puțin dintre cei vii.

Dimitri avea pe chip o expresie pe care o cunoşteam bine. Era cea pe care o aborda atunci când credea că aş putea să pocnesc pe cineva.

— A fost închis... dar nu, încă n-a avut un proces. Procedurile legale necesită uneori un timp îndelungat.

— Dar acum o să fie un proces? Şi tu o să participi? l-am întrebat printre dinții încleştați, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Bănuiam că pe fața mea încă aveam acea expresie de o să pocnesc pe cineva.

— Săptămâna viitoare. Au nevoie ca eu şi câțiva dintre ceilalți gardieni să depunem mărturie despre ceea ce s-a întâmplat cu tine şi cu Lissa în noaptea aceea.

Înfățişarea i s-a schimbat amintindu-şi ceea ce se petrecuse acum patru luni şi, din nou, i-am recunoscut expresia.

Era cea aprigă, protectoare, apărută arunci când cei la care ținea se aflau în primejdie.

— Zi-mi că sunt nebună dacă te întreb, dar, hm, eu şi Lissa o să venim cu voi?

Ghicisem deja răspunsul, iar acesta nu-mi făcea plăcere.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Mi-am proptit mâinile în şolduri.

— Uite, nu pare logic ca, dacă o să se discute despre ceea ce s-a întâmplat cu noi, să fim şi noi prezente acolo?

Dimitri, intrat acum pe deplin în pielea instructorului exigent, clătină din cap.

— Regina şi câțiva dintre ceilalți gardieni consideră că ar fi mai bine ca voi să nu mergeți. Există suficiente dovezi furnizate de noi şi, pe urmă, criminal sau nu, el e — sau a fost — unul dintre cei mai puternici membri ai familiilor regale din lume. Cei care ştiu despre existența procesului vor să se păstreze secretul.

— Aşadar, ce înseamnă, v-ați gândit că dacă ne luați şi pe noi, o să le spunem tuturor? m-am repezit. Haide, tovarăşe. Chiar crezi că am fi făcut aşa ceva? Singurul lucru care ne interesează este să-l vedem pe Victor închis. Pentru totdeauna. Poate şi mai mult. Şi, dacă există vreo şansă ca el să scape de închisoare, atunci trebuie să ne lăsați să mergem.

După arestare, Victor fusese dus la închisoare, iar eu crezusem că era sfârşitul poveştii. Îmi închipuisem că-l închiseseră să-i putrezească oasele acolo. Niciodată nu-mi trecuse prin gând — deşi ar fi trebuit — că era nevoie mai întâi de un proces. La vremea aceea, crimele lui mi se păreau atât de evidente. Dar, cu toate că guvernul moroilor era secret şi separat față de cel al oamenilor, el opera în mare măsură în aceleaşi moduri. Proces legal şi aşa mai departe.

— Nu eu sunt cel care hotărăşte, îmi atrase atenția Dimitri.

— Dar te bucuri de influență. Ai putea să pui o vorbă pentru noi, mai ales dacă...

O parte din furie mi se domoli puțin, fiind înlocuită de o bruscă şi surprinzătoare teamă. Aproape că nici nu mai puteam să-mi rostesc următoarele cuvinte.

— Mai ales dacă există într-adevăr o şansă ca el să scape. Există? Există într-adevăr vreo şansă ca regina să-l lase în libertate?

— Nu ştiu. E greu de bănuit ce-ar putea ea să facă uneori, sau unii dintre reprezentanții celor mai înalte familii regale.

Dintr-odată, păru obosit. Îşi vârî mâna în buzunar şi-mi azvârli o legătură de chei.

— Uite ce e, ştiu că eşti necăjită, dar n-avem cum să discutăm despre asta acum. Eu trebuie să mă duc să vorbesc cu Alberta, iar tu trebuie să intri. Cheia pătrată te ajută să intri pe uşa din capătul celălalt. Ştii care e. Ştiam.

— Mda. Mersi.

Eram îmbufnată şi detestam să fiu într-o astfel de stare — mai ales când el mă scotea din belele —, dar nu mă puteam stăpâni. Victor Dashkov era un criminal; un personaj malefic, chiar. Era avid de putere şi lacom şi nu-l interesa pe cine calcă în picioare pe drumul său. Dacă ajungea din nou să fie liber... ei bine, n-aveai de unde să ştii ce s-ar putea întâmpla cu Lissa, sau cu oricare dintre ceilalţi moroi. Mă făcea să turbez gândul că aş fi putut contribui la condamnarea lui, dar că nimeni nu-mi dădea voie să acţionez.

Făcusem deja câţiva paşi până să mă strige Dimitri din spate.

— Rose?

Mi-am întors privirea.

— Îmi pare rău, mi-a zis. După o pauză, expresia lui de regret s-a transformat într-una prudentă. Şi ai face bine ca mâine să-mi aduci înapoi cheile.

M-am întors şi mi-am văzut de drum. Probabil că era un gând nedrept, dar o parte din mine credea că Dimitri poate să rezolve orice.

Dacă-şi dorea cu adevărat să ne ducă la proces pe mine şi pe Lissa, eram sigură că putea s-o facă.

În clipa în care aproape că ajunsesem la uşa laterală, am prins cu coada ochiului o mişcare. Moralul mi s-a prăbuşit brusc. Grozav. Dimitri îmi dăduse cheile cu care să mă furişez înapoi înăuntru, iar acum altcineva mă prindea în flagrant. Era ceva caracteristic pentru norocul meu. Aproape aşteptându-mă ca vreun profesor să mă întrebe ce caut acolo, m-am întors, încercând să-mi pregătesc o scuză.

Numai că nu era un profesor.

— Nu, am zis încetişor. Sigur era o farsă. Nu.

Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă mă trezisem într-adevăr.

Poate că de fapt eram tot în pat, dormind şi visând.

Fiindcă sigur, sigur, aceasta era unica explicaţie pentru ceea ce vedeam acum în faţa ochilor, pe peluza Academiei, retras în umbra unui străvechi stejar cioturos.

Adică pe Mason.

DOI

Sau, mă rog, ceea ce arăta a mason.

El — sau ea, arătarea, ce-o fi fost — era greu de văzut. Trebuia să tot mijesc ochii şi să clipesc până să-mi limpezesc imaginea. Forma îi era lipsită de substanţă — aproape transparentă — şi se estompa şi se clarifica întruna în câmpul meu vizual.

Dar într-adevăr, din ceea ce puteam să zăresc, semăna categoric cu Mason. Trăsăturile îi erau şterse, făcând ca tenul lui deschis să arate mai alb decât mi-l aminteam. Părul roşcat se vedea acum ca de un portocaliu şters, apos. Abia dacă puteam să-i disting până şi pistruii. Era îmbrăcat exact cum îl văzusem ultima oară: în jeanşi şi o geacă îmblănită galbenă. Tivul unui pulover verde se iţea de sub cel al gecii. Şi aceste culori, la rândul lor, erau toate mai deschise.

Arăta ca o fotografie uitată de cineva la soare, decolorată. O lumină foarte, foarte slabă părea să-i contureze trăsăturile.

Amănuntul care m-a izbit cel mai mult — lăsând deoparte faptul că se presupunea că ar fi mort — era expresia feţei. Era tristă: foarte, foarte tristă. Privindu-l în ochi, am simţit că mi se frânge inima.

Toate amintirile legate de ceea ce se petrecuse cu doar câteva săptămâni în urmă mi-au năvălit înapoi în minte. L-am revăzut: trupul prăbuşindu-se, privirea crudă din ochii strigoilor... Mi s-a pus un nod în gât. Am rămas acolo încremenită, năucită şi incapabilă să mă mai mişc.

M-a studiat şi el, fără ca expresia să i se schimbe vreo clipă. Tristă. Mohorâtă. Gravă. A deschis gura, de parcă ar fi putut să vorbească, iar apoi a închis-o la loc. Mai multe clipe grele s-au aşternut între noi, până ca el să-şi ridice braţul şi să-l întindă spre mine.

Ceva anume din acea mişcare m-a trezit din buimăceală. Nu, aşa ceva nu putea să se întâmple. Nu vedeam toate astea. Mason era mort. Îl văzusem murind. Îi ţinusem trupul în braţe.

Degetele i s-au mişcat uşor, ca şi cum m-ar fi chemat spre el, făcându-mă să intru în panică. Dându-mă câţiva paşi înapoi, am mărit distanţa dintre noi şi am aşteptat să văd ce avea să se întâmple. Nu m-a urmat. A rămas pur şi simplu acolo, cu mâna ridicată în continuare. Inima mi-a zvâcnit, m-am întors şi am rupt-o la fugă. Când aproape că am ajuns la uşă, m-am oprit şi am aruncat o privire peste umăr, aşteptând ca respiraţia întretăiată să mi se domolească.

Luminişul în care se aflase era complet pustiu.

Am ajuns în camera mea şi am trântit uşa după mine, cu mâinile tremurând. M-am prăbuşit pe pat şi am derulat din nou filmul celor abia petrecute.

Ce naiba? Nu se întâmplase cu adevărat. Nici gând. Imposibil.

Mason era mort şi toată lumea ştie că morţii nu se mai întorc. Bine, mda, eu mă întorsesem... dar asta fusese o cu totul altă situaţie.

Era clar că-mi imaginasem totul. Asta era. Trebuie să fi fost. Eram surmenată şi încă mă resimţeam după povestea cu Lissa şi Christian, ca să nu mai pomenesc şi veştile despre Victor Dashkov. Probabil că frigul îmi îngheţase şi o parte din creier. Da, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă convingeam mai bine că existau o sută de explicaţii pentru întâmplarea de adineauri.

Şi totuşi, indiferent de câte ori îmi repetam asta, tot nu puteam să adorm din nou. Am zăcut aşa în patul meu, cu păturile trase până la bărbie, încercând să-mi alung din minte imaginea aceea obsedantă. N-am putut. Tot ceea ce vedeam erau ochii aceia trişti, foarte trişti, care păreau să mă întrebe: Rose, de ce-ai permis să mi se întâmple asta?

Mi-am strâns pleoapele, străduindu-mă să nu mă mai gândesc la el.

După înmormântarea lui Mason, am făcut tot posibilul să merg mai departe şi să mă comport ca o persoană puternică. Cu toate acestea, adevărul este că nu mă împăcasem nici pe departe cu moartea lui. Mă torturau zi după zi întrebările de genul dar dacă? Dar dacă aş fi fost mai iute şi mai puternică pe timpul luptei cu strigoii? Dar dacă nu i-aş fi spus, în primul rând, unde erau strigoii? Şi dacă aş fi fost, pur şi simplu, capabilă să-i împărtăşesc iubirea? Oricare dintre acestea l-ar fi putut păstra în viaţă, dar niciuna nu se întâmplase. Şi totul numai din vina mea.

— Doar mi-am imaginat, am rostit cu voce tare prin întunericul din cameră.

Trebuie să-mi fi imaginat. Mason deja îmi bântuia visele. N-aveam nevoie să-l mai văd şi cât timp eram trează.

— Nu era el.

Nu se putea să fi fost el, fiindcă singura cale prin care ar fi putut să fie era... Ei bine, iată ceva la care nici nu voiam să mă gândesc. Deoarece, în timp ce credeam în vampiri şi în puteri magice şi parapsihice, în mod cât se poate de sigur nu credeam în fantome.

Se pare că nici în dormit nu credeam, fiindcă n-am prea avut parte de cine ştie ce somn în noaptea aceea. M-am tot zvârcolit, m-am tot sucit, neputând să-mi potolesc vârtejul de gânduri din minte. Până la urmă totuşi am aţipit, dar parcă mi se declanşa alarma de îndată ce izbuteam să adorm.

La oameni, lumina zilei tinde să alunge coşmarurile şi frica. Eu nu aveam o astfel de lumină a zilei; m-am trezit într-un întuneric din ce în ce mai de nepătruns. Totuşi, simplul fapt de a te afla printre persoane adevărate, vii, avea aproape acelaşi efect şi, după ce m-am dus la micul dejun şi la antrenamentul de dimineaţă, am constatat că tot ceea ce văzusem în noaptea precedentă — sau ceea ce crezusem că văd în noaptea precedentă — mi se estompa din ce în ce mai mult în memorie.

Ciudăţenia acelei întâlniri era, la rândul ei, înlocuită de altceva: de emoţie. Acum era acum. Ziua cea mare. Începutul practicii de teren.

Pe durata următoarelor şase săptămâni, nu mai aveam ore de curs. Trebuia să-mi petrec timpul stând pe lângă Lissa şi cea mai mare parte din sarcina mea era să redactez un raport zilnic de teren, doar de aproximativ o jumătate de pagină. Treabă uşoară. Şi, mda, fireşte că trebuia să fac şi serviciul de pază, dar asta nu mă-ngrijora. Pentru mine, era ca o a doua natură.

Lissa şi cu mine trăiserăm printre oamenii obişnuiţi timp de doi ani, iar eu o protejasem în tot acest timp. Înainte de asta, pe când eram boboc, văzusem ce fel de teste puneau la cale gardienii pentru novici în această fază. Încercările la care-i supuneau erau de-a dreptul viclene.

Novicii trebuiau să fie mereu în gardă, fără să-şi slăbească vreodată atenţia... şi pregătiţi să apere şi să atace, la nevoie. Nimic din toate acestea nu mă îngrijora, totuşi. Deşi fusesem plecată de la şcoală,

rămânând în urmă cu pregătirea, reuşisem să-i ajung din urmă pe ceilalţi.

Mulţumită antrenamentelor mele suplimentare cu Dimitri, recuperasem repede, iar acum eram printre cei mai buni din clasa mea.

— Bună, Rose.

Eddie Castile m-a prins din urmă în timp ce intram în sala de sport, unde avea să se facă repartizarea noastră pentru practica de teren. Pentru o clipă, privindu-l pe Eddie, mi-a stat inima. Deodată, parcă aş fi fost din nou afară în curte cu Mason, holbându-mă la chipul lui întristat.

Eddie — împreună cu iubitul Lissei, Christian, şi cu o fată moroi numită Mia — fusese cu grupul nostru atunci când ne capturaseră strigoii. Eddie nu murise, evident, dar fusese foarte aproape. Strigoii care ne prinseseră îl folosiseră ca să se hrănească, alimentându-se din el pe toată perioada captivităţii noastre, într-o sforţare de a-i hărţui pe moroi şi de a ne înspăimânta pe noi, dhampirii. Îşi atinseseră scopul; eu fusesem îngrozită. Bietul Eddie stătuse inconştient în cea mai mare parte a timpului cât durase chinul, din cauza pierderii de sânge şi a endorfinelor de la muşcăturile vampirilor. Fusese cel mai bun prieten al lui Mason şi aproape la fel de amuzant şi de neastâmpărat.

Dar, de când ne salvaserăm, Eddie se schimbase. La fel ca mine.

Încă nu pregeta să zâmbească şi să râdă, însă acum avea o anume înverşunare, o privire întunecată şi gravă, aşteptându-se parcă întotdeauna să se întâmple ceea ce era mai rău. Desigur, era de înţeles. El chiar văzuse, în mare măsură, întâmplându-se ceea ce era mai rău.

La fel ca în cazul morţii lui Mason, mă socoteam răspunzătoare pentru această transformare a lui Eddie şi pentru suferinţele lui din captivitatea în bârlogul strigoilor. Poate că nu era un lucru corect faţă de mine, dar n-aveam încotro. Mă simţeam acum datoare faţă de el, în sensul că simţeam nevoia să-l apăr, sau să mă revanşez într-un fel sau altul faţă de el.

Şi era cumva nostim, fiindcă am impresia că şi Eddie încerca să mă apere pe mine. Nu mă hărţuia, sau alte alea, însă observasem că stătea cu ochii pe mine. Cred că, după ceea ce se petrecuse, simţea că îi era dator lui Mason să-i vegheze iubita. Nu mă sinchisisem niciodată să-i spun lui Eddie că nu fusesem iubita lui Mason, oricum nu în adevăratul sens al cuvântului, şi nici nu-i reproşasem comportamentul, din ultima vreme, de frate mai mare. Eram convinsă că puteam să-mi port singură de grijă. Dar, ori de câte ori îl auzeam că-i avertizează pe alţi băieţi să stea departe de mine, precizând că nu eram încă pregătită să ies cu cineva, nu mi se părea c-ar avea rost să intervin. În definitiv, era întru totul adevărat. Nu eram pregătită pentru întâlniri cu băieţii.

Eddie mi-a adresat un zâmbet pieziş care i-a adăugat un soi de drăgălăşenie băieţească pe chipul lunguieţ.

— Eşti emoţionată?

— Ce naiba, da, i-am răspuns. Colegii noştri de clasă se înşiruiseră pe băncile tribunei de pe o latură a sălii de sport, iar noi ne-am găsit locuri libere aproape de mijloc. O să fie ca o vacanţă, am continuat. Eu şi Lissa, împreună timp de şase săptămâni.

Oricât de frustrantă ar fi fost uneori legătura dintre noi, tot făcea din mine gardianul ei ideal. Ştiam întotdeauna unde era şi ce i se întâmpla. De îndată ce avea să absolve şcoala şi să iasă în lume, urma să-i fiu repartizată în mod oficial.

S-a întors spre mine, îngândurat.

— Mda, cred că n-ai de ce să-ţi faci griji, măcar în privinţa asta. Ştii care-ţi va fi misiunea după absolvire. Noi, ceilalţi, n-avem la fel de mult noroc.

— Ai pus ochii pe cineva dintr-o familie regală? l-am tachinat.

— Ei, nu contează. În ultima vreme, oricum cei mai mulţi dintre gardieni sunt repartizaţi pentru familiile regale.

Era adevărat. Dhampirii — semi-vampiri ca mine — erau deficitari numeric, iar familiile regale aveau de obicei prioritate în alegerea gardienilor.

Într-o vreme, în trecut, mult mai mulţi moroi, atât din familiile regale, cât şi din celelalte, avuseseră parte de gardieni, iar novicii ca noi se concurau aprig pentru obţinerea unei repartiţii la cineva important. Acum, nu mai eram destui, aşa că familiile mai puţin influente rămâneau pe cont propriu.

— Totuşi, am zis, bănuiesc că se pune problema la ce familie regală ajungi, corect? Adică, unii

sunt de-a dreptul snobi, dar foarte mulți dintre ei sunt mişto. Îți găseşti pe cineva cu adevărat bogat şi puternic şi ai posibilitatea să trăieşti la Curtea Regală, sau să călătoreşti pe tărâmuri exotice.

Această ultimă parte mă ispitea tare mult, şi deseori mi se derulau în vis imagini cu Lissa şi cu mine, călătorind prin lume.

— Mhî, m-a aprobat Eddie, după care mi-a arătat cu capul spre câțiva tipi aflați în rândul din față. N-o să-ți vină să crezi în ce hal i-au linguşit ăştia trei pe unii din familiile Ivashkov şi Szelsky. Asta n-o să le influențeze misiunile de-aici, desigur, dar poți să-ți dai seama că deja încearcă să-şi aranjeze ploile pentru după absolvire.

— Ei bine, practica de teren poate să aibă influență. Calificativele noastre de aici rămân la dosar.

Eddie încuviință din nou şi vru să spună ceva, când o voce feminină, puternică şi limpede, ne întrerupse murmurele conversației. Ne ridicarăm amândoi privirile. Cât timp stătuserăm de vorbă, instructorii noştri se adunaseră în fața tribunei şi acum ne aşteptau într-o formație impresionantă. Dimitri se afla printre ei, întunecat, impunător şi irezistibil. Alberta încerca să ne capteze atenția. Mulțimea făcu linişte.

— Foarte bine, începu ea.

Alberta era trecută de cincizeci de ani, suplă, musculoasă şi dură. Vederea ei mi-a reamintit de conversația pe care o purtase cu Dimitri în noaptea precedentă, dar mi-am amânat gândul acesta pentru mai târziu. Victor Dashkov nu avea să-mi strice un astfel de moment.

— Ştiți cu toții pentru ce sunteți aici. Deveniserăm atât de tăcuți, de încordați şi de emoționați, încât vocea ei răsuna acum în întreaga sală de sport.

— Aceasta este ziua cea mai importantă a pregătirii voastre, înainte de susținerea examenelor finale. Astăzi, va afla fiecare căruia dintre moroi îi va fi repartizat. Săptămâna trecută, ați primit câte o broşură cu detaliile complete asupra modului în care se vor desfăşura următoarele şase săptămâni. Sunt convinsă că ați citit-o cu toții până acum.

Eu o citisem, era adevărat. Probabil că niciodată în viața mea nu citisem ceva cu atât de multă conştiinciozitate.

— Doar ca o recapitulare, gardianul Alto va evidenția principalele reguli ale acestei perioade de practică.

Îi întinse o mapă gardianului Stan Alto. Era unul dintre instructorii pe care-i simpatizam cel mai puțin, însă după moartea lui Mason, o parte a tensiunilor dintre noi se domolise. Acum ne înțelegeam ceva mai bine unul pe celălalt.

— Să începem, rosti morocănos Stan. O să fiți de serviciu şase zile pe săptămână. De fapt, ăsta e un favor pentru voi. În lumea reală, de obicei, o să lucrați zilnic, îi veți însoți pe moroii voştri pretutindeni: în clasă, la internat, la hrănitorii lor. Peste tot. Depinde de voi să vă dați seama cum puteți să vă încadrați în viețile lor. Unii dintre moroi interacționează cu gardienii lor ca şi cu prietenii; alți moroi preferă să fiți mai degrabă ca o fantomă invizibilă, care nu vorbeşte cu ei.

Chiar trebuia să folosească termenul de fantomă?

— Fiecare situație e diferită de celelalte, aşa că voi va trebui să găsiți şi modalitatea de-a le oferi, după caz, cea mai mare siguranță. Atacurile de testare pot surveni în orice moment, oriunde, iar noi vom fi îmbrăcați în negru, jucând rolul strigoilor. Voi trebuie să fiți permanent în gardă. Nu uitați, chiar dacă ştiți clar că noi suntem cei care desfăşurăm atacul şi nu veritabilii strigoi, va trebui să ripostați ca şi cum viețile v-ar fi într-o primejdie cumplită şi imediată. Nu vă fie teamă c-o să ne vătămați. Unii dintre voi, sunt convins, nu vor avea prea multe scrupule, gândindu-se că se răzbună pe noi pentru trecutele lor nemulțumiri.

Elevii din mulțime chicotiră la această remarcă.

— Dar unii dintre voi pot să aibă impresia că trebuie să se abțină, de teamă să nu dea de necaz. Nu faceți aşa ceva. O să dați de mai multe necazuri dacă vă abțineți. Nu vă faceți griji. Ştim să suportăm.

Trecu la următoarea filă din mapă.

— Veți fi de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pe timpul ciclurilor voastre de câte şase zile, dar puteți să dormiți pe timpul zilei, când doarme şi moroiul vostru. Totuşi, fiți conştienți de faptul că, deşi atacurile strigoilor sunt rare la lumina zilei, ele nu sunt imposibile în interior, aşa că nu veți fi neapărat „în siguranță” în astfel de perioade.

Stan a mai citit câteva amănunte tehnice, iar eu m-am trezit că mă simt deranjată. Ştiam toate astea. Noi toţi le ştiam. Rotindu-mi privirea în jur, am constatat că nu sunt singura cuprinsă de nerăbdare. Emoţia şi neliniştea produceau scântei în rândul mulţimii. Pumnii erau încleştaţi. Ochii se făcuseră mari. Cu toţii doream să ne aflăm repartiţiile. Cu toţii voiam să înceapă practica.

După ce încheie, Stan îi înmâna mapa Albertei.

— Perfect, zise ea. O să vă strig numele pe rând şi o să vă anunţ cu cine veţi face pereche. În acel moment, veţi coborî din tribună aici, pe podea, iar gardianul Chase vă va da câte o mapă conţinând informaţii despre programul moroiului fiecăruia, despre trecutul lui etcetera.

Ne îndreptarăm cu toţii spinările în timp ce ea îşi frunzărea hârtiile. Elevii şuşoteau. Lângă mine, Eddie răsuflă greoi.

— Of, frate, sper să mă aleg cu cineva ca lumea, murmură el. Nu vreau să mă simt groaznic şase săptămâni de-acum încolo.

L-am strâns de braţ, vrând să-l liniştesc.

— Aşa o să fie, i-am şoptit. Ăăă, adică o să primeşti pe cineva ca lumea. Nu să te simţi groaznic.

— Ryan Aylesworth, anunţă cu voce limpede Alberta. Eddie a tresărit şi, instantaneu, mi-am dat seama de ce. Înainte, Mason Ashford era primul strigat la catalog în clasa noastră. Asta nu mai avea să se-ntâmple vreodată.

— Eşti repartizat cu Camille Conta.

— Pe dracu', bombăni cineva din spatele nostru, care părea să fi sperat c-o să fie cu Camille.

Ryan era unul dintre linguşitorii din primul rând şi zâmbea cu gura până la urechi în timp ce se ducea să-şi ia mapa. Conta era o familie regală de viitor. Se zvonea că unul dintre membrii ei urma să fie printre candidaţi atunci când regina moroilor avea, într-un final, să-şi numească succesorul. În plus, Camille era destul de drăguţă. Să umbli după ea nu era ceva greu pentru nimeni. Ryan, mergând ţanţoş, părea foarte încântat de sine.

— Dean Barnes, continuă Alberta. Eşti cu Jesse Zeklos.

— Uff, exclamarăm în cor eu şi cu Eddie. Dacă m-ar fi repartizat cu Jesse, el ar fi avut nevoie, cu siguranţă, de o persoană în plus care să-l apere. De mine, însă.

Alberta a continuat să citească numele, iar eu am observat că Eddie începuse să transpire.

— Te rog, te rog, dă-mi pe cineva ca lumea, murmura el.

— Aşa o să fie, i-am zis. Aşa o să fie.

— Edison Castile, anunţă Alberta. El înghiţi în sec. Vasilisa Dragomir.

Atât Eddie, cât şi eu încremenirăm preţ de-o bătaie de inimă, după care simţul datoriei îl făcu să se ridice în picioare, dar privea spre podea. În timp ce cobora printre şirurile de bănci, îmi aruncă peste umăr o privire scurtă, panicată. Expresia lui părea să-mi transmită: Nu ştiu nimic! Nu ştiu nimic!

Şi eram amândoi în situaţia asta. Lumea din jurul meu se înceţoşa. Alberta continua să strige numele, dar eu nu mai auzeam nimic. Ce se petrecea? În mod evident, cineva comisese o eroare.

Lissa era misiunea mea. Trebuia să fie. Urma ca eu să-i fiu gardian după absolvire. Nu avea nicio logică.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, l-am privit pe Eddie îndreptându-se spre gardianul Chase şi primindu-şi mapa şi ţepuşa pentru practică. Şi-a coborât imediat privirea spre hârtii, iar eu am bănuit că le verifica, aproape convins că era o încurcătură. Expresia de pe faţa lui, după ce şi-a ridicat privirea, mi-a dat de înţeles că numele Lissei era cel pe care-l găsise în ele.

Am inspirat adânc. Foarte bine. Deocamdată nu e cazul să intrăm în panică.

Făcuse cineva o eroare de transcriere, una care putea fi îndreptată. De fapt, trebuiau s-o îndrepte cât de curând. Când aveau să ajungă la mine şi să citească iarăşi numele Lissei, urmau să-şi dea seama că înscriseseră de două ori acelaşi moroi. Atunci, problema s-ar fi rezolvat şi lui Eddie i-ar fi fost repartizat altcineva. La urma urmei, erau o mulţime de moroi pe lângă care putea să stea. Numărul lor îl depăşea pe cel al dhampirilor din şcoală.

— Rosemarie Hathaway M-am încordat, aşteptând. Christian Ozera.

Am rămas pur şi simplu să mă holbez la Alberta, incapabilă să mă mişc, sau să răspund. Nu se poate. Ea nu spusese ceea ce mi s-a părut. Câteva persoane, observându-mi nemişcarea, şi-au întors privirile spre mine. Numai că eu eram împietrită.

Nu, aşa ceva nu se întâmpla cu adevărat. Vedenia mea de noaptea trecută, cu Mason, mi se părea acum mai reală decât asta. Câteva clipe mai târziu, observă şi Alberta că nu mă mişcăm. Îşi ridică privirea de pe mapă cu un aer sâcâit, scrutând adunarea.

— Rose Hathaway?

Cineva mă înghionti cu cotul, de parcă nu mi-aş fi recunoscut propriul nume. Înghițind în sec, m-am ridicat şi am început să cobor din tribună, cu mişcări de robot. Era o greşeală. Trebuia să fie o greşeală.

M-am îndreptat spre gardianul Chase, simțindu-mă ca o marionetă mânuită de altcineva. Mi-a întins mapa şi o țepuşă pentru practică, cu care era vorba să-i „ucid" pe gardienii adulți, după care m-am dat la o parte, făcând loc pentru următorul novice.

Nevenindu-mi să cred, am recitit de trei ori numele de pe eticheta mapei. Christian Ozera. Desfăcându-l, i-am văzut întreaga viață etalându-se în fața ochilor mei. O fotografie recentă. Orarul lui de clasă. Arborele genealogic al familiei. Biografia. Intra chiar şi în detalii despre tragica poveste a părinților lui, despre cum se hotărâseră să devină strigoi şi asasinaseră mai mulți oameni înainte ca, în cele din urmă, să fie vânați şi ucişi.

Instrucțiunile noastre pentru acel punct erau să ne citim dosarele, să ne strângem câteva lucruri într-o geantă şi să ne întâlnim cu moroii noştri la masa de prânz. Pe măsură ce se strigau alte şi alte nume, tot mai mulți dintre colegii mei de clasă zăboveau prin sala de sport, discutând cu prietenii şi arătându-şi unii altora mapele. Am început să dau târcoale unuia dintre grupuri, aşteptând ocazia să stau de vorbă cu Alberta şi cu Dimitri. Era o dovadă a nou dezvoltatei mele răbdări faptul că nu m-am dus pe loc la ei, solicitându-le răspunsuri. Credeți-mă, aş fi vrut s-o fac.

În loc de asta, i-am lăsat să-şi parcurgă lista, dar mi s-a părut că durează o veşnicie. Pe cinstite, cât îți trebuie ca să citeşti o serie de nume?

După ce ultimului dintre novici i-a fost repartizat moroiul, Stan a strigat pe deasupra larmei, cerându-ne să trecem la următoarea etapă a misiunii şi încercând să-mi mâne afară colegii. Mi-am făcut loc prin mulțime şi m-am îndreptat furioasă spre Dimitri şi Alberta, care din fericire stăteau laolaltă. Discutau unele mărunțişuri administrative şi nu m-au observat din prima clipă.

Atunci când au catadicsit să-mi arunce o privire, mi-am ridicat mapa şi am arătat spre ea.

— Ce-i asta?

Pe fața Albertei a apărut o expresie absentă, nedumerită. Ceva din aerul lui Dimitri mi-a spus că se aştepta la aşa ceva.

— Este repartiția dumitale, domnişoară Hathaway, mi-a răspuns ea.

— Nu, am replicat printre dinții încleştați. Nu e a mea. Asta-i repartiția altcuiva.

— Repartițiile pentru practica voastră de teren nu sunt opționale, mi-a atras atenția cu asprime. Exact la fel cum vă vor fi şi repartițiile din lumea reală. Nu puteți să vă alegeți pe cine să protejați pe baza mofturilor şi a capriciilor, nici aici şi, în niciun caz, după absolvire.

— Dar după absolvire eu o să fiu gardianul Lissei! am exclamat. Toată lumea ştie asta. Se presupunea că o să fiu cu ea şi pentru chestia de-acum.

— Ştiu că este o idee general acceptată conform căreia veți fi împreună după absolvire, dar nu-mi amintesc să fi citit vreo dispoziție cu caracter obligatoriu care să afirme că s-ar „presupune" ca dumneata să fii cu ea, sau cu oricine altcineva aici, la şcoală. Iei ceea ce ți s-a repartizat.

— Pe Christian? am izbucnit, azvârlind mapa pe podea. V-ați ieşit din minți dacă vă închipuiți că o să-l păzesc pe el.

— Rose! m-a apostrofat Dimitri, intervenind şi el până la urmă în discuție.

Tonul îi sunase atât de dur şi de tăios, încât am tresărit şi, pentru o fracțiune de secundă, am şi uitat ceea ce spusesem.

— Ai sărit calul. Nu se vorbeşte aşa cu instructorii! Uram să fiu certată de cineva. În mod special, uram să fiu certată de el. Şi în mod şi mai special uram să fiu certată de el atunci când avea dreptate. Dar n-aveam încotro. Eram prea înfuriată, iar lipsa de somn îşi spunea cuvântul. Îmi simțeam nervii iritați şi încordați şi, dintr-odată, mărunțişurile mi se păreau greu de suportat.

Iar lucrurile importante, cum era acesta? Imposibil de suportat.

— Scuze, am rostit fără pic de tragere de inimă. Dar e o prostie. O prostie aproape la fel de mare

ca faptul că nu ne luați la procesul lui Victor Dashkov.
Alberta a clipit din ochi, surprinsă.
— De unde ştii... N-are importanţă. O s-o rezolvăm mai târziu. Deocamdată, asta ți-e repartiția şi trebuie s-o respecți.
Deodată, am auzit din spatele meu vocea lui Eddie, o voce plină de nelinişte. Îl pierdusem din vedere ceva mai devreme.
— Ştiţi... Nu mă deranjează... Putem să schimbăm... Alberta şi-a întors privirea împietrită de la mine spre el.
— Nu, sigur că nu puteți. Vasilisa Dragomir este repartiția dumitale. Apoi, revenind la mine: Iar Christian Ozera, a dumitale. Am încheiat discuția.
— E o prostie! am repetat. De ce mi-aş pierde vremea cu Christian? Lissa e cea cu care o să fiu după absolvire. Am impresia că, dacă vreți să fiu capabilă de o treabă bună, e cazul să mă repartizați cu ea în practică.
— O să faci o treabă bună cu ea, mi-a răspuns Dimitri. Pentru că o cunoşti. Şi aveți legătura aceea între voi. Dar într-o zi, cine ştie unde, e posibil să ajungi cu un alt moroi. Şi trebuie să înveți cum să păzeşti pe cineva cu care nu ai absolut nicio experiență.
— Cu Christian am experiență, am mormăit. Tocmai asta-i problema. Îl urăsc!
Bine, asta era o imensă exagerare. Christian mă deranja, e adevărat, dar nu-l uram în realitate. După cum am mai spus, faptul de a fi colaborat împotriva strigoilor schimbase multe. Încă o dată, simțeam cum lipsa somnului şi starea de iritabilitate generală mă făceau să amplific dimensiunile oricărui lucru.
— Cu atât mai bine, a replicat Alberta. Nu oricine dintre cei pe care va trebui să-i protejezi îți va fi şi prieten. Poate nici chiar pe plac. Trebuie să înveți şi asta.
— Trebuie să învăț cum să mă lupt cu strigoii, am zis. Asta am învățat în clasă.
I-am fixat cu o privire tăioasă, pregătită să-mi joc cartea de atu.
— Şi am şi făcut-o, personal.
— În misiunea aceasta este vorba despre mai multe lucruri decât cele din teorie, domnişoară Hathaway. Există o întreagă componentă personală — tactul cu care te comporți față de celălalt, dacă vrei — pe care n-o aprofundam prea mult la ore. Vă învățăm cum să vă descurcați cu strigoii. Vă învățăm cum să vă descurcați cu moroii. Iar dumneata, în mod special, trebuie să te descurci cu cineva care nu ți-a fost cel mai bun prieten de ani de zile.
— De asemenea, ai nevoie să înveți cum să lucrezi cu cineva despre care nu simți instantaneu că ar fi în primejdie, a adăugat Dimitri.
— Corect, l-a aprobat Alberta. Acesta reprezintă un handicap. Dacă vrei să fii un gardian bun — dacă vrei să fii un gardian excelent — atunci trebuie să faci ceea ce-ți cerem.
Am deschis gura vrând s-o contrazic, să-i argumentez că lucrând cu cineva de care mă simțeam atât de aproape m-aş fi pregătit mult mai repede şi aş fi ajuns un gardian mai bun pentru oricare alt moroi. Dar Dimitri mi-a tăiat vorba.
— Faptul că tu vei lucra cu un alt moroi o va ajuta pe Lissa ca, la rândul-i, să se ferească mai bine de primejdii, a zis el.
Cu asta mi-a închis gura. Era cam singurul argument care putea să ducă la un astfel de rezultat şi, fir-ar el să fie, îl ştia.
— Ce vrei să spui? l-am întrebat.
— Lissa are şi ea un handicap: pe tine. Dacă nu va avea niciodată ocazia să învețe cum e să fie păzită de cineva cu care nu are o legătură psihică, va fi expusă la riscuri mai mari dacă va fi atacată. Să păzeşti pe cineva reprezintă cu adevărat o relație bilaterală. Iar repartiția ta pentru practica de teren îi foloseşte şi ei la fel de mult pe cât îți foloseşte ție.
Am rămas tăcută în timp ce-i analizam cuvintele. Aproape că mi se păreau logice.
— În plus, a adăugat Alberta, este singura repartiție pe care o vei primi. Dacă n-o accepți, atunci înseamnă că renunți la practica de teren.
Să renunț? Era nebună? Nu era ca o oră de clasă de la care puteam să chiulesc într-o zi. Dacă nu-mi făceam practica de teren, nu absolveam şcoala. Aş fi vrut să izbucnesc împotriva nedreptății, însă

Dimitri m-a oprit fără să rostească o vorbă. Privirea insistentă dar calmă a ochilor săi negri m-a făcut să mă răzgândesc, încurajându-mă să accept propunerea cu recunoştinţă... sau, măcar, cu câtă bunăvoinţă îmi stătea în puteri.

Fără tragere de inimă, am ridicat mapa de jos.

— Foarte bine, am rostit cu o voce ca gheaţa. O s-o fac şi pe-asta. Dar vreau să se consemneze c-o fac împotriva voinţei mele.

— Cred că deja ne-am dat seama, domnişoară Hathaway, a remarcat sec Alberta.

— Mă rog. Eu totuşi cred că e o idee groaznică şi, până la urmă, o să fiţi de aceeaşi părere.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit ca o furtună prin sala de sport, înainte ca vreunul dintre ei să-mi poată răspunde. Şi, procedând astfel, am înţeles pe deplin că mă comportasem ca o puştoaică răsfăţată şi smiorcăită. Dar şi ei, dac-ar fi fost obligaţi să suporte scenele de sex ale celei mai bune prietene, să vadă o fantomă şi să aibă parte doar de un pic de somn, poate că s-ar fi smiorcăit la rândul lor. Şi, pe deasupra, urma să-mi petrec şase săptămâni cu Christian Ozera. Un tip sarcastic, dificil, care nu lua aproape nimic în serios.

De fapt, semăna mult cu mine.

Aveau să fie şase săptămâni tare lungi.

TREI

— Supărare mare, micuţule dhampir?

Traversam curtea spre cantină, când am detectat mirosul ţigărilor cu aromă de cuişoare. Am oftat.

— Adrian, eşti ultima persoană pe care-aş fi vrut s-o văd chiar în clipa asta.

Adrian Ivashkov veni în grabă lângă mine, suflând în aer un nor de fum care, fireşte, pluti drept spre nasul meu. L-am îndepărtat cu mâna şi am făcut un mare spectacol cu un acces exagerat de tuse.

Adrian era un moroi dintr-o familie regală cu care ne pricopsiserăm în recenta noastră excursie la schi. Era cu câţiva ani mai mare decât mine şi se decisese să vină la Sf. Vladimir ca să aprofundeze magia spiritului împreună cu Lissa. Până acum, era singurul alt utilizator al magiei spiritului pe care-l cunoşteam. Era arogant şi răsfăţat şi-şi petrecea o grămadă din timp desfătându-se cu ţigări, alcool şi femei. În acelaşi timp, era topit după mine... sau, cel puţin, şi-ar fi dorit să mă aibă în patul lui.

— Aşa se pare, îmi răspunse. Abia dacă te-am mai zărit de când ne-am întors. Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi zis că mă eviţi.

— Dar chiar te evit.

Expiră zgomotos şi-şi trecu degetele prin părul şaten-închis pe care mereu şi-l purta într-o neorânduială stilată.

— Uite ce e, Rose. Nu trebuie să-ţi continui jocul de-a inabordabila. Deja m-ai cucerit.

Adrian ştia prea bine că nu mă jucam de-a inabordabila, însă mereu avea o plăcere deosebită să mă tachineze.

— Chiar n-am chef astăzi de aşa-zisele tale farmece.

— Şi-atunci, care-i treaba? Tropăi prin toate băltoacele disponibile şi arăţi ca şi cum ai vrea să pocneşti cea dintâi persoană care-ţi iese în cale.

— Şi-atunci, de ce pierzi vremea pe-aici? Nu ţi-e teamă că ai putea s-o încasezi?

— Aoleu, tu niciodată n-ai putea să mă loveşti. Am o faţă mult prea drăguţă.

— Nu destul de drăguţă cât să compenseze fumul ăsta scârbos şi cancerigen pe care mi-l sufli în nas. Cum poţi să faci una ca asta? Fumatul e interzis în campus. Abby Bădica s-a ales cu două săptămâni de arest când a fost prinsă.

— Eu sunt mai presus de regulamente, Rose. Nu fac parte nici din rândul elevilor, nici din cel al personalului; sunt doar un spirit liber, hoinărind după voie prin frumoasa voastră şcoală.

— Poate c-ar fi mai bine să-ţi vezi de hoinăreală şi acum.

— Vrei să scapi de mine, zi-mi care-i problema.

Nu aveam cum să evit mărturisirea. În plus, avea să afle cât de curând. Toată lumea avea să ştie.

— M-au repartizat cu Christian pentru practica de teren.
După o scurtă pauză, Adrian izbucni în râs.
— Uau! Acum înţeleg. Ţinând cont de asta, pari cu adevărat remarcabil de calmă.
— Era vorba să fiu cu Lissa, am mârâit. Nu pot să cred că mi-au făcut una ca asta.
— Şi de ce au făcut-o? Există vreo posibilitate ca tu să nu fii cu ea după absolvire?
— Nu. Dar par cu toţii să creadă că asta o să mă ajute să mă pregătesc mai bine acum. Tot Dimitri şi cu mine o să-i fim adevăraţii gardieni mai târziu.
Adrian mă privi pieziş.
— O, sunt convins că abia atunci vor începe greutăţile pentru tine.
Probabil că era unul dintre cele mai stranii lucruri din univers acela că Lissa niciodată nu bănuise, nici pe departe, care erau sentimentele mele faţă de Dimitri, însă Adrian îşi dăduse imediat seama de ele.
— După cum ţi-am mai spus, comentariile tale nu sunt apreciate azi.
Păru să nu fie de acord. Aveam eu o bănuială cum că deja băuse şi nici măcar nu era ora prânzului.
— Care-i problema? Oricum Christian o să fie tot timpul cu Lissa.
Adrian avea dreptate. Nu că aş fi vrut s-o şi recunosc. Apoi, în stilul lui împrăştiat, schimbă subiectul exact în timp ce ne apropiam de clădire.
— Ţi-am pomenit cumva despre aura ta? mă întrebă deodată. Avea un ton neobişnuit în voce. Şovăielnic. Curios. Era foarte atipic. De obicei, tot ceea ce spunea suna zeflemitor.
— Nu mai ştiu. Mda, o dată. Ai spus că e întunecată, sau ceva pe-acolo. De ce?
Aurele erau câmpurile luminoase care înconjurau pe oricine. Culorile şi strălucirea lor se presupunea că ar fi legate de personalitatea şi de energia fiecăruia. Numai cei care foloseau magia spiritului puteau să le vadă. Adrian făcea asta de când se ştia, dar Lissa încă învăţa.
— E greu de explicat. Poate că nu-i nimic.
Se opri lângă uşă şi inhala adânc fumul ţigării. Se abătu din drum să sufle un nor de fum mai departe de mine, dar vântul îl purtă înapoi.
— Aurele sunt stranii. Se degradează, sunt fluide, îşi schimbă culorile şi strălucirea. Unele sunt mai intense, altele, mai palide. La răstimpuri, aura oricui se stabilizează şi străluceşte într-o culoare atât de pură, încât poţi să...
Îşi lăsă capul pe spate, privind fix cerul. Am recunoscut simptomele acelei ciudate stări „de dezechilibru” în care cădea uneori.
— Poţi să-i înţelegi instantaneu semnificaţia. E ca şi cum ai privi în sufletul cuiva.
I-am zâmbit.
— Dar pe a mea încă n-ai descifrat-o, hm? Sau ce semnificaţie ar avea oricare dintre culorile alea?
Ridică din umeri.
— Îmi cam dau seama. Discuţi cu destule persoane, le intuieşti felul de-a fi şi apoi începi să frecventezi genul de oameni cu aceleaşi tipuri de culori... După o vreme, culorile încep să însemne ceva.
— Aura mea cum arată în clipa asta? Îmi aruncă o privire.
— Ei, nu prea pot s-o disting clar astăzi.
— Ştiam eu. Ai băut.
Anumite substanţe, cum ar fi alcoolul sau unele medicamente, amorţeau eficienţa spiritului.
— Doar cât să alung frigul. Pot să ghicesc, totuşi, cum arată aura ta. De obicei, e ca şi celelalte, cu toate culorile alea învolburate... doar că e cam învăluită în întuneric. Ca şi cum ai avea în permanenţă o umbră care te urmăreşte.
Ceva anume din tonul lui m-a făcut să mă cutremur. Cu toate că-l auzisem discutând o grămadă cu Lissa despre aure, niciodată nu mă gândisem la ele ca la ceva pentru care ar fi trebuit să-mi fac griji. Erau mai degrabă ca un soi de truc de spectacol: o chestie mişto cu prea puţină substanţă.
— E tare îmbucurător, i-am zis. Te-ai gândit vreodată la vorbirea motivaţională?
Expresia lui împrăştiată dispăru, revenindu-i obişnuita voioşie.
— Nu-ţi face griji, micuţule dhampir. Poţi să fii tu înconjurată de nori, că pentru mine rămâi mereu ca o rază de soare.

Mi-am dat ochii peste cap. El şi-a lăsat ţigara să cadă pe alee şi şi-a stins-o cu piciorul.

— Tre' să plec. Ne vedem mai târziu. Dăruindu-mi o plecăciune galantă, porni spre casa de oaspeţi.

— Ai făcut mizerie! am urlat după el.

— Mai presus de reguli, Rose, mi-a strigat peste umăr. Mai presus de reguli.

Clătinând din cap, am ridicat chiştocul acum răcit şi l-am aruncat într-o pubelă aflată lângă clădire.

Când am intrat, căldura dinăuntru a însemnat o bine-venită schimbare. Mi-am scuturat zloata de pe ghete. În bufetul cu autoservire al cantinei, personalul începea să strângă resturile şi se pregătea pentru curăţenia de după prânz. Acolo, dhampirii stăteau cot la cot cu moroii, oferind material pentru un studiu al contrastelor. Noi, dhampirii, cu sângele nostru pe jumătate uman, eram mai mari — chiar dacă nu şi mai înalţi — şi cu o constituţie mai robustă. Fetele novice aveau forme mai accentuate decât extrem de slabele fete moroi, iar băieţii novici arătau cu mult mai musculoşi decât omologii lor vampiri. Înfăţişările moroilor erau palide şi delicate, ca porţelanul, pe când ale noastre erau bronzate de la cât de mult timp ne petreceam la soare.

Lissa stătea singură la o masă, cu un aer senin şi îngeresc în puloverul ei alb. Părul blond platinat i se revărsa pe umeri. Îşi ridică privirea în timp ce mă apropiam şi senzaţia că sunt bine-venită mă inundă prin intermediul legăturii noastre. Îmi zâmbi larg.

— O, uite ce faţă ai. E adevărat, nu? Chiar ai fost repartizată cu Christian.

M-am uitat urât la ea.

— Ai muri dac-ai fi măcar ceva mai puţin afurisită? Îmi adresă o privire dezaprobatoare, dar amuzată, în timp ce-şi lingea ultimele picături de iaurt cu căpşuni de pe linguriţă.

— Am vrut să spun că, la urma urmei, e prietenul meu, nu? Stau tot timpul cu el. Nu-i chiar atât de rău.

— Ai o răbdare de sfântă, am bodogănit, aşezându-mă gârbovită pe un scaun. Şi, în plus, doar nu stai cu el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte.

— Nici tu n-o să stai decât şase zile din şapte.

— Tot aia. Ca şi cum ar fi zece zile din şapte. Se încruntă.

— Asta n-are nicio noimă.

Mi-am înlăturat cu un gest remarca tâmpită şi mi-am rotit privirea apatică prin sala cantinei. Încăperea zumzăia de zvonuri privind iminentele teste practice, aşteptate imediat după terminarea mesei de prânz. Cea mai bună prietenă a lui Camille îi fusese repartizată celui mai bun prieten al lui Ryan, aşa că tuspatru se strânseseră laolaltă voioşi, arătând de parcă tocmai începeau o idilă în două perechi, de şase săptămâni. Bine măcar că se va mai şi bucura cineva de toate astea. Christian, misiunea mea care avea să debuteze curând, era plecat la hrănitori: oamenii care-şi donau voluntar sângele moroilor.

Prin intermediul legăturii noastre, am simţit că Lissa voia să-mi spună ceva. Se reţinea numai din cauză că-şi făcea griji în legătură cu proasta mea dispoziţie şi voia să mă asigure că voi avea parte de suficient sprijin. I-am zâmbit.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine. Care-i treaba? Mi-a zâmbit şi ea, ascunzându-şi colţii cu buzele date cu luciu roz.

— Am obţinut permisiunea.

— Permisiunea pentru...?

Răspunsul îi zbură din minte mai iute decât l-ar fi putut rosti.

— Ce? m-am mirat. N-o să-ţi mai iei medicamentele? Spiritul reprezenta o putere uluitoare, una ale cărei efecte interesante abia începeam să le desluşim. Cu toate acestea, avea şi un efect secundar extrem de supărător. Putea să ducă la depresii şi la nebunie. Printre motivele pentru care Adrian bea atât de mult (lăsând deoparte firea lui petrecăreaţă) era şi dorinţa de a se anestezia împotriva acestor efecte secundare.

Lissa apelase la o metodă mult mai sănătoasă în acest sens. Lua antidepresive, care în acelaşi timp îi tăiau complet puterile magice. Îi displăcea profund faptul că nu mai era capabilă să lucreze cu spiritul, dar era o alternativă acceptabilă faţă de nebunie. Ei bine, şi eu credeam asta. Ea părea să nu fie de acord atunci când se gândea la experimentul acesta nebunesc. Ştiam că-şi dorea să-şi pună din

nou la încercare magia, însă eu chiar nu credeam că va putea să reziste... sau că ar lăsa-o cineva.

— Trebuie să mă prezint zilnic la doamna Carmack şi să frecventez regulat un psiholog.

Deşi se strâmbase la această din urmă parte, sentimentul ei general rămânea încă unul de optimism.

— Abia aştept să văd ce pot să fac cu Adrian, continuă ea.

— Adrian are o influență proastă.

— Nu m-a obligat el să fac asta, Rose. E alegerea mea. Văzând că nu-i răspund, mă atinse uşor pe braț. Hei, ascultă. Nu-ți face griji. M-am simțit cu mult mai bine şi o grămadă de lume o să-mi păzească spatele.

— Toată lumea, în afară de mine, i-am zis, gânditoare.

De cealaltă parte a încăperii, intră Christian pe uşile duble, apropiindu-se de noi. Ceasul arăta că mai sunt cinci minute până la încheierea mesei de prânz.

— Of, frate. Ora zero aproape c-a sosit. Christian îşi trase un scaun la masa noastră şi-l întoarse cu spătarul în față, sprijinindu-şi bărbia de stinghiile acestuia. Îşi îndepărtă şuvițele de păr negru de pe ochii albaştri şi ne adresă un zâmbet infatuat. Am simțit cum i se luminează Lissei sufletul la apariția lui.

— Abia aştept să înceapă spectacolul, zise. Noi doi o să ne distrăm atât de bine, Rose! Să alegem perdelele, să ne pieptănăm unul pe celălalt, să ne spunem poveşti cu fantome...

Referirea la „poveştile cu fantome” m-a nimerit ceva mai tare decât mi-ar fi plăcut. Nu că alegerea perdelelor sau pieptănarea părului lui Christian ar fi fost cu mult mai atrăgătoare.

Am clătinat din cap exasperată şi m-am ridicat de la masă.

— Vă las singuri pentru ultimele voastre câteva clipe de intimitate.

Izbucniră în râs.

M-am dus către banda la care se servea prânzul, sperând să mai găsesc ceva gogoşi rămase de la micul dejun. Deocamdată, n-am zărit decât croasante, quiche şi pere coapte. Probabil că fusese ziua mofturilor la autoservire. Ceream prea mult dacă voiam o gogoaşă bine prăjită?

Eddie îmi apăru în față. Făcu o mutră de om gata să se scuze, de îndată ce mă zări.

— Rose, îmi pare foarte rău... L-am oprit, ridicându-mi brațul.

— Nu-ți face probleme. Nu eşti tu de vină. Promite-mi însă c-o să-ți dai silința s-o aperi cât mai bine.

Era o cerere prostească, din moment ce ea nu se afla într-o primejdie reală, însă eu niciodată nu mă puteam împiedica să-mi fac griji pentru ea: cu atât mai mult în lumina noului curs luat de tratamentul ei.

Eddie îşi păstră aerul de seriozitate, părând să nu considere deloc prostească rugămintea mea. Era unul dintre puținii care ştiau despre abilitățile Lissei... şi despre consecințele lor nefaste, ceea ce probabil reprezenta şi motivul pentru care fusese ales s-o păzească.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet, cu toată dispoziția mea mohorâtă. Experiențele pe care le avusese cu strigoii îl făcuseră să ia toate cele mult mai în serios decât aproape oricare alt novice. În afara mea, probabil că era cea mai bună alegere ca el să fie gardianul ei.

— Rose, e adevărat că i-ai tras un pumn gardianului Petrov?

M-am întors şi i-am privit în față pe doi moroi, Jesse Zeklos şi Ralf Sarcozy. Tocmai se strecuraseră în rând între Eddie şi mine şi arătau mai mulțumiți de sine şi mai enervanți ca de obicei. Jesse parcă era o statuie turnată în bronz a unui tip chipeş şi iute de minte.

Ralf era copia lui ceva mai puțin atrăgătoare şi ceva mai puțin inteligentă. Foarte probabil, erau persoanele pe care le detestam cel mai mult din şcoala aceasta, în principal din cauza unor zvonuri urâte pe care le răspândiseră, cum că aş fi făcut eu cu ei anumite lucruri foarte explicite. Doar puterea brațului lui Mason îi forțase să spună întregii şcoli adevărul şi nu cred că mă iertaseră vreodată pentru asta.

— S-o lovesc pe Alberta? N-aş prea crede.

Am dat să mă întorc cu spatele, dar Ralf a continuat să vorbească.

— Am auzit c-ai făcut o criză zdravănă în sala de sport când ai aflat cu cine-o să fii.

— O „criză zdravănă”? Ce, eşti de şaizeci de ani? N-am făcut decât — m-am oprit, alegându-mi

cu grijă cuvintele — să-mi exprim părerea.
— Mă rog, a replicat Jesse. Presupun că dacă trebuie să stea cineva cu ochii pe strigoiul ăla în devenire, acea persoană ai putea foarte bine să fii tu. Eşti cea mai dură de pe-aici.
Nota de invidie din vocea lui dădea impresia că voia să-mi facă un compliment. Nu mi se părea deloc astfel. Până să mai poată rosti vreun cuvânt, m-am postat drept în fața lui, aproape nelăsând deloc spațiu între noi. Numai că, dând dovadă de ceea ce am considerat că ar fi un veritabil semn de disciplină, nu i-am pus mâna în gât. A căscat ochii, surprins.
— Christian nu are nimic de-a face cu strigoii, am replicat, cu o voce joasă.
— Părinții lui...
— Sunt părinții lui. Iar el e Christian. Nu-i confunda.
Jesse îmi mai cunoscuse mânia şi altă dată. Era limpede că-şi amintea asta, iar acum frica i se războia cu dorința de a-l ponegri pe Christian față de mine. Surprinzător, cea din urmă ieşi învingătoare.
— Mai devreme te comportai de parcă să fii cu el ar însemna sfârşitul lumii, iar acum îl aperi? Îl ştii cum e: încalcă tot timpul regulile. Vorbeşti serios când susții că nu întrevezi nicio posibilitate ca el să devină strigoi, ca părinții lui?
— Niciuna, am zis. Absolut niciuna. Christian e mai dispus să ia poziție împotriva strigoilor decât, probabil, oricare alt moroi de pe-aici.
Ochii lui Jesse se îndreptară curioşi spre Ralf înainte de a se întoarce în direcția mea.
— El chiar m-a ajutat în lupta cu strigoii ăia din Spokane. Nu există nici cea mai mică şansă ca el să devină vreodată strigoi.
Mi-am scormonit creierul, încercând să-mi aduc aminte cine-i fusese repartizat lui Jesse pentru practica de teren.
— Şi dac-o să aud că mai răspândeşti rahaturile astea pe-aici, Dean n-o să te poată salva de mine.
— Sau de mine, adăugă Eddie, postându-se în imediata mea apropiere.
Jesse înghiți în sec şi făcu un pas înapoi.
— Mare mincinoasă mai eşti. Nu poți să te atingi de mine. Dacă te suspendă acum, n-o să mai termini niciodată şcoala.
Avea dreptate, desigur, dar eu tot am zâmbit.
— S-ar putea să merite. Rămâne de văzut, hm? Ajungându-se aici, Jesse şi Ralf hotărâră că, până la urmă, nu voiau nimic de pe banda de servire. Plecară furioşi, iar mie mi se păru că aud ceva care semăna suspect de mult cu „cățea tâmpită”.
— Jigodii, am bombănit. Imediat, m-am luminat la față. Of, mamă! Gogoşi.
Mi-am luat una cu glazură de ciocolată, după care m-am grăbit, împreună cu Eddie, să ne găsim moroii şi să ajungem în clasă. El mi-a zâmbit larg.
— Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis că n-ai făcut decât să-i aperi onoarea lui Christian. Nu ți se pare o belea?
— Ba da, i-am răspuns, lingându-mi glazura de pe degete. Este. Dar, pentru următoarele şase săptămâni, e beleaua mea.

PATRU

Şi a început.

În prima fază, lucrurile n-au fost prea diferite faţă de cele din zilele obişnuite. Dhampirii şi moroii stăteau la ore în clase separate în prima jumătate a programului de şcoală, apoi se reuneau după masa de prânz. După-amiaza, Christian avea în cea mai mare parte orele pe care le avusesem şi eu în semestrul trecut, aşa că aproape mi se părea că-mi urmez din nou vechiul program. Diferenţa era că nu mai eram elevă în anul acela. Nu stăteam în bancă, nici nu aveam de făcut teme. În acelaşi timp, era cu mult mai incomod, din moment ce trebuia să stau tot timpul în spatele sălii de clasă, împreună cu ceilalţi novici care-şi păzeau moroii. În afara şcolii, aşa era obiceiul. Moroii aveau prioritate. Gardienii erau umbrele.

Exista o puternică ispită de a sta de vorbă cu colegii novici, mai ales în timp ce moroii lucrau singuri şi discutau între ei. Cu toate acestea, nimeni dintre noi n-a cedat. Tensiunea şi adrenalina din prima zi ne inoculaseră tuturor comportamentul adecvat.

După ora de biologie, Eddie şi cu mine am început să folosim o tehnică a gărzilor de corp numită pază în pereche. Eu eram garda de apropiere şi mergeam împreună cu Lissa şi cu Christian, pentru apărarea lor imediată. Eddie, fiind garda de depărtare, venea ceva mai încolo, cercetând cu privirea o suprafaţă mai vastă, în căutarea oricăror posibile ameninţări.

Am urmat acelaşi tipar tot restul zilei, până la începerea ultimei ore de curs. Lissa l-a sărutat în grabă pe obraz pe Christian, iar eu mi-am dat seama că urmau să se despartă.

— Voi doi nu mai aveţi acelaşi orar şi acum? am întrebat necăjită, trăgându-mă mai pe marginea culoarului ca să nu stau în drumul elevilor. Eddie deja dedusese că trebuia să ne despărţim şi renunţase la îndatoririle gărzii de depărtare, venind să discute cu noi. Eu nu ştiam cum se suprapunea programul Lissei cu cel al lui Christian în acest nou semestru.

Lissa mi-a observat privirea dezamăgită şi mi-a dăruit un zâmbet înţelegător.

— Îmi pare rău. O să învăţăm împreună după ore, dar acum eu trebuie să merg la ora de creaţie literară.

— Iar eu, a declarat mândru Christian, trebuie să mă duc la arta culinară.

— Arta culinară? am urlat eu. Ţi-ai ales arta culinară? Cred că e cea mai tâmpită materie posibilă.

— Ba nu, m-a contrazis. Şi chiar să fi fost... ei bine, stai aşa, e ultimul meu semestru, nu?

I-am răspuns cu un geamăt.

— Haide, Rose, m-a consolat Lissa, râzând. Nu e decât o oră. N-o să fie chiar atât de...

Se întrerupse în clipa în care izbucni zarva ceva mai încolo pe culoar. Ca toţi cei din jurul nostru, ne oprirăm să vedem ce era. Unul dintre instructorii mei din rândul gardienilor, Emil, apăruse practic de niciunde şi — jucând rolul de strigoi — sărise asupra unei fete moroi. O trase într-o parte, strângând-o la pieptul lui şi dezgolindu-i gâtul, ca şi cum ar fi vrut s-o muşte. Nu vedeam cine era, ci doar o încâlceală de păr şaten, însă am observat că păzitorul ei desemnat era Shane Reyes. Atacul îl luase prin surprindere — era primul din ziua aceea — dar nu bâjbâi decât un pic, până să-l izbească pe Emil cu piciorul în coaste şi să-i smulgă fata din strânsoare. Cei doi luară poziţia de luptă, toţi ceilalţi urmărindu-i pasionaţi. Vreo câţiva chiar începură să fluiere şi să strige, încurajându-l pe Shane.

Unul dintre cei care fluierau era Ryan Aylesworth. Era într-atât de concentrat să urmărească lupta — pe care Shane, mânuindu-şi agil ţepuşa de antrenament, era pe cale s-o câştige — încât nu sesizase că alţi doi gardieni adulţi se furişaseră lângă el şi Camille. Eddie şi cu mine observarăm în acelaşi timp şi ne încordarăm, instinctul mânându-ne pe amândoi să ţâşnim în faţă.

— Rămâi cu ei, îmi zise Eddie. Porni spre Ryan şi Camille, care tocmai îşi dăduseră seama că erau expuşi. Ryan nu reacţiona la fel de bine ca Shane, mai ales că avea de înfruntat doi atacatori. Unul dintre gardieni îi distrăsese atenţia lui Ryan, în timp ce celălalt — Dimitri, acum îl recunoşteam — o înhăţase pe Camille. Fata ţipă cu o frică neprefăcută. Părea să nu considere îmbrăţişarea lui Dimitri la fel de tulburătoare pe cât o simţeam eu.

Eddie se apropie de ei şi-i expedie un pumn în tâmplă lui Dimitri. Abia dacă-l sâcâi un pic, dar tot

mă lăsă uimită. Eu nu prea reuşisem să-l lovesc în toate antrenamentele noastre. Atacul lui Eddie îl obligă pe Dimitri s-o elibereze pe Camille şi să înfrunte această nouă ameninţare. Se răsuci, graţios ca un balerin, înaintând spre Eddie.

Între timp, Shane îşi „trăsese în ţeapă” strigoiul, aşa că sări în ajutorul lui Eddie, asaltându-l pe Dimitri din partea cealaltă. Am urmărit încăierarea, cu pumnii strânşi de emoţie, captivată de luptă, în general, dar şi pentru faptul că-l priveam pe Dimitri, în particular. Mă uimea că un tip atât de letal putea să fie şi atât de frumos. Aş fi vrut să particip şi eu, dar ştiam că trebuie să supraveghez zona din jurul meu, pentru eventualitatea în care vreun „strigoi” ar fi atacat şi aici.

Numai că n-a atacat nimeni. Shane şi Eddie l-au „terminat” cu succes pe Dimitri. O parte din mine s-a întristat văzând asta. Aş fi vrut ca Dimitri să fie cel mai bun în toate. Cu toate acestea, Ryan încercase să-i ajute şi dăduse greş. Dimitri îl „omorâse” din punct de vedere teoretic, aşa că am simţit o uşurare strâmbă la gândul că Dimitri tot fusese un dur şi în chip de strigoi.

El şi cu Emil l-au lăudat pe Shane pentru că se pusese repede pe picioare, precum şi pe Eddie, fiindcă înţelesese să trateze situaţia ca pe un efort colectiv, nu ca pe o încercare individuală. Am primit şi eu o înclinare aprobatoare din cap pentru faptul că-i asigurasem spatele lui Eddie, iar Ryan a fost certat fiindcă nu fusese atent la moroiul său.

Eddie şi cu mine ne-am zâmbit reciproc, fericiţi că obţinusem note mari la acest prim examen. Nu m-ar fi deranjat dac-aş fi jucat un rol ceva mai important, dar nu era un început rău pentru practica de teren. Am bătut palma şi l-am observat pe Dimitri făcând un semn din cap spre noi, în timp ce pleca.

Spectacolul încheindu-se, cvartetul nostru s-a despărţit. Lissa mi-a mai adresat un zâmbet peste umăr şi mi-a transmis prin intermediul legăturii noastre: Distracţie plăcută la ora de artă culinară! Mi-am dat ochii peste cap, însă ea şi Eddie dispăruseră deja după colţ.

„Artă culinară” suna a ceva destul de impresionant, însă în realitate nu era decât o denumire pompoasă pentru ceea ce, în esenţă, reprezenta un curs de bucătărie. Cu toate tachinările mele la adresa lui Christian, căruia îi spusesem că optase pentru o materie tâmpită, aveam un oarecare respect faţă de ea. La urma urmei, eu de-abia dacă eram în stare să fierb apă. Şi totuşi, era ceva foarte diferit faţă de o materie opţională de genul creaţiei literare, sau al dezbaterii, ceea ce mă făcea să cred că, fără îndoială, Christian o alesese ca pe o refulare şi nu fiindcă şi-ar fi dorit ca, într-o bună zi, să ajungă maestru bucătar. Cel puţin poate mă alegeam cu o satisfacţie privindu-l cum prepară o prăjitură, sau mai ştiu eu ce. Poate chiar aveam să-l văd şi purtând şorţ.

Mai erau în clasă alţi trei novici care-i păzeau pe moroi. Din moment ce sala pentru artă culinară era spaţioasă şi deschisă, cu o mulţime de ferestre, toţi patru am colaborat la alcătuirea unui plan prin care să ne unim eforturile şi să securizăm întreaga încăpere. Anii trecuţi, când îi priveam pe novici cum îşi desfăşoară practica de teren, nu acordam atenţie decât luptelor. Niciodată nu luasem în seamă lucrul în echipă şi strategiile care trebuie să se fi conceput. Teoretic, toţi patru eram acolo ca să ne protejăm fiecare doar moroiul căruia îi fuseserăm repartizaţi, însă noi transformaserăm misiunea într-una de protejare a întregii clase.

Postul meu era lângă o ieşire de incendiu care dădea în afara şcolii. Printr-o coincidenţă, era tocmai lângă masa la care lucra Christian. În mod normal, elevii găteau în perechi, însă acum, cei prezenţi erau în număr impar. Decât să facă parte dintr-un grup de trei, Christian se oferise să lucreze singur. Nimeni nu păru să fie deranjat de alegerea lui. Multă lume avea încă, faţă de el şi familia lui, aceleaşi idei preconcepute ca şi Jesse. Spre dezamăgirea mea, Christian nu făcea o prăjitură.

— Ce-i asta? l-am întrebat, văzându-l că scoate din frigider un castron cu un soi de carne crudă, tocată.

— Carne, mi-a răspuns, răsturnând-o pe o planşetă pentru tocat.

— Asta ştiu şi eu, idiotule. Ce fel de carne?

— Tocată, de vită.

Scoase încă un vas, apoi altul.

— Iar asta e de viţel. Şi asta, de porc.

— Ai de hrănit vreun, cum să-i zic, un T. Rex[2] ?

— Dacă vrei, îţi dau. Astea-s pentru drob. Am făcut ochii mari.

2 Prescurtare pentru tyrannosaurus rex, cea mai puternică şi feroce specie de dinozauri

— Cu trei feluri de carne?
— De ce-ai mânca o chestie numită drob cu carne dacă nu te-ai alege şi cu ceva carne?
L-am privit, clătinând din cap.
— Nu-mi vine să cred că asta nu-i decât prima mea zi cu tine.
Şi-a lăsat privirea în jos, concentrându-se asupra frământării celor trei feluri de carne ale creației sale.
— E clar că iei treaba asta prea în serios. Chiar atât de mult mă urăşti? Te-am auzit urlând cât te țineau plămânii acolo, în sala de sport.
— Ba nu, n-am urlat. Şi... nu te urăsc deloc, am mărturisit.
— Ți s-a pus pata pe mine fiindcă n-ai fost repartizată cu Lissa.
Nu i-am răspuns. Nu era prea departe de adevăr.
— Ştii ceva, a continuat el, poate că de fapt e o idee bună ca tu să faci practica de teren cu altcineva.
— Ştiu. Asta susține şi Dimitri.
Christian puse carnea într-un castron şi începu să adauge şi alte câteva ingrediente.
— Şi-atunci, de ce te mai îndoieşti? Belikov ştie ce face. Eu aş avea încredere în orice ar zice el. E naşpa că o să-l piardă după ce absolvim noi şcoala, dar mai degrabă îl văd cu Lissa.
— Şi eu.
Se opri şi-şi ridică privirea, întâlnindu-mi-o pe-a mea. Am zâmbit amândoi, amuzați de cât de şocați eram fiindcă fuseserăm de aceeaşi părere. În clipa imediat următoare, se întoarse la munca lui.
— Şi tu eşti tare, mi-a zis, nu foarte invidios. Felul în care te-ai descurcat...
Nu-şi termină vorba, dar ştiam la ce se referea. La întâmplarea din Spokane. Christian nu fusese de față atunci când îi omorâsem pe cei doi strigoi, însă îmi oferise un ajutor indispensabil pentru salvare. Noi doi alcătuiserăm o echipă, el folosindu-se de magia focului ca mijloc de a-mi permite să-i înfrâng pe oamenii care ne țineau în captivitate. Lucraserăm bine împreună, lăsând deoparte toate animozitățile dintre noi.
— Cred că noi doi avem altceva mai bun de făcut decât să ne ciondănim tot timpul, am cugetat eu. „Cum ar fi să ne facem griji în legătură cu procesul lui Victor Dashkov”, am continuat în sinea mea. Pentru o clipă, m-am gândit dacă să-i spun şi lui Christian ceea ce aflasem. Fusese prin preajmă în noaptea în care se întâmplase toată povestea cu Victor, toamna trecută; totuşi, m-am hotărât să nu-i dau încă vestea. Lissa trebuia s-o audă prima.
— Mhî, m-a aprobat Christian, neştiind la ce mă gândeam. Cu toată încordarea ta, să ştii că nu suntem chiar atât de diferiți. Adică, sunt eu mai inteligent şi cu mult mai amuzant, dar la urma urmei, amândoi ne dorim s-o ştim în siguranță. Să ştii, a adăugat, după un moment de ezitare, n-am de gând s-o iau de lângă tine. Nici nu pot. Nimeni n-ar putea, cât timp între voi două există legătura aia.
M-a surprins faptul că pomenea despre asta. Cu toată sinceritatea, bănuiam că erau două motive pentru care eu şi Christian ne certam atât. Primul era că amândoi aveam personalități certărețe. Al doilea — şi cel mai important — era că fiecare îl invidiam pe celălalt pentru relația cu Lissa. Dar, aşa cum spusese, în realitate aveam acelaşi motiv. Țineam la ea.
— Şi să nu crezi că legătura asta vă va despărți pe voi doi, i-am zis.
Ştiam că legătura îl sâcâie. Cum ai putea vreodată să te apropii de o persoană la modul romantic, dacă ea are o astfel de legătură cu o alta, chiar şi dacă persoana cealaltă nu-i e decât prietenă?
— Ea ține la tine, am continuat. Nu mă puteam îndura să-i spun că-l „iubeşte”. Are un loc special pentru tine în inima ei.
Christian îşi introduse vasul în cuptor.
— Tu de fapt n-ai spus numai atât. Am o senzație că suntem pe cale să ne îmbrățişăm şi să ne găsim reciproc porecle drăguțe.
Încercă să se arate dezgustat de destăinuirea mea, dar puteam să-mi dau seama că-i plăcea să i se spună cât ține Lissa la el.
— Deja am o poreclă pentru tine, dar aş avea necazuri dac-aş spune-o în clasă.
— A, exclamă el, fericit. Asta-i Rose pe care o ştiu eu. Se duse să stea de vorbă cu un alt prieten cât timp i se cocea drobul, ceea ce probabil că era mai bine. Uşa mea era într-o poziție vulnerabilă şi

n-ar fi trebuit să stau la palavre, chiar dacă restul clasei asta făcea. De cealaltă parte a sălii, i-am zărit pe Jesse şi pe Ralf lucrând împreună. Ca şi Christian, îşi aleseseră un curs în chip de supapă de refulare.

Nu s-a petrecut vreun atac, însă un gardian pe nume Dustin tot a venit să ia notițe despre cum ne ocupaserăm pozițiile noi, novicii.

Stătea în apropierea mea tocmai când a pornit Jesse spre mine.

La început, am crezut că era o coincidență... până când Jesse a început să vorbească.

— Îmi retrag cuvintele de adineauri, Rose. Am înțeles totul. Nu eşti supărată din cauza Lissei sau a lui Christian. Eşti supărată pentru că regulamentul cere să fii repartizată unui elev iar Adrian Ivashkov e prea mare. După cum am auzit, voi doi ați exersat o grămadă păzindu-vă reciproc corpurile.

Gluma aceasta putea să fi fost cu tare mult mai amuzantă, însă învățasem să nu mă aştept la prea multe din partea lui Jesse. Ştiam sigur că lui nu-i păsa de Adrian şi de mine. Mai bănuiam şi că nici nu credea că ar fi existat ceva între noi. Cu toate acestea, Jesse era încă furios pe mine, pentru că-l amenințasem mai devreme, iar acum avea şansa să mi-o plătească. Dustin, aflat la o distanță de la care putea să audă, nu manifestă vreun interes față de tachinările idioate ale lui Jesse. Cu toate acestea, probabil că s-ar fi arătat interesat dac-aş fi dat de pereți cu el.

Totuşi, asta nu însemna că eram obligată să tac şi să-nghit. Gardienii discutau tot timpul cu moroii; aveau grijă doar să fie respectuoşi şi să stea în continuare cu ochii pe tot ceea ce se petrecea în jur. Prin urmare, i-am adresat lui Jesse un mic zâmbet şi i-am spus doar:

— Vorbele dumitale spirituale sunt întotdeauna o mare încântare, domnule Zeklos. Abia mă abțin să nu mor de râs.

Apoi m-am întors cu spatele, supraveghind restul încăperii.

După ce şi-a dat seama că n-aveam de gând să mai spun şi altceva, Jesse a izbucnit în râs şi a plecat, părând să considere că a repurtat o mare victorie. La scurt timp după aceea, a plecat şi Dustin.

— Dobitoc, a bombănit Christian, întorcându-se la masa lui de lucru.

Mai rămăseseră cam cinci minute din oră. L-am urmărit cu privirea pe Jesse cum traversează încăperea.

— Ştii ceva, Christian? Sunt destul de bucuroasă că te păzesc pe tine.

— Dacă mă compari cu Zeklos, nu prea pot să iau asta ca pe cine ştie ce compliment. Dar uite, gustă din asta. O să te facă să fii cu adevărat bucuroasă că eşti cu mine.

Capodopera lui era gata, aşa că-mi întinsese o felie. Nu observasem, dar imediat înainte să introducă drobul în cuptor, îl înfăşurase în bacon.

— Doamne sfinte, am exclamat. Asta-i cea mai stereotipă mâncare pentru vampiri din câte au existat vreodată.

— Ar fi fost, dacă era crudă. Ce părere ai?

— E bun, am recunoscut, împotriva voinței mele. Cine-ar fi crezut că baconul o să schimbe totul? Cu adevărat bun. Cred că ai un viitor promițător în chip de gospodină, în timp ce Lissa o să lucreze şi-o să câştige milioane de dolari.

— Ce nostim, e exact visul meu.

Am ieşit din clasă în stări de spirit mai favorabile, între noi, totul ajunsese să capete o notă mai prietenoasă, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că m-aş putea descurca să-l apăr în următoarele şase săptămâni.

Christian urma să se întâlnească cu Lissa în bibliotecă, să învețe amândoi — sau să dea impresia c-ar învăța — dar mai întâi trebuia să treacă prin camera lui. În consecință, am traversat curtea după el, întorcându-mă în aerul hibernal care devenise şi mai geros după apusul de acum şapte ore. Zăpada de pe poteci, care se transformase în zloată sub razele soarelui, înghețase acum şi făcuse ca mersul să fie periculos. Pe drum, ni s-a alăturat Brandon Lazar, un moroi care locuia pe acelaşi palier cu Christian. Brandon abia mai putea să se stăpânească, relatându-ne o încăierare la care fusese martor în timpul orei de matematică. I-am ascultat povestirea, râzând cu toții în timp ce ne imaginam cum s-a furişat Alberta pe fereastră.

— Hei, o fi ea bătrână, dar e în stare să se pună cu aproape oricare dintre noi, le-am zis. Apoi, l-am privit nedumerită pe Brandon. Avea vânătăi şi pete roşii pe față. De asemenea, mai avea şi câteva

tăieturi ciudate lângă ureche. Ce ți s-a întâmplat? Te-ai luptat şi tu cu gardienii?

Zâmbetul i-a dispărut brusc şi şi-a întors privirea de la mine.

— Nooo, doar o căzătură.

— Ei, haide acum, i-am zis.

Chiar dacă moroii nu se antrenau pentru luptă ca dhampirii, tot se încăierau între ei destul de frecvent. M-am străduit să-mi închipui cu care dintre moroi ar fi putut să intre în conflict. În cea mai mare parte a timpului, Brandon era un tip destul de agreabil.

— Asta-i cea mai stângace şi mai lipsită de originalitate scuză de pe lumea asta, i-am zis.

— Ăsta-i adevărul, a insistat, evitându-mi în continuare privirea.

— Dacă face cineva pe nebunul cu tine, pot să-ți vând câteva ponturi.

Se întoarse la loc spre mine, privindu-mă în ochi.

— Las-o baltă.

Tonul lui nu era unul ostil, sau mai ştiu eu cum, dar avea o nuanță de fermitate. Părea aproape să creadă că simpla rostire a acelor cuvinte m-ar face să mă supun. Am chicotit.

— Ce încerci să faci? Să foloseşti constrângerea pe mine...

Deodată, am zărit ceva mişcându-se în stânga mea. O umbră nedesluşită, confundându-se cu întunecatele contururi ale pinilor înzăpeziți... dar mişcându-se tocmai suficient cât să-mi atragă atenția. Chipul lui Stan răsări din întuneric în timp ce țâşnea spre noi.

În sfârşit, primul meu examen.

Adrenalina m-a invadat la fel de puternic de parcă s-ar fi apropiat un strigoi veritabil. Am reacționat instantaneu, întinzându-mă să-i trag în spatele meu pe Brandon şi pe Christian. Aceasta era întotdeauna prima mişcare, să-ți arunci propriul corp în fața celor ale lor. I-am smucit pe amândoi, făcându-i să se oprească, după care m-am întors spre atacator, căutând cu mâna țepuşa cu care să-i apăr pe moroi...

Şi atunci, a apărut el.

Mason.

Stătea la câțiva paşi în fața mea, în dreapta lui Stan, arătând exact ca noaptea trecută. Transparent. Pâlpâitor. Trist.

Părul de pe ceafă mi s-a făcut măciucă. Am încremenit, incapabilă să mă mişc sau să-mi pregătesc țepuşa. Am uitat de ceea ce făceam şi am pierdut complet din vedere persoanele şi vânzoleala din jurul meu. Lumea şi-a încetinit cursul şi totul s-a încețoşat lângă mine. Nu mai exista decât Mason: acel fantomatic şi pâlpâitor Mason, care licărea prin întuneric şi părea că vrea atât de mult să-mi spună ceva. Exact aceeaşi senzație de neputință trăită în Spokane m-a cuprins şi-acum. Nu fusesem în stare să-l ajut atunci. Nu eram în stare să-l ajut nici de data asta. Îmi simțeam stomacul rece şi gol. Nu puteam să fac nimic altceva decât să stau țintuită acolo, întrebându-mă ce încerca să-mi comunice.

Îşi ridică o mână transparentă şi-mi arătă spre cealaltă parte a campusului, dar nu înțelegeam ce voia să spună. Existau atât de multe pe-acolo şi nu-mi era clar spre ce anume arăta. Am scuturat din cap, neînțelegând, dar dorindu-mi cu disperare să pot înțelege. Mâhnirea de pe chipul lui păru să se accentueze.

Deodată, ceva m-a izbit în umăr, făcându-mă să mă împleticesc în față. Lumea reînvie brusc, smulgându-mă din starea de visare în care fusesem cufundată. Abia dac-am izbutit să-mi azvârl la timp mâinile în față, oprindu-mi prăbuşirea pe pământ. Mi-am ridicat privirea şi l-am observat pe Stan înălțându-se deasupra mea.

— Hathaway! a răcnit el. Ce faci?

Am clipit, încă încercând să mă scutur de ciudățenia sentimentului de a fi avut iarăşi vedenii. L-am privit pe Stan în ochii plini de furie şi apoi m-am uitat din nou spre Mason.

Dispăruse. Mi-am întors atenția spre Stan şi am înțeles ce se întâmplase. În transa mea, fusesem complet absentă cât timp îşi jucase el atacul. Acum avea un braț pe după gâtul lui Christian şi cu celălalt îl ținea pe Brandon. Nu le făcuse vreun rău, dar îşi atinsese scopul.

— Dac-aş fi fost strigoi, mârâi el, ăştia doi erau morți.

CINCI

Cele mai multe dintre cazurile de abatere disciplinară din Academie se soluționau în biroul directoarei Kirova. Ea îi trata la fel pe moroi şi pe dhampiri şi era recunoscută pentru creativul şi mult-întrebuințatul ei repertoriu de pedepse. Nu era tocmai crudă, dar nici prea moale. Lua, pur şi simplu, în serios comportamentul elevilor şi-l trata aşa cum credea de cuviință. Cu toate acestea, existau anumite probleme care-i depăşeau jurisdicția.

Nu era un fapt nemaiauzit ca gardienii şcolii să se întrunească într-un comitet disciplinar, însă asta se întâmpla rar, foarte rar. Trebuia să comiți o abatere destul de serioasă ca să-i enervezi într-atât încât să primeşti o astfel de ripostă. Cum ar fi, să zicem, punerea intenționată în primejdie a unui moroi. Sau ipotetica punere intenționată în primejdie a unui moroi.

— Pentru ultima dată vă repet, am mormăit. N-am făcut-o intenționat.

Eram într-o sală de întruniri a gardienilor, înfruntându-mi comitetul: Alberta, Emil şi una dintre puținele alte femei din campus, Celeste. Stăteau la o masă lungă, cu înfățişări impunătoare, în timp ce eu eram aşezată pe un scaun răzleț şi mă simțeam cât se poate de vulnerabilă.

Alți câțiva gardieni erau în încăpere şi asistau, dar din fericire niciunul dintre colegii mei de clasă nu era prezent, să fie martor la umilința asta. Dimitri se număra printre privitori. Nu era inclus în comitet, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva l-or fi oprit datorită rolului său posibil părtinitor de mentor al meu.

— Domnişoară Hathaway, zise Alberta, rămânând întru totul în rolul ei de căpitan sever, sunt convinsă că ştii de ce nu ne vine să credem aşa ceva.

Celeste o aprobă printr-o înclinare a capului.

— Gardianul Alto te-a văzut. Ai refuzat să aperi doi moroi... inclusiv pe cel pentru a cărui protecție ai fost desemnată în mod special.

— Dar n-am refuzat! am exclamat eu. Am... bâjbâit.

— Aia n-a fost bâjbâială, interveni Stan, din rândul spectatorilor. Îi ceru Albertei din ochi permisiunea de a vorbi. Se poate? Ea încuviință, iar el se întoarse din nou spre mine. Dacă m-ai fi blocat, sau m-ai fi atacat, iar abia pe urmă ai fi rasolit-o, atunci ar fi fost bâjbâială. Dar nu m-ai blocat. Nu m-ai atacat. Nici măcar n-ai încercat. Pur şi simplu, ai rămas ca o statuie şi n-ai făcut nimic.

Lesne de înțeles, mă simțeam ofensată. Simplul gând că i-aş fi lăsat dinadins pe Christian şi pe Brandon să fie „omorâți” de un strigoi era ridicol. Dar ce-aş fi putut să fac? Fie mărturiseam c-am dat-o în bară rău de tot, fie că văzusem o fantomă. Niciuna dintre opțiuni nu era prea atrăgătoare, însă trebuia să-mi reduc pierderile. Prima variantă mă făcea să par incompetentă. Cealaltă, nebună. Nu-mi doream să fiu asociată cu niciuna dintre ele. Preferam mult mai degrabă obişnuita mea caracterizare de „nesăbuită” şi „turbulentă”.

— De ce am atâtea necazuri din cauză că am rasolit-o? am întrebat, încordată. Adică, l-am văzut pe Ryan rasolind-o mai devreme. El n-a avut necazuri. Nu ăsta-i scopul perioadei de practică? Să exersăm? Dac-am fi fost perfecți, deja ne-ați fi lăsat liberi prin lume!

— N-ai ascultat ce-am spus? m-a repezit Stan.

Jur că vedeam cum îi zvâcneşte o venă pe frunte. Cred că era singurul dintre cei prezenți la fel de supărat ca mine. Cel puțin, era singurul (în afara mea) care-şi etala sentimentele. Ceilalți aveau chipurile încremenite, inexpresive, ca ale jucătorilor de pocher, dar pe de altă parte, niciunul dintre ei nu fusese martor la ceea ce se întâmplase.

Dac-aş fi fost în locul lui Stan, şi eu poate c-aş fi crezut tot ceea ce era mai rău despre mine.

— Tu n-ai rasolit-o, fiindcă „s-o rasoleşti” presupune ca de fapt să fi făcut ceva.

— Bine, atunci. Am înghețat, i-am replicat, privindu-l sfidător. Asta nu se consideră rasoleală? Am cedat nervos sub presiune şi m-am pierdut. Se vede treaba că nu eram pregătită. Când a venit momentul, am intrat în panică. Novicilor li se întâmplă mereu aşa ceva.

— Unui novice care deja a omorât strigoi? se amestecă Emil.

Era din România şi avea un accent un pic mai pronunțat decât cel rusesc al lui Dimitri. Totuşi, nu era nici pe departe la fel de drăguț.

— Pare puțin probabil, continuă el.

Le-am împărțit priviri furioase tuturor celor din cameră, începând cu el.

— A, înțeleg. După un singur incident, lumea se aşteaptă de la mine să fiu expertă în omorârea strigoilor? N-am voie să mă panichez, sau mai ştiu eu ce? Pare logic. Mersi, băieți. Corect. Cu adevărat corect.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu, încrucişându-mi brațele la piept. Nu era nevoie de prefăcătorie pentru o sfidare răutăcioasă. Aveam destulă cât să-i servesc pe toți.

Alberta oftă şi se aplecă în față.

— Ne certăm pe sensuri. Amănuntele nu sunt cele care contează aici. Ceea ce consider important este că, în dimineața aceasta, te-ai exprimat foarte clar că nu vrei să-l păzeşti pe Christian Ozera. De fapt... Cred că ne-ai spus chiar că vrei să te asiguri că ştim c-o faci împotriva voinței tale şi că foarte curând ne vom da seama cât de groaznică a fost ideea unei asemenea repartiții...

Hait. Zisesem asta. Pe bune, ce-o fi fost în capul meu?

— Şi pe urmă, atunci când vine momentul primului dumitale examen, constatăm că eşti complet şi cu desăvârşire lipsită de reacție.

Aproape c-am zburat de pe scaun.

— Asta era problema? Credeți că nu l-am apărat din cauza cine ştie cărui soi de ciudat imbold de răzbunare?

Tustrei mă priviră fix, aşteptând.

— Nu prea eşti chiar renumită pentru calm şi pentru acceptarea cu recunoştință a lucrurilor care nu-ți plac, replică Alberta, strâmbându-se.

De data aceasta, chiar că m-am ridicat, îndreptând spre ea un deget acuzator.

— Nu-i adevărat. Am respectat toate regulile pe care mi le-a impus Kirova de când m-am întors aici. Am fost la toate antrenamentele şi m-am conformat la toate stingerile.

Fie vorba între noi, mai trăsesem chiulul la câte-o stingere, dar nu intenționat. Întotdeauna fusese pentru o cauză mai nobilă.

— Nu există niciun motiv pentru care aş fi făcut asta, ca pe un soi de răzbunare. La ce bun ar fi fost? Sta... Gardianul Alto n-avea de gând în realitate să-i facă vreun rău lui Christian, aşa că nu mă puteam aştepta să-l văd luat la pumni, sau alte alea. Singurul lucru pe care l-aş fi obținut ar fi fost să mă văd târâtă într-o chestie ca asta şi, posibil, să fiu amenințată cu excluderea din practica de teren.

— Chiar eşti amenințată cu excluderea din practica de teren, mi-a replicat Celeste, pe un ton categoric.

— A!

M-am aşezat, simțindu-mă dintr-odată mai puțin cutezătoare. Tăcerea a planat asupra încăperii timp de câteva clipe, după care am auzit vocea lui Dimitri din spatele meu.

— Are dreptate, zise el, ținându-mi partea. Inima îmi bubui cu putere în piept. Dimitri ştia că nu m-aş fi putut răzbuna astfel. Nu era de părere c-aş fi meschină. Dac-ar fi vrut să protesteze, sau să se răzbune, ar fi procedat altfel.

Ei bine, nu prea meschină, cel puțin. Celeste se încruntă.

— Da, dar după scena pe care a făcut-o azi-dimineață...

Dimitri făcu câțiva paşi înainte şi se opri lângă scaunul meu. Faptul de a-i simți prezența robustă în apropiere mă reconforta. Am avut o străfulgerare de déjà-vu, întorcându-mă la momentul în care Lissa şi cu mine reveniserăm la Academie, toamna trecută. Directoarea Kirova fusese gata să mă exmatriculeze, însă Dimitri se ridicase şi atunci în apărarea mea.

— Toate acestea au fost condiționate de împrejurări, continuă el. Indiferent cât de suspecte vi se par, nu există nicio dovadă. Excluderea ei din practică — şi, mai presus de toate, distrugerea posibilității de absolvire — ar fi o măsură un pic cam extremă, în condițiile lipsei certitudinilor.

Membrii comitetului căzură pe gânduri. Mi-am concentrat atenția asupra Albertei. Ea avea cea mai mare putere aici. Întotdeauna îmi plăcuse de ea, iar în timpul pe care-l petrecuserăm împreună, fusese riguroasă, dar mereu scrupulos de corectă. Speram să fie la fel şi acum. Îi chemă pe Celeste şi pe Emil spre ea, iar cei doi gardieni se aplecară mai aproape. Purtară o discuție în şoaptă. Apoi, Alberta îşi înclină resemnată capul, iar ceilalți se îndreptară la loc.

— Domnişoară Hathaway, ai vrea să mai spui ceva înainte de a-ți fi comunicate concluziile

noastre?

Dacă vreau să spun ceva? Da, cum naiba! Erau tone de lucruri. Aş fi vrut să le spun că nu sunt incompetentă. Aş fi vrut să le spun că eram printre cei mai buni novici de-acolo. Aş fi vrut să le spun că-l văzusem venind pe Stan şi că fusesem pe punctul de a reacționa. Mai ales aş fi vrut să le spun că nu-mi doream menționarea întâmplării acesteia în dosarul meu. Chiar dacă rămâneam în practica de teren, în primul rând m-aş fi ales cu un F[3] la acest prim examen. Iar asta-mi va afecta calificativul general, care pe cale de consecință îmi va afecta viitorul.

Dar, încă o dată, aveam de ales? Să le spun că văzusem o fantomă? Fantoma unui tip care se îndrăgostise rău de tot de mine şi care, destul de probabil, murise tocmai din cauza acestei iubiri? Încă nu ştiam ce era cu toate aceste vedenii. Dac-ar fi fost doar o dată, aş fi mizat pe epuizare... numai că îl văzusem — sau o văzusem, adică fantoma — de două ori deja. Să fi fost real? Rațiunea superioară îmi spunea că nu, dar, pe cinstite, acum nici nu conta. Şi să fi fost adevărat, iar eu să le spun, m-ar crede nebună. Să nu fi fost adevărat, iar eu să le spun, m-ar crede nebună... şi ar avea dreptate. N-aveam cum să câştig la faza asta.

— Nu, gardian Petrov, am răspuns, sperând că vocea îmi suna cât mai spăsită. Nu mai am nimic de adăugat.

— Foarte bine, zise ea, obosită. Iată ce am hotărât. Ai mare noroc că ți-a ținut partea gardianul Belikov, fiindcă altfel decizia ar fi putut să fie alta. Îți acordăm prezumția de nevinovăție. Îți vei continua practica de teren şi paza domnului Ozera. Dar vei fi ca într-o perioadă de probă.

— E OK, am zis, gândindu-mă că oricum fusesem în probe în cea mai mare parte din viața petrecută în Academie. Vă mulțumesc.

— Şi, adăugă ea. Aoleu. Deoarece bănuielile n-au fost încă întru totul înlăturate, îți vei petrece ziua liberă de săptămâna aceasta efectuând servicii pentru comunitate.

— Ce? am strigat, sărind din nou de pe scaun. Degetele lui Dimitri mi-au cuprins încheietura, calde şi poruncitoare.

— Stai jos, mi-a murmurat la ureche, împingându-mă spre scaun. Mulțumeşte-te cu ceea ce ți se oferă.

— Dacă asta e o problemă, se poate şi săptămâna viitoare, mă avertiză Celeste. Şi următoarele cinci.

M-am aşezat, clătinând din cap.

— Îmi cer scuze. Vă mulțumesc.

Audierea se încheie, lăsându-mă epuizată şi înfrântă. Chiar nu trecuse decât o zi? Nu, sigur, fericita emoție pe care o resimțisem înainte de începerea practicii de teren fusese cu săptămâni în urmă, nu azi-dimineață!

Alberta îmi ceruse să mă duc să-l caut pe Christian, dar Dimitri o întrebase dacă n-ar putea să rămână ceva timp singur cu mine. Ea fusese de acord, sperând fără doar şi poate că el mă va readuce pe calea cea dreaptă.

Încăperea se goli, făcându-mă să cred că Dimitri se va aşeza şi va discuta cu mine atunci, pe loc, însă el se apropie de o măsuță pe care se găsea un dozator pentru apă, cafea şi alte băuturi.

— Vrei o ciocolată caldă? mă întrebă. Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Sigur.

Turnă conținutul a patru pliculețe de ciocolată caldă instant în două pahare din plastic, adăugând apoi apă fiartă.

— Dublarea dozei e secretul, îmi spuse după ce umplu paharele.

Mi-l întinse pe-al meu, împreună cu un bețişor din lemn, pentru amestecat, după care se îndreptă spre o uşă laterală. Presupunând că se aştepta să-l urmez, m-am grăbit să-l prind din urmă fără să-mi vărs ciocolata caldă.

— Unde ne... oh!

Trecând pragul, m-am trezit într-o mică verandă închisă cu geamuri şi plină cu măsuțe de terasă. Habar n-avusesem că veranda aceea era lângă camera pentru întruniri, dar în definitiv aceasta era clădirea din care gardienii conduceau toate activitățile din campus. Novicii aveau rareori acces. De

---

3 Calificativ echivalent cu „foarte slab”

asemenea, nu-mi dădusem până atunci seama că întreaga clădire fusese construită în jurul unei mici curţi, spre care dădea veranda aceasta. Vara, îmi imaginam că puteau să deschidă ferestrele şi să stea înconjuraţi de verdeaţă şi de aer cald. Acum, înconjurată de geamuri şi de ger, mă simţeam de parcă m-aş fi aflat într-un soi de palat din gheaţă.

Dimitri îşi trecu palma peste un scaun, ştergându-l de praf. Am făcut acelaşi lucru şi m-am aşezat faţă în faţă cu el. Din câte se părea, încăperea aceea nu prea era folosită pe timp de iarnă. Fiindcă era închisă, aerul era mai cald decât afară, dar altfel nu avea încălzire. Atmosfera era geroasă, aşa că mi-am încălzit mâinile pe pahar. Tăcerea s-a aşternut între Dimitri şi mine. Singurul zgomot îl făceam eu, suflând în ciocolata caldă. El şi-o băuse imediat. Doar omora strigoi de-atâţia ani. Ce mai conta, din când în când, un pic de apă fiartă?

Cum stăteam noi, iar tăcerea se prelungea, l-am studiat peste marginea paharului. Nu mă privea, dar îmi dădeam seama că ştia că-l urmăresc. Ca de fiecare dată când îl priveam, mai întâi m-a izbit înfăţişarea lui. Părul şaten închis şi moale pe care deseori, fără să-şi dea seama, şi-l dădea pe după urechi, acel păr care niciodată nu prea voia să stea legat la ceafă. Ochii îi erau căprui, cumva blânzi şi aprigi în acelaşi timp. Am remarcat că şi buzele aveau aceleaşi caracteristici contradictorii. Atunci când se lupta, sau avea de-a face cu ceva cumplit, buzele acestea se aplatizau şi deveneau dure. În schimb, în vremurile mai vesele... când râdea, sau săruta... ei bine, atunci deveneau moi şi minunate.

Astăzi, mă izbea şi altceva, pe lângă înfăţişarea sa. Simţeam căldură şi siguranţă doar fiindcă eram cu el. Îmi aducea alinare după o zi atât de îngrozitoare. Atât de des, când eram printre alţii, simţeam nevoia de a fi în centrul atenţiei, amuzantă şi întotdeauna având de spus ceva inteligent. Era un obicei de care trebuia să mă dezbar dacă voiam să devin gardian, din moment ce o astfel de misiune solicita într-atât de mare măsură tăcerea. Dar, cu Dimitri, niciodată nu simţeam nevoia de a fi mai mult decât eram deja. Nu eram obligată să-l distrez, să inventez glume sau chiar să flirtez. Era suficient simplul fapt de a fi împreună, de a ne simţi atât de deplin confortabil unul în prezenţa celuilalt — lăsând deoparte mocnita tensiune sexuală — încât ne pierdeam orice simţ al conştiinţei de sine. Am expirat zgomotos şi am sorbit din ciocolată.

— Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat în cele din urmă, căutându-mi privirea. Tu n-ai cedat nervos sub presiune.

Tonul îi era de curiozitate, nu acuzator. În clipa asta nu mă trata ca pe un elev, mi-am dat seama. Mă privea ca pe un egal. Nu voia decât să ştie ce se-ntâmpla cu mine. Aici nu era vorba despre disciplină sau despre dădăceală. Iar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, din moment ce eram nevoită să-l mint.

— Ba sigur că asta a fost, i-am răspuns, lăsându-mi privirea în pahar. Doar dacă nu crezi cumva că l-am lăsat într-adevăr pe Stan să-l „atace" pe Christian.

— Nu, a zis el. Nu cred asta. Niciodată n-am crezut-o. Ştiam c-o să fii nemulţumită aflând cu cine ai fost repartizată, dar nici măcar pentru o clipă nu m-am îndoit că vei face tot ceea ce trebuie. Am ştiut că n-o să-ţi laşi sentimentele personale să stea în calea datoriei.

Mi-am ridicat din nou ochii şi i-am întâlnit privirea, atât de încărcată de loialitate şi de o absolută încredere în mine.

— Nu le-am lăsat. Am fost furioasă... Încă sunt un pic. Dar, din moment ce-am zis c-o fac, asta mi-am şi propus. Şi, după ce-am petrecut ceva timp cu el... ei bine, nu-l urăsc. Chiar cred că e bun pentru Lissa şi că tine la ea, aşa că nu pot să mă supăr pentru asta. El şi cu mine doar ne mai ciocnim câteodată, asta-i tot... dar ne-am înţeles chiar foarte bine în lupta cu strigoii. Mi-am amintit asta în timp ce eram cu el, azi, iar faptul că am protestat împotriva repartiţiei mi s-a părut pur şi simplu o prostie. Aşa că m-am hotărât să fac o treabă cât mai bună cu putinţă.

Nu intenţionasem să vorbesc atât de mult, dar mă simţisem bine lăsând să iasă afară ceea ce aveam pe suflet, iar privirea lui Dimitri m-ar fi putut determina să spun orice. Aproape orice.

— Şi-atunci, ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Cu Stan? Mi-am îndepărtat privirea şi am reînceput să mă joc cu paharul. Detestam să ascund ceva de el, dar despre asta nu puteam să vorbesc. În lumea oamenilor obişnuiţi, vampirii şi dhampirii erau creaturi din mituri şi legende... poveşti de adormit şi de speriat copiii. Oamenii obişnuiţi nu ştiau că noi existam cu adevărat şi că umblam pe pământ. Dar numai pentru că noi existam cu adevărat nu trebuia neapărat ca şi toate celelalte creaturi din poveştile

paranormale să fi existat şi ele. Noi ştiam asta şi aveam propriile noastre mituri şi poveşti de adormit copiii, despre chestii în care nu credeam. Vârcolaci. Spectre. Fantome.

Fantomele nu jucau cu adevărat vreun rol în cultura noastră, în afară de faptul că alimentau farsele şi poveştile din jurul focului. Fantomele apăreau inevitabil de Halloween, iar unele legende dăinuiseră peste ani. Dar în viața reală? Nici vorbă de fantome. Dacă te întorceai din moarte, asta era din cauză că deveneai strigoi.

Cel puțin, asta era ceea ce mi se spusese întotdeauna. Acum, sinceră să fiu, nu ştiam destule încât să-mi dau seama ce se întâmpla. Că mi-l imaginam pe Mason mi se părea o posibilitate mai credibilă decât cea ca el să fi fost o fantomă veritabilă, dar nenică, asta însemna că era posibil ca eu să fi pornit bine de tot spre teritoriul nebuniei, în tot acest timp, mă temusem ca nu cumva Lissa să-şi piardă mințile. Cine-ar fi crezut că, de fapt, eu aş putea fi aceea?

Dimitri mă privea în continuare, aşteptând un răspuns.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Intențiile mele erau bune... Numai că... numai că am rasolit-o.

— Rose. Nu ştii deloc să minți. Mi-am ridicat ochii.

— Ba nu, nu-i aşa. Am spus o grămadă de minciuni bune la viața mea. Lumea le-a crezut.

Zâmbi uşor.

— Sunt convins. Dar cu mine nu-ți merge. În primul rând, pentru că nu vrei să mă priveşti în ochi. Şi în al doilea... Nu ştiu. Pur şi simplu, o simt.

Fir-ar să fie. El putea s-o simtă. Pur şi simplu, mă cunoştea atât de bine. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă, menținându-mă cu spatele spre el. În mod normal, prețuiam ca pe o comoară fiecare clipă petrecută cu el, dar astăzi nu puteam să-i stau prin preajmă. Detestam să-l mint, dar nici adevărul nu voiam să i-l spun. Eram nevoită să plec.

— Uite ce e, îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine... dar zău, e OK. Doar c-am rasolit-o. Mă simt prost pentru asta — şi-mi pare rău că ți-am făcut de ruşine formidabilele antrenamente — dar o să-mi revin eu. Data viitoare, vai de fundul lui Stan.

Nici măcar nu-l auzisem ridicându-se, dar deodată, Dimitri fu imediat în spatele meu. Îşi lăsă o mână pe umărul meu, făcându-mă să încremenesc în fața uşii. Nu mă atinse în vreun alt loc. Nici nu încercă să mă tragă mai aproape de el. Dar, o, doar în mâna aceea de pe umărul meu se adunase toată puterea lumii.

— Rose, mi-a zis el, iar eu am ştiut că nu mai zâmbea. Nu-mi dau seama de ce minți, dar ştiu că n-ai face aşa ceva fără un motiv întemeiat. Şi dacă este ceva în neregulă... ceva despre care te temi să vorbeşti cu ceilalți...

M-am rotit iute în jurul propriei axe, izbutind cumva să pivotez pe loc astfel încât mâna lui, fără să se mişte, a ajuns pe celălalt umăr al meu.

— Nu mă tem, am strigat. Chiar am motivele mele şi, crede-mă, ce s-a întâmplat cu Stan n-a fost nimic. Pe bune. Toate astea nu sunt decât o prostie care a ajuns să fie umflată la proporții uriaşe. Să nu-ți pară rău pentru mine, nici să nu te simți dator să faci ceva. Ce s-a întâmplat a fost naşpa, dar o să mă ridic la loc şi-o să rămân doar cu nota proastă. O să am eu grijă de toate. O să am grijă de mine.

În clipa aceea, avusesem nevoie de întreaga mea tărie ca să nu tremur. Cum de ajunsese ziua asta să evolueze atât de bizar şi de necontrolat?

Dimitri nu răspunse nimic. Doar mă privi de sus, iar expresia feței lui era una pe care n-o mai văzusem până atunci. Nici nu ştiam cum s-o interpretez. Era supărare? Dezaprobare? Pur şi simplu, nu puteam să-mi dau seama. Degetele de pe umărul meu se strânseră un pic, dar apoi se destinseră.

— Nu trebuie să faci asta de una singură, rosti în cele din urmă. Vocea îi suna aproape nostalgic, ceea ce nu avea niciun sens. El fusese cel care-mi tot spunea de atâta vreme că trebuie să fiu tare. Aş fi vrut să mă arunc chiar acum în brațele lui, dar ştiam că n-aş fi putut.

N-am rezistat tentației unui zâmbet.

— Vorbeşti tu aşa... dar spune-mi adevărul. Tu dai fuga la alții atunci când ai probleme?

— Nu e tot aia...

— Răspunde la întrebare, tovarăşe.

— Nu-mi mai spune aşa.

— Nici tu nu-mi mai evita întrebarea.

— Nu, zise. Încerc să mă descurc de unul singur cu problemele mele.
M-am strecurat din mâna lui.
— Vezi?
— Dar în viața ta sunt o mulțime de oameni în care poți să ai încredere, oameni care țin la tine. Asta schimbă situația.
L-am privit surprinsă.
— Tu nu ai oameni care să țină la tine?
S-a încruntat, evident regândindu-şi afirmația.
— Ei bine, mereu au existat oameni buni în viața mea... şi au fost şi oameni care au ținut la mine. Dar asta nu înseamnă neapărat că aş putea să am încredere în ei, sau să le spun totul.
Deseori eram într-atât de distrasă de bizareria relației dintre noi, încât rareori mă gândeam la Dimitri ca la cineva cu o existență diferită de a mea. Era respectat de toată lumea din campus. Atât profesorii, cât şi studenții, îl recunoşteau ca fiind unul dintre cei mai letali gardieni de aici. Ori de câte ori nimeream peste alți gardieni din afara şcolii, cu toții păreau de fiecare dată să-l cunoască şi să-l respecte, la rândul lor. Dar nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată în oricare fel de cadru social. Nu părea să aibă prieteni apropiați printre ceilalți gardieni, ci doar colaboratori pe care-i agrea. Cea mai prietenoasă manifestare pe care-o observasem vreodată la el față de altcineva fusese cu ocazia venirii în vizită a mătuşii lui Christian, Tasha Ozera. Se cunoşteau de multă vreme, dar asta nu fusese de ajuns pentru ca Dimitri s-o urmeze după încheierea vizitei.
Dimitri era cumplit de singur, mi-am dat seama, mulțumindu-se să se ascundă cu romanele lui cu cowboy atunci când nu lucra. Şi eu mă simțeam deseori singură, dar în realitate, eram aproape mereu înconjurată de lume. El fiindu-mi profesor, aveam tendința să privesc situația în mod unilateral. El era cel care mereu îmi dădea câte ceva, fie un sfat, fie o instrucțiune. Dar şi eu îi dăruiam ceva, un lucru mai greu de definit: legătura cu o altă persoană.
— Ai încredere în mine? l-am întrebat. N-a ezitat decât o clipă.
— Da.
— Atunci, ai încredere în mine şi acum şi nu-ți face griji în privința mea măcar de data asta.
M-am îndepărtat cât să nu mă mai poată ajunge cu brațul, iar el n-a mai zis nimic, nici n-a încercat să mă oprească. Tăind-o prin încăperea în care se desfăşurase audierea, m-am îndreptat spre ieşirea principală a clădirii, aruncând din mers într-o pubelă ceea ce-mi mai rămăsese din ciocolata caldă.

ŞASE

Mai fuseseră decât trei alți martori la întâmplarea în curte. Cu toate acestea, lucru deloc surprinzător, toată lumea părea să ştie despre ea, atunci când m-am întors în spațiul comun al internatului ceva mai târziu. Orele se terminaseră, dar mulți elevi umblau pe coridoare, ducându-se să învețe, sau să refacă teste, sau cine mai ştie ce. Încercau să-şi ascundă ocheadele şi şuşotelile, dar nu se descurcau prea grozav. Cei care-mi întâlneau privirea fie îmi zâmbeau strâmb, fie îşi întorceau imediat ochii. Minunat.
Neexistând vreo legătură psihică între mine şi Christian, habar n-aveam unde să-l caut. Simțeam că Lissa e în bibliotecă, aşa că mi-am închipuit că ar fi un bun punct de pornire. Pe drum într-acolo, am auzit vocea unui tip strigându-mă din spate.
— Ai mers un pic cam prea departe, nu?
M-am întors şi i-am văzut pe Ryan şi pe Camille mergând la câțiva paşi în urma mea. Dac-aş fi fost băiat, răspunsul corespunzător ar fi fost: „Cu cine, cu mă-ta?” Dar, fiindcă nu eram băiat, totuşi, şi cum aveam o bună creştere, n-am răspuns decât:
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
Ryan se grăbi să mă ajungă din urmă.
— Ba ştii foarte bine despre ce vorbesc. Despre Christian. Am auzit că, atunci când a atacat Stan, tu ai făcut ceva de genul „Uite, ia-ți-l” şi ai plecat.

— Of, Doamne sfinte, am gemut eu. Şi-aşa era destul de rău să discute toată lumea pe seama ta, dar de ce trebuia ca povestea să se schimbe întruna? Nu aşa s-a întâmplat, am protestat apoi.
— A, da? m-a întrebat. Şi-atunci, de ce te-a mai chemat Alberta?
— Uite ce, am zis, fără să mă mai simt la fel de bine-crescută, pur şi simplu am rasolit-o cu riposta... ştii, cam cum ai făcut tu mai devreme, pe hol, când n-ai fost atent?
— Hei, a replicat, înroşindu-se uşor. Până la urmă, m-am descurcat... mi-am făcut treaba.
— Aşa se spune acum când te laşi omorât?
— Măcar nu m-am comportat ca o căţea smiorcăită care refuză să lupte.
Abia mă mai calmasem după discuţia cu Dimitri, însă acum sângele deja mi se ridica la cap. Eram ca un termometru pe cale să explodeze.
— Ştii ceva, poate că în loc să-i critici pe alţii, ar trebui să acorzi mai multă atenţie îndatoririlor tale de gardian, i-am atras atenţia, arătând spre Camille. Până acum rămăsese tăcută, dar pe chip i se citea atenţia cu care absorbea totul.
Ryan ridică din umeri.
— Pot să le fac pe amândouă. Shane e mai încolo, în spatele nostru, iar zona din faţă e liberă. Nu sunt uşi.
Treabă uşoară. E în siguranţă, adăugă, bătând-o pe umăr pe Camille.
— Locul e uşor de apărat. Dar în lumea reală, cu strigoi adevăraţi, nu te-ai mai descurca la fel de bine.
Zâmbetul i se stinse. Mânia îi sclipi în ochi.
— Corect. Din câte am auzit, n-ai făcut o treabă prea bună nici acolo, cel puţin în privinţa lui Mason.
Tachinările în legătură cu ceea ce se întâmplase cu Stan şi cu Christian erau una. Dar să dai de înţeles că eu eram de vină pentru moartea lui Mason? Inacceptabil. Eu fusesem cea care o păstrasem pe Lissa teafără timp de doi ani în lumea reală. Eu fusesem cea care omorâse doi strigoi în Spokane. Eu eram singurul novice din şcoala asta cu semne molnija, acele mici tatuaje făcute gardienilor pentru marcarea strigoilor omorâţi. Ştiam că apăruseră unele şuşoteli despre întâmplarea cu Mason, dar nimeni nu mi le aruncase vreodată în faţă. Gândul că Ryan sau oricine altcineva ar crede că eu eram de vină pentru moartea lui Mason era prea mult. Şi-aşa mă învinuiam eu destul singură, şi fără ajutorul lor.
Termometrul explodă.
Printr-o mişcare lină, am întins mâna pe după el, am înhăţat-o pe Camille şi am dat cu ea de perete. N-o azvârlisem suficient de tare încât să-i fac vreun rău, dar ea era evident speriată. Făcuse ochii mari din cauza şocului. Am ţintuit-o cu antebraţul, strângând-o de gât.
— Ce faci? a strigat Ryan, plimbându-şi privirea de la una la cealaltă. Mi-am schimbat puţin poziţia, dar tot menţinând presiunea asupra lui Camille.
— Îţi desăvârşesc educaţia, i-am răspuns în glumă. Uneori, locurile nu sunt chiar atât de uşor de apărat pe cât crezi.
— Eşti nebună! N-ai voie să-i faci rău unui moroi. Dacă află gardienii...
— Ba nu, l-am contrazis, întorcându-mi privirea spre ea. Îţi fac vreun rău? Suferi dureri intense?
După o ezitare, ea scutură cât putu din cap în semn de negaţie.
— Te simţi incomodată?
Un mic semn de încuviinţare.
— Vezi? i-am zis lui Ryan. Incomodată nu e acelaşi lucru cu îndurerată.
— Eşti nebună. Dă-i drumul.
— N-am terminat, Ry. Fii atent, fiindcă aici e şpilul. Primejdia poate să vină de oriunde. Nu doar de la strigoi... sau de la gardienii deghizaţi în chip de strigoi. Poartă-te în continuare ca un dobitoc arogant care-şi închipuie că le ştie pe toate — am apăsat-o pe Camille un pic mai tare, dar tot nu destul cât să-i afecteze respiraţia sau să-i provoace cu adevărat durere — şi o să-ţi scape unele amănunte. Iar amănuntele astea ar putea să-ţi omoare moroiul.
— Bine, bine. Fie cum vrei. Te rog, încetează, a zis, cu un tremur în voce. Acum nu mai făcea pe interesantul. Las-o, c-o sperii!

— Şi eu aş fi speriată, dacă viaţa mea ar fi în mâinile tale.
Parfumul cuişoarelor m-a avertizat asupra prezenţei lui Adrian. Mai ştiam şi că Shane şi alţi câţiva veniseră să asiste. Ceilalţi novici păreau nesiguri, de parcă ar fi vrut să mă smulgă de lângă Camille, dar se temeau să nu-i facă vreun rău. Ştiam că ar fi trebuit să-i dau drumul, însă Ryan mă enervase atât de mult. Trebuia să-mi demonstrez punctul de vedere în faţa lui. Trebuia să i-o scot pe nas. Şi, la drept vorbind, nici măcar nu-mi părea rău pentru Camille, din moment ce eram convinsă că luase şi ea parte din plin la bârfirea mea.
— E fascinant, a zis Adrian, pe obişnuitul lui ton leneş. Dar cred că ţi-ai demonstrat punctul de vedere.
— Nu ştiu, am replicat, izbutind ca vocea să-mi sune atât dulceag, cât şi ameninţător în acelaşi timp. Eu tot nu cred că Ryan a înţeles.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Rose! Am înţeles, a strigat Ryan. Dă-i drumul.
Adrian m-a ocolit ajungând lângă Camille. Ea şi cu mine stăteam strânse una într-alta, însă el a reuşit să se strecoare astfel încât faţa să-i fie în câmpul meu vizual, aproape alături de a ei. Avea pe buze zâmbetul acela caracteristic lui, superior şi nătâng, dar în ochii lui de un verde-închis avea o oarecare seriozitate.
— Da, micuţule dhampir. Dă-i drumul. Ţi-ai terminat treaba aici.
Aş fi vrut să-i cer lui Adrian să se dea la o parte din faţa mea, că eu eram cea care trebuia să spună dacă s-a terminat. Dar, nu ştiu cum, cuvintele au refuzat să iasă. O parte din mine era mânioasă pe el că se amesteca.
Cealaltă parte a mea era de părere că... avea dreptate.
— Dă-i drumul, a repetat.
Privirea mea era acum fixată cu totul pe Adrian, nu pe Camille. Dintr-odată, am ajuns la concluzia că avea categoric dreptate. Indiscutabil. Trebuia să-i dau drumul. Mi-am mişcat braţul şi am făcut un pas înapoi, înghiţind în sec, Camille a ţâşnit în spatele lui Ryan, folosindu-l în chip de pavăză. Am observat-o acum că era în pragul unei crize de plâns.
Iar Ryan părea, pur şi simplu, buimăcit.
Adrian îşi îndreptă spinarea şi făcu un gest de îndepărtare la adresa lui Ryan.
— În locul tău, aş şterge-o de-aici... până nu se supără Rose de-a binelea.
Ryan, Camille şi toţi ceilalţi se retraseră încet de lângă noi. Adrian îşi petrecu braţul în jurul meu şi mă zori spre bibliotecă, Mă simţeam ciudat, ca şi cum abia m-aş fi trezit din somn, dar pe urmă, cu fiecare pas, lucrurile au început să se limpezească din ce în ce mai mult. I-am împins braţul de pe mine şi m-am smucit într-o parte.
— Ţi-ai folosit forţa de constrângere asupra mea! am exclamat. M-ai făcut să-i dau drumul.
— Cineva trebuia s-o facă. Păreai că în câteva secunde urma s-o sugrumi.
— Ba n-o făceam. Şi nici n-aş fi făcut-o, am adăugat, împingând uşa bibliotecii. N-aveai niciun drept să-mi faci una ca asta. Absolut niciunul.
Forţa de constrângere — prin care-i obligai pe alţii să facă exact ceea ce voiai — era o aptitudine pe care toţi vampirii o aveau într-un grad foarte scăzut. Folosirea ei era considerată imorală şi cei mai mulţi nu puteau s-o stăpânească suficient de bine, încât să provoace cu adevărat ceva rău. Întrebuinţarea magiei spiritului întărea totuşi această aptitudine, ceea ce făcea ca Adrian şi Lissa să fie extrem de periculoşi.
— Iar tu n-aveai niciun drept s-o plachezi pe o biată fată pe hol doar ca să-ţi alini propriul orgoliu rănit.
— Ryan n-avea niciun drept să spună lucrurile alea.
— Nici măcar nu ştiu care-or fi fost „lucrurile alea”, dar, în afara cazului în care m-am înşelat asupra vârstei tale, aş zice că eşti suficient de mare încât să nu faci crize de nervi din cauza unor bârfe stupide.
— Să nu fac...
Cuvintele-mi pieriră atunci când ajunserăm la masa la care lucra Lissa. Chipul şi sentimentele ei m-au informat de apropierea furtunii. Eddie stătea la câţiva paşi distanţă de ea, sprijinit de un perete şi supraveghind încăperea. Făcu ochii mari când mă văzu, dar nu zise nimic în timp ce mă apropiam.

M-am strecurat pe scaunul de vizavi de Lissa.

— Bună.

Îşi ridică privirea şi oftă, după care-şi îndreptă atenția spre manualul deschis din fața ei.

— Chiar mă întrebam când o să apari, zise. Ai fost suspendată?

Cuvintele îi erau calme şi politicoase, dar puteam să-i descifrez sentimentele din spatele lor. Era necăjită. Chiar un pic supărată.

— De data asta nu, i-am răspuns. M-am pricopsit doar cu munca în folosul comunității.

N-a spus nimic, dar iritarea pe care o simțeam prin intermediul legăturii noastre a rămas neschimbată. De data aceasta, a fost rândul meu să oftez.

— Bine, Liss, acum vorbeşte cu mine. Ştiu că eşti supărată.

Adrian mă privi mai întâi pe mine, apoi pe ea, apoi din nou pe mine.

— Am impresia că-mi scapă ceva aici.

— O, ce tare, am zis. Ai apărut şi mi-ai dat peste cap lupta, fără ca măcar să ştii despre ce era vorba.

— Lupta? s-a mirat Lissa, adăugându-şi nedumerirea la supărarea existentă.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Adrian. I-am făcut un semn de încuviințare Lissei.

— Dă-i bătaie, spune-i.

— Rose a fost supusă unui test mai devreme şi a refuzat să-l apere pe Christian, a explicat, clătinând exasperată din cap şi fixându-mă cu o privire acuzatoare. Nu pot să cred că încă eşti cu adevărat într-atât de furioasă, încât să-i faci lui una ca asta. E ceva copilăresc!

Lissa se grăbise să tragă aceleaşi concluzii ca şi gardienii. Am oftat din nou.

— N-am făcut-o dinadins! Tocmai am îndurat o întreagă şedință despre rahatul ăsta şi le-am zis şi lor acelaşi lucru.

— Şi-atunci, ce s-a întâmplat? m-a luat ea la rost. De ce ai făcut-o?

Am ezitat, neştiind sigur ce să zic. Şovăiala mea de a vorbi nu avea nimic de-a face cu faptul că Adrian şi Eddie auzeau şi ei... deşi, categoric, nu-mi convenea. Problema era mai complexă.

Dimitri avusese dreptate; existau persoane în care puteam să am încredere, iar în două dintre ele mă încredeam necondiționat: în el şi în Lissa. Deja mă abținusem să-i spun lui adevărul. Aveam să — puteam să — procedez la fel şi cu ea? Cu toate că era supărată, ştiam fără urmă de îndoială că Lissa avea să mă sprijine întotdeauna şi să-mi fie aproape la nevoie. Dar, la fel ca în cazul lui Dimitri, m-am împotmolit la gândul dacă ar fi potrivit sau nu să-mi înşir povestea cu fantome. Şi, tot ca în cazul lui Dimitri, rămâneam prinsă în acelaşi impas: nebunie sau incompetență?

Prin intermediul legăturii noastre, i-am sondat mintea, pură şi limpede. Nu exista nici urmă de pată, nicio întunecime sau vreun semn al nebuniei... şi totuşi, ceva palpita în fundal. Un uşor neastâmpăr. Antidepresivele aveau nevoie de ceva vreme până să pătrundă în organismul cuiva, sau până să iasă din el, însă puterile ei magice deja se redeşteptau după o singură zi. M-am întors cu gândul la fantomaticele mele întâlniri, scoțând la suprafață amintirea acelui Mason transparent şi întristat. Cum aş putea vreodată începe măcar să-i explic ei aşa ceva? Cum aş putea să aduc în discuție ceva atât de straniu şi de fantastic, în timp ce ea se străduia din răsputeri să-şi readucă un pic de normalitate în viață şi chiar acum înfrunta provocarea de a-şi ține magia sub control? Nu, mi-am dat seama. Nu puteam să-i spun. Nu încă... mai ales când mi-am dat seama brusc că mai era şi altceva important despre care ea trebuia să ştie.

— Am înghețat, i-am spus în cele din urmă. O prostie. M-am umflat atât în pene că sunt în stare să scot din luptă pe oricine şi uite că Stan...

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, n-am putut să reacționez. Este... este de-a dreptul jenant. Şi tocmai cu el!

Lissa m-a cercetat concentrată, căutând orice semn de rea-credință.

Mă durea gândul că nu avea încredere în mine, numai că... în fine, în realitate chiar mințeam. Totuşi, aşa cum îi spusesem şi lui Dimitri, puteam să mint foarte convingător atunci când îmi puneam mintea. Lissa nu putea să-şi dea seama.

— Mi-aş fi dorit să-ți pot citi gândurile, a zis, meditativă.

— Ei, haide, am replicat. Doar mă cunoşti. Chiar crezi că aş fi făcut una ca asta? Să-l abandonez

pe Christian şi să mă fac eu însămi de râs în mod intenţionat, numai ca să mă răzbun pe profesori?

— Nu, a răspuns ea în cele din urmă. Ai fi făcut-o, probabil, într-un mod în care să nu fii prinsă.

— Şi Dimitri a zis acelaşi lucru, am mormăit eu. Mă bucur că toată lumea are atât de multă încredere în mine.

— Chiar avem, m-a contrazis ea. Tocmai de-aceea totul pare atât de ciudat.

— Până şi eu mai fac greşeli, am rostit, luându-mi aerul acela obraznic, exagerat de încrezător. Ştiu că e greu de crezut — mă cam surprinde şi pe mine — dar bănuiesc că trebuie să se-ntâmple şi aşa ceva. E probabil cine ştie ce soi de metodă karmică de echilibrare a universului. Altfel, n-ar fi corect să existe o persoană atât de copleşitor de minunată.

Adrian, rămas din fericire tăcut de data aceasta, ne urmărea pe amândouă cum vorbeam, cam în genul în care îşi plimbă spectatorii privirile de colo-colo la un meci de tenis. Îşi îngustase puţin ochii, ceea ce mă făcea să bănuiesc că ne studia aurele.

Lissa îşi dădu ochii peste cap dar, spre norocul meu, mânia pe care o resimţisem mai devreme se domolise. Mă credea. Apoi, privirea i se înălţă de pe chipul meu spre cineva aflat dincolo de mine. Am resimţit acele emoţii fericite, de aur, care semnalau prezenţa lui Christian.

— Credincioasa mea gardă de corp s-a întors, declară el, trăgându-şi un scaun. Apoi, aruncă o privire spre Lissa. Ai terminat deja?

— Cu ce să termin? îl întrebă ea. Christian îşi înclină capul spre mine.

— Să-i faci ei capul calendar despre cum m-a aruncat pe mine în ghearele mortale ale lui Alto.

Lissa se înroşi. Deja se simţea un pic cam rău pentru faptul că se repezise la mine, după ce mă apărasem suficient de convingător. Observaţia frivolă, abilă a lui Christian n-a făcut decât s-o determine să se simtă şi mai prost.

— Doar discutam despre asta, atâta tot. Adrian căscă şi se cocârja pe scaunul lui.

— De fapt, am impresia că am înţeles totul. A fost o prefăcătorie, nu-i aşa? O prefăcătorie care să mă înfricoşeze, pentru că mereu spun că tu eşti gardianul meu. Ai crezut că, dacă te prefaci c-ai fi un gardian prost, nu te-aş mai vrea. Ei bine, să ştii că n-o să-ţi meargă, aşa că n-are rost să mai rişti şi viaţa altcuiva.

Îi eram recunoscătoare pentru faptul că nu pomenise despre incidentul de pe hol. Ryan fusese complet deplasat, dar pe măsură ce trecea timpul, îmi venea din ce în ce mai greu să cred că explodasem în asemenea hal. Era ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, iar eu aş fi fost o simplă spectatoare. Bineînţeles, se pare că explodam din orice în ultima vreme. Fusesem furioasă aflând că mi-a fost repartizat Christian, furioasă pe acuzaţiile gardienilor, furioasă pentru...

A, da. Probabil că venise vremea să arunc bomba.

— Aşa, hm... e ceva despre care ar trebui să ştiţi şi voi. Patru perechi de ochi — până şi cei ai lui Eddie — se întoarseră spre mine.

— Care-i problema? întrebă Lissa.

Chiar nu exista o cale mai uşoară de a le spune, aşa că am continuat abrupt:

— Ei bine, se pare că Victor Dashkov n-a fost găsit până acum vinovat de ceea ce ne-a făcut. Doar a fost închis. Numai că, în sfârşit, o să-i facă un proces oficial... cam peste o săptămână, sau pe-acolo.

Reacţia Lissei la auzul acestui nume a fost similară cu cea pe care-am avut-o eu. Unda de şoc ţâşni prin intermediul legăturii, urmată imediat de frică. O succesiune rapidă de imagini îi fulgeră prin minte. Felul în care jocul bolnav al lui Victor o făcuse să-şi pună sub semnul întrebării propria sănătate mintală. Tortura la care o supusese acolitul lui. Halul în care-l găsise pe Christian, însângerat, după ce fusese atacat de câinii parapsihici ai lui Victor. Îşi încleşta pumnii pe masă până i se albiră articulaţiile. Christian nu putea să-i resimtă reacţiile la fel ca mine, dar nici nu avea nevoie, îşi puse palma peste a ei. Ea aproape că nu observă.

— Dar... dar...

Trase aer adânc în piept, încercând să se liniştească, străduindu-se să-şi menţină calmul. Cum e posibil să nu fi fost găsit vinovat? Toată lumea ştie... Au văzut toţi...

— Asta-i legea. Se presupune că trebuie să-i dea o şansă de a se apăra.

Era toată numai nedumerire şi, încetul cu încetul, ajunse la aceeaşi revelaţie ca şi mine, noaptea trecută, cu Dimitri.

— Aşadar... stai puțin... vrei să spui că ar exista o posibilitate ca ei să nu-l găsească vinovat?

Am privit-o în ochii ei mari, înspăimântați, neputându-mă îndura să i-o spun. Dar, după toate aparențele, chipul meu mărturisea totul.

Christian izbi cu pumnul în masă.

— Asta-i o porcărie!

Mai multe persoane de la celelalte mese îşi întoarseră privirile la izbucnirea lui.

— Asta-i politica, filosofă Adrian. Cei de la putere nu sunt niciodată obligați să joace după aceleaşi reguli.

— Dar aproape că i-a omorât pe Rose şi pe Christian! strigă Lissa. Şi m-a răpit pe mine! Cum e posibil să-şi mai pună întrebări?

Emoțiile Lissei copleşeau totul. Frică. Mâhnire. Furie. Ofensă. Nedumerire. Neputință. N-aş fi vrut ca ea să se cufunde în aceste sentimente negre şi speram, deznădăjduită, că va reuşi să se calmeze din nou. Încet, cu hotărâre, izbuti... dar tocmai atunci am început eu să mă înfurii din nou. Era întru totul la fel ca şi cu Ryan.

— E o formalitate, sunt convins, zise Adrian. Atunci când vor ieşi la iveală toate dovezile, probabil că n-o să fie prea mult de dezbătut.

— Tocmai asta-i problema, am intervenit, cu amărăciune. Ei nu vor avea chiar toate dovezile. Nouă nu ni se permite să participăm.

— Ce? sări Christian. Şi-atunci, cine-o să depună mărturie?

— Ceilalți gardieni care au fost acolo. Se pare că nu au încredere în noi c-o să păstrăm secretul asupra întregii poveşti. Regina nu vrea ca lumea să afle că unul dintre prețioşii săi membri de familie regală ar fi putut comite o faptă rea.

Lissa nu păru ofensată de năduful meu la adresa familiilor regale.

— Dar noi suntem motivul pentru care va fi el judecat.

Christian se ridică, privind în jur ca şi cum Victor s-ar fi putut afla acolo, în bibliotecă.

— O să mă ocup eu imediat de problema asta.

— Sigur, îl aprobă Adrian. Pun pariu că dacă te duci acolo şi dobori uşa cu piciorul o să-i faci să se răzgândească. Ia-o pe Rose cu tine şi, amândoi, o să faceți o impresie cu adevărat grozavă.

— Da? ripostă Christian, strângând în mâini spătarul scaunului şi fixându-l pe Adrian cu o privire furtunoasă. Ai tu vreo idee mai bună?

Calmul Lissei începu din nou să se zdruncine.

— Dacă Victor ar fi liber, oare ar mai veni după noi?

— Dacă ajunge din nou în libertate, n-o să rămână aşa multă vreme, am asigurat-o. O să am eu grijă de asta.

— Hei, ai grijă ce spui, m-a avertizat Adrian. Părea să găsească totul foarte amuzant. Nici măcar tu n-ai putea să ieşi cu fața curată dintr-o acuzație de asasinare a cuiva din familiile regale.

Am început să-i explic că intenționam să mă antrenez pe el mai întâi, însă vocea tăioasă a lui Eddie mi-a întrerupt firul gândurilor.

— Rose.

Instinctul născut din anii de antrenamente reveni imediat la locul lui. Mi-am ridicat privirea şi imediat am văzut ceea ce observase el.

Emil tocmai pătrunsese în bibliotecă şi scruta cu privirea în căutarea novicilor, făcându-şi însemnări.

Am sărit de pe scaunul meu, ocupându-mi poziția nu departe de Eddie, astfel încât să-l am sub ochi pe Christian şi o mare parte din bibliotecă. Fir-ar să fie! Eram nevoită să mă arăt stăpână pe mine, fiindcă altfel ajungeam să dovedesc că Ryan avea dreptate. Între încăierarea din hol şi povestea de acum cu Victor, îmi neglijasem complet îndatoririle de gardian.

Poate că nici măcar nu aveam nevoie de Mason ca să dau greş.

Emil nu mă văzuse stând jos şi conversând. Se apropie tacticos, ne aruncă o privire şi făcu vreo câteva însemnări, după care porni să cerceteze restul bibliotecii. Uşurată la gândul că scăpasem ca prin urechile acului, m-am străduit să-mi recapăt autocontrolul. Era greu. Gândurile negre puseseră din nou stăpânire pe mine, iar ascultându-i pe Lissa şi pe Christian spumegând în legătură cu procesul

lui Victor nu mă ajuta deloc să mă destind. Aş fi vrut să merg acolo şi să intervin. Aş fi vrut să urlu şi să țin discursuri şi să le împărtăşesc propria-mi frustrare. Dar acesta nu era un lux pe care să mi-l pot permite ca gardian. Cea dintâi îndatorire a mea era să-i protejez pe moroi şi să nu cedez în fața propriilor impulsuri. Încă o dată şi încă o dată, am repetat mantra[4] gardienilor.

Ei au prioritate.

Cuvintele acestea începeau cu adevărat să mă enerveze.

ŞAPTE

Când se auzi primul semnal al stingerii, moroii îşi strânseră lucrurile. Adrian plecă imediat, dar Lissa şi Christian nu se grăbiră pe drumul spre internat. Se țineau de mână şi discutau în şoaptă despre un subiect pe care l-aş fi putut „spiona” dac-aş fi pătruns în mintea Lissei. Erau încă scandalizați de veştile despre Victor.

Le-am respectat intimitatea şi am păstrat distanța, cercetând împrejurimile, în timp ce Eddie mergea alături de ei. Din moment ce erau mai mulți moroi decât dhampiri în campus, moroii aveau două internate alăturate. Lissa şi Christian stăteau în cămine diferite. Se opriră la răspântia aleii şi se sărutară de rămas-bun, iar eu am făcut tot posibilul să-mi îndeplinesc misiunea de gardian care-vede-fără-ca-de-fapt-să-vadă. Lissa îmi strigă un la revedere după care se îndreptă spre căminul ei, împreună cu Eddie. Eu l-am urmat pe Christian spre al lui.

Dacă l-aş fi păzit pe Adrian, sau pe altcineva ca el, probabil că ar fi trebuit să suport glumele cu aluzii sexuale despre cum aveam să dormim noi unul lângă celălalt pe perioada următoarelor şase săptămâni. Însă Christian mă trata în acel mod nepăsător, aspru, în care-şi tratează cineva o soră. Mi-a făcut un loc pe podea şi, până să se întoarcă de la spălatul pe dinți, îmi şi pregătisem un pat comod din pături.

Stinse lumina şi se urcă în patul lui.

După câteva clipe de tăcere, l-am întrebat:

— Christian?

— Acum e vremea să dormim, Rose. Am căscat.

— Crede-mă, şi eu vreau asta. Dar aş avea o întrebare.

— E despre Victor? Pentru că am nevoie să dorm, iar asta n-ar face decât să mă enerveze din nou.

— Nu, e despre altceva.

— Bine, dă-i bătaie.

— De ce nu m-ai luat peste picior în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Stan? Toți ceilalți încearcă să-şi dea seama dacă am dat-o în bară sau am făcut-o dinadins. Lissa mi-a făcut capul calendar. Şi Adrian, un pic. Iar gardienii... mă rog, nu mai contează. În schimb, tu n-ai zis nimic. Îmi închipuisem că vei fi primul care va sări cu un comentariu furios.

Urmă o tăcere şi mai îndelungată; speram că se gândeşte la răspuns şi că n-a adormit.

— N-avea sens să-ți fac scandal, îmi răspunse, în cele din urmă. Ştiu că n-ai făcut-o intenționat.

— De ce nu? Adică, nu c-aş vrea să te contrazic — fiindcă n-am făcut-o intenționat — dar de ce eşti atât de sigur?

— Datorită conversației noastre de la ora de artă culinară. Şi a felului tău de a fi. Te-am văzut în Spokane. Oricine face tot ceea ce ai făcut tu pentru salvarea noastră... în fine, tu n-ai comite o copilărie ca asta.

— Uau! Mersi. Eu... ei bine, asta înseamnă mult. Christian mă credea atunci când nimeni altcineva nu voia s-o facă.

— Eşti cam singura persoană care chiar crede c-am rasolit-o fără să urmăresc scopuri ascunse.

— Ei bine, a zis el, nici pe-asta n-o cred.

— Ce nu crezi? Că am rasolit-o? De ce nu?

— N-ai ascultat ce ți-am spus? Te-am văzut în Spokane. Cineva ca tine n-o rasoleşte, nici nu rămâne încremenit.

---

4 Formulă sacră (provenită din brahmanism)

Am început să-i înşir aceeaşi poveste pe care le-o oferisem gardienilor, că omorârea strigoilor nu făcuse din mine o persoană invincibilă, dar el m-a întrerupt.
— În plus, ți-am văzut fața acolo, afară.
— Afară... în curte?
— Mda.
Trecură câteva momente de tăcere.
— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar după cum priveai... aia nu era privirea cuiva care vrea să se răzbune pe altcineva. Nici privirea cuiva care se fâstâceşte în fața atacului lui Alto. Era ceva diferit... nu ştiu. Dar erai complet absorbită de altceva... şi vrei să-ți spun sincer? Ce expresie aveai? Cam înfricoşată.
— Şi totuşi... nu mi-ai făcut scandal nici pentru asta.
— Nu e treaba mea. Dac-a fost o chestie suficient de importantă încât să te copleşească într-atât, înseamnă că trebuie să fie ceva serios. Dar, trăgând linie şi adunând, să ştii că mă simt în siguranță cu tine, Rose. Ştiu că m-ai fi apărat dac-ar fi fost într-adevăr un strigoi acolo. Căscă la rândul lui. OK. Acum, că mi-am pus sufletul pe tavă, am putea să dormim, te rog? Poate că tu nu ai nevoie de somnul de frumusețe, dar unii dintre noi nu sunt atât de norocoşi.
L-am lăsat să doarmă şi, curând, am cedat şi eu în fața epuizării. Avusesem o zi lungă şi încă eram în urmă cu somnul din noaptea precedentă. De îndată ce am adormit adânc, am început să visez. Şi, astfel, am simțit semnalele anunțând unul dintre acele vise născocite de Adrian.
„O, nu”, am gemut.
Eram într-o grădină, în toiul verii. Atmosfera era încărcată şi umedă, iar soarele se revărsa asupra mea în valuri aurii. Flori de toate culorile posibile mă împresurau, iar aerul era plin de miresmele liliacului şi ale trandafirilor. Albine şi fluturi dănțuiau din floare-n floare. Eram îmbrăcată în jeans şi într-o bluză fără mâneci, din pânză de in. Micul meu ochi albastru din sticlă, numit nazar, despre care se spunea că ar ține răul la distanță, îmi atârna la gât. Mai purtam şi o brățară din mărgele cu o cruciuliță, numită chotki, la încheietura mâinii. Era o moştenire a familiei Dragomir pe care mi-o dăruise Lissa. Rareori purtam podoabe în timpul serviciului meu zilnic, însă ele îmi apăreau de fiecare dată în vise.
„Unde eşti?” am strigat. „Ştiu că eşti aici.”
Adrian ieşi la iveală de după un măr încărcat de flori albe şi roz. Purta jeans: ceva în care nu-l mai văzusem până acum. Arătau bine şi erau, fără îndoială, de firmă. Un tricou din bumbac verde-închis — la rândul lui foarte simplu — îi acoperea partea superioară a corpului, iar razele soarelui îi desenau şuvițe aurii şi castaniu-deschis în părul şaten.
„Ți-am zis să-mi laşi visele în pace”, l-am certat, punându-mi mâinile în şolduri.
Mi-a dăruit zâmbetul lui leneş.
„Dar cum altfel am putea să stăm de vorbă? Ceva mai devreme, nu păreai prea prietenoasă.”
„Poate dacă nu ți-ai folosi forța de constrângere asupra celorlalți, ai avea mai mulți prieteni.”
„Am făcut-o ca să te salvez de tine însăți. Aura ta arăta ca un nor de furtună.”
„OK, măcar o dată n-am putea, dacă te rog, să nu vorbim despre aure şi despre iminentul meu destin?”
Am citit în ochii lui că subiectul chiar îl interesa cu adevărat, însă renunță la el.
„OK. Putem să vorbim despre altceva.”
„Dar eu nu vreau să vorbesc despre nimic! Vreau să dorm.”
„Dar chiar dormi.”
Adrian îmi zâmbi şi se duse să studieze o viță înflorită care se încolăcea în sus pe un par. Avea flori portocalii şi galbene, de forma unor trompete. Îşi trecu degetele cu gingăşie peste marginile uneia dintre flori. „Asta a fost grădina bunicii.”
„Grozav”, am zis, sprijinindu-mă comod de măr. Din câte se părea, aveam să rămânem acolo ceva vreme. „Acum, am parte şi de istoria familiei tale.”
„Hei, a fost o femeie de treabă.”
„Sunt convinsă. Acum pot să plec?”
Privirea îi zăbovea încă pe florile viței.

„N-ar trebui să dai cu piciorul în arborii genealogici ai moroilor. Nu ştii nimic despre tatăl tău. De unde ştii că nu suntem rude?”

„Asta înseamnă c-o să mă laşi în pace?”

Apropiindu-se alene de mine, continuă ca şi cum nu i-aş fi întrerupt.

„Noo, nu-ți face griji. Cred că provenim din arbori diferiți. Oricum, tatăl tău nu era cumva turc?”

„Mda, dacă mă iau după... Hei, ce faci, te holbezi la pieptul meu?”

Mă examina îndeaproape, însă privirea nu-i mai era îndreptată spre fața mea. Mi-am încrucişat brațele peste piept şi m-am uitat urât la el.

„Mă holbez la bluza ta”, îmi zise. „Culoarea e total nepotrivită.”

Întinzând mâna, atinse breteaua. Aşa cum se întinde cerneala pe hârtie, pânza în culoarea fildeşului căpătă aceeaşi nuanță de indigo intens ca mugurii viței.

Îşi îngustă ochii ca un artist experimentat care-şi examinează opera.

„Cum ai făcut asta?” m-am mirat.

„Doar e visul meu, nu? Hmm. Tu nu eşti genul de albastru. În fine, cel puțin din punctul de vedere al culorii[5]. Hai să încercăm şi asta.”

Albastrul se deschise într-un purpuriu aprins.

„Da, asta e. Roşu e culoarea ta. Roşu ca un trandafir, ca un dulce trandafir, ca o dulce Rose.”

„Of, tată, am exclamat. Nu ştiam că eşti capabil s-o iei razna chiar şi în vise.”

El niciodată nu ajungea să fie atât de întunecat şi de deprimat pe cât fusese Lissa anul trecut, însă era clar că utilizarea spiritului îl făcea uneori să devină ciudat.

Făcu un pas înapoi şi-şi desfăcu brusc brațele.

„Întotdeauna o iau razna în preajma ta, Rose. Uite, o să compun un poem impromptu[6] pentru tine.”

Lăsându-şi capul pe spate, începu să strige la cer:

„Rose e în roşu
Albastră nicicând
Tăioasă ca spinul
Şi tot ca el luptând.”

Coborându-şi brațele, mă privi, aşteptându-mi reacția.

„Cum poate un spin să lupte?” l-am întrebat. Clătină din cap.

„Arta nu trebuie să aibă şi logică, micuțule dhampir. Pe urmă, se presupune că sunt nebun, corect?”

„Nu cel mai nebun din câți am cunoscut.”

„Bine”, răspunse, ducându-se să examineze vreo câteva hortensii, „o să mă ocup de asta.”

Mă pregăteam să-l întreb iarăşi când aş putea să adorm „la loc”, însă schimbul nostru de replici mi-a dat o idee.

„Adrian... cum poți să ştii dacă eşti nebun sau nu?”

Se întoarse spre mine, cu zâmbetul pe buze. Puteam să-mi dau seama că se pregătea să facă o glumă, dar tocmai atunci mă privi mai îndeaproape. Zâmbetul i se stinse, iar expresia îi deveni neobişnuit de serioasă.

„Crezi că eşti nebună?” mă întrebă.

„Nu ştiu”, i-am răspuns, cu ochii în pământ. Eram desculță, aşa că firele tăioase de iarbă îmi gâdilau tălpile. „Am tot... văzut unele lucruri.”

„Cei care sunt nebuni rareori se întreabă dacă-s nebuni”, rosti el cu înțelepciune.

Oftând, mi-am ridicat din nou privirea spre el.

„Asta nu prea mă ajută.”

Veni înapoi la mine şi-şi lăsă o mână pe umărul meu.

„Eu nu cred că eşti nebună, Rose. Totuşi, cred că ai trecut prin tare multe.”

„Asta ce mai înseamnă?” l-am întrebat, încruntându-mă.

„Înseamnă că nu cred că ai fi nebună.”

„Mersi. Asta lămureşte lucrurile. Ştii, visele astea chiar încep să mă sâcâie.”

---

5 în limba engleză, cuvântul blue, pe lângă sensul principal de albastru, mai are şi semnificația de trist, melancolic

6 Improvizat

„Pe Lissa n-o deranjează”, îmi zise.

„I le vizitezi şi pe ale ei? Nu, serios, tu nu ai limite?”

„Nu, la ea sunt în scop inițiatic. Vrea să învețe cum să facă asta.”

„Grozav. Prin urmare, tocmai eu sunt norocoasa care trebuie să-ți suporte hărțuielile sexuale.” Păru cu adevărat jignit.

„Chiar mi-aş dori să nu te mai porți de parc-aş fi încarnarea răului.”

„Scuze. Pur şi simplu, n-am avut prea multe motive să cred că eşti în stare şi de ceva util.”

„Corect. Spre deosebire de mentorul tău pedofil. Nu prea observ ca tu să fi făcut mari progrese cu el.”

Am făcut un pas înapoi şi l-am privit cu ochii îngustați.

„Nu-l amesteca pe Dimitri în asta.”

„N-o să-l mai amestec atunci când o să încetezi să te comporți de parcă ar fi perfect. Corectează-mă dacă greşesc: el se numără printre persoanele care ți-au ascuns vestea procesului, aşa-i?”

Mi-am întors privirea într-o parte.

„Asta nu contează în clipa de față. În plus, a avut motivele lui.”

„Mda, care par să nu implice ca el să fie sincer cu tine sau să se lupte ca tu să mergi acolo. În timp ce eu...” Ridică din umeri. „Aş putea să te duc la proces.”

„Tu?” l-am întrebat, râzând cu cruzime. „Cum ai putea să rezolvi asta? Stând la o pauză de țigară cu judecătorul? Sau folosindu-ți forța de constrângere asupra reginei şi a jumătate din membrii familiilor regale de la curte?”

„N-ar trebui să fii atât de grăbită să le trânteşti uşa în fața celor care te pot ajuta. Aşteaptă doar.”

Cu toată împotrivirea mea, îmi depuse un uşor sărut pe frunte.

„Dar, deocamdată, odihneşte-te.”

Imaginea grădinii estompându-se, m-am cufundat la loc în întunericul firesc al somnului.

OPT

În următoarele câteva zile, am mers peste tot cu Christian, fără vreun incident. Şi, astfel, m-am pomenit că devin din ce în ce mai nerăbdătoare.

În primul rând, am descoperit că o mare parte din timpul petrecut pe post de gardian se consuma în aşteptare. Ştiusem dintotdeauna asta, însă realitatea era mai dură decât crezusem. Gardienii reprezentau o prezență absolut esențială în momentele în care strigoii se hotărau să atace. Dar când atacau strigoii? În general, destul de rar. Putea să treacă vremea — puteau să treacă ani — fără ca un gardian să fie nevoit să se implice vreodată în orice fel de conflict. Cu toate că instructorii noştri sigur nu ne-ar fi lăsat să aşteptăm atât pe durata practicii acesteia, ei voiau să ne învețe şi ce înseamnă răbdarea şi cât de important este să nu te culci pe-o ureche doar pentru că n-ai avut parte de primejdii de ceva timp.

De asemenea, eram supuşi celor mai stricte condiții în care s-ar putea afla un gardian: mereu în picioare şi mereu comportându-ne protocolar. Cel mai adesea, gardienii care locuiau împreună cu familiile de moroi se comportau familiar în casele acestora şi aveau activități obişnuite — citeau sau priveau la televizor —, dar tot rămâneau permanent receptivi la oricare amenințare. Totuşi, nu puteam să ne aşteptăm ca o astfel de stare să persiste la nesfârşit, aşa că trebuia să exersăm în timpul şcolii situația cea mai dificilă. Răbdarea mea nu se împăca prea bine cu toată aşteptarea aceasta, însă frustrarea pe care o resimțeam era ceva mai mult decât neastâmpăr. Eram disperată să-mi dovedesc calitățile, să mă revanşez pentru faptul că nu reacționasem la atacul lui Stan. Nu mai avusesem vedenii cu Mason, motiv pentru care ajunsesem la concluzia că tot ceea ce văzusem era într-adevăr rezultatul indus de epuizare şi de stres. Concluzia aceasta mă bucura, fiindcă era preferabilă gândului că aş fi nebună, sau tâmpită.

În schimb, anumite lucruri nu mă bucurau. Într-o zi, când ne-am întâlnit cu Lissa după ore, eu şi Christian, am putut să resimt îngrijorare şi teamă şi mânie radiind din ea. Totuşi, doar legătura dintre noi mă făcuse să-mi dau seama. Dacă te luai după aparenţe, ea arăta foarte bine. Eddie şi Christian, care discutau ceva între ei, n-au observat absolut nimic.

M-am apropiat de ea şi am cuprins-o cu un braț în timp ce mergeam.

— E bine. Totul o să fie bine.

Ştiam ce o necăjea. Victor.

Ajunseserăm amândouă la concluzia că — în ciuda faptului că era dispus „să se ocupe de probleme” — Christian nu reprezenta probabil opțiunea cea mai bună pentru aranjarea prezenței noastre la procesul lui Victor. Aşa că Lissa jucase cartea diplomației acum câteva zile şi discutase, extrem de politicos, cu Alberta despre posibilitatea ca noi să depunem mărturie. Alberta îi spusese, cu aceeaşi politețe, că nu se punea problema.

— Mi-am închipuit că dacă-i explicăm doar cum stau treburile — de ce este atât de important — ne-ar lăsa să mergem, murmură ea. Rose, nu pot să dorm... doar mă gândesc întruna. Dacă ajunge să fie liber? Dacă ei chiar îl eliberează?

Vocea îi tremura şi sesizam în ea o veche vulnerabilitate pe care n-o mai receptasem de multă vreme. Astfel de lucruri de obicei îmi puneau în funcțiune clopoțeii de avertizare, numai că de data aceasta mi-au declanşat un ciudat şuvoi al amintirilor, din vremurile trecute în care Lissa depindea atât de mult de mine. Eram fericită s-o văd cât de puternică devenise şi voiam să fiu sigură c-o să rămână aşa. Am strâns-o mai tare cu brațul, ceea ce era cam greu de făcut din mers.

— N-o să ajungă liber, am rostit cu ardoare. O să mergem la curte. Am eu grijă de asta. Tu ştii bine că n-o să permit niciodată să păţeşti ceva.

Îşi lăsă capul pe umărul meu, cu un mic zâmbet pe chip.

— Asta ador eu la tine. Habar n-ai cum o să faci să ajungem la curte, dar chiar şi-aşa o ții înainte, numai ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Şi are efect?

— Da.

Îngrijorarea încă stătea la pândă în sufletul ei, însă amuzamentul de care fusese cuprinsă îi atenua

un pic influența. În plus, cu toate tachinările ei referitoare la cutezătoarea mea promisiune, cuvintele mele chiar o liniştiseră.

Din nefericire, aveam să aflăm curând că motivele frustrării Lissei erau altele. Ea tot aşteptase ca efectele tratamentului medicamentos să-i dispară din organism şi să-i permită accesul deplin la magie.

Era acolo — amândouă o puteam simți — numai că Lissa avea greutăți în a ajunge la ea. Trecuseră trei zile şi nimic nu se schimbase în acest sens. Îmi părea rău pentru ea, dar preocuparea mea principală se îndrepta spre starea ei mentală... care, cel puțin până acum, rămăsese intactă.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă, se plânse ea. Ajunsesem aproape de spațiile comune de recreere.

Lissa şi Christian plănuiseră să vadă un film. Aproape că mă întrebam cât de greu îmi va fi să urmăresc filmul şi să fiu şi în gardă.

— Pare că aş putea fi capabilă să fac ceva, dar tot nu pot. Sunt blocată.

— Asta ar putea să nu fie ceva rău, i-am atras atenția, îndepărtându-mă de ea cât să pot scruta aleea din fața noastră.

M-a săgetat cu o privire îndurerată.

— Tare-ți mai place să te îngrijorezi. Credeam că asta era treaba mea.

— Hei, ba e treaba mea să am grijă de tine.

— De fapt, e treaba mea, interveni Eddie, într-o rară demonstrație de umor.

— Niciunul dintre voi nu trebuie să-şi facă griji, s-a împotrivit ea. Nu în privința asta.

Christian îşi strecură brațul pe după talia ei.

— Eşti mai nerăbdătoare decât Rose. Nu trebuie decât să...

Iată încă un déjà-vu.

Stan sări dintr-un desiş de copăcei şi se întinse spre Lissa, cuprinzând-o cu brațul de trunchi şi smucind-o spre el. Trupul meu reacționa instantaneu, fără cea mai mică ezitare, pornind s-o „salveze". Singura problemă era că şi Eddie reacționase instantaneu, iar el era mai aproape, ceea ce-l făcuse să ajungă înaintea mea. Am ocolit, încercând să pătrund în acțiune, însă felul în care-şi ocupaseră ei doi pozițiile de luptă mă împiedica să fiu şi eficientă.

Eddie se aruncă asupra lui Stan dintr-o parte, aprig şi iute, smucindu-i brațul de pe Lissa cu o forță aproape suficientă cât să i-l smulgă din umăr. Constituția subțiratică a lui Eddie îi ascundea deseori adevărata musculatură. Mâna lui Stan îl prinse pe Eddie de obraz, înfigându-şi unghiile în el, dar Lissa putu acum să se elibereze şi să vină fuga lângă Christian, în spatele meu.

Ea nemaifiindu-mi în cale, m-am tras într-o parte, sperând să-l pot ajuta pe Eddie... dar deja nu mai era nevoie. Fără să piardă o clipă, îl înşfăcase pe Stan şi dăduse cu el de pământ. Până să poți trage aer în piept pe jumătate, țepuşa de antrenament a lui Eddie era proptită drept deasupra inimii lui Stan.

Acesta din urmă izbucni în râs, cuprins de o mulțumire neprefăcută.

— Bună treabă, Castile.

Eddie îşi retrase țepuşa şi-l ajută pe instructor să se ridice. Acțiunea fiind încheiată, puteam să văd acum cât de învinețită şi de umflată îi era fața lui Stan. Pentru noi, novicii, atacurile poate că erau puține şi la intervale lungi, însă gardienii noştri aveau parte zilnic de lupte pe perioada practicii. Cu toții se alegeau cu o grămadă de vătămări, însă le suportau cu eleganță şi cu o bună dispoziție.

— Vă mulțumesc, domnule, i-a răspuns Eddie. Părea mulțumit, dar nu şi plin de sine.

— Aş fi fost mai rapid şi mai puternic dac-aş fi fost strigoi, desigur, dar ți-o jur, cu viteza ta de adineauri puteai să rivalizezi cu unul dintre ei.

Apoi, Stan aruncă o privire spre Lissa.

— Eşti bine?

— Foarte bine, răspunse ea, cu chipul strălucindu-i. Simțeam că ei chiar îi plăcuse starea aceea de emoție. Adrenalina i se ridicase la un nivel înalt.

Zâmbetul de pe fața lui Stan se şterse atunci când îşi abătu atenția asupra mea.

— Iar tu... ce făceai?

Am făcut ochii mari, înspăimântată de tonul lui aspru.

— Ce vrei să spui? m-am mirat. De data asta n-am mai încremenit, sau mai ştiu eu ce! Am fost pregătită să-l susțin, aşteptând ocazia să intru în luptă.

— Da, fu el de acord. Tocmai asta e problema. Erai atât de nerăbdătoare să dai şi tu un pumn, încât

ai şi uitat că ai doi moroi în spatele tău. Puteau să nici nu existe, din partea ta. Erai în câmp deschis şi stăteai cu spatele la ei.

M-am apropiat de el cu paşi apăsaţi şi l-am privit furioasă, fără să-mi mai bat capul cu regulile bunei-cuviinţe.

— Asta nu-i corect. Dac-am fi fost în lumea reală şi i-ar fi atacat un strigoi, nu poţi să-mi spui că n-ar fi sărit şi alt gardian în luptă şi n-ar fi făcut tot ceea ce-i stătea în puteri ca să-l doboare pe strigoi cât mai repede posibil.

— Probabil că ai dreptate, zise Stan. Dar nu te-ai gândit la eliminarea eficientă a ameninţării. Nu te-ai gândit la moroii tăi, rămaşi expuşi. Te-ai gândit la cât de repede ai putea să faci ceva palpitant şi să-ţi recapeţi prestigiul.

— Cu-cum? Nu cumva ai sărit peste vreo câteva trepte? Pui pe seama mea ceea ce crezi că mi-ar fi fost intenţia. Cum ai putea să ştii sigur ce gândesc eu?

De multe ori, nici măcar eu nu ştiam.

— Din instinct, replică el, misterios.

Scoţând un mic carneţel, şi-a făcut câteva însemnări. Mi-am mijit ochii, dorindu-mi să fi putut citi prin copertă şi prin celelalte file şi să disting ceea ce scria despre mine. După ce-a terminat, şi-a vârât carneţelul la loc în veston şi ne-a salutat printr-o înclinare a capului.

— La revedere.

L-am privit mergând pe pământul înzăpezit spre sala de sport, unde se antrenau dhampirii. Eu rămăsesem cu gura căscată şi, la început, nici nu puteam să articulez vreun cuvânt. Ce era de făcut cu oamenii ăştia? Mă tot ardeam, iar şi iar, cu mărunţişuri stupide care nu aveau nimic de-a face cu modul în care m-aş fi comportat de fapt în lumea reală.

— Nici măcar n-a fost corect. Cum poate să mă judece după ceea ce crede el că gândesc?

Eddie ridică din umeri în timp ce ne continuam drumul spre cămin.

— El poate să creadă orice vrea. E instructorul nostru.

— Mda, numai c-o să-mi mai dea o notă proastă! Practica de teren n-are niciun rost dacă nu putem să demonstrăm cu adevărat cum ne-am descurca împotriva strigoilor. Nu pot să cred aşa ceva. Sunt tare... sunt cu adevărat tare. Cum Dumnezeu e posibil să dau greş?

Nimeni nu avea un răspuns potrivit pentru asta, însă Lissa observă, stânjenită:

— Ei bine... fie c-a fost corect, fie că nu, într-o privinţă a avut dreptate. Ai fost grozav, Eddie.

I-am aruncat o privire lui Eddie şi m-am simţit vinovată pentru faptul că am permis ca propria mea dramă să-i întunece succesul. Eram sictirită — de-a dreptul sictirită — însă incorectitudinea lui Stan era o problemă de care trebuia să mă ocup eu însămi. Eddie evoluase strălucit şi toată lumea îl lăudă atât de mult pe drumul de întoarcere, încât am zărit o roşeaţă strecurându-i-se în obraji. Sau poate să fi fost doar din cauza frigului? Oricum, mă bucuram pentru el.

Ne-am instalat în club, încântaţi să descoperim că nu-l ocupase altcineva... şi că era călduros şi plăcut. Fiecare cămin dispunea de câteva astfel de încăperi, toate fiind aprovizionate cu filme şi jocuri şi o mulţime de fotolii şi canapele confortabile. Nu erau disponibile pentru folosul elevilor decât în anumite momente. În weekend, erau deschise în majoritatea timpului, dar în timpul săptămânii programul era limitat; probabil, ca să ne încurajeze să ne facem temele.

Eddie şi cu mine am evaluat încăperea şi ne-am întocmit un plan, după care ne-am ocupat poziţiile. Stând în picioare, rezemată de perete, mi-am fixat cu o considerabilă invidie privirea asupra canapelei pe care se întinseseră Lissa şi Christian.

Crezusem că filmul ar fi putut să-mi distragă atenţia, însă de fapt propriile-mi sentimente învolburate îmi menţineau mintea într-o continuă frământare. Nu-mi venea să cred că Stan zisese ceea ce zisese. Ba chiar recunoscuse că, în focul bătăliei, oricare gardian ar fi încercat să se implice în luptă. Argumentul lui cum că aş fi avut motive ascunse, căutând gloria, era unul absurd. Începeam să mă întreb dacă nu cumva eram într-un serios pericol de a pica examenul practicii de teren.

Doar, fie şi cu atât cât am reuşit, nu mă vor lua de lângă Lissa după absolvire, nu? Alberta şi Dimitri îmi dăduseră de înţeles că totul nu era decât un experiment prin care să ne asigure, Lissei şi mie, un plus de pregătire, însă deodată, o parte neliniştită, paranoică a creierului meu începu să-şi pună întrebări.

Eddie se descurca excelent apărând-o. Poate că ei voiau să vadă cât de bine putea să colaboreze Lissa cu alți gardieni. Poate că-şi făceau griji la gândul că eu n-aş fi fost bună decât s-o apăr pe ea, nu şi pe alți moroi... la urma urmei, îl lăsasem pe Mason să moară, corect?

Poate că adevăratul test era ca ei să vadă dacă nu cumva era necesar să mă înlocuiască. În definitiv, cine eram eu? O novice dispensabilă. În timp ce ea era prințesa Dragomir. Ea avea să beneficieze mereu de protecție... care nu trebuia să fie neapărat din partea mea. Legătura dintre noi devenea inutilă dacă, de fapt, eu mă dovedeam incompetentă.

Apariția lui Adrian îmi întrerupse deocamdată frenetica pornire paranoică. Se strecură în încăperea întunecată, făcându-mi semn cu ochiul în timp ce se trântea pe un fotoliu din apropierea mea. Îmi închipuisem eu că nu era decât o chestiune de timp până ca el să se ivească. Parcă noi am fi reprezentat pentru el unica distracție din întregul campus. Sau poate că nu, judecând după puternicul miros de alcool din jurul lui.

— Eşti treaz? l-am întrebat după ce s-a terminat filmul.

— Suficient de treaz. Ce-ați mai învârtit voi? Adrian nu-mi mai vizitase visele de la cel cu grădina.

De asemenea, mai renunțase la o parte din neruşinatele lui avansuri. Cele mai multe dintre aparițiile lui printre noi avuseseră ca scop să lucreze cu Lissa, sau să-şi aline plictiseala.

I-am relatat ciocnirea noastră cu Stan, ridicând în slăvi vitejia lui Eddie şi fără să pomenim despre felul în care capotasem eu.

— Bună treabă, aprecie Adrian. Văd că te-ai ales şi cu urme ale bătăliei.

Arătă spre obrazul lui Eddie, de unde trei semne roşii ne priveau mânioase. Mi-am amintit de cum îşi înfipsese Stan unghiile în fața lui Eddie, în timp ce se luptau pentru Lissa.

Eddie îşi atinse uşor obrazul.

— Aproape că nici nu le simt.

Lissa se aplecă spre el şi-i examina rănile.

— Ți le-a făcut în timp ce mă apărai.

— Mi le-a făcut în timp ce încercam să trec examenul practicii de teren, glumi el. Nu-ți face probleme.

Şi atunci a fost momentul în care s-a întâmplat. Am văzut cum o cuprind acea compasiune şi acea irezistibilă pornire de a-i ajuta pe ceilalți, care o copleşeau atât de des. Nu putea să suporte vederea suferinței, nu putea să stea cu mâinile încrucişate dacă putea să ajute cu ceva. Am simțit puterea acumulându-se în ea, o minunată şi învolburată senzație care mi-a provocat furnicături în degetele picioarelor. Trăiam modul în care o afecta pe ea. Era în acelaşi timp văpaie şi extaz. Contaminant.

Întinse mâna, atingându-i obrazul lui Eddie. Şi semnele dispărură.

Îşi lăsă mâna să cadă şi acea euforie a spiritului se estompă în noi amândouă.

— Fir-aş al naibii, răsuflă Adrian. N-a fost de glumă cu asta.

Se zgâi la obrazul lui Eddie.

— Nici măcar o afurisită de urmă!

Între timp, Lissa se ridicase, iar acum se cufundă la loc în pernele canapelei. Sprijinindu-şi capul de spetează, închise ochii.

— Am făcut-o. Încă pot s-o fac.

— Sigur că poți, rosti Adrian pe un ton categoric. Iar acum, trebuie să-mi arăți şi mie cum se face.

Lissa deschise ochii.

— Nu e chiar atât de simplu.

— O, înțeleg, replică el, îngroşându-şi vocea. Mă înnebuneşti întrebându-mă cum să faci ca să vezi aurele şi cum să pătrunzi în visele altora, dar tu nu vrei să-ți dezvălui secretele la schimb.

— Nu e că „nu vreau”, îl contrazise ea. E că „nu pot”.

— Ei bine, verişoară, încearcă.

Şi, deodată, îşi râcâi cu unghiile propria mână, făcând să țâşnească sânge.

— Iisuse Hristoase! am chelălăit eu. Eşti dement? Dar de ce mă mai miram? Sigur că era.

Lissa se întinse şi-l prinse de mână şi, exact la fel ca înainte, vindecă pielea. Mândria o cuprinse din cap până-n picioare, însă buna mea dispoziție dispăru brusc, fără vreo cauză anume.

Ei doi se lansară într-o discuție pe care eu nu reuşeam s-o urmăresc, folosind termeni magici

standard, dar şi unii despre care eram destul de convinsă că-i inventaseră pe loc. Judecând după fața lui Christian, se părea că nici el nu-i înțelegea, iar curând deveni clar faptul că Adrian şi Lissa uitaseră complet de noi din cauza zelului cu care se aplecau asupra misterelor spiritului.

Până la urmă, Christian se ridică, arătându-se plictisit.

— Haide, Rose. Dac-aş fi avut chef să ascult aşa ceva, aş fi rămas în clasă. Mi-e foame.

Lissa îşi ridică privirea spre el.

— Cina nu e decât peste o oră şi jumătate.

— Hrănitorul, replică el. Eu n-am fost pe ziua de azi. Depuse un sărut pe obrazul Lissei şi apoi plecă. Am mers şi eu alături de el. Începuse din nou să ningă, aşa că priveam cu reproş fulgii care pluteau în jurul nostru. Atunci când ninsese pentru prima dată, la începutul lui decembrie, fusesem entuziasmată. Acum, materia asta albă ajunsese să dăinuie al naibii de mult. Şi totuşi, cu câteva nopți în urmă, faptul că ieşisem pe o vreme atât de aspră îmi ameliorase un pic dispoziția, aerul rece smulgându-mă oarecum din starea proastă. Iar acum, cu fiecare pas cu care ne apropiam de hrănitori, simțeam cum mă calmez tot mai mult.

„Hrănitori” era termenul prin care-i denumeam pe oamenii intrați voluntar în rândul surselor regulate de sânge pentru moroi. Spre deosebire de strigoi, care-şi ucideau victimele cu al căror sânge se hrăneau, moroii sugeau zilnic doar cantități mici, nefiind necesar să-l omoare pe donator. Aceşti oameni trăiau pentru euforia obținută de pe urma muşcăturilor de vampir şi păreau pe deplin fericiți să-şi petreacă astfel viața, separat față de societatea omenească normală. De obicei, şcoala trimitea câte un hrănitor sau chiar doi în căminele moroilor peste noapte, dar, în cea mai mare parte a zilei, elevii trebuiau să se ducă la cantină ca să-şi ia rația zilnică.

În timp ce-mi continuam drumul, admirând priveliştea copacilor albi, a gardurilor albe şi a bolovanilor albi, altceva alb din peisaj mi-a atras atenția. Mă rog, nu era chiar alb. Era colorat: o culoare pală, spălăcită.

M-am oprit brusc şi am simțit cum mi se fac ochii mari. Mason era de partea cealaltă a curții, silueta lui abia distingându-se dintre un copac şi un stâlp. Nu se poate, mi-am zis în sinea mea. Am încercat să mă conving singură că se terminase cu asta, însă iată-l, privindu-mă cu fața aceea întristată, fantomatică. Arăta cu mâna, undeva spre spatele campusului. Mi-am îndreptat privirea într-acolo, dar iarăşi n-aveam habar ce trebuia să caut. Întorcându-mă la loc spre el, n-am putut decât să mă holbez, răscolită de frică.

O mână rece ca gheața mi-a atins gâtul într-o parte, făcându-mă să mă răsucesc. Era a lui Christian.

— Ce e? m-a întrebat.

Am privit din nou spre locul în care-l zărisem pe Mason. Dispăruse, fireşte. Mi-am strâns pleoapele pentru o clipă şi am oftat. Apoi, întorcându-mă iar spre Christian, am continuat să merg, răspunzându-i:

— Nimic.

Christian obişnuia să se lanseze într-un torent de comentarii spirituale ori de câte ori eram împreună, însă acum rămase tăcut pe tot restul drumului. Eu eram mistuită de propriile gânduri şi griji cu privire la Mason, aşa că, la rândul meu, nu prea aveam ce să spun.

Vedenia aceasta nu durase decât vreo câteva secunde. Dacă ne gândim cât de greu era să vezi ceva acolo afară, pare mai mult decât probabil să fi fost o iluzie optică, nu? M-am străduit să mă conving de adevărul acestei ipoteze pe tot restul drumului. Dar când am intrat în cantină, scăpând de frig, mi-am dat seama până la urmă că era ceva în neregulă la Christian.

— Care-i problema? l-am întrebat, încercând să nu mă mai gândesc la Mason. Eşti bine?

— Foarte bine, mi-a răspuns.

— Felul în care ai spus-o dovedeşte că nu eşti deloc foarte bine.

Nu m-a luat în seamă şi am intrat în camera hrănitorilor. Era mai aglomerată decât mă aşteptam, toate micile firide în care stăteau hrănitorii fiind pline de moroi. Brandon Lazar era printre ei. În timp ce se hrănea, i-am zărit în treacăt vânătaia de un verde decolorat de pe un obraz şi mi-am adus aminte că tot nu aflasem cine l-a bătut. Christian se înscrise pe lista moroiului de la uşă, apoi îşi ocupă locul în zona de aşteptare, de unde urma să fie chemat. Mi-am scormonit creierul, încercând să-mi dau seama ce putea să-i fi provocat indispoziția.

— Care-i problema? Nu ți-a plăcut filmul? Niciun răspuns.
— Te-a dezgustat automutilarea lui Adrian?
Să-l bat la cap pe Christian îmi dăruia o plăcere vinovată. Putem s-o țin așa toată noaptea. Niciun răspuns.
— Nu cumva ești... A!
Atunci îmi veni ideea. Mă surprindea cum de nu mă gândisem mai devreme la asta.
— Te-ai necăjit fiindcă Lissa a vrut să discute despre magie cu Adrian?
Ridică din umeri, iar prin asta-mi spuse tot ceea ce vroiam să știu.
— Ei, haide acum, ei nu-i place magia mai mult decât îi place de tine. La ea e vorba numai despre chestia asta, înțelegi? Și-a petrecut atâția ani crezând că nu poate practica magia adevărată, după care a descoperit că poate... numai că într-un fel aiurea, complet imprevizibil. Acum doar încearcă să înțeleagă totul.
— Știu, răspunse el încordat, săgetând cu privirea vasta încăpere, dar fără să și-o concentreze de fapt asupra cuiva. Nu asta e problema.
— Atunci de ce...
Mi-am lăsat cuvintele să se stingă, fiindcă mă lovise o altă revelație.
— Ești gelos pe Adrian.
Christian își fixă ochii albaștri înghețați asupra mea, convingându-mă că nimerisem la țintă.
— Nu sunt gelos. Numai că...
—...te simți în primejdie din cauză că iubita ta își petrece o grămadă de timp cu un tip bogat și rezonabil de drăguț, de care ar putea să-i placă. Sau, așa cum ne place să numim asta, ești gelos.
Îmi întoarse spatele, evident sâcâit.
— Luna de miere e posibil să se fi terminat în cazul nostru, Rose. Fir-ar să fie! De ce-o dura atât cu ăștia?
— Uite ce e, i-am zis, mutându-mi centrul de greutate. Mă dureau picioarele, pentru că nu stătusem jos de multă vreme. Nu mi-ai ascultat discursul romantic de mai deunăzi despre locul pe care-l ocupi în inima Lissei? E nebună după tine. Tu ești singurul pe care și-l dorește și, crede-mă, pot să afirm asta cu o certitudine de sută la sută. Dac-ar fi fost altul, aș fi știut.
Umbra unui zâmbet îi flutură pe buze.
— Ești cea mai bună prietenă a ei. Ai putea s-o acoperi.
Am pufnit în derâdere.
— Nu și dacă ar fi fost vorba despre Adrian. Te asigur, pe ea n-o interesează deloc persoana lui, slavă Domnului cel puțin, nu din punct de vedere amoros.
— Și totuși, el poate să fie foarte convingător. Și știe să-și folosească forța de constrângere...
— Dar cu ea nu și-o folosește. Nici măcar nu știu dac-ar putea... am impresia că ei doi se anulează reciproc, în plus, n-ai fost atent? Eu sunt nefericitul obiect al atenției lui Adrian.
— Chiar? mă întrebă Christian, evident surprins, ceea ce nu mă mira, fiindcă băieții sunt atât de neatenți la astfel de treburi. Știu că flirtează...
— Și-mi apare nepoftit în vise. Având în vedere că n-am cum să scap, asta-i oferă ocazia perfectă să mă tortureze cu așa-zisul lui farmec și cu tentativele de romantism.
Christian deveni bănuitor.
— Apare și în visele Lissei.
Drept la țintă. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre vise. Cum spusese Adrian?
— Alea sunt în scop inițiatic. Nu cred că e cazul să-ți faci griji.
— Lumea nu s-ar mai holba dacă ea ar apărea la vreo petrecere cu Adrian.
— A, am exclamat. Așadar, asta ar fi problema adevărată. Ai impresia că o tragi în jos?
— Nu sunt prea bun... la genul ăsta de chestii sociale, recunoscu el, într-o rarisimă etalare a vulnerabilității. Și cred că Adrian are o reputație mai bună decât mine.
— Glumești?
— Haide, Rose. Băutura și fumatul nici măcar nu intră în aceeași categorie cu credința oamenilor cum că te-ai putea transforma în strigoi. Am văzut cum se comportau toți când mă lua la dineuri și la alte chestii la hotelul pentru schi. Eu sunt ca o piatră de moară. Ea e cea din urmă reprezentantă a

familiei ei. O să-şi petreacă tot restul vieţii legată de politică, încercând să se pună bine cu lumea. Adrian ar putea s-o ajute cu mult mai mult decât aş fi eu capabil.

M-am împotrivit tentaţiei de a-l scutura la propriu ca să-şi vină în fire.

— Înţeleg unde vrei să baţi, dar să ştii că există o fisură în logica ta perfectă. Nu există nimic între ea şi Adrian.

Îşi întoarse privirea şi nu mai spuse nimic. Aveam o bănuială cum că sentimentele lui marşau pe simplul fapt că ea ar fi fost cu altul. Aşa cum chiar el recunoscuse, avea un întreg talmeş-balmeş de nesiguranţe în legătură cu Lissa. Legătura cu ea făcuse minuni în privinţa atitudinii şi sociabilităţii lui, dar până la urmă încă avea probleme din cauza provenienţei dintr-o familie „pătată”, încă-şi făcea griji gândindu-se că nu era suficient de bun pentru ea.

— Rose are dreptate, se auzi o voce nedorită din spatele nostru.

Pregătindu-mi cea mai fioroasă căutătură, m-am întors să-l înfrunt pe Jesse. Fireşte, Ralf pândea prin apropiere. Novicele care-i fusese repartizat lui Jesse, Dean, stătea de pază în pragul uşii. Din câte se părea, între ei exista o relaţie mai convenţională în ceea ce priveşte garda de corp. Jesse şi Ralf nu fuseseră la rând când ajunsesem noi, dar probabil că-şi făcuseră apariţia între timp şi prinseseră suficient cât să reconstituie o parte a conversaţiei noastre.

— Eşti tot dintr-o familie regală. Ai toate drepturile să fii cu ea.

— Oau, ce mai întorsătură, am intervenit. Nu voi eraţi cei care-mi spuneaţi mai zilele trecute despre Christian că poate să devină strigoi dintr-o clipă într-alta? Dac-aş fi în locul vostru, mi-aş păzi gâtul. Christian pare cam periculos.

Jesse ridică din umeri.

— Hei, tu mi-ai zis că e în regulă şi, dacă se pricepe cineva la strigoi, atunci tu eşti aia. În plus, noi am cam început să fim de părere, că, de fapt, firea rebelă caracteristică familiei Ozera e un lucru bun.

L-am privit bănuitoare, presupunând că trebuie să fie un truc la mijloc. Cu toate acestea, părea sincer, ca şi cum ar fi fost cu adevărat convins de faptul că era în siguranţă în preajma lui Christian.

— Mersi, zise Christian, în timp ce un uşor zâmbet batjocoritor începea să-i curbeze buzele. Acum, că vă am chezaşi pentru mine şi familia mea, pot în sfârşit să-mi duc viaţa mai departe. Era singurul lucru care mă ţinea pe loc.

— Vorbesc serios, insistă Jesse. Cei din familia Ozera au cam păstrat tăcerea în ultima vreme, dar au reprezentat una dintre cele mai puternice familii de pe-aici. Şi ar putea să redevină... mai ales prin tine. Tu nu te temi să faci lucruri pe care se presupune că n-ar trebui să le faci. Asta ne place. Dac-ai trece peste aiureala ta antisocială, ai putea să-ţi faci prietenii necesari şi să ajungi departe. Ar fi posibil chiar să-ţi alunge grijile exagerate cu privire la Lissa.

Am schimbat o privire cu Christian.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat el.

Jesse zâmbi şi aruncă o privire furişă în jurul nostru.

— Unii dintre noi ne-am strâns împreună. Am alcătuit un grup... o cale de unire între aceia dintre noi proveniţi din familii mai bune, înţelegi? Treburile stau cam aiurea, uite, cu atacurile de luna trecută ale strigoilor, când lumea nu ştia ce să facă. Mai sunt şi discuţii despre cum putem să luptăm şi să descoperim noi moduri de obţinere a gardienilor. A spus-o cu sarcasm şi m-am zburlit auzindu-l cum vorbeşte despre gardieni ca despre nişte obiecte. Prea mulţi dintre cei fără sânge regal încearcă să preia controlul.

— Şi de ce-ar fi asta o problemă, dacă ideile lor sunt bune? l-am luat eu la rost.

— Ideile lor nu sunt bune. Ei nu-şi cunosc locul. Unii dintre noi au început să se gândească la modalităţi prin care să ne apărăm de aşa ceva şi să avem grijă unii de alţii. Cred c-o să-ţi placă să afli ce am învăţat să facem. În definitiv, noi suntem cei care trebuie să ia decizii în continuare, nu dhampirii şi nici moroii anonimi. Noi suntem elita. Cei mai buni. Vino alături de noi şi putem să facem destule ca să te ajutăm în privinţa Lissei.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs. Christian, pur şi simplu, a făcut o mutră dezgustată.

— Îmi retrag cuvintele de mai adineauri, le-a zis el. Ca să spun în schimb că, de fapt, asta-i ceea ce am aşteptat de când m-am născut. O invitaţie să mă alătur clubului vostru din căsuţa din copac.

Ralf, mătăhălos şi greoi, făcu un pas înainte.

— Nu te pune cu noi. Asta-i treabă serioasă. Christian oftă.

— Atunci, nu vă puneți voi cu mine. Dacă v-ați închipuit cu adevărat că aş vrea să-mi pierd vremea cu voi şi să îmbunătăţesc şi mai mult situaţia moroilor care deja sunt răsfăţaţi şi egoişti, atunci înseamnă că sunteţi chiar mai proşti decât mi-aţi făcut impresia. Iar impresia aia era că sunteţi destul de proşti.

Furia şi jena se zugrăviră deopotrivă atât pe chipul lui Jesse, cât şi pe cel al lui Ralf, însă din fericire numele lui Christian fu strigat tocmai atunci. Mi se părea că arată considerabil mai binedispus în timp ce traversa încăperea. Nimic nu e mai bun decât o înfruntare cu doi dobitoci, atunci când vrei să-ţi ridici moralul în privinţa vieţii tale amoroase.

În seara asta, ca hrănitor pentru Christian fusese desemnată o femeie numită Alice, care era cea mai vârstnică dintre hrănitorii din campus. Cei mai mulţi dintre moroi preferau donatorii tineri, însă Christian, de sucit ce era, o plăcea, fiindcă era cam senilă. Nu era chiar atât de bătrână — pe la şaizeci şi ceva — dar prea multe endorfine acumulate în cursul vieţii o afectaseră ireversibil.

— Rose, mă întâmpină ea, întorcându-şi spre mine ochii albaştri tulburi. De obicei nu erai cu Christian. Te-ai certat cumva cu Vasilisa?

— Nţ, am replicat. E doar o schimbare de peisaj.

— Peisaj, murmură ea, aruncând o privire spre o fereastră din apropiere.

Moroii îşi vopseau ferestrele în culori închise, astfel încât să blocheze pătrunderea luminii. Mă îndoiesc că un om normal putea să vadă ceva prin ele.

— Peisajul se schimbă întruna. Ai observat?

— Nu şi al nostru, zise Christian, aşezându-se lângă ea. Zăpada asta n-are de gând să plece nicăieri. Cel puţin, nu timp de câteva luni.

Alice oftă şi-l privi exasperată.

— Eu nu vorbeam despre acest peisaj.

Christian îmi adresă un zâmbet amuzat, după care se aplecă şi-şi înfipse colţii în gâtul ei. Înfăţişarea lui Alice deveni apatică, orice discuţii despre peisaj sau despre orice-ar fi avut în gând fiind deja uitate în timp ce el sorbea din ea. Trăiam atât de mult timp în preajma vampirilor, încât în cea mai mare parte a lui nici nu mă mai gândeam la colţii lor. Cei mai mulţi dintre moroi se pricepeau de fapt destul de bine să şi-i ascundă. Doar în astfel de momente îmi mai aduceam aminte de puterile deţinute de vampiri.

De obicei, când priveam cum se hrăneşte un vampir, îmi aminteam de vremea în care fugisem de la Academie împreună cu Lissa şi o lăsam să se hrănească din mine. Niciodată nu ajunsesem la gradul acela nebunesc de dependenţă al unui hrănitor, dar savurasem scurtele momente de exaltare. Mi le doream într-un fel pe care nu l-aş fi putut mărturisi faţă de nimeni. În lumea noastră, doar oamenii obişnuiţi donau sânge. Dhampirii care făceau asta erau huliţi şi umiliţi.

Acum, când vedeam un vampir bând sânge, nu mă mai gândeam la cât de bine era în starea aceea de exaltare. În schimb, gândul mi-a zburat înapoi spre încăperea din Spokane, unde Isaiah, strigoiul care ne ţinea în captivitate, se hrănise din Eddie. Senzaţiile care se învolburau în mine erau oricum, numai de bine nu. Eddie suferise cumplit, iar eu nu fusesem capabilă să fac nimic, decât să stau acolo şi să privesc. Strâmbându-mă, m-am întors cu spatele la Christian şi la Alice.

Când am ieşit din camera hrănitorilor, Christian arăta mai energic şi mai încrezător.

— A venit weekendul, Rose. Gata cu orele. Iar tu ai ziua liberă.

— Ba nu, am replicat, deşi aproape că uitasem. Fir-ar să fie. De ce-a trebuit să-mi aducă aminte? Aproape că începusem să mă simt mai bine după incidentul cu Stan.

— Trebuie să fac de serviciu în folosul comunităţii, i-am răspuns, oftând.

NOUĂ

Cu atât de mulţi moroi trăgându-se din Europa de Est, creştinismul ortodox era religia predominantă în campus. Erau reprezentate şi alte religii dar, una peste alta, doar aproximativ jumătate din numărul elevilor frecventa regulat vreun soi de serviciu religios. Lissa era un astfel de

elev. Mergea în fiecare duminică la biserică, fiindcă era credincioasă. Şi Christian frecventa slujbele. Făcea asta fiindcă mergea ea, dar şi pentru că, astfel, avea o imagine mai bună şi părea mai puţin predispus să devină strigoi. Din moment ce strigoii nu puteau să pătrundă în lăcaşurile sfinte, frecventarea regulată a serviciului religios îi oferea o oarecare pavăză de respectabilitate.

Atunci când nu adormeam acolo, mergeam la biserică pentru socializare. Lissa şi prietenii ei obişnuiau să rămână împreună şi să-şi găsească după slujbă câte-o distracţie, aşa că biserica era un bun loc de întâlnire. Dacă Dumnezeu era cumva deranjat de faptul că-i foloseam capela ca modalitate de a-mi stimula viaţa socială, nu mi-a dat de ştire. Ori asta, ori mai pregeta până să mă pedepsească.

Totuşi, în acea duminică, după terminarea slujbei, eram nevoită să mai rămân prin capelă, fiindcă tocmai acolo urma să se desfăşoare serviciul meu în slujba comunităţii. După ce s-a golit biserica, am rămas surprinsă observând că o altă persoană mai zăbovea, alături de mine: Dimitri.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva ajutor. Am auzit că preotul vrea să facă multă curăţenie.

— Mda, dar nu tu eşti cel pedepsit aici. Iar asta e şi ziua ta liberă. Noi — în fine, toţi ceilalţi — ne-am petrecut toată săptămâna făcându-ne că ne batem, dar voi aţi fost cei care au luat bătaie tot timpul.

De fapt, abia acum observam că şi Dimitri avea vreo câteva vânătăi... deşi nici pe departe atâtea câte văzusem la Stan. Fusese o săptămână lungă pentru toată lumea, şi nu era decât prima din cele şase.

— Şi ce altceva aş putea eu să fac astăzi?

— Eu m-aş fi putut gândi la o sută de alte lucruri, am observat, pe un ton sec. Probabil că mai există pe undeva vreun film cu John Wayne pe care încă nu l-ai văzut.

— Nu, nu există, mi-a răspuns, clătinând din cap. Le-am văzut pe toate. Uite, ne aşteaptă preotul.

M-am întors. Sigur că da. Preotul Andrew stătea în faţă, privind nerăbdător spre noi. Îşi scosese veşmintele bogate pe care le purtase pe timpul slujbei, iar acum rămăsese într-o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă descheiată la gât. Arăta ca şi cum ar fi fost şi el pregătit de muncă, aşa că m-am întrebat ce s-o fi ales din credinţa că duminica ar fi o zi pentru odihnă.

În timp ce mă apropiam de el, împreună cu Dimitri, ca să ne primim sarcinile, am cântărit în minte argumentele care l-ar fi putut determina, de fapt, pe Dimitri să rămână aici. Nu eram obişnuită cu şaradele în ceea ce-l privea. De regulă, intenţiile lui erau clare, motiv pentru care trebuia să presupun că şi acum exista o explicaţie simplă. Doar că nu-mi era clară încă.

— Vă mulţumesc amândurora pentru că v-aţi oferit să mă ajutaţi, ne întâmpină zâmbind părintele Andrew.

M-am străduit să nu pufnesc la aluzia cu „oferitul”. Părintele era un moroi aproape de cincizeci de ani, cu părul cărunt rărindu-se vizibil. Chiar şi fără să fiu prea credincioasă din punctul de vedere al religiei, tot îmi plăcea de el şi-l respectam.

— Astăzi nu vom face nimic deosebit de complex, continuă el. E chiar ceva un pic cam plicticos, într-adevăr. Va trebui să facem curăţenia obişnuită, desigur, după care aş vrea să triez lăzile cu lucruri vechi pe care am pus să le depoziteze în pod.

— Suntem bucuroşi să facem orice aveţi nevoie, răspunse cu solemnitate Dimitri.

Stăpânindu-mi un suspin, am încercat să nu mă mai gândesc la toate celelalte lucruri pe care aş fi putut să le fac dacă n-aş fi fost pedepsită.

Ne-am pus pe treabă.

Eu trebuia să spăl cu mopul, iar Dimitri a preluat sarcina ştergerii de praf şi lustruirii stranelor din lemn. Părea gânditor şi concentrat în timp ce ştergea, arătând de parcă ar fi considerat că treaba aceea îi făcea onoare.

Încă încercam să-mi dau seama de ce se afla acolo. Să nu mă înţelegeţi greşit: mă bucuram să fie cu mine. Prezenţa lui mă făcea să mă simt mai bine şi, bineînţeles, la fel ca întotdeauna, adoram să-l privesc.

M-am gândit că poate venise să obţină mai multe informaţii de la mine în legătură cu întâmplarea din ziua aceea cu Stan, Christian şi Brandon. Sau poate că voia să mă certe pentru cealaltă zi, tot cu Stan, când fusesem acuzată că aş fi avut intenţia să mă avânt în luptă din motive egoiste. Aceste

explicaţii păreau posibile; şi totuşi, nu rostea o vorbă. Chiar şi atunci când preotul ieşi din altar şi se duse în biroul lui, Dimitri îşi continuă munca în tăcere. Mi-aş fi închipuit că, dac-ar fi avut ceva de zis, ar fi zis arunci.

După ce-am terminat curăţenia, părintele Andrew ne-a cerut să cărăm jos, ladă după ladă, lucrurile din pod, până într-o magazie din spatele capelei. Lissa şi Christian întrebuinţau frecvent podul acela în chip de refugiu tainic, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă interludiile lor romantice ar fi fost favorizate sau dimpotrivă de faptul că făcusem curat acolo. Poate că aveau să abandoneze locul, iar eu să am parte şi de ceva somn.

După ce toate lucrurile au fost aduse jos, ne-am aşezat tustrei pe podea şi am început să le triem. Părintele Andrew ne-a dat instrucţiuni cu privire la ceea ce trebuia păstrat şi ce aruncat, iar eu m-am simţit uşurată pentru faptul că nu mai stăteam în picioare, spre deosebire de restul săptămânii. N-a vorbit prea mult în timp ce lucram, întrebându-mă doar câte ceva despre lecţii şi alte chestii.

Nu era chiar atât de rău.

Şi, în timp ce lucram, mi-a venit o idee. Făcusem o treabă bună convingându-mă că Mason nu fusese decât o plăsmuire pricinuită de lipsa somnului, dar dac-aş fi primit asigurări din partea unui personaj competent cum că fantomele nu existau, aş fi făcut mulţi paşi înainte spre momentul în care m-aş fi simţit mai bine.

— Auziţi? i-am zis părintelui Andrew. Credeţi în fantome? Adică, există vreo menţiune despre ele în... — am făcut un gest spre lucrurile din jurul nostru — în chestiile astea?

Întrebarea l-a surprins în mod vădit, dar n-a părut să se simtă jignit de faptul că mă refeream la vocaţia şi la munca lui de-o viaţă prin „chestiile astea”. Sau de faptul că eram evident ignorantă cu privire la orice, în ciuda celor şaptesprezece ani de participare la slujbe. O expresie meditativă i-a traversat chipul şi s-a oprit din lucru.

— Ei bine... depinde de cum defineşti „fantomele”, presupun.

I-am arătat un tratat de teologie, ciocănindu-l cu degetul.

— Toată esenţa ăsteia este că, după ce mori, ajungi în rai sau în iad. Asta face ca fantomele să nu fie decât poveşti, corect? Ele nu există în Biblie, sau în alte alea.

— Încă o dată, zise el, depinde de cum le defineşti. Credinţa noastră a susţinut întotdeauna că, după moarte, sufletul se desprinde de trup şi poate, într-adevăr, să mai zăbovească în lumea aceasta.

— Ce?

Un vas prăfuit mi-a scăpat din mână. Din fericire, era din lemn, aşa că nu s-a spart. L-am recuperat în grabă. Nu acesta era răspunsul pe care-l aşteptasem.

— Cât timp? Veşnic?

— Nu, nu, sigur că nu. Ar contrazice teza învierii şi a mântuirii, care formează piatra de temelie a credinţei noastre. Dar se crede că un suflet poate să rămână pe Pământ timp de trei până la patruzeci de zile după moarte. Până la urmă, are parte de o judecată „provizorie” care-l expediază din lumea aceasta în rai sau în iad... cu toate că nimeni nu va afla efectiv cum este să fii în oricare dintre ele până la adevărata Zi a Judecăţii, când sufletul şi trupul se vor reuni să dăinuiască împreună în eternitate.

Chestia cu mântuirea a trecut pe lângă mine. Partea cu „trei până la patruzeci de zile” a fost cea care mi-a atras atenţia. Am uitat complet de ceea ce trebuia să triez.

— Da, dar e adevărat sau nu? Chiar umblă cu adevărat sufletele pe Pământ timp de patruzeci de zile după moarte?

— Of, Rose. Cei care simt nevoia să pună sub semnul întrebării adevărul credinţei deschid o discuţie pentru care ar putea să nu fie pregătiţi.

Aveam eu o senzaţie că dreptatea era de partea lui. Oftând, m-am întors spre lada din faţa mea.

— Totuşi, continuă el cu bunătate, dacă-ţi este de folos, află cu unele dintre aceste idei seamănă cu credinţele populare din Europa de Est, în legătură cu fantomele, existente înainte de răspândirea creştinismului. Tradiţiile acelea au susţinut multă vreme ideea rămânerii sufletului printre noi, pentru scurt timp după moarte... mai ales când cel în cauză a murit de tânăr, sau prin violenţă.

Am simţit că îngheţ. Toate progresele pe care le făcusem încercând să mă conving că vederea lui Mason îmi fusese provocată de stres s-au risipit instantaneu.

A murit de tânăr, sau prin violenţă.

— De ce? am întrebat cu o voce pierită. De ce-ar mai rămâne? Pentru... pentru răzbunare?

— Sunt convins că există şi persoane care cred asta, exact la fel cum alţii sunt de părere că sufletul nu-şi poate găsi tihna după ceva atât de tulburător.

— Dar sfinţia ta ce crezi? am insistat. Mi-a răspuns printr-un zâmbet.

— Eu cred că sufletul se desprinde de trup, exact cum ne-au învăţat părinţii noştri, dar mă îndoiesc că răstimpul petrecut de suflet pe Pământ ar fi ceva pe care o fiinţă vie s-o poată percepe. Nu este ca în filme, cu fantome care bântuie clădiri, sau vin să-şi viziteze cunoscuţii. Eu întrevăd astfel de suflete mai mult ca un fel de energie existentă în jurul nostru, ceva mai presus de percepţia noastră, aşteptând să purceadă să-şi găsească tihna. Până la urmă, important este ceea ce se întâmplă dincolo de lumea aceasta pământească, atunci când ajungem la viaţa veşnică pe care Mântuitorul nostru ne-a răscumpărat-o cu măreţul Lui sacrificiu. Asta-i ceea ce contează.

M-am întrebat dacă părintele Andrew s-ar mai fi grăbit să afirme toate astea dac-ar fi văzut ceea ce văzusem eu. A murit de tânăr, sau prin violenţă. Ambele situaţii erau valabile pentru Mason, iar el murise cu mai puţin de patruzeci de zile în urmă. Chipul lui trist, nespus de trist, mi-a revenit în memorie, făcându-mă să mă întreb ce semnificaţie avea. Răzbunare? Sau că nu-şi putea găsi cu adevărat tihna? Şi cum puteau să se potrivească preceptele teologice despre rai şi iad ale părintelui Andrew în cazul meu, care murisem şi mă întorsesem la viaţă? Victor Dashkov spusese că plecasem în lumea morţilor şi mă întorsesem atunci când mă vindecase Lissa. Care lume a morţilor? Să fi fost raiul, sau iadul? Sau să fi fost un alt mod de a denumi acea stare intermediară pe Pământ despre care vorbea părintele Andrew?

N-am mai zis nimic după aceea, fiindcă ideea unui Mason aflat în căutarea răzbunării era de-a dreptul năucitoare. Părintele Andrew îmi simţi schimbarea de spirit, însă evident că nu ştia ce anume o provocase, încercă să mă convingă.

— Tocmai am primit ceva cărţi noi de la un prieten din altă parohie. Poveşti interesante despre Sfântul Vladimir, adăugă, înclinându-şi capul într-o parte. Tot te mai interesează să afli despre el? Şi despre Anna?

Teoretic, mă interesa. Până să-l întâlnim pe Adrian, nu cunoscusem decât alţi doi utilizatori ai spiritului: fosta noastră profesoară, domnişoara Karp — care înnebunise complet folosind magia spiritului şi devenise strigoi, ca să-şi oprească nebunia —, şi Sfântul Vladimir, patronul spiritual al şcolii. Trăise acum câteva secole şi-o întorsese din morţi pe cea care-i fusese gardian, pe Arma, exact cum mă readusese la viaţă Lissa pe mine. Făcuse ca Anna să fie atinsă de umbră şi crease o legătură psihică între ei, la fel ca între noi două.

În mod normal, Lissa şi cu mine încercam să punem mâna pe orice puteam găsi despre Anna şi Vlad, astfel încât să putem afla mai multe despre noi însene. Dar, oricât de incredibil ar fi fost ca eu să recunosc una ca asta, în clipa de faţă aveam probleme mai mari decât veşnic prezenta şi veşnic enigmatica legătură psihică dintre Lissa şi mine. Tocmai fusese surclasată de o fantomă care putea să fi fost şucărită pentru rolul jucat de mine în întâmplarea care i-a provocat moartea timpurie.

— Mda, am răspuns evaziv, evitându-i privirea. Mă interesează... dar nu cred c-am să mă pot ocupa de aşa ceva prea curând. Sunt cam ocupată cu toate... ştiţi, chestiile astea cu practica de teren.

Am tăcut din nou. Părintele a priceput aluzia şi m-a lăsat să lucrez fără să mă mai întrerupă. Dimitri nu scosese o vorbă pe toată durata discuţiei. După ce am terminat în sfârşit de triat, părintele Andrew ne-a spus că mai aveam o singură sarcină înainte de a încheia munca. Ne-a arătat câteva lăzi pe care le aranjaserăm şi le sigilaserăm.

— Vreau să-mi duceţi toate acestea până în campusul primar, ne-a zis. Lăsaţi-le la căminul moroilor de acolo. Domnişoara Davis predă la şcoala de duminică pentru câţiva copii de grădiniţă şi este posibil să-i fie de folos.

Era nevoie ca Dimitri şi cu mine să facem cel puţin două drumuri, iar campusul primar era destul de departe. Totuşi, asta mă aducea cu un pas mai aproape de libertate.

— De ce te interesează fantomele? m-a întrebat Dimitri, în timpul primului drum.

— Doar făceam conversaţie, i-am răspuns.

— În clipa asta nu pot să-ţi văd faţa, dar am o senzaţie că iarăşi minţi.

— Phii, toată lumea crede tot ce e mai rău despre mine în ultima vreme. Stan m-a acuzat că umblu după glorie.
— Am auzit despre asta, mi-a confirmat Dimitri, în timp ce treceam de o cotitură. Clădirile campusului primar se înălțau în fața noastră. S-ar putea să fi fost un pic cam nedrept din partea lui, a precizat.
— Un pic, hm?
Faptul că-l auzeam recunoscând asta mă entuziasma, dar nu schimba nimic în privința furiei pe care o simțeam la adresa lui Stan. Acea senzație întunecată, mohorâtă, care mă rosese în ultima vreme, reînvie brusc.
— Ei bine, mersi mult, dar să ştii că încep să-mi pierd încrederea în practica asta de teren. Uneori, în întreaga Academie.
— Nu crezi cu adevărat asta.
— Nu ştiu. Şcoala mi se pare pur şi simplu atât de încorsetată în reguli şi politici care nu au nimic de-a face cu viața reală. Am văzut cum e acolo, tovarăşe. Am intrat drept în bârlogul monstrului. Într-un fel... Nu ştiu dacă practica de teren ne pregăteşte cu adevărat.
Mă aşteptam ca el să mă contrazică, dar spre surprinderea mea mi-a zis:
— Uneori sunt şi eu de aceeaşi părere.
Aproape că m-am împiedicat în timp ce intram într-unui dintre cele două cămine ale moroilor din campusul primar. Holul de la intrare semăna mult cu cele ale internatelor din campusul secundar.
— Chiar? l-am întrebat.
— Chiar, a răspuns, cu un mic zâmbet pe față. Adică, nu sunt de acord ca novicii să fie lăsați în lume de la zece ani, sau aşa ceva, dar uneori mi-a trecut prin minte că practica de teren ar trebui să fie şi în realitate pe teren. Eu am învățat, probabil, mai multe în primul an în care am fost gardian, decât în toți anii de pregătire. În fine... poate că nu în toți. Dar e o situație diferită, absolut.
Am schimbat o privire între noi, mulțumiți de faptul că suntem de aceeaşi părere. O oarecare căldură începea să pâlpâie în mine, punând capacul peste oala cu furia mea clocotită de mai devreme. Dimitri îmi înțelegea frustrarea referitoare la sistem, dar asta însemna că Dimitri mă înțelegea pe mine. Şi-a rotit privirea în jur, dar nu era nimeni la recepție. Câțiva elevi abia intrați în adolescență lucrau sau discutau în hol.
— Of, am zis, prinzându-mi mai bine lada cu mâinile. Suntem în căminul şcolii medii. Copiii mai mici sunt alături.
— Da, dar domnişoara Davis locuieşte în clădirea asta. Dă-mi voie s-o caut şi să văd dacă-i trebuie astea. Mă întorc imediat, adăugă, lăsându-şi jos cu grijă lada lui.
L-am privit cum pleacă şi mi-am lăsat şi eu lada jos. Sprijinindu-mă de un perete, mi-am rotit ochii prin jur şi aproape că am sărit ca arsă observând o fată moroi la doar câțiva paşi de mine. Stătea atât de perfect nemişcată, încât nici n-o luasem în seamă. Părea să fie în floarea adolescenței — treisprezece, paisprezece ani — însă era înaltă, mult mai înaltă ca mine. Subțirimea constituției ei de moroi o făcea să pară chiar şi mai înaltă decât era. Avea părul ca un nor de bucle şatene şi pistrui pe față, lucru rar printre moroi, care de obicei sunt palizi. A făcut ochii mari când m-a văzut c-o privesc.
— O. Doamne. Dumnezeule. Tu eşti Rose Hathaway, nu?
— Mda, i-am răspuns, surprinsă. Mă cunoşti?
— Toată lumea te cunoaşte. Adică, toată lumea a auzit de tine. Tu eşti cea care-a fugit de-aici. Şi pe urmă te-ai întors şi i-ai omorât pe strigoii ăia. Asta-i atât de mişto! Ai primit semnele molnija?
Cuvintele îi ieşiseră de pe buze într-un singur şir lung. Abia dacă mai respirase o dată.
— Mda. Am două.
Gândul la minusculele tatuaje de pe ceafă îmi produse mâncărimi.
Ochii ei de un verde decolorat se făcură — dacă mai era posibil — şi mai mari.
— Of Doamne. Uau!
De obicei, mă enervam atunci când alții făceau mare caz în legătură cu semnele molnija. În definitiv, circumstanțele nu fuseseră deloc mişto. Numai că fata era tânără şi, în plus, avea ceva atrăgător.
— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Jillian... Jill. Adică, doar Jill. Nu amândouă. Jillian e prenumele meu întreg. Jill e cum îmi spune toată lumea.
— Corect, i-am zis, ascunzându-mi un zâmbet. Mi-am dat şi eu seama.
— Am auzit că moroii au folosit magia în expediția aia de luptă. E adevărat? Mi-ar plăcea la nebunie să fac şi eu asta. Tare aş vrea să mă învețe cineva. Eu întrebuințez aerul. Crezi că aş putea să mă lupt cu strigoii cu arma asta? Toată lumea zice că sunt nebună.
De secole, posibilitatea ca moroii să-şi folosească puterile magice pentru luptă era privită ca un păcat. Toată lumea considera că ele ar trebui utilizate numai în scopuri paşnice. Recent însă, unii începuseră să pună sub semnul întrebării această idee, mai ales după ce Christian îşi dovedise utilitatea în evadarea din Spokane.
— Nu ştiu, i-am răspuns. Ar trebui să discuți cu Christian Ozera.
A rămas cu gura căscată.
— Ar vrea el să discute cu mine?
— Dacă aduci vorba despre lupta contra principiilor statornicite, mda, o să discute cu tine.
— OK, mişto. Mai devreme cine era, gardianul Belikov? m-a întrebat, schimbând brusc subiectul.
— Mda.
Jur că mi s-a părut gata să leşine pe loc.
— Serios? E chiar mai drăguț decât auzisem. El e profesorul tău, nu? Cum ar fi, profesorul tău personal?
— Mda.
Chiar începeam să mă întreb pe unde-o umbla. Discuția cu Jill începea să mă epuizeze.
— Uau! Ştii, voi doi nici măcar nu vă comportați ca profesor şi elev Păreți să fiți mai degrabă prieteni. Mai stați de vorbă şi când nu aveți antrenamente?
— Ăăă, mă rog, într-un fel. Uneori.
Mi-am amintit de ceea ce gândeam mai devreme, despre faptul că eram printre puținele persoane cu care Dimitri se conversa în afara îndatoririlor sale de gardian.
— Ştiam eu! Nici măcar nu pot să-mi închipui asta... eu aş fi tot timpul moartă de emoție pe lângă el. N-aş fi în stare de nimic, dar tu vorbeşti atât de mişto despre asta, la modul „Mda, sunt cu gagiul ăsta absolut super, dar ce-i cu asta, n-are importanță”. Am izbucnit în râs fără voia mea.
— Cred că-mi atribui mai multe merite decât am.
— Nici gând. Şi să ştii că nu cred nicio iotă din poveştile alea.
— Hm, care poveşti?
— Mda, că l-ai fi bătut pe Christian Ozera.
— Mersi, am răspuns.
Acum, zvonurile despre umilirea mea se scurgeau şi spre campusurile claselor inferioare. Dacă m-aş fi dus prin căminul celor din clasele primare, cine ştie ce puştoaică de şase ani mi-ar fi zis probabil c-a auzit că l-aş fi omorât pe Christian.
Expresia feței lui Jill deveni nesigură pentru o clipă.
— Dar nu ştiu care-i treaba cu cealaltă poveste.
— Care cealaltă poveste?
— Că tu şi Adrian Ivashkov sunteți...
— Nu, am întrerupt-o, nevrând să mai aud şi continuarea. Indiferent ce-ai auzit, nu-i adevărat.
— Dar era ceva chiar romantic.
— Atunci, categoric nu-i adevărat.
Pe moment, îi căzu fața, dar după numai câteva secunde se învioră din nou.
— Hei, poți să mă înveți cum să pocnesc pe cineva?
— Stai... Ce? De ce-ai vrea să ştii asta?
— Păi, mă gândeam că, dac-o fi să ajung ca într-o zi să mă lupt folosindu-mi puterile magice, ar trebui să învăț şi metoda obişnuită.
— Probabil că nu eu sunt persoana potrivită căreia să-i ceri aşa ceva, i-am zis. Poate c-ar trebui, hm, să-l rogi pe profesorul tău de educație fizică.
— L-am rugat! exclamă, cu mâhnirea umbrindu-i fața. Şi m-a refuzat.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.
— Glumeam când ți-am zis să-l rogi pe el.
— Ei, haide, ar putea să-mi fie de folos dac-o să mă lupt într-o zi cu un strigoi.
Râsul îmi pieri.
— Nu, chiar nu ți-ar fi.
Îşi muşcă buzele, disperată încă să mă convingă.
— În fine, măcar mi-ar fi de folos împotriva psihopatului ăla.
— Ce? Care psihopat?
— Lumea tot ajunge să ia bătaie pe-aici. Săptămâna trecută a fost Dane Zeklos, iar chiar alaltăieri, Brett.
— Dane...
Mi-am parcurs în grabă cunoştințele despre genealogia moroilor. Exista un catralion de Zeklos pe lumea asta.
— Ăsta-i fratele mai mic al lui Jesse, da? Jill încuviință.
— Îhî. Unul dintre profesorii noştri s-a supărat rău şi el, însă Dane n-a vrut să scoată o vorbă. Nici Brett.
— Care Brett?
— Ozera.
Am avut o reacție întârziată.
— Ozera?
Îmi dădea impresia că o entuziasmează cu adevărat să-mi spună lucruri pe care nu le ştiam.
— E iubitul prietenei mele Aimee. Ieri era plin de vânătăi... mai avea şi câteva chestii ciudate care semănau a urme de bice. Poate arsuri? Dar nu arăta la fel de rău ca Dane. Şi când doamna Callahan l-a întrebat ce-i cu ele, Brett a convins-o că nu era nimic, iar ea l-a lăsat în pace, altă chestie ciudată. Iar el era şi într-o dispoziție tare bună... şi asta era ciudat, fiindcă te-ai cam gândi că atunci când iei bătaie eşti oarecum la pământ.
Undeva, în străfundurile minții, cuvintele ei îmi stârniră o amintire. Trebuia să fi făcut o anume legătură, dar nu prea puteam să-mi dau seama care. Prinsă între Victor, fantome şi practica de teren, sincer vorbind, era o mare minune că mai puteam să pun cuvintele cap la cap.
— Aşadar, poți să mă înveți, ca să nu iau şi eu bătaie? mă întrebă Jill, sperând în mod evident că m-ar fi convins. Îşi ridică pumnul strâns. Doar să fac aşa, corect? Țin degetul mare sub celelalte şi-mi iau avânt?
— Of, păi, să ştii că e un pic mai complicat de atât. Trebuie să stai într-o anumită poziție, fiindcă altfel te doare pe tine mai rău decât pe cealaltă persoană. Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le faci cu coatele şi cu şoldurile.
— Îmi arăți, te rog? mă imploră ea. Pariez că eşti foarte bună.
Eram foarte bună, însă coruperea minorilor constituia o infracțiune pe care încă n-o aveam la dosar şi preferam să rămână astfel. Din fericire, tocmai atunci se întoarse Dimitri, împreună cu domnişoara Davis.
— Hei, i-am zis. E aici cineva care vrea să te cunoască. Dimitri, ți-o prezint pe Jill. Jill, el e Dimitri.
Păru surprins, dar îi zâmbi şi-i strânse mâna. Jill se aprinse la față şi rămase fără cuvinte, măcar de data asta. De îndată ce el îi dădu drumul, fata bălmăji un la revedere şi o rupse la fugă. Am terminat treaba cu domnişoara Davis şi am pornit înapoi spre capelă, pentru cel de-al doilea transport.
— Jill mă cunoştea, i-am spus lui Dimitri pe drum. A apucat-o un fel de venerație față de eroism.
— Şi asta te surprinde? m-a întrebat el. Că elevii mai tineri te-ar putea lua ca model?
— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu mi-a trecut niciodată prin cap aşa ceva. Nu cred c-aş fi atât de potrivită ca personaj model.
— Te contrazic. Eşti prietenoasă, devotată şi excelezi în tot ceea ce faci. Ți-ai dobândit mai mult respect decât îți închipui.
I-am aruncat o privire piezişă.
— Şi totuşi, nu destul cât să merg la procesul lui Victor, din câte se pare.

— Nu începe iar.
— Ba da, încep iar! De ce nu înțelegi cât de important este? Victor reprezintă o amenințare uriașă.
— Știu.
— Şi, dacă ajunge în libertate, n-o să facă altceva decât să-şi reia planurile lui nebuneşti.
— E foarte improbabil c-o să ajungă în libertate, să ştii. În majoritatea lor, zvonurile potrivit cărora regina l-ar lăsa liber sunt doar atât: zvonuri. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să ştii că nu e cazul să crezi tot ce auzi.
Am rămas cu privirea fixată înainte, refuzând cu încăpățânare să recunosc că avea dreptate.
— Tot ar trebui să ne lăsați să mergem. Sau — am continuat, inspirând adânc — măcar pe Lissa ar trebui s-o lăsați.
Îmi venise mai greu să rostesc astfel de cuvinte față de cât ar fi fost cazul, însă era ceva la care mă tot gândisem. Nu mă consideram o căutătoare a gloriei, aşa cum afirmase Stan, însă o parte din mine îşi dorea mereu ca eu să fiu cea aflată în miezul bătăliei. Îmi doream să mă năpustesc înainte, să fac ceea ce trebuie şi să-i ajut pe ceilalți. În acelaşi timp, îmi doream să fiu de față la procesul lui Victor. Voiam să-l privesc în ochi şi să mă asigur că-şi va primi pedeapsa.
Dar, pe măsură ce trecea timpul, mi se părea tot mai puțin probabil să se întâmple aşa ceva. Poate, totuşi, poate acceptau să meargă cineva dintre noi şi, dacă avea cineva acest drept, atunci Lissa era aceea. Ea fusese ținta planului lui Victor şi, deşi gândul c-aş fi lăsat-o să meargă singură îmi ațâța acea idee obsedantă că poate ea n-ar fi avut nevoie de mine ca s-o păzesc, tot mi-aş fi asumat riscul, doar să-l văd pe Victor scos din circuit.
Dimitri, înțelegându-mi nevoia de a da buzna şi de a acționa, păru surprins de comportarea mea neobişnuită.
— Ai dreptate: ea ar trebui să fie acolo, dar încă o dată, eu n-am ce să fac. Tu crezi mereu că eu pot să controlez toate astea, dar nu pot.
— Dar ai făcut tot ceea ce puteai?
Mi-au revenit în memorie cuvintele lui Adrian, din vis, apropo de faptul că Dimitri ar fi putut să facă mai mult.
— Ai foarte multă influență. Trebuie să existe ceva. Orice.
— N-am chiar atât de multă influență pe cât crezi. Am o poziție înaltă aici, la Academie, dar în restul lumii gardienilor sunt încă destul de tânăr. Şi, da, chiar am vorbit în favoarea voastră.
— Poate c-ar fi trebuit să vorbeşti mai tare.
L-am simțit cum se închide în el. Era dispus să discute cea mai mare parte a subiectelor în mod rezonabil, dar nu să mă şi încurajeze atunci când nu eram decât cicălitoare. Prin urmare, am încercat să fiu mai rezonabilă.
— Victor ştie despre noi doi, i-am zis. Ar putea să spună ceva.
— Victor are subiecte mult mai importante pentru care să se îngrijoreze la proces, decât să se răzbune pe noi doi.
— Aşa o fi, dar îl cunoşti. Nu se comportă tocmai ca o persoană normală. Dacă simte că şi-a pierdut orice speranță de scăpare, e posibil să se hotărască să ne facă praf pe noi, doar de dragul răzbunării.
Niciodată nu fusesem în stare să-i mărturisesc Lissei despre relația mea cu Dimitri, însă duşmanul nostru cel mai aprig o cunoştea. Era ceva mai bizar până şi decât faptul că o cunoştea şi Adrian. Victor îşi dăduse seama de ea urmărindu-ne şi adunând date. Presupun că atunci când eşti un ticălos uneltitor, ajungi să te pricepi la chestiile astea. Şi totuşi, nu făcuse niciodată publice lucrurile pe care le cunoştea. În schimb, le folosise împotriva noastră prin intermediul acelui farmec de atracție fizică obținut prin magia pământului. Un astfel de farmec n-ar fi avut efect dacă n-ar fi existat deja o atracție instalată. Farmecul doar amplificase totul. Dimitri şi cu mine eram claie peste grămadă şi nu fuseserăm decât la o bătaie de inimă distanță de a face sex. Fusese din partea lui Victor o modalitate destul de abilă prin care să ne distragă atenția fără să se folosească de violență. Dacă ar fi încercat cineva să ne atace, noi doi eram capabili să le oferim o luptă pe cinste. Dar să ne dăm frâu liber dorințelor fizice? Cu aşa ceva ne-a fost cam greu să ne luptăm.
Dimitri rămase tăcut preț de câteva clipe. Ştiam că lovisem drept la țintă.

— Atunci, va trebui să ne descurcăm cât vom putea de bine, răspunse în cele din urmă. Dar, dacă Victor are de gând s-o spună, o va spune indiferent dacă depui tu mărturie sau nu.

Am refuzat să mai spun altceva până când am ajuns la biserică. Iar acolo, părintele Andrew ne-a zis că, după ce mai verificase vreo câteva lucruri, ajunsese la concluzia că de fapt nu mai avea nevoie decât de o ladă pe care să i-o ducem domnişoarei Davis.

— O duc eu, l-am informat pe Dimitri, cu o voce ca gheața, de îndată ce părintele a ajuns destul de departe cât să nu mai audă. Tu nu mai ai de ce să vii.

— Rose, te rog, nu mai face din asta o atât de mare scofală.

— Dar e mare scofală! am şuierat. Iar tu nu pari să-ți dai seama.

— Ba îmi dau seama. Tu chiar crezi că vreau să-l văd pe Victor liber? Chiar crezi că vreau să fim cu toții iarăşi în primejdie?

Era pentru prima dată după multă vreme când vedeam că autocontrolul lui este pe cale să cedeze.

— Dar, aşa cum ți-am spus, am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Eu nu sunt ca tine: nu pot să fac scene întruna atunci când lucrurile nu ies aşa cum vreau.

— Ba nu fac asta.

— Ba o faci chiar acum.

Avea dreptate. O anumită parte din mine era conştientă de faptul că depăşisem limita... dar, la fel ca în toate situațiile din ultima vreme, nu puteam să mă opresc din vorbit.

— Şi de ce-ai venit să mă ajuți astăzi? l-am luat din scurt. De ce eşti aici?

— Ți se pare atât de ciudat? m-a întrebat. Aproape că arăta îndurerat.

— Da. Vreau să zic, ce faci, încerci să mă iscodeşti? Să-ți dai seama de ce am rasolit-o? Să te asiguri că nu mă vâr în vreun necaz?

Mă examina din priviri, înlăturându-şi părul de pe ochi.

— De ce-ar trebui să existe vreun motiv ascuns?

Aş fi vrut să-i arunc în față o grămadă de lucruri. Cum ar fi că, dacă nu exista niciun motiv ascuns, asta însemna că doar şi-a dorit să-şi petreacă timpul cu mine. Iar asta nu avea nicio logică, fiindcă ştiam amândoi că relația noastră nu trebuia să fie decât cea dintre profesor şi elev. El, mai mult decât oricine, ar fi trebuit să ştie asta. El fusese cel care mi-o spusese.

— Pentru că oricine are un motiv.

— Da. Dar nu totdeauna motivul pe care-l crezi tu. La revedere, încheie el, deschizând uşa.

L-am privit cum pleacă, în timp ce în mine se amestecau nedumerirea şi furia. Dacă situația n-ar fi fost una atât de ciudată, aproape c-aş fi zis că tocmai avusesem un rendez-vous.

ZECE

A doua zi, am revenit la îndatoririle mele de gardian al lui Christian. Încă o dată, îmi vedeam propria viață întreruptă pentru cea a altuia.

— Cum ți-ai ispășit penitența? m-a întrebat, în timp ce mergeam prin campus dinspre căminul lui.

Mi-am înăbuşit un căscat. Nu izbutisem să dorm bine noaptea trecută, atât din cauza sentimentelor mele față de Dimitri, cât şi a informațiilor primite de la părintele Andrew. Chiar şi-aşa, eram cu ochii în patru. Aici era locul în care ne atacase Stan de două ori până acum şi, în plus, gardienii erau destul de sătui şi de întorşi pe dos cât să vină după mine într-o zi în care eram atât de epuizată.

— A fost OK. Preotul ne-a lăsat să plecăm devreme.

— V-a?

— A venit şi Dimitri să mă ajute. Cred că i-a fost milă de mine fiindcă m-am pricopsit cu munca asta suplimentară.

— Ori asta, ori nu mai are ce face acum, dacă nu se mai ocupă de antrenamentele tale suplimentare.

— Poate şi asta, dar mă îndoiesc. Una peste alta, cred că n-a fost o zi atât de rea.

Asta dacă nu ți se părea ceva rău să afli noutăți despre fantomele răzbunătoare.

— Eu am avut o zi grozavă, m-a informat Christian, cu un minim de lăudăroşenie în voce.

Mi-am reprimat tentația de a-mi da ochii peste cap.

— Mda, ştiu.

El şi Lissa profitaseră de ziua lor fără gardieni ca să profite unul de celălalt. Bănuiesc că aş fi fost mai bucuroasă dacă ar fi stat despărțiți cât timp nu eram prin preajmă eu şi Eddie, dar, din multe puncte de vedere, nu conta. E adevărat, când eram trează, puteam să blochez receptarea tuturor amănuntelor, dar tot eram la curent cu ceea ce se întâmpla. O fărâmă din gelozia şi furia pe care le resimțisem data trecută când fuseseră împreună îmi reveni. Era, mereu, aceeaşi şi aceeaşi problemă: Lissa făcea tot ceea ce nu puteam eu să fac.

Muream să-mi iau micul dejun. Simțeam miros de pâine prăjită şi de sirop fierbinte de arțar. Carbohidrați peste carbohidrați. Mmm.

Însă Christian voia sânge înainte de mâncarea solidă, iar necesitățile lui treceau înaintea alor mele. Ei aveau prioritate. Se pare că sărise ieri peste doza zilnică de sânge: probabil ca să-şi aloce la maxim timpul pentru romantism.

Camera hrănitorilor nu era aglomerată, dar tot a trebuit să aşteptăm.

— Hei, i-am zis. Îl ştii pe Brett Ozera? Sunteți rude, nu?

După întâlnirea mea cu Jill, izbutisem până la urmă să pun câteva piese cap la cap. Ceea ce aflasem despre

Brett Ozera şi Dane Zeklos îmi amintise de cum arăta Brandon în ziua primului atac al lui Stan. Dezastrul cu care se soldase atacul mă determinase să uit complet de Brandon, dar coincidențele îmi stârniseră brusc curiozitatea. Tustrei fuseseră bătuți. Tustrei se complăcuseră să nege.

Christian încuviință.

— Mda, în felul în care ne cam înrudim toți. Nu-l cunosc prea bine... e un fel de văr de-al treilea, sau al patrulea, sau cam aşa ceva. Ramura familiei lui nu prea are de-a face cu a mea, de când cu... mă rog, ştii tu.

— Am auzit ceva ciudat despre el.

Şi atunci i-am povestit ce aflasem de la Jill despre Dane şi Brett.

— Chiar e ciudat, fu de acord Christian. Dar se mai bate lumea.

— Mda, numai că există unele legături bizare aici. Şi cei din familiile regale de obicei nu fac parte din tabăra învinşilor... iar toți cei trei băieți erau din familii regale.

— Ei bine, poate că tocmai asta e. Ştii cum stau lucrurile. Foarte mulți dintre membrii familiilor regale au ajuns să se enerveze pe ceilalți, pentru că vor să schimbe modul de repartizare a gardienilor, aşa că au început să învețe să se lupte. Asta-i toată rațiunea existenței micului club prostesc al lui Jesse şi al lui Ralf. Ei vor să se asigure că familiile regale rămân în vârf. Cei din afara familiilor regale probabil că sunt la fel de enervați şi le întorc loviturile.

— Şi ce, o fi apărut vreun soi de organizaţie paramilitară care să-i facă pe cei din familiile regale să plătească?

— N-ar fi cea mai ciudată întâmplare de pe-aici, îmi atrase el atenția.

— Asta-i o chestie al naibii de sigură, am bombănit. Se strigă numele lui Christian, iar el privi înainte.

— Ia uite, rosti bucuros. Din nou Alice.

— Nu-ți înțeleg fascinația față de ea, am remarcat, în timp ce ne apropiam de bătrâna hrănitoare. Şi Lissa e mereu oarecum entuziasmată s-o vadă. Dar Alice e țăcănită.

— Ştiu, replică el. Tocmai asta o face să fie atât de grozavă.

Alice ne salută, iar Christian se aşeză lângă ea. M-am sprijinit de perete, încrucişându-mi brațele pe piept. Dintr-un imbold obraznic, am zis:

— Alice, peisajul nu s-a schimbat. E exact la fel cu cel de data trecută.

Îşi întoarse ochii încețoşați spre mine.

— Răbdare, Rose. Trebuie să ai răbdare. Şi să fii pregătită. Eşti pregătită?

Schimbarea de subiect m-a descumpănit un pic. Era de parcă aş fi vorbit cu o altă Jill, numai că una mai puțin sănătoasă la cap.

— Hm, pregătită pentru ce? Pentru peisaj? Într-un moment care părea să fie o culme a ironiei, m-a privit de parcă eu aş fi fost cea nebună.

— Înarmată. Eşti înarmată? O să ne aperi, nu-i aşa?

Mi-am vârât mâna pe sub haină şi am scos de-acolo țepuşa de antrenament care mi se dăduse pentru practica de teren.

— Sunteți apărați, am asigurat-o.

Făcu o figură nespus de uşurată şi-mi dădu impresia că nu cunoştea diferența dintre o țepuşă adevărată şi una falsă.

— Bun, zise. Acum, o să fim în siguranță.

— Aşa este, confirmă Christian. Dacă Rose este înarmată, nu mai avem motive de îngrijorare. Lumea moroilor poate să se odihnească în pace.

Alice nu-i sesiză sarcasmul.

— Da. Mă rog, nicăieri nu eşti vreodată în siguranță. Mi-am ascuns din nou țepuşa sub haină.

— Suntem în siguranță. Avem cei mai buni gardieni din lume ca să ne apere, fără să mai pun la socoteală dispozitivele de pază. Strigoii n-au cum să intre aici.

N-am mai adăugat şi ceea ce aflasem recent: că strigoii puteau să ia cu ei oameni obişnuiți care să spargă dispozitivele de pază. Aceste dispozitive erau cordoane energetice invizibile compuse din toate cele patru elemente. Ele erau create atunci când patru moroi, fiecare dintre ei puternic în utilizarea câte unui alt element, mergeau în jurul unei suprafețe şi-şi aşterneau magia deasupra pământului într-un cerc, creând o graniță protectoare. Magia moroilor era impregnată de vitalitate, aşa că un câmp puternic creat de ea îi menținea afară pe strigoi, din moment ce ei erau goliți de viață. De aceea se întindeau frecvent astfel de dispozitive de pază în jurul locuințelor moroilor. Iar în jurul şcolii noastre erau o grămadă. Deoarece şi țepuşele erau impregnate cu toate cele patru elemente, înfigerea unei țepuşe printr-un cordon energetic de pază în pământ străpungea dispozitivul şi-i anula efectele protectoare. Aceasta nu reprezentase niciodată cine ştie ce motiv de îngrijorare, fiindcă strigoii nu puteau să se atingă de țepuşe.

Cu toate acestea, în unele dintre recentele atacuri, oamenii — care puteau să se atingă de țepuşe — slujiseră interesele strigoilor şi spărseseră câteva dispozitive de pază. Noi credeam că strigoiul pe care îl omorâsem eu ar fi fost căpetenia acelui grup, dar tot nu ştiam cu certitudine dacă aşa era.

Alice mă examina mai îndeaproape cu ochii ei înnegurați, aproape de parcă ar fi ştiut ce-mi trecea mie prin cap.

— Nicăieri nu e sigur. Dispozitivele de pază dispar. Gardienii mor.

Am aruncat o privire spre Christian, care a ridicat din umeri într-un fel prin care parcă-mi spunea: la ce te-ai fi aşteptat din partea ei?

— Dacă ați terminat cu discuțiile ca între fete, pot să mă hrănesc şi eu acum? întrebă.

Alice era mai mult decât bucuroasă să-i satisfacă dorința; el îi era primul client pe ziua aceea.

Foarte curând, uită complet de dispozitivele de pază şi de orice altceva, lăsându-se pur şi simplu pradă extazului provocat de muşcătura lui. Şi eu am uitat de dispozitivele de pază. Mintea chiar îmi funcţiona doar pe o singură pistă: încă voiam să ştiu dacă fantoma lui Mason fusese ceva aievea, sau nu. Dând deoparte înfricoşătoarea explicaţie a preotului, eram nevoită să recunosc că vizitele lui Mason nu avuseseră nimic ameninţător, ci doar înfiorător. Dac-ar fi venit să se răzbune, însemna că se descurca prost de tot. Încă o dată, am început să-mi alimentez teoria cu stresul şi epuizarea.

— Acum, e vremea să mă hrănesc şi eu, i-am zis lui Christian, după ce a terminat. Eram destul de sigură că dinspre bufet venea miros de bacon. Iar asta probabil că avea să-l facă fericit pe Christian. Putea să-şi înfăşoare pâinea prăjită cu el.

Abia am ieşit din încăpere, când Lissa ne-a tăiat calea, cu Eddie urmând-o îndeaproape. Emoţia îi lumina chipul, cu toate că senzaţiile pe care le receptam prin legătura noastră nu erau tocmai de fericire.

— Aţi auzit? mă întrebă, cam rămasă fără suflu.

— Ce să auzim? m-am mirat eu.

— Trebuie să vă grăbiţi... duceţi-vă să vă faceţi bagajele. Plecăm la procesul lui Victor. Chiar acum.

Nu existase absolut niciun semn care să ne prevină măcar de faptul că procesul lui Victor s-ar ţine, darămite că, probabil, ar hotărî cineva că putem merge şi noi. Am schimbat o privire scurtă, uluită, cu Christian, după care ne-am repezit în camera lui să ne strângem lucrurile.

Cu bagajul a fost floare la ureche. Geanta mea era deja pregătită pentru călătorie, iar Christian nu avu nevoie decât de un minut ca să-şi strângă lucrurile. În mai puţin de o jumătate de oră, eram afară, pe pista aeroportului Academiei.

Două avioane particulare cu reacţie erau prezente acolo, unul dintre ele cu motoarele pornite, aşteptând să decoleze. Vreo doi moroi se agitau pe lângă el, punând la punct ultimele amănunte legate de avion şi de pistă. Nimeni nu părea să ştie ce se petrece. Lissei i se spusese doar că ea, Christian şi cu mine mergeam să depunem mărturie şi că Eddie putea să vină cu noi, să-şi continue practica de teren. Nu existase vreo explicaţie cu privire la schimbare, aşa că un straniu amestec de nerăbdare şi de nelinişte încărca atmosfera din jurul nostru. Cu toţii voiam să-l vedem pe Victor închis pentru totdeauna, însă acum ne vedeam înfruntând cu adevărat realitatea procesului şi a întâlnirii cu el... în fine, era ceva oarecum înfricoşător.

Câţiva gardieni zăboveau lângă scara pe care se urca în avion. I-am recunoscut ca fiind cei care ajutaseră la capturarea lui Victor. Probabil că urmau să aibă o dublă misiune: să servească drept martori şi să ne apere pe noi. Dimitri stătea deoparte la marginea pistei, aşa că m-am grăbit spre el.

— Îmi pare rău, am bolborosit, cu un nod în gât. Îmi pare foarte rău.

Se întoarse spre mine, având pe chip acea imagine perfectă a neutralităţii cu care era atât de bine deprins.

— Îţi pare rău pentru ce?

— Pentru toate lucrurile oribile pe care ţi le-am zis ieri. Ai reuşit... chiar ai reuşit. I-ai făcut să ne lase să mergem.

Cu toată agitaţia mea la gândul că-l voi vedea pe Victor, eram cuprinsă de exaltare. Dimitri reuşise. Ştiusem tot timpul că ţinea cu adevărat la mine... iar asta nu făcea decât s-o dovedească. Dacă n-ar fi fost atât de multă lume în preajmă, l-aş fi îmbrăţişat.

Pe chipul lui nu se produse nici cea mai mică schimbare.

— N-am fost eu, Rose. N-am nimic de-a face cu asta. Alberta tocmai ne dădea semnalul de îmbarcare, aşa că Dimitri s-a întors şi a pornit spre ceilalţi. Eu am rămas încremenită pentru o clipă, urmărindu-l cu privirea şi încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Dacă n-a intervenit el, atunci cum de mergeam şi noi? Eforturile diplomatice ale Lissei eşuaseră acum ceva vreme. De ce să se fi răzgândit?

Prietenii mei erau deja la bord, aşa că m-am grăbit să urc şi eu. De îndată ce am păşit în interior, m-am auzit strigată de o voce.

— Micuţule dhampir! Era şi timpul să ajungi.

Am privit într-acolo şi l-am văzut pe Adrian făcându-mi semn cu o mână şi ţinând în cealaltă un

pahar cu băutură. Grozav. Noi fusesem nevoiți să implorăm şi să stăruim ca să fim lăsați să mergem, însă Adrian făcuse cumva şi se strecurase şi el. Lissa şi Christian se aşezaseră împreună, aşa că m-am dus lângă Eddie, sperând să scap de Adrian. Eddie mi-a cedat locul de la geam. Cu toate acestea, Adrian s-a mutat pe scaunul din fața noastră şi era ca şi cum ar fi stat în rând cu noi, atât de des se întorcea să mi se adreseze. Flecăreala şi avansurile lui supărătoare îmi dădeau de înțeles că tot sorbise cocteiluri mult timp înainte ca noi ceilalți să urcăm la bord. Imediat după decolare, îmi cam doream să beau şi eu vreo câteva. O afurisită de durere de cap mi s-a instalat aproape îndată ce ne-am înălțat, aşa că am invocat în imaginație o vodcă menită să amorțească durerea.

— Mergem la Curte, mi-a zis Adrian. Nu eşti emoționată?

Am închis ochii şi mi-am frecat tâmplele.

— Pentru care dintre ele? Cea regală sau cea legală?

— Cea regală. Ți-ai luat vreo rochie?

— Nu mi-a zis nimeni să-mi iau.

— Aşadar, răspunsul este „nu”.

— Da.

— Da? Am crezut c-ai vrut să zici nu.

Am deschis un ochi cu care l-am privit furioasă.

— Chiar am vrut să zic nu, iar tu ştii asta. Nu, nu mi-am luat rochie.

— Facem noi rost de una, declară el, trufaş.

— Ai de gând să mă scoți la cumpărături? Ar însemna să mă expun primejdiilor şi îmi închipui că ei nu te vor considera o guvernantă de încredere.

— La cumpărături? De parcă m-ar interesa. Sunt croitori care locuiesc chiar acolo. Îți facem ceva la comandă.

— Nu stăm chiar atât de mult. Şi chiar am nevoie de rochie pentru ceea ce avem de făcut acolo?

— Nu, e doar pentru că aş cam vrea să te văd eu îmbrăcată aşa.

Oftând, mi-am rezemat capul de fereastră. Durerea încă făcea să-mi zvâcnească țeasta. Era ca şi cum m-ar fi apăsat atmosfera. Ceva mi-a fulgerat prin câmpul vizual periferic şi m-am întors surprinsă, dar dincolo de fereastră nu era nimic în afara stelelor.

— Ceva negru, continuă el. Din satin, cred... poate căptuşită cu dantelă. Îți place dantela? Unele femei au impresia că le produce mâncărimi.

— Adrian!

Era ca un ciocan, un ciocan care-mi izbea capul şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Totuşi, ai putea să ai şi o căptuşeală drăguță din catifea. Asta nu produce mâncărimi.

— Adrian!

Până şi orbitele ochilor păreau că mă dor.

— Şi despicată-ntr-o parte, să se vadă ce picioare grozave ai. Ar putea să ajungă până aproape de şold şi să aibă o fundiță mică şi simpatică...

— Adrian! explodă ceva din mine. Vrei să taci dracului măcar cinci secunde?

Urlasem atât de tare, încât probabil că mă auzise şi pilotul. Pe chipul lui Adrian apăru o neobişnuită expresie de uimire.

Alberta, care stătea de cealaltă parte a intervalului față de Adrian, țâşni de pe scaunul ei.

— Rose, exclamă ea. Ce se-ntâmplă?

— Am cea mai rea durere de cap posibilă, 'tu-i mama mă-sii, iar el nu vrea să tacă.

Nici măcar nu mi-am dat seama că am înjurat în fața unui instructor decât doar după câteva secunde. În cealaltă margine a câmpului meu vizual, mi s-a părut că zăresc altceva: o altă umbră săgetând prin avion, amintindu-mi de o pereche de aripi negre. Ca un liliac, sau un corb. Mi-am acoperit ochii. Prin avion nu zbura nimic.

— Dumnezeule, de ce nu vrea să treacă?

Mă aşteptam ca Alberta să mă certe pentru izbucnirea mea, dar în locul ei vorbi Christian.

— N-a mâncat nimic azi. Îi era foame rău mai devreme.

Mi-am luat mâna de la ochi. Alberta avea chipul plin de îngrijorare, iar Dimitri dădea acum târcoale prin spatele ei. Mai multe forme întunecate îmi fâlfâiră prin fața ochilor. Cele mai multe erau

nedesluşite, dar aş fi putut să jur că una dintre ele semăna cu un craniu abia întrezărit în beznă. Am clipit iute şi totul a dispărut. Alberta s-a întors către una dintre însoțitoarele de bord.

— Poți să-i aduci ceva de mâncare? Şi să găseşti un analgezic?

— Unde e? mă întrebă Dimitri. Durerea.

Cu toate aceste atenții de care eram înconjurată, dezlănțuirea mea de mai înainte mi se păru deodată excesivă.

— E doar o durere de cap... Sunt sigură c-o să treacă...

Observându-i insistența privirii, i-am arătat spre centrul frunții.

— O simt de parcă m-ar apăsa ceva pe craniu. Şi mai e un fel de durere cam în spatele ochilor. Ca şi cum... în fine, ca şi cum mi-ar fi intrat ceva în ochi. Am impresia că văd o umbră, sau aşa ceva. Pe urmă, clipesc şi s-a dus.

— A, exclamă Alberta. E un simptom al migrenei... să ai probleme cu vedeniile. I se spune aură. Li se întâmplă unora înainte de instalarea durerii de cap.

— Aură? am repetat, năucită. Mi-am îndreptat ochii spre Adrian. Mă privea peste spătarul scaunului, cu brațele lui lungi atârnate pe după acesta.

— Nu dintr-aceea, zise, cu colțurile gurii ridicate într-un mic zâmbet. Numele e acelaşi. Ca şi Curte cu curte. Aurele de migrenă sunt imagini şi lumini pe care le zăreşti atunci când se apropie migrena. Nu au nimic de-a face cu aurele pe care le văd eu în jurul persoanelor. Dar îți spun eu... aura pe care pot s-o văd... cea din jurul tău... oau!

— E neagră?

— Ba bine că nu. Mi-e foarte clar chiar şi după cât am băut. N-am văzut niciodată aşa ceva.

Nu ştiam exact ce să înțeleg din cuvintele lui, dar tocmai atunci îşi făcu apariția însoțitoarea de bord cu o banană, un baton de granola[7] şi ceva ibuprofen. Nu era pâinea prăjită pe care mi-aş fi dorit-o, dar suna bine pentru stomacul meu gol. Le-am înghițit pe toate şi apoi mi-am proptit o pernă pe fereastră. Închizând ochii, mi-am lăsat capul pe ea, sperând să-mi pot alunga durerea de cap prin somn până să aterizăm. Din fericire, toți ceilalți rămaseră tăcuți.

Ațipisem un pic când am simțit o uşoară atingere pe braț.

— Rose?

Deschizând ochii, m-am zgâit la Lissa, care se aşeza pe scaunul lui Eddie. Formele acelea cu aripi de liliac fluturau în spatele ei, iar capul tot mă durea. Printre acele umbre învolburate, am zărit din nou ceea ce aducea cu un craniu, de data aceasta cu o gură larg căscată şi cu ochii ca focul. Am tresărit.

— Tot te mai doare? m-a întrebat Lissa, privindu-mă cu atenție. Am clipit, iar chipul a dispărut.

— Mda, mă... a, nu.

Mi-am dat seama ce voia să facă.

— Nu face asta. Nu-ți irosi puterile pe mine.

— E uşor, mi-a zis. Nu mă stânjeneşte mai deloc.

— Mda, însă cu cât le foloseşti mai mult... cu atât îți vor face mai rău pe termen lung. Chiar dacă îți vine uşor acum.

— O să-mi fac griji altă dată pentru asta. Ia stai!

Îmi prinse mâna într-a ei şi închise ochii. Prin intermediul legăturii dintre noi, am simțit magia amplificându-se în ea, în timp ce extrăgea puterile tămăduitoare ale spiritului. Ea îşi simțea magia ca pe ceva cald, aurit.

Mai fusesem tămăduită şi altădată şi întotdeauna fluxurile veniseră spre mine cu temperaturi diverse: fierbinte, apoi rece, apoi fierbinte etc. Numai că de data aceasta, atunci când şi-a eliberat magia, trimițând-o în mine, n-am simțit nimic, cu excepția unei foarte slabe furnicături. Pleoapele i-au fluturat, deschizându-se.

— Ce-ce s-a întâmplat? s-a mirat ea.

— Nimic, i-am zis. Durerea de cap se întețeşte mai departe.

— Dar eu...

Confuzia şi şocul care i se întipăriseră pe față oglindeau ceea ce simțisem în ea.

---

7 Baton din cereale şi arahide, în amestec cu unt de arahide, caramel sau ciocolată

— Am făcut-o. Am simțit magia. A funcționat.
— Nu ştiu, Liss. E OK, pe bune. N-ai terminat cu medicamentele de prea mult timp, ştii?
— Da, dar l-am vindecat pe Eddie zilele trecute fără vreo problemă. Şi pe Adrian, adăugă, sec. El stătea din nou atârnat peste spătarul scaunului, privindu-ne concentrat.
— Alea erau zgârieturi, i-am atras atenția. Aici vorbim despre o migrenă de alarmă de gradul cinci[8]. Poate că trebuie mai întâi să te întăreşti la loc.
Lissa îşi muşcă buza de jos.
— Nu crezi că pastilele mi-au vătămat iremediabil puterile magice, nu?
— Noo, interveni Adrian, lăsându-şi capul într-o parte. Luminai ca o supernovă în timp ce ți le adunai.
Tu ai puteri magice. Eu cred că, pur şi simplu, n-au avut niciun efect asupra ei.
— De ce nu? se interesă ea.
— Poate că are o problemă pe care n-o poți vindeca.
— O durere de cap? l-am întrebat, neîncrezătoare.
— Ce, arăt eu a doctor? ripostă, ridicând din umeri. Nu ştiu. Doar vă spun ce-am văzut.
Am oftat şi mi-am pus o palmă pe frunte.
— Ei bine, îți sunt recunoscătoare pentru ajutor, Liss, iar ție îți sunt recunoscătoare pentru comentariile tale enervante, Adrian. Dar cred că somnul ar fi cel mai bun leac pentru moment. Poate că e din cauza stresului, sau ceva pe-acolo.
Sigur, de ce nu? În ultima vreme, stresul oferea răspunsul pentru orice. Fantome. Dureri de cap incurabile. Chipuri stranii plutind prin aer.
— Probabil că aşa ceva nu poți să vindeci.
— Poate, zise ea, dar pe un ton de parcă ar fi considerat ca pe o ofensă personală faptul că eu aveam o problemă pe care ea nu putea s-o vindece. În mintea ei, totuşi, acuzațiile erau îndreptate asupra propriei persoane, nu a mea. Îşi făcea griji la gândul că n-ar fi fost suficient de puternică.
— E OK, i-am zis, vrând s-o liniştesc. Abia îți intri în ritm din nou. De îndată ce-o să ajungi la putere deplină, îmi rup eu o coastă sau altceva, ca s-o putem testa.
Auzindu-mă, scoase un geamăt.
— Partea cea mai îngrozitoare este că nu cred c-ai spus-o în glumă.
După ce-mi strânse în grabă mâna, se ridică.
— Somn uşor.
După plecarea ei, mi-am dat seama curând că Eddie n-avea să se mai întoarcă. Îşi alesese un alt scaun, astfel încât să-mi lase mie mai mult loc. Recunoscătoare, mi-am umflat şi mi-am rearanjat perna, întinzându-mi picioarele pe cât posibil mai bine peste scaune. Alți câțiva nori fantomatici mi-au dănțuit prin fața ochilor, pe care apoi i-am închis ca să dorm.
M-am trezit mai târziu, în timp ce avionul atingea pista de aterizare, zgomotul motoarelor care treceau în marşarier smulgându-mă dintr-un somn adânc. Spre uşurarea mea, durerea de cap dispăruse. La fel şi bizarele forme care plutiseră în jurul meu.
— Te simți mai bine? mă întrebă Lissa, văzându-mă că mă ridic, căscând. Am încuviințat.
— Mult mai bine. Şi m-aş simți încă mai bine dac-aş putea găsi ceva mâncare adevărată.
— Ei bine, râse ea, nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc că ar putea fi vreo criză de alimente pe-aici.
Avea dreptate. Aruncând o privire afară prin ferestre, am încercat o primă trecere în revistă a împrejurimilor. Reuşisem. Eram la Curtea Regală a moroilor.

8 Termen folosit de pompieri indicând un incendiu de mare amploare şi complexitate, dificil de localizat şi necesitând o mobilizare sporită a resurselor

UNSPREZECE

Coborând din avion, ne-a izbit imediat vremea umedă, furtunoasă. Măzărichea se abătea peste noi, cu mult mai neplăcută decât materia albă şi pufoasă care cădea dincolo, în Montana. Acum eram pe Coasta de Est, sau mă rog, aproape de ea. Curtea reginei era situată în Pennsylvania, în apropierea munţilor Pocono, un lanţ muntos despre existenţa căruia avusesem doar o vagă idee. Ştiam că nu suntem prea aproape de vreun oraş important, ca Philadelphia, sau Pittsburgh, singurele pe care le cunoşteam din întregul stat.

Pista pe care am aterizat era în proprietatea Curţii, aşa că ne aflam deja în spatele dispozitivelor de pază. Era exact la fel ca micuţa pistă de aterizare a Academiei. De fapt, din multe puncte de vedere, Curtea Regală era dispusă exact ca şcoala. Tocmai asta le şi spuneau oamenilor că ar reprezenta complexul, în realitate. Curtea însemna o adunătură de clădiri, frumoase şi ornamentate, întinzându-se pe terenuri bine îngrijite şi împodobite cu arbori şi cu flori.

Cel puţin, pământul urma să fie împodobit cu flori odată cu venirea primăverii. Acum, la fel ca în Montana, vegetaţia era searbădă şi desfrunzită.

Ne-a întâmpinat un grup de cinci gardieni, cu toţii îmbrăcaţi în pantaloni negri şi vestoane asortate, pe dedesubt purtând cămăşi albe. Nu erau tocmai uniforme, însă cutuma cerea, de regulă, ca pentru ocaziile protocolare, gardienii să poarte o costumaţie anume. Prin comparaţie cu ei, grupul nostru, în jeans şi tricouri, arăta ca format din rudele sărace. Cu toate acestea, nu m-am putut abţine să gândesc că ne-am fi simţit mult mai confortabil astfel, în eventualitatea unei lupte cu strigoii.

Gardienii îi cunoşteau pe Alberta şi pe Dimitri — pe bune, ăştia doi se ştiau cu toată lumea — şi, după vreo câteva formalităţi, ne-am relaxat cu toţii şi am devenit prietenoşi. Noi eram tare nerăbdători să scăpăm de frig, aşa că escorta noastră ne conduse spre clădiri. Cunoşteam destule despre Curte ca să ştiu că, dintre toate clădirile, cea mai mare şi mai minuţios construită era locul din care se conduceau toate problemele oficiale ale moroilor. În exterior semăna cumva cu un palat gotic, dar înăuntru bănuiam că arăta, probabil, ca oricare ansamblu de birouri guvernamentale moderne pe care l-ai întâlni la oameni.

Totuşi, nu ne conduseră acolo, ci într-o clădire adiacentă, la fel de splendidă pe dinafară, dar la jumătate din dimensiuni.

Unul dintre gardieni ne informă că în clădirea aceea erau găzduiţi toţi oaspeţii şi demnitarii sosiţi la Curte. Spre surprinderea mea, fiecăruia ni s-a repartizat câte o cameră proprie.

Un motiv de protest pentru Eddie care susţinea că el trebuia să stea cu Lissa. Dimitri îi spuse, zâmbind, că nu era necesar. Într-un astfel de loc, gardienii nu erau nevoiţi să stea chiar atât de aproape de moroii pe care-i păzeau. În realitate, de multe ori se despărţeau, să-şi rezolve propriile probleme. Curtea avea dispozitive de pază chiar mai puternice decât Academia.

Şi, într-adevăr, vizitatorii moroi ai Academiei erau rareori urmaţi atât de îndeaproape de gardienii lor. Ceea ce se întâmpla cu noi era numai de dragul practicii de teren.

Eddie fu de acord cu o oarecare reţinere şi, încă o dată, mă uimi dăruirea lui.

Alberta avu o discuţie scurtă cu un reprezentant ai Curţii, după care se întoarse spre noi ceilalţi.

— Relaxaţi-vă un pic şi să fiţi gata pentru cină peste patru ore. Lissa, regina vrea să te vadă peste o oră.

Un fior de surprindere o străbătu cu Lissa, care schimbă cu mine vreo câteva priviri scurte, nedumerite. Ultima dată când Lissa avusese o întrevedere cu regina, Tatiana o mustrase, făcând-o să se simtă ruşinată în faţa întregii şcoli pentru faptul că fugise cu mine. Amândouă ne întrebam cam de ce-ar fi vrut acum să discute cu Lissa.

— Sigur, răspunse Lissa. Rose şi cu mine o să fim gata.

Alberta scutură din cap.

— Rose nu merge. Regina a specificat că vrea să te duci singură.

Normal că aşa vrea. Ce interes ar fi putut manifesta regina faţă de umbra Vasilisei Dragomir? O voce urâcioasă îmi şopti în minte: dispensabilă, dispensabilă.

Senzaţia aceea întunecată m-a uimit, aşa că am alungat-o. M-am dus în camera mea, bucurându-mă

când am constatat că are şi televizor. Gândul că urma să lâncezesc în următoarele patru ore mi se părea fantastic. Restul încăperii avea un aspect destul de şic, foarte modern, cu mese negre lucioase şi mobilier alb din piele, îmi cam era teamă să mă aşez pe aşa ceva. Ca o ironie, cu toate că era atât de drăguță, camera nu era la fel de împodobită precum cea din stațiunea pentru schi în care fusesem în vacanță. Am dedus că, dacă veneai la Curtea Regală, veneai pentru treburi, nu în vacanță.

Abia mă întinsesem pe canapeaua din piele şi deschisesem televizorul, când am simțit-o pe Lissa pătrunzându-mi în minte. Vino să vorbim, îmi transmitea. M-am ridicat în capul oaselor, surprinsă de mesajul în sine şi de conținutul lui. De obicei, legătura noastră consta doar în senzații şi impresii. Astfel de solicitări precise erau rare.

M-am ridicat şi am ieşit din cameră, îndreptându-mă spre cea de alături. Lissa mi-a deschis uşa.

— Ce, nu puteai să vii tu la mine? am întrebat-o.

— Scuză-mă, mi-a răspuns, arătând că într-adevăr era sinceră. Era greu să faci pe morocănosul față de cineva atât de drăguț. Pur şi simplu, n-am mai avut timp, a continuat ea. Încerc să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Valiza ei era deja desfăcută pe pat, iar lucrurile fuseseră atârnate în şifonier. Spre deosebire de mine, venise pregătită pentru orice fel de situație, atât pentru cele protocolare, cât şi pentru cele lipsite de pretenții. M-am întins pe canapea. A ei era din pluş, nu din piele.

— Ia-ți bluza imprimată şi pantalonii largi negri, am sfătuit-o. Nu rochie.

— De ce nu rochie?

— Pentru că n-ai vrea să dai impresia că ai fi servilă.

— E vorba despre regină, Rose. Să te îmbraci elegant denotă respect, nu servilism.

— Dacă spui tu.

Cu toate acestea, Lissa s-a îmbrăcat aşa cum îi sugerasem. Vorbea cu mine în timp ce-şi termina pregătirile, iar eu o urmăream cu invidie cum îşi aplică machiajul. Nu-mi dădusem până acum seama cât de mult îmi lipseau cosmeticele. Atunci când noi două trăiam printre oameni, manifestam destulă sârguință cu dichisitul zilnic. Acum, niciodată nu părea să fie timp suficient... sau motiv. Mereu ajungeam implicată în câte-o încăierare care făcea ca machiajul să nu mai aibă rost, fiindcă oricum se ducea de râpă. Tot ceea ce puteam să fac era să-mi acopăr fața cu o grămadă de cremă hidratantă. Dimineața, imediat ce-o foloseam, părea un exces — ca şi cum mi-aş fi pus o mască — numai că, atunci când ajungeam să înfrunt răceala vremii şi alte condiții aspre, rămâneam mereu surprinsă constatând că pielea îmi absorbise toată crema.

Un mic junghi de regret mă străbătu la gândul că rareori aş mai fi avut ocazii pentru aşa ceva şi în tot restul vieții. Lissa avea să fie aranjată în cea mai mare parte a timpului, pentru atribuțiile regale. Mie nu-mi va acorda nimeni atenție. Era ceva ciudat, dacă ne gândim că până în acest din urmă an eu fusesem întotdeauna în centrul atenției.

— De ce crezi că vrea să mă vadă? mă întrebă Lissa.

— Poate ca să-ți explice de ce ne aflăm aici.

— Poate.

Stânjeneala o cuprinse pe Lissa, cu tot calmul ei exterior, încă nu-şi revenise complet de pe urma umilinței brutale la care o supusese regina toamna trecută. Propria-mi gelozie meschină şi indispoziția mi se păreau deodată prosteşti dacă le comparam cu ceea ce trebuise ea să îndure. Mi-am tras singură o pereche de palme mentale, reamintindu-mi că eu nu eram decât gardianul ei nevăzut. În acelaşi timp, eram şi cea mai bună prietenă a ei şi nu prea stătusem de vorbă cu ea în ultima vreme.

— N-ai de ce să te temi, Liss. N-ai făcut nimic rău. Şi, de fapt, ai făcut totul bine. Calificativele tale sunt perfecte. Comportamentul tău e perfect. Îți aminteşti de toți cei pe care i-ai impresionat cu ocazia excursiei la schi? Căţeaua asta n-are nici cel mai mic motiv să te muşte.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa, mă apostrofă maşinal Lissa. Îşi aplică rimel pe sprâncene, le examina, după care mai adăugă un strat.

— Îi zic exact cum o consider. Dac-o să-ți provoace vreo supărare, atunci asta o să fie numai din cauză că se teme de tine.

Lissa izbucni în râs.

— De ce s-ar teme ea de mine?

— Pentru că lumea e atrasă de tine, iar celor ca ea nu le place atunci când alții acaparează toată atenția.

Am rămas un pic uimită de cât de înțelepte îmi sunau vorbele.

— În plus, ești cea din urmă Dragomir. Întotdeauna o să fii în lumina reflectoarelor. În schimb, ea cine e? Doar încă o reprezentantă a familiei Ivashkov. Ca ea sunt grămezi. Probabil din cauză că tipii sunt toți ca Adrian și au tot felul de copii nelegitimi.

— Adrian nu are copii.

— De care să știm noi, am replicat, cu un aer misterios. Chicotind, Lissa plecă de lângă oglindă, mulțumită de cum arăta.

— De ce ești mereu atât de rea cu Adrian? I-am răspuns cu o privire prefăcut surprinsă.

— Acum îi ții partea lui Adrian? Cum rămâne cu avertismentele tale, că să mă feresc de el? Practic mi-ai scos ochii prima dată când m-ai văzut stând cu el... și atunci nici măcar nu fusese alegerea mea.

Își scoase din valiză un lănțișor subțire de aur și încercă să și-l încheie în jurul gâtului.

— Păi, mda... pe atunci nu-l prea cunoșteam cu adevărat. Nu e chiar atât de rău. Și e dintr-o bucată...

Adică, n-o fi el un personaj model sau mai știu eu ce, dar mai cred și că unele dintre poveștile alea despre el și alte fete sunt exagerate.

— Eu nu, am replicat, sărind în sus. Încă nu reușise să-și prindă lănțișorul, așa că i l-am luat și i l-am încheiat eu.

— Mersi, mi-a zis, plimbându-și degetele peste colier. Eu cred că lui Adrian îi place cu adevărat de tine. Adică, în genul am-intenții-serioase.

Am făcut un pas înapoi, scuturând din cap.

— Nț. Îi place de mine în genul am-intenția-să-dau-jos-hainele-de-pe-drăguțul-dhampir.

— Eu nu cred una ca asta.

— Asta pentru că vrei să crezi despre oricine numai ceea ce e mai bun.

Făcu o figură sceptică în timp ce-și peria părul, netezindu-l peste umeri.

— Nici despre asta nu știu ce să zic. Dar chiar sunt de părere că nu e atât de rău pe cât crezi. Știu că n-a trecut prea mult de când cu Mason, dar ar trebui să te gândești să mai ieși și cu altcineva...

— Prinde-ți părul sus, am sfătuit-o, întinzându-i o agrafă pe care o scosesem tot din valiza ei. Eu n-am ieșit niciodată cu Mason, în realitate. Și tu știi asta.

— Mda. Ei bine, bănuiesc că e un motiv în plus să te gândești să ieși cu cineva. Încă n-am terminat liceul. Ar fi cazul să te mai distrezi și tu.

Să mă distrez. Ce ironie. Acum câteva luni, mă certam cu Dimitri despre cât de nedrept era ca, fiind gardian în pregătire, să fiu obligată să am grijă de reputația mea și să nu mă comport prea nebunește. Fusese de acord că nu era drept ca eu să nu pot face lucruri de genul celor pe care puteau să le facă alte fete de vârsta mea, dar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru viitorul meu.

Fusesem necăjită, dar după intruziunea lui Victor, începusem să înțeleg punctul de vedere al lui Dimitri... mergând până într-acolo încât ajunsese el însuși să-mi sugereze că n-ar trebui să încerc să mă limitez atât. Acum, după întâmplarea din Spokane, mă simțeam ca și cum aș fi fost o cu totul altă fată decât cea care discutase cu Dimitri toamna trecută despre distracții. Eram la doar câteva luni distanță de absolvire. Chestii de-ale liceenilor... dansuri... iubiți... ce mai contau toate acestea în grandiosul aranjament al vieții? Totul la Academie părea atât de banal... în afară de ceea ce mă făcea să devin un gardian mai bun.

— Nu prea cred c-aș avea neapărat nevoie de un iubit ca să-mi completez experiența de licean, i-am zis.

— Nici eu nu cred c-ai avea, mă aprobă, aranjându-și câteva șuvițe ale părului prins acum în coadă. Dar obișnuiai să flirtezi și să ieși din când în când. Am senzația că nu ți-ar face decât bine dac-ai mai face un pic și așa ceva. Nu e ca și cum ar trebui să ai o relație serioasă cu Adrian.

— Ei bine, la faza asta fii sigură că el n-o să te contrazică. După părerea mea, ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi ceva serios, asta-i problema.

— Ei bine, după unele povești, este foarte serios. Am auzit mai zilele trecute că v-ați fi logodit. Altcineva susținea c-ar fi fost dezmoștenit, din cauză că i-ar fi spus tatălui lui că n-o să iubească

niciodată pe altcineva.
— Ahhhh!
Chiar n-aveam cum să găsesc un alt răspuns mai adecvat la toate aceste zvonuri stupide.
— Cel mai îngrozitor lucru este că exact aceleaşi poveşti circulă peste tot şi în campusul claselor primare, am continuat, cu privirea aţintită în tavan. De ce mi s-or întâmpla mie mereu chestii de-astea?
Se apropie de canapea şi-şi lăsă privirea spre mine.
— Pentru că eşti copleşitoare şi toată lumea te iubeşte.
— Noo, tu eşti cea iubită de toată lumea.
— Ei bine, atunci deduc că amândouă suntem copleşitoare şi atrăgătoare. Şi, cât de curând — o scânteie poznaşă îi jucă în ochi — o să-ţi găsim un tip care să te iubească şi el.
— Nu-ţi mai bate capul. Nimic din toate astea nu contează. Nu chiar acum. Tu eşti cea pentru care trebuie să-mi fac griji. O să absolvim, iar tu o să mergi la facultate şi o să fie grozav. Gata cu regulile, doar noi două, pe cont propriu.
— E un pic cam înfricoşător, cugetă ea. Să mă gândesc c-o să fiu pe cont propriu. Dar o să fii şi tu cu mine. Şi Dimitri.
Oftă.
— Nu pot să-mi închipui cum ar fi dacă nu te-aş avea prin preajmă. Nici măcar nu pot să-mi amintesc când nu mi-ai fost tu prin preajmă.
M-am ridicat în şezut şi i-am tras un pumn uşor în braţ.
— Hei, ai grijă. O să-l faci gelos pe Christian. Of, ce rahat! Presupun c-o să fie şi el prin preajmă, hm? Indiferent unde ne-am duce?
— Probabil. Tu, eu, el, Dimitri şi ce gardieni o mai primi Christian. O mare familie fericită.
Am pufnit în derâdere, dar în interiorul meu începea să se acumuleze o senzaţie de căldură difuză. În lumea noastră, în clipa de faţă, lucrurile o cam luaseră razna, însă eu îi aveam pe toţi aceşti oameni minunaţi în viaţa mea. Atât timp cât eram împreună, totul avea să fie bine.
Îşi privi ceasul, iar teama îi reveni.
— Trebuie să plec. O să... o să vii şi tu cu mine?
— Ştii bine că nu pot.
— Ştiu... nu trupeşte... dar ştii, o să faci treaba aia? Să-mi priveşti în minte? M-ar face să nu mă mai simt singură.
Era prima dată când Lissa îmi cerea în mod expres să fac asta. În mod normal, detesta gândul că eu vedeam cu ochii ei. Era o dovadă a cât de agitată era în realitate.
— Sigur, i-am răspuns. Probabil că e de preferat faţă de orice ar fi la televizor, oricum.
M-am întors în propria-mi cameră, aşezându-mă confortabil pe canapea. Mi-am limpezit gândurile şi mi-am deschis mintea pentru cea a Lissei, trecând dincolo de simpla cunoaştere a senzaţiilor ei.
Era un lucru pe care legătura aceea specifică unei persoane atinse de umbră îmi permitea să-l fac, fiind în acelaşi timp cea mai intensă componentă a legăturii noastre. Nu doar că-i simţeam gândurile... era în realitate ca şi cum aş fi fost înăuntrul ei, privind cu ochii ei şi împărtăşindu-i experienţele. Învăţasem să controlez acest fenomen doar de puţină vreme. Uneori mă strecuram înăuntru fără să vreau, la fel cum alteori nu puteam să opresc pătrunderea sentimentelor ei. Acum eram în măsură să-mi controlez experienţele extra-corporale şi chiar să apelez la acest fenomen la dorinţă; exact ceea ce eram acum pe cale să fac.
Lissa tocmai ajunsese în salonul de primire în care-o aştepta regina. Cu toate că moroii întrebuinţau termeni ca „regal” şi chiar îngenuncheau uneori, nu exista acolo vreun tron sau altceva asemănător. Tatiana stătea pe un fotoliu obişnuit, îmbrăcată cu un sacou şi o fustă bleumarin, arătând mult mai degrabă ca o femeie de afaceri decât a vreun soi de monarh. De asemenea, nu era singură. Aproape de ea stătea o femeie moroi înaltă, mândră, al cărei păr blond era dantelat cu argintiu. Am recunoscut-o: era Priscilla Voda, prietena şi sfătuitoarea reginei. O cunoscusem cu ocazia excursiei la schi, iar ea fusese impresionată de Lissa. Am considerat că prezenţa ei era semn bun.
Gardieni tăcuţi, îmbrăcaţi în negru şi alb, stăteau în picioare lângă perete. Spre uimirea mea, era şi Adrian acolo. Stătea tolănit pe un mic fotoliu pentru două persoane, părând complet indiferent la

faptul că se afla în prezența conducătorului suprem al moroilor.
Gardianul care o adusese pe Lissa îi anunță sosirea.
— Prințesa Vasilisa Dragomir.
Tatiana își înclină capul, dând de înțeles că-i accepta prezența.
— Bine ai venit, Vasilisa. Te rog, stai jos.
Lissa se așeză lângă Adrian, neliniștea sporindu-i în salturi. O slujitoare moroi veni să-i ofere ceai sau cafea, însă Lissa refuză. Între timp, sorbind ceai dintr-o ceașcă, Tatiana o examina pe Lissa din cap până-n picioare. Priscilla Voda sparse tăcerea aceea stingheritoare.
— Îți amintești ce ți-am povestit despre ea? o întrebă veselă pe Tatiana. A fost extrem de impresionantă la dineul nostru oficial din Idaho. A aplanat un imens conflict pe tema luptei moroilor alături de gardieni. A reușit până și să-l calmeze pe tatăl lui Adrian.
Un zâmbet înghețat traversă trăsăturile reci ale Tatianei.
— Este chiar impresionant. În bună parte a timpului, încă am senzația că Nathan a rămas la vârsta de doisprezece ani.
— Și eu, zise Adrian, sorbind dintr-un pahar cu vin. Tatiana nu-l luă în seamă și-și concentra din nou atenția asupra Lissei.
— Toată lumea pare să fie impresionată de tine, într-adevăr. Nu aud decât lucruri bune la adresa ta, în pofida rătăcirilor trecute... despre care mi s-a dat de înțeles că n-ar fi fost întru totul nemotivate.
Privirea surprinsă a Lissei chiar o făcu pe regină să râdă. Cu toate acestea, în râsul ei nu exista prea multă căldură, nici cine știe ce umor.
— Da, da, știu totul despre puterile tale și, firește, știu și ce s-a întâmplat cu Victor. Adrian m-a pus la curent și în ceea ce privește spiritul. Este foarte straniu. Spune-mi... poți să...
Aruncă o privire spre o masă din apropiere. Pe ea se afla un ghiveci, din pământul căruia se ițeau lăstari de un verde închis. Era vreun soi de plantă bulboasă care se cultivă în interior. La fel ca și corespondentele ei din afară, aștepta sosirea primăverii.
Lissa șovăi. I se părea ciudat să-și folosească puterile de față cu alții. Cu toate acestea, Tatiana o urmărea din priviri, așteptând cu nerăbdare.
După doar câteva alte clipe, Lissa se aplecă și atinse lăstarii. Tulpinile țâșniră prin țărână, crescând mai înalte... aproape cu treizeci de centimetri mai înalte. În timp ce creșteau, pe margini se formau teci uriașe, explodând apoi și scoțând la iveală flori albe înmiresmate. Crini de Paște.
Lissa își retrase mâna. Uimirea se întipări pe chipul Tatianei, care murmură ceva într-o limbă neînțeleasă de mine. Ea nu se născuse în Statele Unite, dar alesese să-și stabilească tocmai aici Curtea. Vorbea fără accent străin dar, așa cum se întâmpla și în cazul lui Dimitri, momentele de surprindere se pare că-i readuceau pe buze limba maternă. După câteva secunde, își puse la loc masca de semeție.
— Hmm. Interesant, zise ea. Asta da modestie în exprimare.
— Ar putea fi ceva folositor, își dădu cu părerea Priscilla. E imposibil ca Vasilisa și Adrian să fie singurii doi capabili de așa ceva. Dacă am descoperi și alte cazuri, am putea învăța foarte multe. Tămăduirea în sine înseamnă un dar, ca să nu mai vorbim de orice altceva sunt în măsură să invoce. Gândește-te numai la ceea ce am putea să facem cu asta.
Dispoziția Lissei deveni optimistă. O vreme, i se păruse că ar fi peste mână să găsească pe altcineva ca ea. Adrian fusese singurul pe care-l descoperise, iar asta se întâmplase doar printr-un noroc chior. Dacă regina și consiliul de coroană al moroilor își adăugau eforturile, cine știe peste ce-ar fi putut da! Cu toate acestea, ceva anume din cuvintele Priscillei o tulburaseră pe Lissa.
— Îmi cer scuze, prințesă Voda... nu sunt convinsă că ar trebui să fiu — sau să fim — atât de nerăbdători în folosirea puterilor tămăduitoare pe cât ați putea să doriți.
— De ce nu? întrebă Tatiana. Din ceea ce am înțeles, poți să vindeci aproape orice.
— Pot, rosti tărăgănat Lissa. Și vreau. Mi-aș dori să pot ajuta pe toată lumea, dar nu este posibil. Adică, să nu mă înțelegeți greșit, categoric c-o să-i ajut pe unii. Dar știu c-o să nimerim și peste persoane ca Victor, care ar vrea să abuzeze. Și, după o vreme... Vreau să zic: cum o să alegeți? Cine ajunge să trăiască? Face parte din viață ca... în fine, ca unii să mai și moară. Puterile mele nu sunt ca o sticluță cu soluție pe care poți s-o umpli la nevoie și, sincer vorbind, mi-e teamă că ele n-ar urma să

fie folosite decât pentru, hm, anumite genuri de oameni. La fel cum se întâmplă şi cu gardienii.
O uşoară tensiune începu să se acumuleze în încăpere. Ceea ce insinuase Lissa era un lucru rareori amintit măcar în public.
— La ce te referi? întrebă Tatiana, mijindu-şi ochii, deşi puteam să-mi dau seama că ştia deja.
Lissa se temea să rostească vorbele care urmară, însă tot le rosti.
— Toată lumea ştie că există o anumită, hm, metodă prin care sunt distribuiţi gardienii. Numai elita are parte de ei. Persoanele din familiile regale. Cei bogaţi. Cei aflaţi la putere.
O tăcere de gheaţă se lăsă asupra salonului. Gura Tatianei se transformă într-o linie dreaptă. Nu spuse nimic timp de câteva clipe şi aveam senzaţia că toţi ceilalţi îşi ţineau respiraţia. Eu sigur mi-o ţineam.
— Nu consideri că familiile noastre regale ar merita o protecţie specială? întrebă ea în cele din urmă. Nu consideri că tu ai merita, fiind cea din urmă dintre Dragomiri?
— Consider că menţinerea siguranţei conducătorilor noştri este importantă, da. Dar mai consider şi că ar trebui să ne oprim uneori şi să vedem ce-am făcut. Ar putea să fie timpul pentru reconsiderarea modului în care am procedat dintotdeauna.
Lissa vorbea cu atâta înţelepciune şi siguranţă de sine. Eram mândră de ea. Privind-o pe Priscilla Voda, puteam să-mi dau seama că şi ea era mândră. Îi plăcuse încă de la început de Lissa. Dar Priscilla mai era şi neliniştită, simţeam şi asta. Lissa îi răspunsese reginei, iar ea ştia că asta înseamnă să înoţi în ape primejdioase.
Tatiana sorbi din ceai. Cred că era un pretext ca să-şi adune gândurile.
— Înţeleg, zise ea, că eşti şi în favoarea ideii ca moroii să lupte alături de gardieni şi să-i atace pe strigoi?
Un alt subiect primejdios, unul în care Lissa se avântă.
— Eu cred că, dacă există moroi care vor s-o facă, n-ar trebui să li se refuze posibilitatea.
Imaginea lui Jill mi se ivi deodată în minte.
— Vieţile moroilor sunt preţioase, zise regina. N-ar trebui să le riscăm.
— Şi vieţile dhampirilor sunt preţioase, se împotrivi Lissa. Dacă se luptă împreună cu moroii, ar putea fi salvaţi cu toţii. Şi, încă o dată, dacă moroii sunt dispuşi, de ce să le refuzăm acest drept? Merită să înveţe cum să se apere. Iar persoane ca Tasha Ozera au dezvoltat modalităţi de luptă prin intermediul magiei.
Menţionarea numelui mătuşii lui Christian aduse o cută pe fruntea reginei. Tasha fusese atacată de strigoi în tinereţe şi-şi petrecuse tot restul vieţii învăţând să lupte împotriva lor.
— Tasha Ozera... este o agitatoare. Şi a început să-şi adune pe lângă ea o mulţime de alţi agitatori.
— Ea doar încearcă să introducă noi principii.
Am constatat că Lissa nu se mai temea. Era încrezătoare în ideile ei şi voia să le exprime.
— De-a lungul istoriei, cei cu idei noi — cei care gândesc altfel şi încearcă să schimbe lucrurile — au fost întotdeauna calificaţi ca fiind agitatori. Dar vreţi să vorbim serios? Vreţi să ştiţi adevărul?
Chipul Tatianei se strâmbă, aproape zâmbind.
— Întotdeauna.
— Avem nevoie de schimbare. Adică, recunosc importanţa tradiţiilor noastre. La ele nu trebuie să renunţăm. Dar uneori am impresia că mergem într-o direcţie greşită.
— Greşită?
— Pe măsură ce-a trecut timpul, am fost şi noi în pas cu alte schimbări. Am evoluat. Computerele. Electricitatea. Tehnologia, în general. Suntem cu toţii de acord că ele ne fac viaţa mai bună. De ce n-ar fi la fel şi în privinţa acţiunilor noastre? De ce continuăm să ne agăţăm de trecut, când există metode mai bune de a rezolva problemele?
Lissa era cu sufletul la gură, surescitată şi emoţionată. Avea obrajii înfierbântaţi şi inima îi bătea nebuneşte. Îi urmăream cu toţii reacţiile Tatianei, căutând orice posibil indiciu pe faţa aceea împietrită.
— Discuţiile cu tine sunt foarte interesante, rosti ea până la urmă. Pronunţase interesante ca şi cum ar fi fost un cuvânt obscen. Dar am anumite lucruri de făcut chiar acum.
Se ridică şi toţi ceilalţi îi urmară exemplul, până şi Adrian.

— N-o să fiu prezentă la cină, dar tu şi ceilalți care te însoțesc veți avea tot ceea ce vă trebuie. Ne vedem mâine la proces. Indiferent cât de radicale şi de naiv-idealiste ți-ar fi ideile, mă bucur că vei fi acolo să-i pecetluieşti condamnarea lui Victor Dashkov. Întemnițarea lui, cel puțin, este un subiect asupra căruia putem cădea cu toții de acord.

Tatiana plecă în grabă, urmată imediat de doi gardieni. Priscilla o urmă şi ea, lăsându-i singuri pe Lissa şi pe Adrian.

— Bravo, verişoară. Nu există multe persoane capabile s-o descumpănească pe bătrână în halul ăsta.

— Nu mi s-a părut prea descumpănită.

— O, dar era. Crede-mă. Majoritatea celor cu care are ea de-a face în fiecare zi nu i-ar vorbi niciodată aşa, darămite cineva de vârsta ta.

Se ridică şi-i întinse Lissei o mână.

— Vino. O să-ți arăt locurile pe-aici. Să-ți mai schimbi gândurile.

— Am mai fost pe-aici, zise ea. Când eram mai mică.

— Mda, bine, când suntem mai mici vedem altfel lucrurile decât când ajungem mai mari. Ştiai că există un bar non-stop? Fac cinste cu ceva de băut.

— Nu vreau nimic de băut.

— O să vrei până la sfârşitul vizitei.

Am ieşit din mintea Lissei, întorcându-mă în camera mea. Întâlnirea cu regina se terminase, iar Lissa nu mai avea nevoie de sprijinul meu nevăzut. În plus, chiar nu aveam chef să-mi pierd vremea cu Adrian în clipa asta. Ridicându-mă în şezut, am descoperit că mă simțeam surprinzător de vioaie. Perioada în care fusesem în mintea ei fusese cam de parcă aş fi tras un pui de somn. M-am hotărât să fac şi eu o mică explorare proprie. Nu mai fusesem niciodată la Curtea Regală. Se zicea chiar că ar fi ca un oraş în miniatură, aşa că mă întrebam ce altceva ar mai fi fost de văzut, în afara barului în care Adrian probabil că locuia cât timp era în vizită.

Am coborât la parter, închipuindu-mi că va trebui să ies din clădire. Din câte ştiam, aici nu erau decât camerele pentru oaspeți. Eram într-un fel de hotel al palatului. Ajungând în antreu, totuşi, i-am zărit pe Christian şi pe Eddie stând de vorbă cu o persoană pe care n-o puteam vedea. Eddie, mereu vigilent, mă văzu şi-mi zâmbi.

— Bună, Rose. Uite cu cine ne-am întâlnit!

În timp ce mă apropiam, Christian s-a tras cu un pas mai încolo, dezvăluindu-mi misterioasa persoană. M-am oprit, iar ea mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Salut, Rose.

În clipa imediat următoare, am simțit cum mi se întinde încetişor pe față un zâmbet.

— Bună, Mia.

DOISPREZECE

Dacă m-aţi fi întrebat acum şase luni, v-aş fi răspuns că niciodată nu m-aş bucura să dau peste Mia Rinaldi la Curtea Regală. Era cu un an mai mică decât mine şi ne purtase pică, mie şi Lissei, încă din primul an de liceu: o pică atât de înverşunată, încât Mia recursese la acţiuni nesăbuite, extreme, din dorinţa de a ne face viaţa nefericită. Şi-şi făcuse bine treaba. Zvonurile referitoare la mine lansate de Jesse şi de Ralf fuseseră rezultatul eforturilor ei.

Dar apoi Mia mersese cu noi în Spokane şi fusese capturată de strigoi. Şi, exact ca în cazurile lui Christian şi Eddie, asta schimbase totul. Văzuse aceleaşi orori ca noi toţi. De fapt, era singura dintre prietenii mei care fusese martoră la moartea lui Mason şi mă văzuse omorându-i pe strigoi. Ba chiar îmi salvase viaţa atunci, folosindu-şi magia cu apă şi înecându-l pentru un timp pe unul dintre strigoi. În marea controversă a moroilor pe tema dacă să înveţe sau nu să lupte alături de gardieni, ea se situa cu fermitate în tabăra luptătorilor.

N-o mai văzusem pe Mia de aproape o lună, încă de la înmormântarea lui Mason. Studiind-o acum, m-am simţit de parc-ar fi trecut un an. Întotdeauna mi se păruse că Mia arăta ca o păpuşă. Era scundă în comparaţie cu majoritatea moroilor şi avea trăsături tinereşti şi obrajii bucălaţi. Faptul că-şi încreţea mereu părul în zulufi de o formă perfectă cam consolidase această imagine. Numai că astăzi nu-şi dăduse nici pe departe atâta osteneală. Părul ei auriu era prins la spate într-o coadă, singurele onduleuri provenind din uşoara unduire naturală. Nu era machiată, iar pe faţă avea urme ale unei îndelungate şederi în aer liber. Tenul părea să fie crăpat de vânt şi avea o foarte, foarte uşoară tentă de bronz... lucru aproape neauzit despre moroi, cu aversiunea lor faţă de soare. Pentru prima dată de când o ştiam, îşi arăta cu adevărat vârsta.

Izbucni în râs văzându-mă cât eram de şocată.

— Ei, haide, n-a trecut chiar atât de mult timp. Arăţi de parcă nici nu m-ai mai recunoaşte.

— Era cât pe-aci.

Ne-am îmbrăţişat şi, din nou, mi-a venit greu să cred că odinioară complotase să-mi distrugă viaţa. Sau că-i spărsesem nasul.

— Ce faci aici?

Ne făcu semn să ieşim pe uşă.

— Tocmai ne pregăteam să ieşim. Haideţi să mergem undeva să vă explic totul.

Merserăm într-o clădire învecinată. Nu era tocmai un mall sau altceva asemănător, dar tot găzduia câteva activităţi necesare moroilor care lucrau sau veneau în vizită aici: o mână de restaurante, câteva mici magazine şi birouri oferind servicii de toate felurile.

Mai exista şi o cafenea, şi acolo ne conduse Mia.

O cafenea pare un lucru obişnuit, însă eu rareori intram în vreuna. Să stau într-un loc public (sau semi-public) împreună cu prietenii, fără să-mi fac griji cu şcoala. Era grozav. Îmi amintea de vremea în care eu şi cu Lissa eram de capul nostru, când vieţile noastre nu erau pe de-a întregul cuprinse într-o şcoală şi regulile ei.

— Tata lucrează acum aici, ne zise Mia. Aşa că locuiesc şi eu aici.

Copiii de moroi rareori locuiau împreună cu părinţii lor. Erau trimişi în locuri ca Sf. Vladimir, unde puteau să crească în siguranţă.

— Şi şcoala? m-am interesat eu.

— Nu sunt mulţi copii pe-aici, dar tot sunt câţiva. Cei mai mulţi sunt bogaţi şi au profesori particulari. Tata a tras ceva sfori şi a aranjat să pot merge şi eu la ei pentru diferite subiecte. Aşa că învăţ tot aceleaşi lucruri, numai că într-un mod diferit. De fapt, e destul de mişto. Mai puţin timp cu profesorii... dar mai multe teme de făcut.

— Ai făcut şi altele, observă Eddie. Doar dacă nu cumva ţineţi orele afară.

Sesizase şi el aceleaşi lucruri ca şi mine, iar acum, privindu-i mâinile în care-şi ţinea cafeaua cu lapte, puteam să observ şi bătături.

Mia îşi agită degetele.

— M-am împrietenit cu câţiva gardieni de pe-aici. Mi-au arătat câteva lucruri.

— E riscant, zise Christian, deşi tonul lui dădea de înțeles c-ar fi aprobat-o. Din moment ce ideea ca moroii să lupte e controversată încă.
— Vrei să spui: ca moroii să lupte folosindu-şi magia, îl corectă ea. Tocmai aici e paradoxul. Nimeni nu discută despre posibilitatea ca moroii să lupte corp-la-corp.
— Ba să ştii că da, am intervenit. Doar că discuția asta a fost umbrită de controversa cu magia.
— Nu e nimic ilegal, zise ea, strâmbând din nas. Şi, până când nu va deveni, am de gând să mă ocup de asta în continuare. Aveți impresia că, la câte evenimente şi întruniri se desfăşoară pe-aici, mai stă cineva măcar să observe ce face una ca mine?
Familia Miei, pe lângă că nu era printre cele regale, mai era şi dintr-o clasă aflată destul de jos în ierarhia socială a moroilor — nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar sunt convinsă că resimțea efectele locuind aici.
Şi totuşi, situația ei în ansamblu mi se părea îmbucurătoare. Mia părea mai fericită şi mult mai deschisă decât fusese în tot timpul de când o cunoşteam. Părea... liberă. Christian îmi exprimă gândurile înainte ca eu să pot deschide gura.
— Te-ai schimbat, îi zise el.
— Ne-am schimbat toți, îl corectă ea. Mai ales tu, Rose. Nu prea pot să-mi explic asta.
— Nu cred c-am fi avut cum să nu ne schimbăm, oricare dintre noi cinci, preciza Christian. O clipă mai târziu, se corectă. Toți patru.
Ne cufundarăm cu toții în tăcere, gândul la Mason apăsându-ne ca o greutate. Faptul că eram împreună cu Christian, cu Eddie şi cu Mia, îmi stârnea acea durere pe care mereu încercam s-o ascund, dar puteam citi pe chipurile lor că şi în ei se purta continuu aceeaşi bătălie.
Până la urmă, conversația se îndreptă spre un punct în care toată lumea voia să afle ce se mai întâmplase aici sau la Academie. Cu toate acestea, eu mă tot gândeam la ceea ce zisese Mia, că m-aş fi schimbat mai mult decât ceilalți. Singurul lucru care-mi trecea prin minte era cât de necontrolată mă simțisem în ultima vreme, cum, de cele mai multe ori, mi se părea că acțiunile şi sentimentele mele nu mi-ar aparține. Stând aşa acolo, aproape aveam impresia că Mia era acum controlată de toate trăsăturile ei pozitive de caracter... în timp ce eu eram controlată de cele negative. Conversațiile cu Adrian mi se derulară din nou prin minte, amintindu-mi de pretinsa mea aură întunecată, foarte întunecată.
Poate că tocmai gândindu-mă la el îl chemasem. Cert este că, până la urmă, el şi Lissa ni se alăturară. Barul lor se găsea probabil tot în această clădire, mi-am dat seama. Îi blocasem pătrunderea în mintea mea şi nu-i acordasem prea mare atenție. Din fericire, Adrian n-o îmbătase de-a binelea pe Lissa, dar tot o convinsese să bea vreo două pahare. Simțeam un uşor zumzet prin legătura noastră şi eram nevoită să-l ecranez cu grijă.
Se arătă la fel de surprinsă ca şi noi văzând-o pe Mia, dar o salută cu căldură şi fu curioasă să afle veştile. Din moment ce le auzisem deja în mare măsură, am stat doar să ascult şi să-mi beau ceaiul indian aromat. Nu-mi trebuia mie cafea. Cei mai mulți dintre gardieni beau cafea la fel cum beau moroii sânge, dar eu nici nu mă atingeam de aşa ceva.
— Cum ți-a mers cu regina? o întrebă Christian pe Lissa la un moment dat.
— Nu foarte rău, răspunse ea. Adică, nici prea grozav. Dar n-a țipat la mine şi nici nu m-a umilit, aşa că tot e un început.
— Încetează cu modestia, zise Adrian, cuprinzând-o cu brațul. Prințesa Dragomir a rămas tot timpul pe poziție. Ar fi trebuit s-o vedeți.
Lissa izbucni în râs.
— Bănuiesc că n-a menționat şi de ce s-a hotărât să ne lase să venim la proces, continuă Christian, distant. Nu părea prea bucuros de legătura care se crea aici... şi nici de brațul lui Adrian.
Râsul Lissei se stinse, dar tot lăsă în urmă un zâmbet.
— Adrian a fost.
— Ce? întrebarăm în acelaşi timp eu şi Christian. Adrian, arătând extrem de mulțumit de sine, rămase tăcut de data aceasta, lăsând-o pe Lissa să se ocupe de explicații.
— El a convins-o că era nevoie de noi aici. Se pare că a hărțuit-o până când a cedat.
— Se numeşte „persuasiune”, nu „hărțuire”, preciza Adrian.

Lissa râse din nou.
Propriile mele cuvinte referitoare la regină îmi reveniră în minte, bântuindu-mă.
În schimb, ea cine e? Doar încă o reprezentantă a familiei Ivashkov. Ca ea sunt grămezi. Într-adevăr, erau. L-am sfredelit cu privirea pe Adrian.
— Cât de apropiată este legătura de rudenie dintre voi doi?
Răspunsul îmi bubui în minte, venind din cea a Lissei.
— Îți este mătușă.
— Stră-mătușă. Iar eu sunt strănepotul ei preferat. Mă rog, sunt singurul ei strănepot, dar asta nu are importanță. Oricum, tot favoritul ei aş fi.
— Incredibil, zise Christian.
— Subscriu, am zis şi eu.
— Niciunul dintre voi nu mă apreciază. De ce-ar fi atât de greu de crezut că aş putea să am şi eu o contribuție adevărată în aceste vremuri negre?
Adrian se ridică. Se străduia să facă pe ofensatul, însă rânjetul de pe față indica realitatea: aceea că lui încă i se păreau toate acestea destul de nostime.
— Țigările mele şi cu mine mergem afară. Cel puțin, ele îmi arată respectul cuvenit.
De îndată ce ieşi, Christian o întrebă pe Lissa:
— Cu el te-ai îmbătat?
— Dar nu sunt beată. N-am băut decât două pahare, răspunse ea. De când ai ajuns atât de conservator?
— De când a ajuns Adrian să fie o influență proastă.
— Ei, haide! El ne-a ajutat să ajungem aici. Nimeni altcineva n-a fost capabil să facă asta. N-a fost obligat, dar a făcut-o. Iar tu şi Rose stați aici, purtându-vă în continuare de parcă el ar fi cea mai malefică persoană de pe planetă.
Nu era întru totul adevărat. Eu stăteam acolo în principal pentru că mă simțeam parcă lovită în moalele capului, încă prea năucită ca să pot reacționa.
— Mda, şi sunt convins c-a făcut-o din bunătatea inimii lui, bombăni Christian.
— De ce altceva ar fi făcut-o?
— O, phii, tare mă mai întreb! Lissa făcu ochii mari.
— Tu crezi c-a făcut-o pentru mine? Crezi că există ceva între noi?
— Beți împreună, exersați magia împreună şi mergeți la evenimente elitiste tot împreună. Tu cam ce-ai crede?
Mia şi Eddie arătau de parcă şi-ar fi dorit să se afle altundeva. Începeam şi eu să le împărtăşesc sentimentul acesta.
Mânia se aprinse în Lissa, izbindu-mă ca un val de căldură. Era de-a dreptul jignită. Furia ei nici măcar nu avea chiar atât de mare legătură cu Adrian, de asemenea.
Mai mult o necăjea gândul neîncrederii lui Christian. Cât despre el, n-aveam nevoie de puteri parapsihice ca să înțeleg cum se simțea. Nu era gelos doar pentru simplul motiv că ea îşi petrecea timpul cu Adrian. Christian era în plus gelos pentru că Adrian avea acel gen de influență capabil să rezolve pentru ea astfel de probleme. Era exact cam cum spuseseră Jesse şi Ralf, despre cum puteau legăturile potrivite să deschidă uşile potrivite... legături pe care Christian nu le avea.
L-am izbit cu genunchiul pe sub masă pe Christian, sperând să-i dau de înțeles că ar trebui să tacă până nu înrăutățea situația. Furia Lissei se intensifica, tulburată de jenă în timp ce începea să se îndoiască de ea însăşi şi să se întrebe dacă nu cumva chiar se apropiase prea mult de Adrian. Întreaga poveste era ridicolă.
— Christian, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă Adrian a făcut asta pentru cineva, atunci a fost din cauza mea şi a obsesiei lui demente. S-a împăunat acum ceva vreme că ar putea să o facă, iar eu nu l-am crezut.
M-am întors apoi spre Lissa. Era necesar s-o calmez şi să-i dispersez sentimentele acelea întunecate care puteau să-i provoace atâtea necazuri dacă scăpau de sub control.
— Liss, poate că n-oi fi tu tocmai amețită, dar ai nevoie să te mai linişteşti măcar o oră înainte de o conversație ca asta. O să spui o prostie la fel ca şi Christian, iar eu o să fiu cea care trebuie să rezolve

dezastrul... ca întotdeauna.

Mă ambalasem, aşa că mă aşteptam acum să-mi spună cineva cât de plângăcioasă pot să fiu. În loc de asta, Lissa se destinse şi-i dărui un zâmbet lui Christian.

— Mda, categoric ar trebui să discutăm despre asta mai târziu. S-au întâmplat o grămadă de lucruri pe ziua de azi.

El şovăi, apoi încuviință.

— Mda. Scuză-mă c-am sărit aşa cu gura pe tine. Şi-i întoarse zâmbetul, cearta fiind astfel aplanată.

— Şi, o întrebă Lissa pe Mia, pe cine-ai cunoscut aici? M-am holbat uimită la ei, dar nimeni n-a părut să mă observe. Le potolisem disputa, dar nu primeam vreo urmă de recunoştinţă.

Nimic de genul Mulțumesc, Rose, pentru că ne-ai arătat cât de idioți am fost. Şi-aşa era destul de rău că trebuia să le îndur zilnic povestea amoroasă, fără pic de considerație față de cum mă simțeam eu. Acum, le salvam relația, iar ei nici măcar nu-şi dădeau seama de asta.

— Mă întorc imediat, am zis, întrerupând-o pe Mia care tocmai îi descria pe câțiva dintre adolescenții de acolo. Mă temeam că, dacă rămân, eram în stare să spun un lucru pe care apoi să-l regret, sau poate să sfărâm un scaun. De unde să fi venit furia asta turbată?

M-am dus afară, sperând că o înghițitură de aer rece m-ar fi putut calma. În loc de asta, am primit în plină față un nor de fum cu miros de cuişoare.

— Nu începe iar cu teoriile despre fumat, mă preveni Adrian. Stătea sprijinit de peretele din cărămidă al clădirii. N-ai fost obligată să vii afară. Ştiai că sunt aici.

— De fapt, tocmai de-asta sunt aici. Bine, de-asta, dar şi pentru că simțeam că înnebunesc dacă mai stau un minut înăuntru.

Îşi lăsă capul într-o parte, vrând să-mi vadă fața. Sprâncenele îi țâşniră în sus.

— Glumeşti, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat? Acum câteva minute erai numai bine.

Am început să mă plimb, surescitată, de colo-colo în fața lui.

— Nu ştiu. Eram numai bine. Şi atunci Christian şi Lissa au început cearta aia stupidă pe seama ta. Era ciudat. Ei erau cei furioşi... dar apoi am ajuns să fiu eu mai furioasă decât amândoi la un loc.

— Ia stai. Se certau pe seama mea?

— Da, abia ți-am zis asta. N-ai fost atent?

— Hei, nu te repezi la mine. Eu nu ți-am făcut nimic. Mi-am încrucişat brațele pe piept.

— Christian e gelos din cauză că stai atât de mult cu Lissa.

— Studiem utilizarea spiritului, se apără Adrian. E bine-venit să participe.

— Mda, bine, nimeni n-a afirmat vreodată că dragostea ar avea ceva în comun cu rațiunea. Când v-a văzut apărând împreună, i s-a cam pus pata. Şi pe urmă s-a supărat din cauză că te-ai folosit de relația ta cu regina pentru Lissa.

— Dar n-am făcut-o pentru ea. Am făcut-o pentru voi toți... dar, în fine, în special pentru tine.

M-am oprit brusc drept în fața lui.

— Nu te-am crezut. Că ai fi în stare s-o faci. Îmi zâmbi.

— Cred că, la urma urmei, ar fi fost mai bine dacă mi-ai fi ascultat istoria familiei, atunci, în vis.

— Aşa cred. Crezusem doar...

N-am putut să-mi termin ideea. Crezusem că Dimitri va fi cel care va răzbate pentru mine, cel care — în ciuda a ceea ce spusese — putea să reuşească aproape orice. Dar nu fusese el.

— Crezuseşi doar că... mă îmboldi Adrian.

— Nimic. Cu un considerabil efort, am reuşit să articulez următoarele cuvinte: Mulțumesc pentru că ne-ai ajutat.

— Of, Doamne, exclamă el. O vorbă de bine de la Rose Hathaway. Pot să mor fericit.

— Ce tot spui? Că în mod normal aş fi o cățea nerecunoscătoare?

Nu făcu decât să mă privească.

— Hei! Nu-i frumos.

— Poate dacă te-ai răscumpăra cu o îmbrățişare... I-am adresat o căutătură aprigă.

— Una mică? se rugă el.

Suspinând, m-am apropiat de Adrian şi l-am cuprins cu un braț, lăsându-mi uşor capul pe brațul

lui.
— Mersi, Adrian.
Am rămas aşa doar cât o bătaie de inimă. N-am simțit o iotă din nebunia electrică sau din legătura pe care o aveam cu Dimitri, dar a trebuit să recunosc că Lissa avusese dreptate într-o privință. Adrian era sâcâitor şi arogant uneori, dar chiar nu era ticălosul pe care mi-l imaginam eu adesea.
Uşile se deschiseră, iar Lissa şi ceilalți ieşiră. Lucru lesne de înțeles, păreau surprinşi, dar nu-mi păsa în momentul acela. În plus, probabil că toți credeau că sunt însărcinată cu rodul dragostei lui Adrian, aşa că, în definitiv, ce mai conta? M-am dat în spate.
— Ați plecat deja? i-am întrebat.
— Mda, Mia are lucruri mai importante de făcut decât să ardă gazul cu noi, glumi Christian.
— Hei, e doar pentru că i-am promis lui taică-meu c-o să mă întâlnesc cu el. Ne mai vedem până să plecați.
Începu să se îndepărteze, dar se întoarse brusc.
— Doamne, tare mai sunt împrăştiată.
Îşi vâri mâna în buzunarul hainei şi-mi întinse o bucată împăturită de hârtie.
— Asta e jumătate din motivul pentru care v-am căutat. Unul dintre funcționarii curții a vrut să ți-o aduc.
— Mersi, i-am răspuns, nedumerită. Ea plecă să-şi caute tatăl, iar noi ceilalți pornirăm agale înapoi spre camerele noastre. Mi-am încetinit mersul în timp ce desfăceam biletul, întrebându-mă cine Dumnezeu ar fi vrut să ia legătura cu mine, dintre cei de aici.

Rose,

Am fost atât de fericit aflând despre sosirea voastră. Sunt convins că asta va face ca procedurile de mâine să fie cu mult mai distractive. Am fost curios de ceva timp să aflu cum o mai duce Vasilisa, iar escapadele tale romantice sunt întotdeauna un divertisment amuzant. Abia aştept să le împărtăşesc mâine celorlalți din sala de judecată.

Cele bune,
V.D.

— De la cine e? se interesă Eddie, apărând lângă mine. Am împăturit în grabă biletul şi mi l-am îndesat în buzunar.
— De la nimeni, i-am replicat. Chiar de la nimeni.
V.D.
Victor Dashkov.

TREISPREZECE

O dată întorşi in camerele noastre, am ticluit o scuză față de Lissa, cum că trebuia să mă ocup de unele treburi de-ale gardienilor. Ea era nerăbdătoare să aplaneze conflictul de mai devreme cu Christian — probabil sub forma renunțării la haine — şi nu mi-a mai pus vreo întrebare. Aveam un telefon în cameră şi, după ce am sunat un centralist, am reuşit să aflu în ce cameră stătea Dimitri.
S-a arătat surprins văzându-mă la uşa lui... şi un pic îngrijorat. Ultima dată când se întâmplase, fusesem sub influența vrăjii de atracție pasionale a lui Victor şi avusesem un comportament agresiv.
— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am zis.
M-a lăsat să intru, iar eu i-am întins imediat biletul.
— V.D. este...
— Mda, ştiu, m-a întrerupt Dimitri, înapoindu-mi biletul. Victor Dashkov
— Ce-o să facem? Adică, am mai vorbit despre asta, dar acum afirmă într-adevăr că o să ne dea în vileag.

Dimitri nu mi-a răspuns şi mi-am dat seama că evalua situaţia din toate unghiurile, exact cum ar fi procedat pentru o bătălie. În cele din urmă, îşi scoase telefonul mobil, ceea ce era cu mult mai mişto decât să fii nevoit să te bazezi pe telefonul din cameră.
— Lasă-mă un pic.
Am dat să mă aşez pe patul lui, dar am ajuns la concluzia că e periculos, aşa că, în loc de asta, m-am aşezat pe canapea. Nu ştiu pe cine sunase, dar conversaţia s-a desfăşurat în limba rusă.
— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat, după ce a încheiat convorbirea.
— O să-ţi dau de ştire curând. Deocamdată, trebuie să aşteptăm.
— Grozav. Ocupaţia mea preferată.
Îşi trase un fotoliu şi se aşeză faţă-n faţă cu mine. Părea prea mic pentru cineva atât de înalt ca el, dar, ca întotdeauna, izbuti să se descurce şi să mai pară şi graţios între timp. Lângă mine era un roman western, dintre cele pe care le lua mereu cu el. Am ridicat cartea, gândindu-mă din nou cât de singuratic era. Chiar şi acum, la Curte, preferase să stea în camera lui.
— De ce citeşti astea?
— Unii citesc cărţi pentru distracţie, îmi atrase atenţia.
— Hei, ia nu mă mai lua peste picior. Şi eu citesc cărţi. Le citesc ca să rezolv misterele care-i ameninţă celei mai bune prietene a mea viaţa şi sănătatea mintală. Nu cred că lectura chestiilor ăstora cu cowboy chiar salvează lumea, aşa ca mine.
Îmi luă cartea din mână şi o întoarse cu faţa în jos, cu chipul îngândurat şi mai puţin dur ca de obicei.
— La fel ca oricare carte, înseamnă o evadare. Şi mai este ceva... hmm. Nu ştiu. Este o oarecare atracţie faţă de Vestul Sălbatic. Nu există reguli. Fiecare trăieşte doar după propriul său cod. Nu eşti nevoit să stai încătuşat de ideile altora despre ceea ce este bine şi ce rău, ca să faci dreptate.
— Stai puţin, l-am întrerupt, râzând. Credeam că eu eram cea care-şi doreşte să încalce regulile.
— Dar n-am spus că mi-aş dori. Doar că simt atracţia.
— N-ai cum să mă păcăleşti, tovarăşe. Ai vrea să-ţi pui pălărie de cowboy şi să-i pui pe nelegiuiţii de spărgători de bănci la locul lor.
— N-am timp. Am destule necazuri ţinându-te pe tine la locul tău.
Am zâmbit larg şi, deodată, atmosfera semăna mult cu cea din ziua când făcusem curat în biserică... până la ceartă, cel puţin. Lejeră. Comodă. De fapt, semăna mult cu vechile vremuri, când începusem antrenamentele împreună, cu mult înainte ca totul să devină atât de complicat.
Mă rog, să zicem... lucrurile au fost mereu complicate, dar o vreme fuseseră ceva mai puţin complicate. Gândul m-a întristat.
Mi-aş fi dorit să putem retrăi zilele acelea de la început. N-ar mai fi existat niciun Victor Dashkov, n-aş mai fi avut mâinile pătate cu sânge.
— Îmi pare rău, a zis deodată Dimitri.
— Pentru ce? Pentru că citeşti romane ieftine?
— Pentru că n-am fost în stare să te aduc aici. Simt că te-am dezamăgit.
Am zărit în treacăt o nuanţă de îngrijorare traversându-i chipul, ca şi cum l-ar fi neliniştit gândul că ar fi putut provoca vreun rău ireparabil.
Scuza m-a prins total dezarmată. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva era gelos din cauza influenţei lui Adrian, în acelaşi fel în care fusese Christian. Apoi am înţeles că era ceva cu totul diferit. Îi făcusem atâtea scene lui Dimitri din cauza convingerii mele că putea să facă orice. Undeva — în adâncul sufletului — şi el simţea la fel, cel puţin atunci când era vorba despre mine. N-ar fi vrut să-mi refuze nimic. Proasta mea dispoziţie de mai devreme dispăruse de mult şi, deodată, m-am simţit doar pustiită. Şi tâmpită.
— Nu m-ai dezamăgit, i-am spus. Eu m-am comportat ca o mucoasă în toată legea. Nu m-ai dezamăgit niciodată înainte. Nu m-ai dezamăgit nici cu asta.
Privirea recunoscătoare pe care mi-a dăruit-o m-a făcut să mă simt de parcă mi-ar fi crescut aripi. Dac-ar mai fi trecut încă un astfel de moment, îmi închipuiam că ar fi zis ceva atât de minunat, încât mi-aş fi luat zborul.
În loc de asta, îi sună telefonul. Se desfăşură încă o conversaţie pe ruseşte, după care Dimitri se

ridică.

— Bun, hai să mergem.

— Unde?

— Să-l vedem pe Victor Dashkov.

Am aflat că Dimitri avea un prieten care avea un prieten şi cumva, cu tot acest sistem de securitate, cel mai bun din lumea moroilor, izbutirăm să ajungem în spaţiul rezervat închisorii la Curte.

— De ce faci asta? l-am întrebat în şoaptă în timp ce mergeam de-a lungul culoarului spre celula lui Victor.

Sperasem tare, tare mult să văd ziduri din piatră şi torţe, însă locul acela arăta extrem de modern şi de eficient, cu podelele din marmură şi pereţii albi şi goi. Bine măcar că nu existau ferestre.

— Crezi că poţi să-l convingi să renunţe? Dimitri scutură din cap.

— Dacă Victor ar fi vrut doar să se răzbune pe noi, ar fi făcut-o pur şi simplu, fără vreun avertisment. El nu face nimic fără motiv. Şi faptul că ţi-a spus ţie prima înseamnă că vrea ceva, iar acum o să aflăm ce anume.

Ajunserăm la celula lui Victor. Era singurul deţinut aflat acolo în prezent. La fel ca şi restul unităţii, camera lui îmi amintea de una pe care o găseşti într-un spital. Totul era curat, sclipitor şi steril... şi foarte gol. Era un loc fără pic de stimulente sau distracţii de oricare fel, ceea ce pe mine m-ar fi adus în pragul nebuniei într-o singură oră. Celula avea gratii argintii care păreau extrem de greu de rupt, ceea ce reprezenta amănuntul cel mai important.

Victor stătea pe un scaun, examinându-şi alene unghiile. Trecuseră trei luni de la ultima noastră întâlnire, aşa că revederea lui îmi făcu pielea ca de găină. Sentimente pe care nu ştiam că le am îngropate în mine ţâşniră brusc la suprafaţă.

Unul dintre cele mai grele lucruri dintre toate era să-l văd arătând atât de sănătos şi de tânăr. Îşi obţinuse această sănătate torturând-o pe Lissa, iar eu îl uram pentru asta. Dacă boala şi-ar fi urmat cursul normal, putea să fi fost mort până acum. Avea din nou părul negru, cu doar o uşoară nuanţă de argintiu. Era trecut de patruzeci de ani şi avea o nepăsare regală, aproape atrăgătoare pe faţă. Îşi ridică privirea în timp ce ne apropiam. Ochii, de aceeaşi nuanţă de jad decolorat ca şi ai Lissei, îi întâlniră pe-ai mei. Istoriile familiilor Dragomir şi Dashkov se întretăiau în numeroase locuri şi mi se părea înfricoşător să găsesc culoarea aceea la ochii altcuiva. Un zâmbet îi lumină chipul.

— Măi, să fie. Ce desfătare. Încântătoarea Rosemarie, practic adultă acum.

Privirea îi zbură spre Dimitri.

— Desigur, unii te tratează deja astfel de ceva vreme. Mi-am apăsat faţa de gratii.

— Nu mai face pe nebunul cu noi, ticălosule. Ce vrei? Dimitri îmi puse cu blândeţe o mână pe umăr şi mă trase înapoi.

— Uşurel, Rose.

Am inspirat adânc şi apoi, cu o mişcare lentă, am păşit înapoi. Victor îşi îndreptă spinarea pe scaunul lui şi râse.

— După atâta vreme, puiul tău de lup încă n-a învăţat deloc să se controleze. Dar stai, poate că nici n-ai vrut vreodată cu adevărat să înveţe.

— N-am venit aici ca să ne luăm peste picior, rosti Dimitri, calm. Ai vrut s-o ademeneşti pe Rose încoace, iar acum trebuie să aflăm de ce.

— Chiar trebuie să existe vreun motiv sinistru? Am vrut doar să ştiu ce mai face, şi ceva îmi spune că mâine n-o să avem posibilitatea să stăm la palavre prieteneşte.

Rânjetul acela zeflemitor şi sâcâitor îi stăruia pe chip, ceea ce mă făcu să constat că avea noroc aflându-se în spatele gratiilor, unde nu puteam să-l ajung.

— N-o să stăm la palavre prieteneşte nici acum, am mârâit.

— Tu crezi că glumesc, dar nu e aşa. Chiar vreau să ştiu ce mai faci. Întotdeauna ai fost un subiect fascinant pentru mine, Rosemarie. Unica persoană atinsă de umbră din câte cunoaştem. Ţi-am mai zis şi altădată, nu e genul de lucruri de care să scapi nevătămat. N-ai cum să te afunzi în tăcere în rutina înregimentată a vieţii academice. După atingerea umbrei, cei ca tine nu sunt meniţi să se contopească în peisaj.

— Eu nu sunt un soi de experiment ştiinţific. Se comportă de parcă n-aş fi spus nimic.

— Cum este? Ce-ai observat?
— Nu avem vreme pentru aşa ceva. Dacă nu treci la subiect, îl avertiză Dimitri, noi plecăm.
Nu înțelegeam cum de putea Dimitri să vorbească atât de calm. M-am aplecat în față şi i-am adresat lui Victor cel mai rece zâmbet de care eram capabilă.
— N-au cum să te lase să scapi mâine. Sper să te bucuri de închisoare. Pun pariu c-o să fie grozav când o să ți se facă rău iarăşi... şi o să ți se facă, ştii asta.
Victor mă privi calm, având încă în ochi licărul acela amuzat care-mi făcea poftă să-l sugrum.
— Totul moare, Rose. Bine, cu excepția ta, presupun. Sau poate că eşti deja moartă. Nu ştiu. Cei care vizitează lumea morților probabil că nu pot niciodată să se descotorosească pe deplin de legătura lor cu ea.
Aveam pe buze o ripostă usturătoare, însă ceva m-a reținut. Cei care vizitează lumea morților. Dar dacă vedeniile mele cu Mason nu apăruseră fiindcă aş fi fost eu nebună, sau pentru că şi-ar fi căutat el răzbunarea? Dacă era ceva anume la mine — ceva care se petrecuse atunci când murisem şi mă întorsesem — care acum mă lega de Mason? Victor fusese cel care-mi explicase pentru prima dată ce însemna să fii atins de umbră. Acum, începeam să mă întreb dacă nu cumva avea el vreunul dintre răspunsurile pe care le căutam.
Chipul meu probabil că trădase ceva, pentru că Victor mă privi curios.
— Da? Vrei să spui ceva?
Detestam să-i cer lui ceva. Asta-mi întorcea stomacul pe dos. Totuşi, înghițindu-mi mândria, l-am întrebat:
— Ce anume este lumea morților? Este raiul, sau iadul?
— Nici, nici, îmi răspunse.
— De cine e populată? am insistat. De fantome? O să mă mai întorc? Se mai iese de-acolo?
Victor savura intens faptul că fusesem nevoită să apelez la el pentru informații, exact aşa cum mă temeam că se va întâmpla. Am văzut cum rânjetul i se amplifică.
— Ei bine, este clar că se mai iese de-acolo, din moment ce iată-te în fața noastră.
— Vrea să te momească, îmi atrase atenția Dimitri. Las-o baltă.
— Vreau s-o ajut. Vrei să fiu cinstit? continuă, întorcându-şi din nou fața spre mine. Nu ştiu chiar atât de multe despre asta. Tu eşti cea care a fost acolo, Rose. Nu eu. Nu încă. Într-o zi, poate că tu vei fi cea care mă va instrui. Sunt convins că, pe cât te ocupi mai mult de moarte, cu atât mai mult te apropii de ea.
— Ajunge, rosti Dimitri, cu asprime. Plecăm.
— Stați, stați, ceru Victor, cu o voce mieroasă. Încă nu mi-ați spus nimic despre Vasilisa.
Am înaintat din nou spre el.
— Pe ea s-o laşi în pace. Ea nu are nimic de-a face cu asta.
Victor îmi adresă o privire seacă.
— Ținând cont de faptul că sunt închis aici, nu am de ales, trebuie s-o las în pace, draga mea. Şi nu ai dreptate: Vasilisa are totul de-a face cu totul.
— Asta era, am zis, înțelegând deodată. De-asta ai trimis biletul. Ai vrut să vin aici pentru că ai vrut să afli veşti despre ea, şi ştiai că în niciun caz n-ar veni ea personal să stea de vorbă cu tine. Pe ea nu ai cu ce s-o şantajezi.
— Şantaj este un cuvânt urât.
— Ia-ți gândul că ai s-o poți vedea; cel puțin, în afara sălii de judecată. Ea n-o să te mai vindece niciodată. Ți-am spus: o să ți se facă iarăşi rău şi-o să mori. Tu o să fii cel care-o să-mi trimită vederi de dincolo.
— Tu crezi că numai despre asta este vorba? Tu crezi că necesitățile mele sunt atât de meschine?
Zeflemeaua dispăruse, lăsând locul unei priviri febrile şi aproape fanatice în ochii lui verzi. Buzele lui strânse îi întindeau un pic pielea feței şi am observat că mai pierduse din greutate de la ultima noastră întâlnire. Poate că închisoarea apăsase mai greu asupra lui decât crezusem.
— Ai uitat totul, de ce am făcut ceea ce am făcut. Ai fost atât de prinsă în propria ta miopie încât n-ai văzut tabloul grandios pe care-l priveam eu.
Mi-am scormonit creierul, întorcându-mă cu gândul la întâmplarea de toamna trecută. Avea

dreptate. Mă concentrasem asupra relelor pe care le comisese împotriva Lissei şi a mea personal. Uitasem de celelalte conversaţii, de dementele sale explicaţii cu privire la grandiosul său complot.

— Ai vrut să organizezi o revoluţie... încă o vrei. Asta-i o nebunie. N-o să se-ntâmple aşa ceva, am zis.

— Ba se întâmplă deja. Tu crezi că eu nu ştiu ce se petrece în lumea de afară? Încă am legături. Oamenii pot fi cumpăraţi... cum crezi c-aş fi putut să-ţi trimit mesajul? Am aflat despre agitaţii... ştiu de existenţa mişcării iniţiate de Natasha Ozera, prin care încearcă să-i convingă pe moroi să lupte alături de gardieni. Tu îi ţii partea ei şi mă ponegreşti pe mine, Rosemarie, dar eu m-am zbătut pentru acelaşi lucru toamna trecută. Şi totuşi, nu ştiu cum, dar nu pari s-o priveşti pe ea cu aceiaşi ochi ca pe mine.

— Tasha Ozera luptă pentru cauza ei cu mijloace un pic cam diferite de ale tale, constată Dimitri.

— Şi tocmai din acest motiv nu ajunge la niciun rezultat, ripostă Victor. Tatiana şi consiliul ei sunt ţinuţi pe loc de secolele de tradiţii arhaice. Atât timp cât genul acesta de putere ne va guverna, nu se va schimba nimic. N-o să învăţăm niciodată să luptăm. Moroii care nu fac parte din familiile regale nu vor avea niciodată un cuvânt de spus. Iar dhampirii ca voi vor fi în continuare aruncaţi în bătălie.

— Pentru asta ne dedicăm noi vieţile, zise Dimitri. Simţeam cum se acumulează tensiunea în el. Chiar dacă pe dinafară arăta mai mult autocontrol decât mine, ştiam că frustrarea îi devenea acum la fel de mare.

— Şi pentru asta vă pierdeţi vieţile. Nu sunteţi decât înrobiţi şi nici măcar nu vă daţi seama. Şi pentru ce? De ce ne apăraţi?

— Pentru că... avem nevoie de voi, am bâiguit eu. Pentru supravieţuirea rasei noastre.

— Nu trebuie să vă azvârliţi în bătălie pentru asta. Să faci copii nu e ceva chiar atât de dificil.

Nu i-am luat în seamă sarcasmul.

— Şi pentru că moroii... moroii şi magia lor sunt importanţi. Ei pot să realizeze lucruri uimitoare.

Victor îşi aruncă braţele în sus într-un gest exasperat.

— Puteam să realizăm lucruri uimitoare. Oamenii obişnuiau să ne venereze ca pe zei, dar cu timpul am ajuns să fim leneşi. Apariţia tehnologiei a făcut ca magia noastră să devină tot mai desuetă. Acum, tot ceea ce realizăm nu înseamnă altceva decât trucuri de salon.

— Dacă tot ai atât de multe idei, zise Dimitri, cu un licăr primejdios în ochii săi întunecaţi, atunci poţi să faci un lucru util în închisoare: să scrii o declaraţie publică.

— Şi, oricum, ce au toate astea de-a face cu Lissa? am întrebat.

— Pentru că Vasilisa reprezintă un mijloc de schimbare.

L-am privit fix, neîncrezătoare.

— Tu crezi că ea o să-ţi conducă revoluţia?

— Ei bine, aş prefera s-o conduc eu... într-o zi. Dar, indiferent de asta, cred că ea o să fie părtaşă. Am auzit veşti şi despre ea. Este o stea în plină ascensiune; e încă tânără, sigur că da, însă lumea observă. Nu toţi cei din familiile regale sunt creaţi la fel, să ştii. Simbolul Drago-mirilor este dragonul, regele fiarelor. De asemenea, sângele Dragomirilor a fost întotdeauna puternic; iată de ce strigoii i-au vânat atât de intens. Un Dragomir care s-ar întoarce la putere n-ar fi ceva de nimic... mai ales cineva ca ea. Impresia pe care mi-am format-o ca urmare a rapoartelor primite este că ea a ajuns, probabil, să-şi stăpânească magia. Dacă este aşa — cu harurile ei — cine ştie ce-ar putea să facă? Atrage lumea de partea ei aproape fără efort. Iar când chiar încearcă să-i influenţeze pe ceilalţi... ei bine, ajung să facă orice vrea ea.

Avea ochii mari în timp ce vorbea şi uimirea şi fericirea i se întipăriseră pe faţă, imaginându-şi cum i-ar materializa Lissa visurile.

— Incredibil, am zis. Mai întâi, ai vrut s-o ţii ascunsă, ca să te menţină în viaţă. Acum, vrei de fapt s-o scoţi în lume ca să-şi întrebuinţeze forţa de constrângere pentru propriile tale planuri demente.

— Ţi-am spus doar, ea este o forţă în folosul schimbării. Şi, la fel cum eşti tu atinsă de umbră, şi ea este singura de genul ei din câţi cunoaştem. Şi asta o face să devină primejdioasă... şi extrem de valoroasă.

Ei bine, asta era ceva. Victor nu era chiar atotcunoscător, până la urmă. Nu aflase că şi Adrian era capabil să întrebuinţeze spiritul.

— Lissa n-o să facă asta niciodată, l-am asigurat. N-o să abuzeze de puterile ei.
— Iar Victor n-o să sufle o vorbă despre noi, adăugă Dimitri, trăgându-mă de braț. Acum și-a atins scopul. Te-a adus aici fiindcă voia să afle vești despre Lissa.
— N-a aflat mare lucru, am zis eu.
— Ai fi surprinsă dac-ai ști, replică Victor, după care rânji spre Dimitri. Și ce te face să fii atât de sigur că n-o să-i dau lumii de știre despre indiscrețiile voastre romantice?
— Fiindcă asta nu te-ar salva de închisoare. Iar dac-o distrugi pe Rose, o să-ți distrugi și oricare șansă, cât de mică ai mai avea, ca Lissa să te ajute la împlinirea fanteziilor tale perverse.
Victor tresări aproape neobservat; Dimitri avea dreptate.
Dimitri înainta, apăsându-se de gratii la fel cum procedasem eu mai devreme. Crezusem că vocea mea sunase înfricoșător, dar când rosti el următoarele cuvinte, mi-am dat seama că nici măcar nu eram pe-aproape.
— Și, oricum, ar fi inutil, fiindcă n-o să supraviețuiești în închisoare destul cât să-ți orchestrezi mărețele planuri. Nu ești tu singurul care dispune de legături.
Pentru o clipă, mi s-a tăiat respirația. Dimitri îmi adusese atâtea lucruri în viață: iubire, reconfortare și învățătură. Mă obișnuisem într-atât cu el, încât uneori chiar uitam cât de periculos putea el să fie. Cum stătea acolo, înalt și amenințător, privindu-l de sus cu furie pe Victor, mă făcea să simt fiori de gheață pe șira spinării. Mi-am amintit că, atunci când sosisem pentru prima dată la Academie, lumea spunea despre Dimitri că este un zeu. În clipa de față, așa și arăta. Nu știu dacă Victor s-o fi simțit înspăimântat de amenințarea lui Dimitri; cert este că n-a arătat-o. Ochii lui verzi ca jadul priveau printre noi.
— Voi doi sunteți o pereche făurită în cer. Sau altundeva.
— Ne vedem în sala de judecată, i-am zis. Plecarăm. În timp ce ieșeam, Dimitri îi zise câteva cuvinte în rusește gardianului de serviciu. După cum se comportau, am presupus că Dimitri îi mulțumea.
Ne-am aventurat afară, traversând un spațiu întins, frumos ca un parc, întorcându-ne spre camerele noastre. Măzărichea încetase, lăsând totul — clădiri și copaci deopotrivă — îmbrăcat în gheață. Era de parcă lumea întreagă ar fi fost din sticlă. Trăgând cu ochiul spre Dimitri, am văzut că privea fix drept înainte. Era greu să-mi dau seama în timp ce mergeam, dar aș fi putut jura că tremură.
— Ești bine? l-am întrebat.
— Da.
— Sigur?
— Cât de bine pot să fiu.
— Crezi c-o să le spună tuturor despre noi?
— Nu.
Pentru puțin timp, ne-am continuat drumul în tăcere, în cele din urmă, i-am pus întrebarea al cărei răspuns muream să-l aflu.
— Ai vrut să spui că... dacă Victor ar vorbi... ai... N-am mai putut să-mi sfârșesc fraza. Nu mă puteam încumeta să pronunț cuvintele „pune să fie omorât”.
— Nu am prea mare influență în clasele superioare ale familiilor regale de moroi, dar am din plin printre gardienii care se ocupă de treburile murdare în lumea noastră.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Dacă ai face-o într-adevăr.
— Aș face multe ca să te apăr, Roza.
Inima începu să-mi bată nebunește. El nu-mi spunea „Roza” decât atunci când simțea o afecțiune cu totul deosebită față de mine.
— Asta n-ar însemna exact că mă aperi. Ar fi un act de răzbunare... ceva comis cu sânge rece. Tu nu faci astfel de lucruri, i-am zis. Răzbunarea este mai degrabă genul meu. Eu ar trebui să-l omor.
Spusesem asta ca pe o glumă, însă lui nu i s-a părut nimic amuzant.
— Nu vorbi așa. Și, oricum, nu contează. Victor n-o să spună nimic.
După ce-am intrat în clădirea pentru oaspeți, mă lăsă singură și se duse în camera lui. În timp ce deschideam ușa camerei mele, apăru Lissa pe după colțul coridorului.
— Ai venit. Ce s-a întâmplat? N-ai fost la cină. Uitasem complet.

— Îmi pare rău... m-am luat cu ceva treburi de-ale gardienilor. E o poveste lungă.
Se schimbase pentru cină. Avea părul tot prins în coadă, iar acum purta o rochie mulată din borangic argintiu.
Arăta superb. Arăta regeşte. M-am gândit la cuvintele lui Victor şi m-am întrebat dacă într-adevăr ea ar fi putut însemna acea putere a schimbării cu privire la care el era atât de convins. Arătând ca în clipa aceasta, atât de fermecătoare şi stăpână pe sine, îmi şi imaginam cum ar urma-o lumea pretutindeni. Eu sigur aş fi urmat-o, dar în definitiv, eram subiectivă.
— De ce mă priveşti aşa? m-a întrebat, cu un mic zâmbet.
Nu puteam să-i spun că tocmai vorbisem cu omul care o înspăimânta cel mai mult, că fusesem plecată ca s-o apăr din umbră, aşa cum procedasem mereu.
În loc de asta, i-am întors zâmbetul.
— Îmi place rochia.

PAISPREZECE

Cam cu treizeci de minute înainte de ora la care-mi pusesem ceasul să sune în dimineața următoare, am auzit o bătaie în uşă. Mă aşteptam să fie Lissa, dar verificând somnoroasă legătura dintre noi mi-am dat seama că ea încă dormea tun. Buimăcită, am coborât clătinându-mă din pat şi am deschis uşa. O fată moroi pe care n-am recunoscut-o mi-a înmânat câteva veşminte împăturite de care era prins un bilet. M-am întrebat dacă era cazul să-i dau vreun bacşiş, sau ceva asemănător, însă a plecat prea repede ca să mai pot reacționa.
M-am aşezat la loc pe pat şi am despăturit hainele. Pantaloni largi negri, o bluză albă şi o jachetă neagră. Era aceeaşi costumație pe care o purtau gardienii pe-aici şi totul era pe măsura mea. Uau! Eram pe cale să devin membru al echipei.
Un zâmbet mi s-a întins încet pe față, în timp ce desfăceam biletul. Era scrisul lui Dimitri: Prinde-ți părul sus.
Zâmbetul mi-a rămas întipărit. Multe femei-gardian îşi tundeau părul, astfel încât să-şi lase la vedere semnele molnija. Mă gândisem şi eu odată să fac la fel, dar fără tragere de inimă, iar Dimitri îmi spusese să n-o fac. Îi plăcea părul meu, aşa că mă învățase să-l prind sus, pe cap. Felul în care mi-o spusese atunci îmi dăduse fiori, exact ca şi acum.
O oră mai târziu, mergeam spre sala de judecată împreună cu Lissa, cu Christian şi cu Eddie. Cineva făcuse rost de o costumație negru cu alb şi pentru Eddie şi cred că amândoi ne cam simțeam ca doi copii jucându-se de-a părinții lor şi îmbrăcându-le hainele. Jacheta mea scurtă şi bluza elastică erau, de fapt, destul de drăguțe, aşa că mă întrebam dacă nu cumva aveau să mi le lase de tot, să le iau cu mine.
Sala de judecată era în clădirea cea mare, cu ornamente, pe lângă care trecusem la venire. Mergând pe coridoarele ei, am observat un amestec de vechi şi nou. Pe dinafară, era toată numai ferestre boltite şi fleşe din piatră. Pe dinăuntru, era un păienjeniş de activitate modernă. Lumea lucra în birouri cu monitoare cu ecran plat. Spre etajele superioare se mergea cu ascensorul. Cu toate acestea, încă puteau fi descoperite unele note de vechime. Sculpturi pe piedestale. Candelabre în holuri. Chiar şi sala de judecată avea frumoase picturi murale întinse de la tavan până în podea, iar în partea din față a încăperii, pecețile tuturor familiilor regale atârnau pe pereți. Lissa se opri după ce intrarăm, căzându-i ochii pe dragonul Dragomirilor. Regele fiarelor. Un ocean de emoții contradictorii se învolbura prin ea în timp ce privea fix pecetea şi resimțea din plin apăsarea faptului de a fi rămas singura care ducea numele mai departe. Mândria de a face parte din acea familie. Înghiontind-o uşurel, am îndemnat-o spre locurile noastre. Rândurile de scaune erau tăiate în mijlocul încăperii de un culoar. Ne-am aşezat în rândul din față de pe partea dreaptă. Mai rămăseseră încă vreo câteva minute până la începerea procedurilor, dar sala nu era deocamdată prea plină. Bănuiam că aşa va rămâne, din cauza secretului de care era învăluită întâmplarea cu Victor.
Un judecător era aşezat în față, dar nu exista vreun juriu. Un scaun înălțat pe o latură a sălii marca locul în care urma să stea regina, după sosirea ei. Regina era cea care avea să ia decizia finală. Aşa se

proceda în cazurile cu infractorii din familiile regale.

I-am arătat Lissei spre scaunul acela.

— Să sperăm că ea va fi împotriva lui. Se pare că va fi singura care va lua hotărârea.

Lissa se încruntă.

— Faptul că nu există juriu pare cam bizar.

— Asta din cauză că am petrecut atât de mult timp printre oameni.

Zâmbi.

— Poate. Nu ştiu. Mie mi se pare doar că se face cam mult loc pentru corupţie.

— Ei bine, poate. Dar aici este vorba despre Victor. Câteva clipe mai târziu, prinţul Victor Dashkov în persoană pătrunse în sala de judecată. Sau, mai bine zis, intră Victor Dashkov şi-atât. Fusese deposedat de titlu odată cu întemniţarea. Acesta trecuse la următoarea persoană în ordinea vârstei din familia Dashkov.

Frica o străbătu ca un junghi pe Lissa, iar picul de culoare pe care-l mai avusese în obraji dispăru complet. Amestecată cu această frică era o stare emoţională la care nu mă aşteptasem: regretul. Până s-o răpească, Victor fusese pentru ea ca un unchi; de fapt, chiar aşa se şi referea la el. Îl iubise, iar el o trădase.

Mi-am pus mâna peste a ei.

— Uşurel, am murmurat. O să fie bine.

Ochii lui, îngustaţi şi vicleni, se rotiră prin sala de judecată de parcă ar fi fost una de bal. Avea aceeaşi privire lipsită de griji ca atunci când discutase cu mine şi cu Dimitri. Am simţit cum buzele mi se curbează într-un rânjet dispreţuitor. O ceaţă roşie îmi pătă câmpul vizual, determinându-mă să mă străduiesc din răsputeri să par la fel de senină ca şi ceilalţi gardieni din încăpere, în cele din urmă, îşi concentra privirea asupra Lissei, iar ea tresări la vederea aceleiaşi culori a ochilor pe care o avea şi ea, pe care o avuseseră şi ceilalţi din familia ei. În clipa în care el îi adresă un soi de salut înclinându-şi capul, am simţit că-mi pierd controlul. Dar, până să pot face într-adevăr ceva, am simţit formându-mi-se în minte câteva cuvinte noi: cuvintele Lissei.

Respiră, Rose. Doar respiră. Din câte se părea, trebuia să ne bazăm una pe cealaltă ca să putem face faţă situaţiei. O clipă mai târziu, Victor porni din nou, ducându-se să-şi ocupe locul din partea stângă a sălii.

— Mersi, i-am zis Lissei, după ce el a plecat. Parcă mi-ai fi citit gândurile.

— Nu, mi-a răspuns ea cu blândeţe. Doar ţi-am simţit mâna.

Mi-am coborât privirea spre mâna pe care mi-o pusesem peste a ei. O făcusem ca s-o liniştesc, dar ajunsesem să-mi încleştez degetele din cauza propriei agitaţii.

— Hait, am exclamat, desprinzându-i-o în grabă şi sperând că nu i-am zdrobit oasele. Scuze.

După intrarea lui urmă cea a reginei Tatiana, care-mi distrase atenţia şi mă ajută să-mi domolesc simţămintele tenebroase. Ne ridicarăm cu toţii la apariţia ei, apoi îngenunchearăm. Totul era cam arhaic, însă obiceiul fusese păstrat de moroi de-a lungul anilor. Nu ne-am ridicat până când şi-a ocupat ea scaunul, abia apoi putând să ne aşezăm şi noi ceilalţi.

Procesul începu. Unul după altul, cei care fuseseră martori la evenimentele cu Victor relatară ceea ce văzuseră, în mare parte, era vorba despre gardienii care o urmăriseră pe Lissa după ce o răpise Victor şi care, ulterior, participaseră la asaltul asupra ascunzătorii lui Victor.

Dimitri fu cel din urmă la rând dintre gardieni. La suprafaţă, mărturia lui nu diferi cu mult de celelalte. Cu toţii făcuseră parte din echipa de salvare, numai că rolul lui în această poveste debutase mai devreme.

— Eram împreună cu eleva mea, Rose Hathaway, începu el. Între ea şi prinţesă există o anumită legătură psihică, aşa că a fost prima care a simţit ce se întâmplase.

Avocatul lui Victor — nici nu pot să-mi imaginez cum de găsiseră pe cineva dispus să-l reprezinte — îşi aruncă privirea pe câteva hârtii, după care şi-o ridică la loc spre Dimitri.

— Ţinând seama de evenimente, se pare că a existat un decalaj dintre momentul în care ea a descoperit aceasta şi cel în care i-aţi alertat pe ceilalţi.

Dimitri încuviinţă, masca de stăpânire de sine rămânând permanent la locul ei.

— Ea n-a putut acţiona mai devreme din cauză că domnul Dashkov a supus-o unei vrăji prin care a

determinat-o să mă atace.

Rostise aceste cuvinte pe un ton atât de egal, încât mă uimea. Nici măcar avocatul nu păru să observe ceva. Numai eu puteam să văd — sau poate că asta era doar fiindcă îl cunoşteam — cât de mult îl durea pe Dimitri să mintă. Dar o parte din el murea pentru că stătea acolo sub jurământ şi minţea. Dimitri nu era perfect, indiferent de cât de mult îl consideram uneori astfel, însă întotdeauna se străduia să fie sincer. Astăzi, nu putea.

— Domnul Dashkov lucrează cu magia pământului, iar unii dintre cei care întrebuinţează această putere şi excelează în privinţa forţei de constrângere ne pot influenţa instinctele fundamentale, continuă Dimitri. În cazul acesta, i-a influenţat ei furia şi violenţa prin intermediul unui obiect.

Din stânga mea, am auzit un sunet: ca şi cum şi-ar fi înăbuşit râsul. Judecătoarea, o femeie moroi vârstnică, dar aprigă, privi mânioasă într-acolo.

— Domnule Dashkov, vă rog respectaţi eticheta acestei curţi.

Victor, încă zâmbind, îşi flutură mâinile în semn de scuză.

— Îmi pare teribil de rău, Înălţimea Voastră şi Maiestatea Voastră. Ceva anume din mărturia gardianului Belikov doar mi-a stârnit imaginaţia, asta a fost tot. N-o să se mai întâmple.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să cadă lovitura. Nu căzu.

Dimitri îşi încheie depoziţia, după care fu chemat Christian. Partea lui de mărturie era scurtă. Se afla împreună cu Lissa în momentul răpirii şi fusese doborât. Contribuţia se rezumă la posibilitatea identificării câtorva dintre gardienii lui Victor ca fiind răpitorii. După ce se aşeză Christian, veni rândul meu.

M-am ridicat, sperând că par calmă în faţa atâtor ochi... şi în faţa lui Victor. De fapt, îmi venea peste mână să nu privesc deloc spre el. În timp ce-mi spuneam numele şi juram să spun adevărul, m-a apăsat deodată cu întreaga forţă ceea ce trebuie să fi simţit şi Dimitri. Stăteam în picioare în faţa tuturor acestor oameni, jurând că o să fiu sinceră, dar urma să mint cât ai clipi dacă venea vorba despre vraja de constrângere.

Versiunea mea era una destul de directă. Aveam detalii de furnizat despre ceea ce se întâmplase înainte de seara răpirii, cum ar fi despre capcanele dezgustătoare întinse de Victor, vrând să-i pună Lissei puterile la încercare. Altfel, povestea mea se potrivea cu cea a lui Dimitri şi a celorlalţi gardieni.

Spusesem mai devreme că eram capabilă să mint convingător. Ca dovadă, acum am trecut peste partea cu farmecul „atacator" cu o astfel de uşurinţă, încât nimeni nu i-a acordat vreo atenţie. Cu excepţia lui Victor. În ciuda refuzului meu de a-l privi, din nechibzuinţă am tras cu ochiul spre el atunci când am amintit despre farmec. Ochii lui m-au sfredelit, iar pe buze i s-a aşternut un mic zâmbet batjocoritor. Automulţumirea lui infatuată, mi-am dat seama, avea şi altă cauză decât simplul fapt de a şti că minţeam. Era şi din cauză că el cunoştea adevărul exact... iar privirea pe care mi-o adresă îmi spunea că el avea această putere asupra mea şi a lui Dimitri, puterea de a distruge totul pentru noi în faţa tuturor acestor oameni, în ciuda ameninţărilor lui Dimitri. Tot timpul, mi-am menţinut chipul destul de calm cât să-l fac pe Dimitri să fie mândru de mine, dar înăuntrul pieptului, inima îmi bubuia asurzitor.

Părea că durează o veşnicie, însă ştiam că nu mă aflam în boxă decât de vreo câteva minute. Am încheiat, încovoiată de uşurare pentru faptul că Victor nu mă interpelase, după care i-a venit rândul Lissei. Ca victimă, ea furniza cea dintâi nouă perspectivă de până acum, aşa că toată lumea a fost captivată de relatarea ei. Era fascinantă, nimeni nu mai auzise vreodată o asemenea depoziţie. Mi-am mai dat seama şi că, fără ca măcar să încerce, Lissa îşi întrebuinţa carisma indusă de spirit.

Cred că provenea din acelaşi loc ca şi forţa de constrângere. Lumea era fermecată şi înduioşată. Când Lissa descrise torturile la care o supusese Victor ca s-o oblige să-l vindece, am văzut feţele pălind de şoc. Până şi masca rigidă a Tatianei tremură un pic, deşi, dacă simţea compasiune sau doar simplă surprindere, nu puteam să-mi dau seama.

Lucrul cel mai uimitor, totuşi, era calmul cu care izbutise Lissa să-şi relateze povestea. Văzută din exterior, era fermă şi frumoasă. Dar, în timp ce-şi rostea cuvintele, descriind exact cum o torturase acolitul lui Victor, retrăia durerea şi teroarea acelei nopţi. Tipul fusese un utilizator al magiei aerului şi se juca pur şi simplu cu acel element, uneori răpindu-i-l şi nelăsând-o să respire, iar alteori înecând-o

cu abundența lui. Fusese ceva oribil, iar eu trăisem totul împreună cu ea. De fapt, retrăiam totul şi acum, în timp ce povestea din boxa martorilor întâmplările. Fiecare amănunt dureros îi era încă gravat în minte, durerea reverberându-se din nou în noi amândouă. Şi amândouă ne-am simțit uşurate în clipa în care mărturia ei s-a încheiat.

În sfârşit, veni rândul lui Victor. După înfățişarea lui, n-ai fi crezut în ruptul capului că se afla la propria judecată. Nu arăta supărat, nici ofensat. Nu era chinuit de remuşcări. Nu implora. Arăta de parcă ne-am fi petrecut cu toții câteva clipe împreună, de parcă n-ar fi avut niciun motiv de îngrijorare pe lume. Nu ştiu de ce, dar asta-mi sporea cu mult furia.

Până şi atunci când răspundea, vorbea de parcă totul ar fi avut logică. Iar când avocata acuzării îl întrebă de ce făcuse ceea ce făcuse, o privise ca pe o nebună.

— Păi, n-am avut încotro, răspunse şugubăț. Muream. Nimeni nu avea să-mi permită experimentarea în văzul lumii a puterilor prințesei. Ce-ați fi făcut dac-ați fi fost în locul meu?

Avocata nu-i luă în seamă întrebarea. Deja avea greutăți în a nu-şi etala fățiş dezgustul.

— Şi vi s-a părut la fel de necesară şi constrângerea propriei fiice de a se transforma în strigoi?

Toți cei prezenți în sala de judecată se foiră stânjeniți. Unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri la strigoi era acela că ei erau făcuți, nu născuți. Un strigoi putea să forțeze un om, un dhampir sau un moroi să se transforme în strigoi, dacă respectivul strigoi bea sângele victimei şi apoi o alimenta în schimb cu sânge de strigoi. N-avea importanță dacă victima voia sau nu acest lucru, iar de îndată ce se transforma în strigoi, îşi pierdea toată rațiunea vechiului său sine, toată moralitatea. Ea accepta să devină un monstru şi să-i ucidă pe alții pentru propria supraviețuire. Strigoii îi converteau pe alții dacă aveau impresia că ei aveau să le fortifice rândurile. Uneori, o făceau din pură cruzime.

Cealaltă modalitate de creare a unui strigoi era dacă un moroi alegea de bunăvoie să ucidă o altă persoană în timpul hrănirii, distrugând toată magia şi toată viața din aceasta. Părinții lui Christian o făcuseră pentru că-şi doriseră să fie nemuritori, cu orice preț. Fata lui Victor, Natalie, o făcuse pentru că o convinsese el. Puterea şi iuțeala suplimentare pe care le dobândise transformându-se în strigoi o ajutaseră să-l elibereze, iar el considera că țelurile lui meritau un astfel de sacrificiu.

Încă o dată, Victor nu arătă nici cel mai mic semn de remuşcare. Răspunsul lui fu simplu.

— Natalie a luat această hotărâre.

— Puteți afirma acest lucru despre toți cei de care v-ați folosit pentru propriul folos? Gardianul Belikov şi domnişoara Hathaway n-au avut niciun cuvânt de spus în privința a ceea ce i-ați obligat să facă.

Victor chicoti.

— Ei bine, aici depinde de unghiul din care priveşti. Sincer vorbind, eu nu cred că i-a deranjat. Dar, dacă dispuneți de timp după judecarea acestui caz, Înălțimea Voastră, poate ați dori să luați în considerare deschiderea unui caz legal de viol.

Am încremenit. A spus-o. Chiar a spus-o. Mă aşteptam ca toți cei din sală să se întoarcă spre mine şi spre Dimitri şi să ne arate cu degetul. Cu toate acestea, nimeni nu privi în direcția noastră. Cei mai mulți îl priveau îngroziți pe Victor. Am înțeles că era exact ceea ce ştia Victor că se va întâmpla. Nu voia decât să ne tachineze; în realitate, nu se aştepta să-l ia cineva în serios. Măcar atât îmi confirmau şi sentimentele Lissei, prin legătura dintre noi. Ea simțea că Victor încearcă să deturneze atenția de la el, ticluind poveşti pe seama lui Dimitri şi a mea. Era îngrozită văzând că Victor era capabil să decadă într-atât.

La fel se simțea şi judecătoarea, care-l mustră pe Victor pentru abaterea de la subiect. În acel moment, cea mai mare parte a interogatoriului era încheiată. Avocații îşi strângeau lucrurile şi sosea momentul în care regina avea să-şi dea verdictul. Mi-am ținut din nou respirația, întrebându-mă ce avea să facă. El nu negase nici măcar una dintre învinuirile aduse. Dovezile erau copleşitoare, mulțumită mărturiilor prietenilor mei, dar aşa cum până şi Victor arătase, printre membrii familiilor regale exista multă corupție. Regina putea foarte bine să ajungă la concluzia că nu-şi doreşte un scandal implicând întemnițarea cuiva atât de cunoscut. Chiar dacă amănuntele rămâneau ascunse pentru toată lumea, închiderea lui ar fi stârnit zarvă. Poate că ea nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva. Poate că Victor o mituise şi pe ea.

Numai că, până la urmă, îl declară pe Victor vinovat şi-l condamnă la detenție pe viață: într-o altă

închisoare, nu în cea a Curţii.

Auzisem tot felul de poveşti despre închisorile moroilor, toate fiind locuri îngrozitoare. Bănuiam că noua lui casă va fi foarte diferită de celula în care-l găsisem. Victor rămase calm şi amuzat în tot acest timp, la fel cum se arătase şi ieri. Iar asta nu-mi plăcea. Conversaţia pe care o purtasem cu el mă făcea să mă gândesc că n-avea să accepte situaţia cu atâta seninătate pe cât se prefăcea. Nu puteam decât să sper că-l vor supraveghea cât mai îndeaproape.

Un gest din partea reginei marcă încheierea procesului. Noi toţi ceilalţi ne ridicarăm şi începurăm să discutăm între noi, în timp ce ea inspecta încăperea cu o privire ascuţită, probabil observând. Escorta lui Victor îl luă să-l conducă afară. Trecu din nou pe lângă noi. De data aceasta, se opri şi vorbi.

— Vasilisa, sper că eşti bine.

Ea nu-i răspunse. Încă îl ura şi se temea de el, dar odată cu acest verdict, credea în sfârşit că nu mai avea cum să-i facă vreun rău. Era ca sfârşitul unui capitol în care fusese împotmolită luni de zile.

Acum, putea în sfârşit să meargă mai departe şi, speram, să-şi lase aceste oribile amintiri să se estompeze.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să stăm de vorbă, dar sunt convins că se va ivi data viitoare, adăugă el.

— Haide, îl îndemnă unul dintre gardienii de lângă el. Îl conduseră afară.

— E nebun, murmură Lissa, după ce-l văzu plecat. Nu pot să cred c-a fost capabil să spună chestiile alea despre tine şi Dimitri.

Dimitri era chiar în spatele ei. Mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea în timp ce trecea pe lângă noi. Sentimentul lui de uşurare îl oglindea pe al meu. Astăzi, dansasem cu pericolul... şi câştigasem.

Christian se apropie de Lissa şi-o îmbrăţişa, ţinând-o aşa mult timp. I-am privit cu afecţiune, surprinsă de propriile-mi sentimente faţă de ei. În clipa în care o mână mi-a atins braţul, am sărit ca arsă. Era Adrian.

— Eşti bine, micuţule dhampir? mă întrebă încetişor. Dashkov a spus câteva... uf... lucruri sugestive.

M-am apropiat de el, menţinându-mi tonul la fel de scăzut.

— Nimeni nu l-a crezut. Cred că e OK. Oricum, mersi pentru că m-ai întrebat.

Zâmbi şi-mi ciocăni uşor nasul.

— Două mulţumiri în tot atâtea zile. Bănuiesc că n-o să am parte de vreo, hm, recunoştinţă specială?

Am pufnit în zeflemea.

— Nţ. O să trebuiască doar să ţi-o imaginezi.

Îmi dărui o jumătate de îmbrăţişare şi apoi îmi dădu drumul.

— Destul de corect. Însă eu am o imaginaţie bogată. Am dat să plecăm, dar tocmai atunci Priscilla Voda s-a apropiat în grabă de Lissa.

— Regina ar vrea să stea de vorbă cu tine înainte de plecare. În particular.

Am aruncat o privire spre scaunul înălţat pe care stătea regina. Avea ochii aţintiţi asupra noastră şi m-am întrebat despre ce putea fi vorba.

— Sigur, răspunse Lissa, la fel de nedumerită ca şi mine. Prin legătura noastră, îmi transmise: O să mai asculţi iar?

I-am făcut rapid un semn de încuviinţare până ca Priscilla s-o facă nevăzută. M-am întors în camera mea, acordându-mi mintea pe frecvenţa Lissei, în timp ce-mi făceam bagajul. Dură ceva timp, fiindcă Tatiana trebui să termine de rezolvat vreo câteva formalităţi legate de sala de judecată, dar până la urmă sosi şi ea în aceeaşi încăpere de ieri. Lissa şi Priscilla se înclinară la apariţia ei şi aşteptară ca regina să se aşeze. Tatiana se făcu comodă.

— Vasilisa, ştiu că trebuie să decolezi cât de curând, aşa că o să fie o discuţie scurtă. Aş vrea să-ţi fac o ofertă.

— Ce gen de ofertă, Maiestatea Voastră?

— Curând va trebui să mergi la facultate.

Vorbea ca şi cum ar fi fost un subiect încheiat. Şi, da, Lissa chiar plănuia să meargă la facultate, însă mie nu-mi plăcea siguranța reginei.

— Înțeleg că nu te satisfac alternativele.

— Ei bine... nu este exact că nu m-ar satisface. Este vorba doar că toate facultățile la care se presupune că ar trebui să meargă moroii sunt mărunte. Adică, înțeleg că este pentru siguranță, dar nu ştiu. Mi-ar plăcea să merg la una mai mare. Cu prestigiu.

Gardienii supravegheau o mână de facultăți din țară, astfel încât moroii să le poată frecventa în siguranță. Aşa cum precizase Lissa, totuşi, aveau tendința să fie şcoli cam mici.

Tatiana încuviință nerăbdătoare, ca şi cum deja ar fi ştiut asta.

— Am să-ți ofer o ocazie de care n-a mai avut parte nimeni, după ştiința mea. După absolvire. După absolvire, aş vrea să vii să locuieşti aici, la Curtea Regală. Nu ai familie şi cred că vei avea de câştigat învățând despre politică tocmai în inima guvernului. În acelaşi timp, vom face aranjamentele necesare ca să poți frecventa Universitatea Lehigh. Este la mai puțin de o oră de mers de aici. Ai auzit de ea?

Lissa încuviință. Eu nu auzisem niciodată de aşa ceva, însă ea era suficient de tocilară încât să fi cercetat toate facultățile din S.U.A.

— Este o şcoală bună, Maiestatea Voastră. Dar... tot mică.

— Este mai mare decât cele pe care le frecventează de obicei moroii, preciza regina.

— Adevărat.

În mintea ei, Lissa încerca să dezlege misterul a ceea ce se întâmpla acolo. De ce-i făcea Tatiana această ofertă? Mai ales luând în considerare cât de mult păruse să fie în dezacord cu Lissa ceva mai devreme. Se întâmpla ceva ciudat aici, aşa că se decise să vadă cât de mult putea să întindă coarda.

— Nici Universitatea Pennsylvania nu este chiar atât de departe, Maiestate.

— Şcoala aceea este enormă, Vasilisa. Nu putem să-ți garantăm siguranța acolo.

Lissa ridică din umeri.

— Ei bine, atunci probabil că nu mai contează dacă mă duc la Lehigh sau la una dintre celelalte.

Regina păru şocată. La fel şi Priscilla. Nu le venea să creadă că Lissa se arăta indiferentă față de ofertă. Sincer vorbind, Lissei nu-i era indiferentă. Lehigh însemna o treaptă mai sus față de ce se aşteptase, aşa că voia să meargă. Dar, în acelaşi timp, voia să vadă cât de mult şi-o dorea regina acolo.

Tatiana se încruntă şi păru să cântărească problema.

— În funcție de rezultatele obținute şi de experiența acumulată la Lehigh, am putea să-ți aranjăm un transfer în vreo doi ani. Dar, încă o dată, logistica necesară siguranței va fi foarte dificil de pus la punct.

Uau! Regina chiar şi-o dorea acolo. Dar de ce? Lissa se hotărî să întrebe, pur şi simplu.

— Sunt extrem de măgulită, Maiestatea Voastră. Şi recunoscătoare. Dar de ce îmi faceți oferta aceasta?

— Fiind cea din urmă din familia Dragomirilor, reprezinți un bun de preț. Aş vrea să mă asigur că vei avea un viitor ferit de primejdii. Şi tare mai detest să văd cum se irosesc mințile strălucite. În plus...

Se opri, ezitând să pronunțe următoarele cuvinte.

— Ai avut dreptate într-o anumită măsură. Moroii au probleme cu schimbările. Ar putea fi util să avem pe-aici o voce disidentă.

Lissa nu-i răspunse imediat. Analiza în continuare oferta din toate unghiurile posibile. Şi-ar fi dorit să mă aibă acolo ca sfătuitoare, dar nu eram convinsă c-aş fi avut cine ştie ce părere.

Să-mi împart îndatoririle între Curte şi o universitate mişto ar putea fi ceva destul de plăcut. Pe de altă parte, altundeva am fi avut mai multă libertate. Până la urmă, Lissa se hotărî în favoarea educației superioare.

— Foarte bine, spuse într-un târziu. Accept. Vă mulțumesc, Maiestate.

— Excelent, exclamă Tatiana. Ne vom ocupa de aranjamentele necesare. Acum poți să pleci.

Regina nu dădea semn că ar fi avut de gând să facă vreo mişcare, aşa că Lissa se înclină din nou şi se zori spre uşă, încă tulburată de aceste veşti. Deodată, Tatiana strigă după ea.

— Vasilisa? Eşti amabilă să-ți trimiți aici prietena, să vorbesc cu ea? Pe fata aceea, Hathaway?

— Pe Rose? întrebă ea, uluită. De ce vreți...? Da, bineînțeles. V-o trimit.

Lissa se grăbi spre casa de oaspeți, însă eu i-am ieşit în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o.

— Habar n-am, răspunse Lissa. Ai auzit ce-a zis?

— Mhî. Poate vrea să-mi spună cât de multă grijă în plus va trebui să am dacă te duci tu la şcoala aia.

— Poate. Nu ştiu, recunoscu Lissa, îmbrățişându-mă în grabă. Succes. Ne revedem curând.

M-am dus în aceeaşi încăpere şi am găsit-o pe Tatiana stând cu mâinile împreunate, într-o atitudine țeapănă şi nerăbdătoare. Era din nou îmbrăcată ca o femeie de afaceri, cu un sacou maro lucios şi o fustă asortată.

Culoarea n-ar fi fost prima mea alegere pentru părul ei de un cenuşiu închis, dar asta era problema stilistului ei, nu a mea.

M-am înclinat exact cum procedase Lissa şi mi-am rotit ochii prin încăpere. Priscilla plecase; rămăseseră numai vreo doi gardieni. Mă aşteptam ca Tatiana să mă invite să stau jos, dar în loc de asta, se ridică ea şi veni drept spre mine. Nu arăta deloc bucuroasă la față.

— Domnişoară Hathaway, rosti ea tăios. Voi fi scurtă. Trebuie să încetezi imediat relația aceasta mizerabilă pe care o întreții cu strănepotul meu. Imediat.

CINCISPREZECE

Trebuie să... ce?

— M-ai auzit foarte bine. Nu ştiu cât de departe au mers lucrurile şi, sinceră să fiu, chiar nu-mi doresc să cunosc detaliile. Nu acesta este esențialul. Esențialul este că nu va ajunge mai departe.

Regina mă privea de sus, cu mâinile în şolduri, aşteptând în mod evident ca eu să jur c-o să fac orice ar fi vrut.

Numai că eu nu prea puteam să fac asta. Mi-am rotit privirea prin încăpere, convinsă că trebuia să fi fost un soi de glumă. M-am uitat la cei doi gardieni aflați de partea cealaltă a salonului, aproape sperând ca ei să-mi explice ce se petrecea, numai că ei aplicau tactica vezi-fără-ca-de-fapt-să-vezi. Niciun contact vizual. M-am întors din nou spre regină.

— Aăă... Maiestate... s-a produs un fel de greşeală. Nu există nimic între Adrian şi mine.

— Mă crezi tâmpită? m-a întrebat. Uau! Ce mai introducere.

— Nu, Maiestate.

— Ei bine, tot e un început. N-are rost să mă minți. Lumea v-a văzut împreună, atât aici, cât şi la şcoală. Eu însămi v-am văzut în sala de judecată.

Fir-ar să fie. De ce şi-o fi ales Adrian tocmai momentul acela ca să facă pe cavalerul şi să-mi mai fure o îmbrățişare?

— Am auzit toate amănuntele nepermise despre ceea ce se întâmplă, aşa că toate acestea vor înceta chiar acum, chiar aici. Adrian Ivashkov nu va fugi cu o oarecare fată dhampir ieftină, aşa că ai putea foarte bine să te descotoroseşti de amăgirea aceasta pe loc.

— Nici prin gând nu mi-a trecut c-o va face vreodată... având în vedere faptul că nu suntem implicați, am insistat. Adică, suntem prieteni, atât. Îi place de mine. Îi place să flirteze. Iar dacă vreți să vorbiți despre chestii nepermise, atunci... mda, sunt destul de convinsă că are o întreagă listă de chestii nepermise pe care i-ar plăcea să le facem împreună. O mulțime de chestii nepermise. Numai că nu le facem. Maiestate.

De îndată ce cuvintele mi-au ieşit de pe buze, m-am simțit ca o idioată. După expresia feței sale, totuşi, nu-mi făcea impresia că lucrurile ar putea să meargă mai rău decât atât în ceea ce mă priveşte.

— Ştiu cine eşti, îmi zise. Tot ceea ce vorbeşte lumea despre tine se referă la recentele distincții şi aprecieri, însă eu nu am uitat că tu ai fost cea care a luat-o pe Vasilisa şi a fugit cu ea. De asemenea, ştiu şi despre problemele în care obişnuiai să intri: ştiu despre băutură, despre bărbați. Dacă ar fi fost după mine, te-aş fi făcut pachet şi te-aş fi expediat la vreo comunitate a prostituatelor pentru sânge. Probabil că te-ai fi potrivit de minune.

Băutură şi bărbaţi? Vorbea de parcă aş fi fost cine ştie ce prostituată alcoolică, deşi, sincer vorbind, probabil că nu beam mai mult decât alţi adolescenţi la petrecerile lor din liceu. Cu toate acestea, mi se părea inutil să-i spun aşa ceva. Probabil că nici dacă i-aş fi precizat că sunt încă virgină n-ar fi însemnat vreo mare diferenţă.

— Dar, continuă ea, recentele tale... realizări au făcut imposibilă îndepărtarea ta. Toată lumea are impresia că ai avea în faţă cine ştie ce viitor glorios. Poate că aşa şi este. Indiferent de asta, dacă nu pot să te împiedic să ajungi gardian, pot să influenţez al cui gardian vei fi.

Am încremenit.

— Ce vreţi să spuneţi? Mă ameninţaţi? Rostisem aceste cuvinte ca s-o încerc, nu s-o provoc.

Nu se putea să vorbească serios. Să mă îndepărteze de Lissa pe durata practicii de teren mai mergea, numai că acum discutam despre cu totul şi cu totul altceva.

— Nu spun decât că manifest un mare interes faţă de viitorul Vasilisei, atât. Şi, dacă va fi nevoie s-o protejez de influenţele corupătoare, o voi face. Putem să-i găsim alt gardian. Putem să-ţi găsim alt moroi.

— Nu puteţi să faceţi una ca asta! am exclamat. Puteam să-mi dau seama după faţa ei că se bucura obţinând în sfârşit o reacţie veritabilă din partea mea. Eram în acelaşi timp furioasă şi temătoare şi mă împotriveam din răsputeri instinctelor mele, în mod normal explozive. Diplomaţia şi sinceritatea erau ceea ce-mi trebuia acum. Nu fac nimic cu Adrian, am continuat. Asta-i adevărul. Nu puteţi să mă pedepsiţi pentru ceea ce nu fac. Mi-am adus repede aminte să adaug: Maiestate.

— Nu vreau deloc să te pedepsesc, Rose. Doar vreau să mă asigur că ne înţelegem reciproc. Bărbaţii moroi nu se căsătoresc cu fetele dhampir. Doar vor să se joace cu ele. Oricare fată crede că va fi altfel în cazul ei... până şi mama ta a crezut, cu Ibrahim, numai că s-a înşelat şi ea.

— Cu cine? am întrebat, numele izbindu-mă ca o palmă peste faţă. Ibrahim? În viaţa mea nu auzisem numele acesta, cu atât mai puţin de cineva pe care să-l cheme astfel. Aş fi vrut s-o întreb cine era şi ce legătură avea cu mama, însă Tatiana nu se mai oprea din vorbit.

— Ele mereu se înşală. Şi poţi să te străduieşti din răsputeri să schimbi situaţia, dar nu este decât o pierdere de timp.

Clătină din cap, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru acele fete dhampir, însă aerul ei superior contrazicea existenţa oricărei compasiuni sincere.

— Poţi să-ţi foloseşti chipul drăguţ şi corpul uşor accesibil oricât ai vrea de mult, dar până la urmă tot tu eşti cea folosită. Poate să-ţi spună acum că te iubeşte, dar până la urmă se satură de tine. Scuteşte-te de mâhnire, îţi fac un serviciu.

— Dar el nu-mi spune că mă iubeşte...

N-avea rost. Ironia sorţii aici era următoarea: eram destul de sigură că Adrian mă voia doar ca să mă folosească pentru sex. Nu mă amăgeam cu privire la asta. Dar având în vedere că nu mă culcam cu el în realitate, nu exista nicio problemă... mă rog, în afară de faptul că Tatiana părea să considere toată povestea ca fiind o problemă. Am suspinat, bănuind că nu aveam ce argument să-i mai ofer ca s-o fac să creadă că nu sunt interesată de Adrian.

— Ştiţi ce, dacă sunteţi atât de sigură că nu avem un viitor împreună, atunci de ce-mi mai spuneţi toate astea? După ceea ce afirmaţi, oricum o să mă arunce ca pe o măsea stricată. Maiestate.

Şovăi doar pentru o clipă şi aproape că-mi veni să râd. În ciuda vorbelor de ocară la adresa mea, a mamei mele şi a altor dhampiri, o parte din ea chiar era îngrijorată că aş putea într-adevăr să fiu suficient de fermecătoare şi de drăguţă încât să-l seduc pe Adrian şi să-l târăsc într-o căsătorie dezonorantă. Dar îşi ascunse repede nesiguranţa.

— Îmi place să mă îngrijesc de treburi înainte ca ele să ajungă anapoda, atât. În plus, lucrurile vor fi mai simple pentru el şi Vasilisa dacă nu vor fi nevoiţi să târască după ei vreo povară din partea ta.

Hopa. hopa. Scurtul meu moment de satisfacţie se nărui... transformându-se în perplexitate. Eram acum la fel de zăpăcită pe cât fusesem atunci când mă acuzase la început că aş fi încurcată cu Adrian.

— El şi... Vasilisa? Lissa? Despre ce vorbiţi?

De data aceasta am uitat să adaug Maiestate, dar nu cred că-i mai păsa în acest moment.

— Ei doi se potrivesc de minune, îmi explică, pe un ton de parcă ar fi fost pe cale să achiziţioneze vreo operă de artă. În ciuda proastei tale influenţe, Vasilisa a crescut ca o tânără foarte promiţătoare.

Are o fire extrem de serioasă, de devotată, care o va vindeca de o parte din nesăbuință. Şi faptul de a fi împreună le va permite să-şi continue examinarea... neobişnuitei lor situații magice.

Cu cinci minute în urmă, ideea că eu m-aş putea mărita cu Adrian mi se păruse cea mai nebunească din câte auzisem vreodată. Acum, tocmai fusese surclasată, totuşi, de gândul că Lissa s-ar putea mărita cu Adrian.

— Lissa şi Adrian. Împreună. Nu se poate să vorbiți serios. Maiestate.

— Dacă vor fi amândoi aici, împreună, cred că se vor apropia. Deja au o oarecare carismă reciprocă. În plus, amândouă bunicile lui Adrian provin din ramuri ale familiei Dragomir. Are mai mult decât suficient sânge ca s-o ajute să ducă mai departe spița neamului Dragomir.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Christian Ozera.

Într-unul dintre dezgustător de drăguțele lor momente, Lissa şi Christian cercetaseră arborele lui genealogic, vrând să vadă dacă el avea suficiente gene ale neamului Dragomir încât să fie capabil să ducă numele mai departe. După ce constataseră că are, începuseră în consecință să aleagă numele viitorilor lor copii. Fusese oribil. Ieşisem din mintea Lissei atunci când îmi transmisese că-şi vor numi cea de-a treia fată după mine.

— Christian Ozera? Zâmbetul ei condescendent se accentua. Nici gând ca Vasilisa Dragomir să se mărite cu el.

— Mda, bine. Nu prea curând. Adică, or să meargă la facultate şi...

— Nici acum, nici altădată, mă întrerupse Tatiana. Dragomirii reprezintă o spiță regală străveche şi înaltă. Cel din urmă descendent nu se va lega de cineva ca el.

— Şi el are sânge regal, am replicat cu o voce scăzută care era la un pas de a se transforma în vocea mea cea înfricoşătoare. Oricare ar fi fost motivul, faptul că îl insulta pe Christian mă enerva mai rău decât că mă insultase pe mine. Familia Ozera, am continuat, este întru totul la fel de importantă ca Dragomirii, sau Ivashkovii. Are sânge regal, exact la fel ca Lissa, ca Adrian, sau ca Maiestatea Voastră.

Pufni într-un râs dispreţuitor.

— El nu este ca noi. Da, cei din familia Ozera reprezintă una dintre casele regale şi, da, el are câțiva veri îndepărtați respectabili. Dar noi nu vorbim acum despre ei. Vorbim despre fiul unora care, în mod deliberat, au devenit strigoi. Ştii de câte ori s-a întâmplat acest lucru de când sunt eu în viață? De nouă. De nouă ori în cincizeci de ani. Iar părinții lui au fost două dintre cazurile acestea.

— Da... părinții lui, am accentuat. Nu el.

— Nu are importanță. Prințesa Dragomir nu se poate asocia cu cineva ca el. Poziția ei este, pur şi simplu, prea prestigioasă.

— În schimb, nepotul dumneavoastră este alegerea perfectă, am rostit, cu amărăciune. Maiestate.

— Dacă eşti într-adevăr o fată atât de isteață, atunci spune-mi: la Sf. Vladimir, cum sunt tratați ei doi? Cum îl privesc colegii voştri pe Christian? Cum îi văd pe Christian şi pe Vasilisa împreună?

În ochi îi apăru o sclipire cunoscătoare.

— Foarte bine, i-am răspuns. Au o mulțime de prieteni.

— Iar Christian este pe deplin acceptat? Imediat, gândul mi-a zburat la cum mă interogaseră Jesse şi Ralf cu privire la Christian. Şi, da, erau destui cei care încă îl evitau pe Christian, de parcă deja ar fi fost strigoi. Tocmai de-aceea nu avusese niciun partener la ora de artă culinară. Am încercat să-mi ascund gândurile, dar ezitarea m-a dat de gol.

— Vezi? s-a repezit ea. Iar acela nu este decât un micro-univers al societății. Imaginează-ți totul la o scară mai mare. Imaginează-ți cum va fi când ea va deține o poziție activă în guvernare şi va încerca să obțină sprijinul altora. El va reprezenta un punct negativ. Îşi va face duşmani numai din cauza lui. Chiar vrei să i se întâmple aşa ceva?

Era exact ceea ce-l înspăimânta pe Christian, aşa că am negat această idee acum la fel de mult pe cât o negasem față de el.

— N-o să se-ntâmple aşa ceva. Vă înşelați.

— Iar dumneata eşti prea tânără, domnişoară Hathaway. Şi, de asemenea, provoci întârzierea avionului.

Porni spre uşă. Gardienii aflați de cealaltă parte a încăperii ajunseră lângă ea cât ai clipi din ochi.

— Nu mai am nimic altceva de spus şi sper să fie ultima dată când purtăm o discuţie de acest gen.

Sau o discuţie de orice gen, am completat în sinea mea.

Plecă, iar de îndată ce eticheta îmi spuse că puteam să plec la rândul meu, am rupt-o la fugă să prind avionul. Mi se învârtea capul în timp ce fugeam. Cât de dementă putea să fie doamna asta? Nu numai că era convinsă că eram pe punctul de a fugi în secret cu Adrian, mai credea şi că putea să pună la cale un soi de căsătorie aranjată între el şi Lissa. Îmi era aproape imposibil să-mi dau seama care anume parte a conversaţiei fusese cea mai ridicolă.

Abia aşteptam să le povestesc celorlalţi întâmplarea şi să râdem pe săturate pe seama ei. Dar, în timp ce mă întorceam în camera mea să-mi iau bagajul, m-am gândit mai bine. Deja circulau atât de multe bârfe despre relaţia dintre mine şi Adrian; nu cred că mai era cazul să torn şi eu gaz pe foc. În acelaşi timp, nu eram de părere că, în vreun fel, Christian ar trebui să afle despre planurile ei. Deja era nesigur cu privire la poziţia lui alături de Lissa. Cum s-ar simţi aflând că regina deja plănuia să se descotorosească de el? Prin urmare, m-am hotărât să-mi amân dezvăluirile pentru o vreme, ceea ce era destul de dificil, fiindcă Lissa mă aştepta practic în faţa uşii când am ajuns înapoi.

— Hei, i-am zis. Credeam că eşti deja în avion.

— Nţ. Au amânat decolarea cu câteva ore.

— Aha.

Întoarcerea acasă îmi suna dintr-odată ca una dintre cele mai bune idei auzite vreodată.

— Ce-a vrut regina? se interesă Lissa.

— Să mă felicite, i-am răspuns, volubilă. Pentru strigoii omorâţi. Nu mă aşteptam la asta din partea ei... a fost ceva cam ciudat.

— Nu foarte ciudat, m-a contrazis ea. Ceea ce ai făcut tu a fost uluitor. Sunt convinsă că a vrut doar să-ţi recunoască meritele pentru faptele tale.

— Mda, aşa cred. Aşadar, ce se-ntâmplă? Ce-o să facem cu răgazul suplimentar?

Am simţit entuziasmul atât în ochii ei, cât şi în sentimente, aşa că era bine-venită schimbarea subiectului.

— Ei bine... tocmai mă gândeam. Din moment ce suntem la Curtea Regală... nu vrei s-o vizitezi? Trebuie să mai fie şi altceva de văzut decât un bar şi o cafenea. Se pare că ar trebui să cunoaştem locurile, din moment ce-o să locuim aici. În plus, avem multe de sărbătorit.

Întreaga amploare a situaţiei noastre m-a izbit deodată. Fusesem atât de distrasă de Victor, încât nici măcar nu lăsasem cu adevărat să mă pătrundă esenţialul: ne aflam la Curtea Regală, centrul de comandă al moroilor. Era aproape la fel de mare ca şi Academia şi sigur cuprindea mai multe decât latura pur practică pe care o văzusem până acum. În plus, ea avea dreptate. Existau multe lucruri pentru care trebuia să ne bucurăm. Victor fusese scos din circuit. Ea obţinuse o frumoasă înţelegere cu privire la facultate. Doar presupusa mea relaţie cu Adrian reprezentase un element negativ, însă eram dispusă să-l las deoparte, abandonându-mă entuziasmului contagios al Lissei.

— Christian unde e? am întrebat-o.

— Îşi vede de ale lui, îmi răspunse. Crezi c-o să avem nevoie de el prin preajmă?

— E bine, el de obicei este prin preajmă în ultima vreme.

— Mda, recunoscu ea, dar mi-ar cam plăcea să fim numai noi două.

I-am simţit gândurile aflate în spatele acestei hotărâri. Scurta noastră conversaţie avută înainte ca ea să plece spre regină îi provocase nostalgia vremurilor trecute, pe când nu eram decât noi două, de capul nostru.

— Nu mă plâng la faza asta, am zis. Cât putem să acoperim în trei ore?

Un zâmbet poznaş îi lumină faţa.

— Esenţialul.

Puteam să-mi dau seama că avea ceva anume în minte, însă încerca să-l ţină ascuns. Nu putea să-mi blocheze legătura, dar învăţase că, dacă nu se gândea prea intens la anumite lucruri, atunci eu nu puteam să le desluşesc cu uşurinţă. Îi plăcea să poată crede că m-ar surprinde uneori. Totuşi, încercarea de a ascunde faţă de mine subiecte sau probleme importante nu dădea niciodată rezultate.

Am ieşit din nou în frig, Lissa deschizând drumul. M-a condus departe de clădirile administrative, spre unele amplasate în capătul cel mai îndepărtat al terenurilor Curţii.

— Regina locuieşte în prima clădire de colo, îmi explică Lissa. Nu e tocmai un palat, dar se apropie cel mai mult de aşa ceva din tot ce avem. Pe vremea când Curtea era în Europa, conducerea moroilor obişnuia să locuiască în castele.

M-am strâmbat.

— O spui de parc-ar fi fost o treabă bună.

— Cu ziduri din piatră? Cu foişoare? Până şi tu trebuie să recunoşti că sună destul de simpatic.

— Mda, dar pun pariu că aveau un acces la internet tare naşpa.

Lissa clătină din cap la adresa mea, zâmbind fără să-mi învrednicească observația cu vreun răspuns. Trecurăm de alte câteva clădiri cu aceleaşi sculpturi ornamentale ca şi celelalte, însă mai înalte şi clădite într-un stil care-mi amintea de blocurile de apartamente.

Ceea ce ea îmi şi confirmă.

— Aceea e zona rezidențială, unde locuiesc cei care-şi petrec tot timpul pe-aici.

Am examinat clădirile din ochi, întrebându-mă cum puteau să arate pe interior şi, îndată, un gând vesel mi-a răsărit în minte.

— Tu crezi că şi noi o să locuim aici?

Ideea o prinse nepregătită, însă curând ajunse să fie la fel de entuziasmată ca mine. Şi ei îi plăcea gândul ca noi două să avem un loc propriu, să fim libere să-l decorăm şi să intrăm şi să ieşim după bunul plac. Mie mi-ar fi plăcut şi ideea ca Dimitri să locuiască şi el cu noi, însă aici, la Curte, nu avea să stea non-stop pe lângă ea. Fiindcă veni vorba, în realitate nici eu nu eram obligată să stau non-stop pe lângă ea. Oare aveau să mă lase să stau cu ea? Sau va fi o nouă ocazie pentru ei să-mi demonstreze că nu eram necesară?

— Aşa sper, zise ea, neştiindu-mi gândurile. Ultimul etaj, cu privelişte panoramică.

Am izbutit să-mi mai compun un zâmbet.

— Şi o piscină.

— Cum poți să te gândeşti la o piscină pe vremea asta?

— Hei, dacă ne dăm frâu liber fanteziei, putem foarte bine să mergem până la capăt. Pariez că Tatiana are piscină. Pun pariu că poartă bikini şi are câțiva tipi trăsnet care-o ung cu loțiune pentru bronzat.

Mă aşteptam să-şi dea din nou ochii peste cap, însă Lissa nu făcu decât să zâmbească, în timp ce mă conducea într-o clădire aflată în apropierea zonei rezidențiale.

— Ce nostim că ai pomenit despre asta.

— Ce? am strigat eu. Era aproape gata să explodeze şi să-şi dezvăluie secretul. Eram atâtica de aproape să i-l smulg din minte. Şi aş fi făcut-o, dacă n-aş fi fost atât de buimăcită la vederea a ceea ce ne înconjura. Era o supraîncărcare senzorială: muzică delicată, fântâni, plante, lumea în halate albe, totul numai strălucire şi argint...

Era un complex balnear, un complex balnear de lux în toată puterea cuvântului, ascuns într-o veche clădire din piatră aici, la Curte. Cine ar fi ghicit?

Un birou lung din granit pentru recepționer păzea intrarea, aşa că nu aveam decât o priveliște parțială, dar ceea ce vedeam era destul de drăguț. Femei stând de-a lungul unui perete în timp ce li se făcea manichiura sau pedichiura. Bărbați şi femei moroi tunzându-şi sau vopsindu-şi părul. În partea din spate a salonului abia dacă se zărea ceea ce semăna cu un labirint de coridoare, cu săgeți indicatoare arătând spre alte secțiuni: masaj, saună, tratamente faciale etc.

Lissa îmi zâmbi.

— Ce părere ai?

— Că Adrian avea dreptate spunând despre Curte că ascunde tot felul de secrete, am răspuns, oftând în glumă. Şi detest să fiu nevoită să recunosc că el are dreptate.

— Ai fost atât de abătută din cauza practicii de teren şi a... altor chestii.

Nu mai trebuia să menționeze moartea lui Mason şi lupta cu strigoii. I le citeam în minte.

— Mi-am închipuit că ți-ar face bine o tratație. Le-am verificat programările în timp ce erai la regină şi a fost posibil să ne strecoare şi pe noi.

Lissa se duse până la recepționeră şi-i spuse cine eram. Femeia ne recunoscu imediat numele, dar păru surprinsă că trebuia să permită accesul unui dhampir. Cu toate acestea, mie nu-mi păsa. Eram

prea ameţită de priveliştile şi de sunetele din jur. Prin comparaţie cu viaţa aspră, practică, pe care o duceam în mod obişnuit, acest soi de lux aproape că-mi sfida puterea de înţelegere.

După verificare, Lissa îşi întoarse spre mine faţa nerăbdătoare şi strălucitoare.

— Am aranjat să ni se facă masaj cu aceşti...

— Unghiile, am întrerupt-o.

— Ce?

— Vreau să-mi fac unghiile. Pot să mă aleg cu o manichiură?

Era cel mai exotic şi total inutil lucru pe care mi l-aş fi putut imagina. În fine, nu era inutil pentru femeile obişnuite. Dar pentru mine? La modul în care-mi întrebuinţam eu mâinile, fără să le feresc de praf şi vânt, fără să le menajez câtuşi de puţin, acoperindu-mi-le de băşici şi vânătăi? Da. Inutil. Nu-mi mai făcusem unghiile de o veşnicie. N-avea niciun rost. Jumătate din lac probabil că s-ar fi dus după o singură sesiune de practică. O novice ca mine nu putea să-şi permită un astfel de lux. Şi tocmai de aceea mi-l doream cu atâta disperare. Acceptasem faptul că niciodată nu putea să fie o componentă permanentă a vieţii mele, dar dacă astăzi mă aflam într-un astfel de loc, atunci, ce Dumnezeu, voiam să-mi fac unghiile.

Lissa şovăi un pic. După toate aparenţele, avea planuri mari pentru treaba cu masajul. Cu toate acestea, îi venea greu să mă refuze, aşa că vorbi din nou cu femeia de la recepţie. Din câte am înţeles, aceasta avu un pic de furcă încercând să jongleze cu programul, însă în cele din urmă ne zise că putea să rezolve.

— Desigur, prinţesă, zise ea, zâmbind bucuroasă, vrăjită de carisma înnăscută a Lissei. În mare parte din situaţii, Lissa nici măcar nu avea nevoie să întrebuinţeze magia spiritului dacă voia să-i facă pe ceilalţi s-o ajute.

— Nu vreau să vă produc neplăceri, zise Lissa.

— Nu, nu. Categoric nu!

Foarte curând, ajunserăm să stăm la mese alăturate, în timp ce femeile moroi ne înmuiau mâinile în apă caldă şi începeau să le frece cu bizare combinaţii de zahăr şi alge marine.

— De ce ai cerut manichiură? vru să ştie Lissa. I-am explicat raţionamentul meu, cum abia dacă mai aveam timp vreodată pentru machiaj şi despre cât de năpăstuite îmi erau mâinile, încât orice fel de răsfăţ devenea pentru ele nepractic. Chipul îi deveni meditativ.

Niciodată nu mi-a trecut asta prin gând până acum, mărturisi ea. Mi-am închipuit doar că n-ai avut chef de aşa ceva în ultima vreme. La cum arăţi...

— Cum zici tu, i-am răspuns. Dar pe tine te adoră băieţii.

— Din cauza numelui pe care-l port. În schimb, tu eşti cea pe care băieţii — cum ar fi unul anume pe care-l cunoaştem — o doresc în realitate din alte motive.

Phii, chiar mă întrebam la cine s-o referi.

— Mda, numai că toate celelalte motive nu sunt prea nobile.

Lissa ridică din umeri.

— Esenţialul e acelaşi. Tu n-ai nevoie de machiaj ca să-i faci să saliveze după tine.

Tocmai atunci, am simţit prin legătura noastră cel mai ciudat lucru. M-am văzut pe mine însămi prin ochii ei. Era ca şi cum m-aş fi privit într-o oglindă, numai că ea nu mă vedea decât din profil. Dar, în timp ce mă privea, ea chiar considera că sunt frumoasă. Cu tenul meu bronzat şi părul şaten închis, îi păream exotică. Ea se simţea palidă şi spălăcită în comparaţie cu mine, slăbănoagă pe lângă formele mele. Era ceva supranatural, dacă mă gândeam cât de frecvent mă simţeam murdară pe lângă luminoasa ei frumuseţe. Invidia ei nu avea vreo urmă de răutate; asta nu-i stătea în fire. Era ceva mai degrabă nostalgic, ca o admirare a unei înfăţişări pe care ea n-ar fi putut-o avea vreodată.

Mi-aş fi dorit s-o liniştesc, însă aveam senzaţia că n-ar fi vrut să-i cunosc nesiguranţa. În plus, gândurile mi-au fost întrerupte atunci când femeia care-mi făcea unghiile m-a întrebat ce culoare voiam. Mi-am ales o nuanţă de un auriu sclipitor. Ţipătoare, poate, dar de fapt mi se părea că arăta chiar mişto şi, oricum, nu-mi făceam iluzii că ar dura mult timp. Lissa îşi alese un roz pal, o nuanţă la fel de rafinată şi de elegantă ca ea. Unghiile ei ajunseră să fie făcute mult mai iute decât ale mele, din cauză că manichiurista mea a fost nevoită să-şi piardă prea mult timp ca să le înmoaie şi-apoi să mi le pilească. Lissa fu gata cu mult înaintea mea.

După ce ajunserăm amândouă să avem mâinile atrăgătoare, ni le întinserăm cu mândrie una lângă alta.

— Arăți superb, dragă, declară ea, luându-şi un aer sofisticat.

Râzând, ne-am îndreptat spre spațiul destinat masajului. Lissa ne programase inițial pentru un masaj total, însă manichiura ne răpise o parte din acest timp. Prin urmare, am preschimbat masajul general într-unul al picioarelor, care mergea la fel de bine, din moment ce nu trebuia să ne îmbrăcăm în halate sau să ne schimbăm hainele cât timp nu aveam încă unghiile uscate. Tot ceea ce trebuia să facem era să ne scoatem pantofii şi să ne suflecăm pantalonii. Stăteam pe un scaun şi ne țineam picioarele în apă caldă, bolborositoare, ca să se înmoaie. Cineva adăugase în cadă ceva care mirosea a violete, însă eu nu-i acordasem prea multă atenție. Eram mult prea captivată de mâinile mele. Arătau perfect. Manichiurista le curățase şi le hidratase până la o moliciune mătăsoasă, iar unghiile îmi fuseseră transformate în ovoide aurii strălucitoare.

— Rose, o auzii pe Lissa rostind.

— Hmm? Doamna aceea îmi aşternuse şi un luciu de unghii transparent peste auriu. Tocmai mă întrebam dacă asta le va oferi unghiilor mele o rezistență mai mare.

— Rose.

Simțind că Lissa dorea să aibă parte de atenția mea totală, mi-am ridicat în sfârşit privirea de pe mâinile mele minunate. Am observat că-mi zâmbea cu gura până la urechi, puteam să simt cum veştile palpitante o învăpăiau din nou, alcătuind secretul pe care-l păstrase pe drumul încoace.

— Care-i treaba? am întrebat-o. Îmi făcu un semn cu capul în jos.

— Rose, ți-l prezint pe Ambrose.

Mi-am îndreptat privirea absentă spre maseurul de la picioarele mele.

— Bună, Ambrose, ce mai...

M-am întrerupt înainte ca vorbe de genul ce mama naibii sau hopa să-mi iasă de pe buze.

Tipul care-mi masa picioarele nu putea să fie cu mult mai în vârstă decât mine. Avea părul negru cârlionțat şi muşchi peste tot. Ştiam asta sigur, deoarece stătea cu bustul gol şi ne oferea amândurora o frumoasă privelişte a sculpturalilor săi pectorali şi bicepşi. Tenul lui de un auriu pronunțat nu se putea datora decât unei expuneri excesive la soare, aceasta indicându-ne faptul că era un om normal. Semnele de muşcături de pe gâtul lui confirmau impresia. Un băiat drăguț din categoria hrănitorilor. Foarte drăguț.

Cu toate acestea, farmecul lui era aproape ireal. Dimitri era fabulos, însă avea unele mici lipsuri care-l făceau să devină cu mult mai fabulos. Ambrose era mult prea perfect, ca o operă de artă. Nu mi-aş fi dorit să mă azvârl în brațele lui, sau altceva asemănător, însă cu certitudine era plăcut privirii.

Lissa, părând să-şi facă în continuare griji cu privire la viața mea amoroasă, considerase probabil că era exact ceea ce-mi trebuia. Pe ea o masa o femeie.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, Rose, îmi zise Ambrose. Avea o voce melodioasă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, am zis, recăpătându-mi deodată stăpânirea de sine, în timp ce-mi scoteam picioarele din apă şi mi le ştergeam cu prosopul. Eram mai ales conştientă de felul în care-mi arătau labele picioarelor. Nu erau nicidecum grosolane, sau altceva asemănător, din moment ce nu erau expuse vitregiilor vremii la fel ca mâinile. Doar că mi-aş fi dorit să fi fost mai cizelate, dacă tot avea să le țină atât de mult în mâinile sale modelul acesta masculin.

Lissa, destul de perspicace încât să-mi sesizeze fâstâceala, abia se stăpânea să nu râdă. Îi şi auzeam gândurile în minte: Drăguț, ai? I-am adresat o privire piezişă, refuzând să-mi rostesc gândurile cu voce tare. El este maseurul personal al Tatianei. Asta, practic, te face să devii o persoană regală. Am oftat zgomotos, dându-i de înțeles că nu mi se părea atât de amuzant pe cât ar fi crezut ea. Şi, când spun personal, chiar personal înțeleg.

Am tresărit surprinsă, smucindu-mi din greşeală un picior. Mâinile îndemânatice ale lui Ambrose îl prinseră înainte de a-l izbi în fața lui drăguță, slavă Domnului. Chiar dacă nu eram capabilă să comunic telepatic cu Lissa, eram destul de convinsă de faptul că nu se putea înşela cu privire la expresia feței mele: Nu se poate să vorbeşti serios, pentru că, dacă e aşa, ai mari probleme.

Zâmbetul i se lăți şi mai mult. Mă gândeam că asta o să spui. Răsfățată de amantul secret al reginei.

Răsfăţată nu era termenul exact care-mi venea în minte. Examinând trăsăturile tinereşti, admirabile ale lui Ambrose, pur şi simplu nu mi-l puteam închipui împăcându-se cu scorpia aia bătrână. Sigur, o astfel de negaţie putea să reprezinte doar refuzul creierului meu de a recunoaşte faptul că o persoană care ar fi atins-o pe ea mă atingea acum pe mine. Ptiu.

Palmele lui Ambrose îmi masau acum pulpele în jos spre tălpi, iar el se lansă într-o discuţie despre cât de elegante îmi erau picioarele. Zâmbetul lui alb orbitor nu-i părăsi nici măcar pentru o clipă faţa, însă răspunsurile mele, în marea lor majoritate, rămaseră concise. Încă nu puteam să trec peste gândul că el şi cu Tatiana ar fi fost împreună.

Lissa se văicări pe muteşte. El flirtează cu tine, Rose! îmi transmise în gând. Tu ce faci? Ai putea să te descurci mai bine. Mi-am bătut capul într-atât până să ţi-l găsesc pe cel mai tare tip de-aici, şi uite cu ce mă aleg!

Această conversaţie unilaterală devenea pentru mine o pacoste. Aş fi vrut să-i spun că nu-i cerusem niciodată să mi-l închirieze pe tipul din faţa mea. De fapt, deodată îmi apărură în minte imagini cu regina chemându-mă pentru o altă întrevedere şi urlând la mine pentru vina de a fi avut o relaţie inexistentă şi cu Ambrose. N-ar fi fost cireaşă de pe tort?

Ambrose îmi zâmbea în continuare, masându-mi cu degetele mari talpa unui picior. Mă durea... numai că spre bine. Nici nu-mi dădusem seama cât de umflat îmi era piciorul.

— Se dau de ceasul morţii să se asigure că purtaţi veşmintele potrivite, negre şi albe, dar nimeni nu se gândeşte vreodată şi la picioarele voastre, cugetă el. Cum se gândesc că puteţi să staţi toată ziua în picioare şi tot să fiţi în stare să daţi lovituri rotite[9] şi să luaţi poziţia pisicii[10], cât timp purtaţi încălţări nepotrivite?

Tocmai mă pregăteam să-i spun că sigur nu era cazul să-şi facă griji pentru picioarele mele, când ceva neobişnuit mă izbi deodată. „Lovituri rotite" şi „poziţia pisicii" nu erau termeni ultra-secreţi de-ai gardienilor. Oricine putea căuta pe Google „arte marţiale" şi afla despre astfel de lucruri. Şi totuşi, nu era genul de subiect pe care m-aş fi putut aştepta să-l abordeze ca din întâmplare un moroi, cu atât mai puţin un hrănitor. L-am examinat mai îndeaproape pe Ambrose, observând felul în care ochii lui negri săgetau cu atâta grijă împrejurimile şi observau totul. Mi-am amintit cât de iuţi îi fuseseră reflexele atunci când îmi oprise lovitura de picior. Am simţit cum îmi cade falca, oprind-o la timp cât să nu arăt ca o idioată.

— Tu eşti dhampir, i-am zis pe nerăsuflate.

---

9 Round kick (sau roundhouse kick) este o lovitură de picior executată printr-o pivotare (rotire) a corpului

10 Poziţie de luptă în artele marţiale (în limba japoneză; neko-ashi*)*, în care luptătorul stă cu piciorul din faţă pe perniţa labei piciorului, perpendicular pe mijlocul labei piciorului din spate, la o lăţime de umeri de aceasta

ŞAISPREZECE

Ca şi tine, mi-a răspuns glumeţ.

— Da, dar tocmai mă gândeam...

— Că sunt un om obişnuit? Din cauza urmelor de muşcături?

— Mda, am recunoscut. N-avea sens să-l mint.

— Cu toţii avem nevoie să supravieţuim, zise el. Iar dhampirii se pricep să-şi găsească modalităţile în acest sens.

— Mda, însă cei mai mulţi dintre noi se fac gardieni, am precizat eu. În special bărbaţii.

Încă nu-mi venea să cred că era dhampir... sau că nu-mi dădusem seama imediat de asta.

Cu multă vreme în urmă, dhampirii fuseseră creaţi din împreunarea oamenilor cu moroii. Noi eram pe jumătate vampiri, pe jumătate oameni. Cu timpul, moroii au început să se ţină departe de oameni. Oamenii începuseră să cunoască belşugul şi nu mai aveau nevoie de magia moroilor. De acum, moroii se temeau că ar putea deveni experimente pentru oameni, dacă ar fi fost descoperiţi vreodată. În consecinţă, nu s-au mai creat pe această cale dhampiri şi, printr-o bizară deformaţie genetică, împreunarea între dhampiri nu putea duce la crearea altor dhampiri. Unica modalitate prin care se putea reproduce în continuare neamul meu era ca moroii să se împreuneze cu dhampirii. O logică firească te-ar fi făcut să crezi că dintr-un dhampir şi un moroi ar ieşi copii care să fie pe trei sferturi moroi. Nţ. Noi ne năşteam cu gene desăvârşite de dhampiri, jumătate-jumătate, îmbinând câteva dintre cele mai bune caracteristici ale ambelor rase. Cei mai mulţi dintre dhampiri proveneau din femei dhampir şi bărbaţi moroi. De secole, astfel de femei îşi trimiteau copiii să fie crescuţi altundeva, astfel încât mamele să se poată întoarce la misiunea de gardieni. Aşa procedase şi mama mea.

Tot de-a lungul timpului, totuşi, unele femei dhampir se hotărâseră să-şi crească ele însele copiii. Refuzaseră să se transforme în gardieni şi se uniseră, în schimb, în comunităţi. Aşa procedase mama lui Dimitri. O mulţime de bârfe urâte le înconjurau pe astfel de femei, fiindcă bărbaţii moroi le vizitau frecvent, sperând să aibă parte de partide de sex ieftine. Dimitri îmi spusese că multe dintre aceste poveşti erau exagerate şi că femeile dhampir, în majoritate, nu erau atât de accesibile. Bârfele se iscau din cauza faptului că femeile acestea erau aproape întotdeauna mame singure, lipsite de contact cu taţii copiilor lor... dar şi din cauză că unele femei dhampir erau dispuse să-i lase pe moroi să le bea sângele în timp ce făceau sex. În civilizaţia noastră, aceasta reprezenta o perversitate, ceva murdar, tocmai de aici provenind şi apelativul primit de aceste femei dhampir care nu acceptau să fie gardieni: prostituate pentru sânge.

Cu toate acestea, niciodată nu-mi închipuisem că ar exista o prostituată masculină pentru sânge. Mi se învârtea capul.

— Cei mai mulţi dintre băieţii care n-au vrut să ajungă gardieni au fugit, pur şi simplu, am zis.

Se întâmpla rareori, dar se întâmpla. Băieţii fugeau din şcolile pentru gardieni şi dispăreau, ascunzându-se printre oameni. Era o altă faptă dezonorantă.

— Eu n-am vrut să fug, mi-a zis Ambrose, arătându-se foarte bucuros de aceasta. Dar nici să mă lupt cu strigoii n-am vrut. Aşa că am ales aşa ceva.

Lângă mine, Lissa rămăsese stupefiată. Prostituatele pentru sânge erau la periferia societăţii noastre. Să aibă un astfel de exemplar în faţa ei — cu atât mai mult, unul masculin — i se părea ceva incredibil.

— Ţi se pare că e mai bine decât să fii gardian? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Păi, hai să vedem. Gardienii îşi petrec tot timpul supraveghindu-i pe alţii, riscându-şi vieţile şi purtând încălţări nepotrivite. În timp ce eu? Uite, am o pereche de pantofi grozavi, tocmai masez o fată drăguţă şi dorm într-un pat minunat.

Am făcut o strâmbătură.

— Hai să nu vorbim despre unde dormi, bine?

— Iar să dăruieşti sânge nu este ceva chiar atât de rău pe cât crezi. Nu dau atât de mult ca un hrănitor, dar senzaţia de exaltare este destul de frumoasă.

— Hai să nu vorbim nici despre asta, am ripostat. Nici prin gând nu-mi trecea să recunosc că starea

indusă de muşcăturile moroilor era, într-adevăr, „destul de frumoasă”.

— Bun. Dar, orice-ai spune, duc o viață frumoasă, concluziona el, adresându-mi un zâmbet pieziş.

— Dar lumea nu este... cum să zic... în fine, nu este rea cu tine? Sigur ți se spun tot felul de lucruri...

— O, da, încuviință el. Lucruri oribile. Primesc tot felul de porecle urâte. Dar ştii de unde-mi vine necazul cel mai mare? De la ceilalți dhampiri. Moroii tind să mă lase în pace.

— Asta-i pentru că ei nu înțeleg ce înseamnă să fii gardian, cât de important poate să fie. Tocmai asta este menirea dhampirilor, am declarat, venindu-mi în minte, cu o oarecare stânjeneală, gândul că vorbeam exact ca mama mea.

Ambrose se ridică, dezdoindu-şi picioarele şi oferindu-mi imaginea completă a pieptului său musculos.

— Eşti sigură? Nu ți-ar plăcea să afli ce anume ai fost menită să faci cu adevărat? Cunosc pe cineva care ar putea să ți-o spună.

— Ambrose, nu face asta, gemu manichiurista Lissei. Femeia aia e nebună.

— Are puteri parapsihice, Eve.

— Nu are puteri parapsihice şi nu poți s-o duci la ea pe prințesa Dragomir.

— Însăşi regina îi cere sfaturile, se împotrivi el.

— Şi asta e o greşeală, bombăni Eve.

Lissa şi cu mine schimbarăm câteva priviri. O captivase auzirea termenului de puteri parapsihice. Parapsihologii şi ghicitorii erau priviți, în general, cu aceeaşi neîncredere ca şi fantomele... dacă nu luam în considerare faptul că eu şi Lissa aflasem de curând că înzestrările psihice pe care înainte le considerasem ca aparținând de domeniul fanteziei erau, în realitate, părți componente ale spiritului. Speranța că poate nimerise peste un alt utilizator al spiritului o străbătu ca un junghi pe Lissa.

— Ne-ar face mare plăcere să cunoaştem un para-psiholog. Putem să mergem? Te rog? Şi cât mai repede? adăugă ea, aruncând o privire spre un ceas din apropiere. Avem un avion de prins.

Pentru Eve, era evident că ne pierdeam vremea, însă Ambrose abia aştepta să ne conducă. După ce ne-am încălțat la loc, am ieşit din spațiul destinat masajului, încăperile complexului balnear mi se păruseră ca un labirint dincolo de salonul din față, dar curând ne-am pomenit într-un alt labirint aflat şi mai departe în spatele primului.

— Aici nu sunt indicatoare, am constatat cu voce tare trecând pe lângă uşile închise. Pentru ce sunt camerele astea?

— Pentru orice ar fi dispusă lumea să plătească, răspunse el.

— Cum ar fi?

— Of, Rose. Tare neştiutoare mai eşti.

Până la urmă, am ajuns în dreptul unei uşi din capătul coridorului şi-am intrat într-o încăpere micuță în care se găsea numai un birou. În partea opusă, era o uşă închisă. Femeia moroi aşezată la birou îşi ridică privirea, recunoscându-l fără îndoială pe Ambrose. El se apropie de ea şi amândoi se lansară într-o discuție înceată în contradictoriu, el încercând s-o convingă să ne lase înăuntru.

Lissa se întoarse spre mine, având grijă să-şi mențină voce scăzută.

— Ce părere ai?

Eu nu aveam ochi decât pentru Ambrose.

— Că toți muşchii ăştia se irosesc.

— Lasă povestea cu prostituția pentru sânge acum. Mă refer la parapsiholoaga asta. Crezi că am mai descoperit o utilizatoare a spiritului? mă întrebă, nerăbdătoare.

— Dacă un petrecăreț ca Adrian poate să fie utilizator al spiritului, atunci poate fi şi o femeie care ghiceşte viitorul.

Ambrose se întoarse la noi, zâmbind larg.

— Suzanne se bucură să vă poată programa în scurtul răgaz de dinainte de decolare. Mai durează doar un minut până ca Rhonda să termine cu clientul ei actual.

Suzanne nu se arăta prea bucuroasă să ne programeze, însă n-am mai avut timp să meditez pe această temă, fiindcă uşa interioară se deschise şi un bărbat moroi mai vârstnic ieşi, mergând ca în transă. Îi dădu Suzannei ceva bani gheață, ne făcu un semn de salut nouă celorlalți, apoi plecă.

Ambrose se ridică şi făcu un gest larg de invitaţie spre uşă.
— E rândul vostru.
Eu şi cu Lissa intrarăm în cealaltă cameră. Ambrose ne urmă, închizând uşa după noi. Era ca şi cum am fi pătruns în inima altcuiva. Totul era roşu. Covorul din pluş roşu, o canapea din catifea roşie, tapetul din brocart roşu şi, pe podea, perne din satin roşu. Pe aceste perne, stătea o femeie moroi trecută de patruzeci de ani, cu părul negru şi creţ şi ochii la fel de întunecaţi. Tenul ei avea o foarte vagă tentă măslinie, însă înfăţişarea generală era palidă, ca la toţi moroii. Veşmintele ei negre contrastau puternic cu roşul încăperii, iar giuvaeruri de culoarea unghiilor mele îi sclipeau la gât şi pe mâini. Mă aşteptam să ni se adreseze cu o voce înfricoşătoare, misterioasă — una cu accent exotic — însă vorbele ei răsunară într-o suavă engleză americană.
— Vă rog, staţi jos, ne invită, arătându-ne câteva perne din faţa ei. Ambrose se aşeză pe canapea. Pe cine mi-ai adus? îl întrebă ea, în timp ce eu şi cu Lissa ne ocupam locurile pe jos.
— Pe prinţesa Vasilisa Dragomir şi pe Rose, viitorul ei gardian. Vor să le spui rapid ceva despre viitorul lor.
— De ce vrei mereu să grăbeşti astfel de lucruri? întrebă Rhonda.
— Hei, nu sunt eu de vină. Ele trebuie să prindă un avion.
— Lucrurile îşi văd oricum de propriul curs. Dar tu mereu eşti grăbit.
Mi-am scuturat uimirea provocată de încăpere îndeajuns încât să le iau în seamă conversaţia lejeră şi asemănarea privitoare la păr.
— Voi doi sunteţi rude?
— Ea este mătuşa mea, replică mândru Ambrose. Mă adoră.
Rhonda îşi dădu ochii peste cap.
Era ceva surprinzător. Dhampirii rareori aveau legături cu marea lor familie de moroi, dar, dacă stăm să ne gândim, nici Ambrose nu prea era normal. Şi Lissa era intrigată de toate acestea, însă interesul ei era cu totul altul decât al meu. O studia concentrată pe Rhonda, încercând să desluşească vreun indiciu privitor la posibilitatea ca femeia să fie o utilizatoare a spiritului.
— Eşti ţigancă? am întrebat-o.
Rhonda s-a strâmbat şi a început să amestece o pereche de cărţi.
— Sunt romă, mi-a răspuns. Multă lume ne numeşte ţigani, deşi termenul nu este tocmai exact. Şi, de fapt, în primul rând sunt moroi.
Mai amestecă de câteva ori cărţile, apoi i le întinse Lissei.
— Taie, te rog.
Lissa o privea fix în continuare, încă sperând că va putea întrezări o aură. Adrian era capabil să-i simtă pe alţi utilizatori ai spiritului, însă ea nu avea încă o astfel de abilitate. Tăie cărţile şi i le dădu înapoi. Rhonda reconstitui pachetul şi-i împărţi trei cărţi Lissei. M-am aplecat în faţă.
— Mişto.
Erau cărţi de tarot. Nu ştiam prea multe despre ele, decât că se presupunea că ar fi avut puteri mistice şi ar fi fost capabile să prezică viitorul. Nu credeam în chestiile astea cu mult mai mult decât crezusem vreodată în religie, dar, între noi fie vorba, nici în fantome nu crezusem cu adevărat până de curând. Cele trei cărţi erau Luna, împărăteasa şi Asul de Cupă. Ambrose se aplecă şi privi cărţile peste umărul meu.
— Ooo, exclamă el. Foarte interesant. Rhonda îl săgeta cu privirea.
— Şşt. Tu nu ştii despre ce vorbeşti. Întorcându-se la cărţi, atinse Asul de Cupă. Te afli în pragul unui nou început, al renaşterii unei măreţe puteri şi emoţii. Viaţa ta se va schimba, dar va fi o schimbare purtându-te într-o direcţie care, cu toate că este dificilă, până la urmă va ilumina lumea.
— Hopa, am exclamat.
Rhonda arătă apoi spre împărăteasă.
— Puterea şi conducerea îţi stau în faţă şi le vei mânui cu graţie şi inteligenţă. Germenii sunt deja la locul lor, deşi există o muchie de nesiguranţă: o serie enigmatică de influenţe care-ţi atârnă în jur precum ceaţa.
În timp ce rostea aceste cuvinte, îşi îndreptase atenţia asupra Lunii.
— Însă impresia mea generală este că toţi aceşti factori neştiuţi nu te vor abate de la destinul tău.

Lissa făcu ochii mari.
— Poți să-ți dai seama de astea doar din cărți? Rhonda ridică din umeri.
— Stă scris în cărți, da, dar eu mai am şi un har care-mi permite să văd forțe mai presus de percepția oamenilor obişnuiți.
Amestecă din nou cărțile, după care mi le întinse mie să le tai. Apoi, întoarse pe față alte trei cărți. Nouarul de Spade, Soarele şi Asul de Spade. Cartea cu Soarele era cu capul în jos.
Ei bine, nu ştiam nimic despre chestiile astea, însă imediat am fost cuprinsă de senzația că voi avea parte de un tratament mult mai aspru în comparație cu ceea ce auzise Lissa. Cartea cu împărăteasa înfățişa o femeie într-o rochie lungă, cu stele deasupra capului. Luna arăta o lună plină cu doi câini dedesubt, iar Asul de Cupă prezenta un potir împodobit cu pietre prețioase plin cu flori.
Pe de altă parte, Nouarul meu de Spade înfățişa o femeie plângând în fața unui zid de spade, iar Asul de Spade nu era altceva decât o mână banală ținând o spadă din fier obişnuit. Măcar Soarele părea vesel. Era ceea ce părea să reprezinte un înger călare pe un cal alb, cu un soare strălucind deasupra.
— Asta n-ar trebui să fie întoarsă cu capul în sus? am întrebat.
— Nu, mi-a răspuns, cu ochii pe cărți. După câteva clipe de grea tăcere, a adăugat: Vei distruge ceea ce e mort, dar viu.
Am aşteptat timp de treizeci de secunde să continue, dar n-a mai zis nimic.
— Stai puțin, ce-i asta?
Mi-a arătat cu capul spre masă.
— E ceea ce-mi spun cărțile. I le-am arătat la rândul meu.
— Am impresia că ele au un pic mai multe de spus. Lissei i-ai dat informații cât pentru o enciclopedie! Iar eu deja ştiam că voi ucide ceea ce e mort, dar viu. Asta mi-e misiunea.
Nu era destul de rău că avusesem parte de un ghicit atât de sumar. Mai era şi cu totul lipsit de originalitate.
Rhonda ridică din umeri, de parcă asta ar fi însemnat vreun soi de explicație. Am dat să-i zic că ar face mai bine să nici nu se gândească să-mi ceară bani pentru rahatul ăsta de ghicit, când se auzi o bătaie uşoară în uşă. Deschizându-se, spre surprinderea mea, Dimitri îşi vârî capul înăuntru. Privirea îi căzu asupra Lissei şi a mea.
— A, mi-au zis bine că erați aici. Intrând, o observă pe Rhonda. Surprinzându-mă şi mai mult, o salută printr-o înclinare adâncă a capului şi zise, cu foarte mare politețe: Îmi cer scuze că vă întrerup, dar trebuie să le iau pe ele două la avion.
Rhonda îl examina, dar nu la modul de verificare. Mai degrabă, era ca un mister pe care voia să-l dezlege.
— N-ai pentru ce să te scuzi. Dar mai ai cumva timp să-ți citesc şi ție?
Având puncte de vedere asemănătoare asupra religiei, mă aşteptam ca Dimitri să-i spună că nu are timp pentru scamatoriile ei cu ghicitul. Cu toate acestea, expresia feței îi rămase pe deplin serioasă şi, în cele din urmă, încuviință, aşezându-se lângă mine, permițându-mi să-i simt mirosul dulceag de piele şi aftershave.
— Mulțumesc. În tonul lui se simțea pe mai departe aceeaşi politețe.
— O să termin repede.
Rhonda deja amestecase în pachet cărțile mele inutile. Într-un timp record, le pregăti pentru tăiat şi întoarse trei cărți în fața lui Dimitri. Cavalerul de Bâte, Roata Norocului şi Cinciarul de Cupe. Nu-mi dădeam seama ce puteau să însemne. Cavalerul de Bâte era exact ceea ce-i spunea numele, un bărbat călare ținând în mână un băț lung. Roata Norocului era un cerc cu simboluri ciudate plutind printre nori. Cinciarul de Cupe înfățişa cinci cupe răsturnate din care se revărsa un soi de lichid, în timp ce un bărbat stătea cu spatele spre ele.
Ochii ei zburară spre cărți, apoi spre Dimitri, după care se întoarseră la cărți. Expresie feței îi era de nepătruns.
— Vei pierde lucrul care ți-e mai scump, aşa că pre-țuieşte-l cât mai poți. Îi arătă cartea cu Roata Norocului. Roata se întoarce, mereu se întoarce.
Prezicerea nu era atât de bună pe cât fusese cea a Lissei, însă el tot avusese parte de al naibii de

multe față de mine. Lissa mă înghionti, prevenindu-mă pe muteşte să tac, ceea ce m-a nedumerit la început. Fără ca măcar să-mi dau seama, deschisesem gura să protestez. Am închis-o la loc şi m-am încruntat.

Chipul lui Dimitri era întunecat şi gânditor în timp ce privea fix cărțile. Nu ştiam precis dacă avea ceva cunoştințe despre chestiile astea, însă se holba la acele imagini de parcă ele ar fi conținut toate secretele lumii. Într-un târziu, o gratula pe Rhonda cu o nouă înclinare respectuoasă a capului.

— Mulțumesc.

Ea îi răspunse printr-o altă înclinare, după care tustrei ne-am ridicat să mergem spre avion. Ambrose ne spuse că ghicitul fusese în contul lui şi că va rezolva el pe urmă cu Suzanne.

— A meritat, îmi zise. Merită să înțelegi că trebuie să te gândeşti de două ori când e vorba despre destinul tău.

Am pufnit cu dispreț.

— Nu te supăra, dar cărțile astea nu m-au făcut să mă gândesc prea mult la nimic.

Ca orice altceva, şi replica mea l-a făcut doar să râdă.

Tocmai ne pregăteam să ieşim din mica antecameră a Suzannei, când Lissa se repezi deodată spre uşa deschisă a Rhondei. M-am dus după ea.

— Hm, mă scuzați, zise Lissa.

Rhonda îşi ridică privirea de pe cărțile pe care, tulburată, le amesteca din nou.

— Da?

— Ar putea să vi se pară ciudat, dar, hm, ați putea să-mi spuneți în ce element v-ați specializat?

Simțeam că Lissa îşi ținea respirația. Îşi dorea atât de mult ca Rhonda să-i spună că nu se specializase, ceea ce adesea denota utilizarea spiritului. Avea încă atât de multe de învățat, aşa că i-ar fi plăcut să-i găsească pe alții capabili s-o învețe... şi în mod special i-ar fi plăcut s-o poată învăța cineva cum să prezică viitorul.

— În aer, răspunse Rhonda. O uşoară briză ne foşni prin păr, ca dovadă a afirmației. De ce?

Lissa lăsă să-i iasă aerul din plămâni, transmițându-mi dezamăgirea prin intermediul legăturii noastre.

— Aşa. Mulțumesc încă o dată.

ŞAPTESPREZECE

Afară, pe pistă, Christian aştepta lângă uşa avionului, împreună cu câțiva dintre ceilalți gardieni. Lissa dădu fuga să discute cu el, lăsându-mă singură cu Dimitri, care nu spusese o vorbă pe tot drumul de la complexul balnear. Puterea şi tăcerea îi erau caracteristice, însă ceva anume din dispoziția lui mă izbi de data aceasta, părându-mi neobişnuit.

— Tot te mai gândeşti la ce-a spus Rhonda? Femeia asta e o escroacă desăvârşită.

— De ce spui asta? mă întrebă, oprindu-se nu departe de locul în care se aflau ceilalți. Un vânt tăios ne izbea fețele tuturor, făcându-mă să sper că ne vom putea urca în avion cât mai curând posibil.

— Pentru că nu ne-a spus nimic! Ar fi trebuit să auzi ce-a zis despre viitorul meu. A fost ceva de genul unei singure propoziții afirmând ceea ce era evident. Lissa a avut parte de o prezicere mai bună, am recunoscut apoi, dar n-a fost cu adevărat ceva prea profund. Rhonda i-a spus c-o să fie o mare conducătoare. Adică, pe bune, cât de greu ar fi să-ți dai seama?

Dimitri îmi zâmbi.

— Ai fi crezut-o dacă ți-ar fi făcut o prezicere mai interesantă?

— Poate, dac-ar fi fost de bine. Văzându-l că izbucneşte în râs, l-am întrebat: Dar văd că tu o iei în serios. De ce? Chiar crezi în chestiile de genul ăsta?

— Nu e vorba atât despre ceea ce cred... sau ceea ce nu cred.

Astăzi purta pe cap o şapcă neagră tricotată, pe care acum şi-o trase în jos, acoperindu-şi mai bine urechile.

— E doar că-i respect pe cei ca ea. Au acces la o cunoaştere care altora nu le este accesibilă.

— Şi totuşi, nu e o utilizatoare a spiritului, aşa că nu prea ştiu de unde-şi obține cunoaşterea asta.

Eu tot cred că e o artistă a escrocheriei.
— De fapt, este o vrăjitoare.
— O... Nici măcar nu puteam să pronunţ cuvântul. O ce? Asta-i pe ruseşte?
— Pe româneşte. Înseamnă... în fine, nu există o traducere exactă. „Magiciană” se apropie, dar nu e acelaşi lucru. Concepţia lor despre magie nu este aceeaşi ca a americanilor.
Niciodată nu m-aş fi aşteptat să am o astfel de conversaţie cu el. Pur şi simplu, nu-l vedeam pe Dimitri ca pe un tip superstiţios. Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit că dacă putea să creadă în chestii de genul vrăjitoarelor şi prezicătoarelor, era posibil să accepte şi că eu aş fi văzut fantome. Am cântărit în minte dacă să-i spun ceva, însă m-am decis cu promptitudine că nu era cazul. Şi oricum, nici n-aş fi avut ocazia să spun ceva, fiindcă Dimitri vorbi în continuare.
— Bunica mea era ca Rhonda, îmi explică el. Cu alte cuvinte, practica şi ea acelaşi tip de arte. Din punctul de vedere al personalităţii, era foarte diferită.
— Bunica ta a fost vră... cum i-ai zis?
— În limba rusă se numeşte altfel, dar da, are aceeaşi semnificaţie. Şi ea citea în cărţi şi dădea sfaturi. Din aşa ceva îşi câştiga existenţa.
Mi-am înghiţit toate comentariile despre escrocherii.
— Şi avea dreptate? Cu prezicerile ei?
— Uneori. Nu mă mai privi aşa.
— Cum?
— Ai o înfăţişare care-mi spune că mă crezi un farsor, dar eşti prea drăguţă ca s-o şi spui.
— Farsor e un cuvânt cam aspru. Sunt doar surprinsă, asta-i tot. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca tu să înghiţi chestii de-astea.
— Ei bine, din moment ce am crescut cu ele, nu mi se mai par atât de ciudate. Şi, după cum ţi-am spus, nu sunt convins că le-aş înghiţi sută la sută.
Adrian se alăturase între timp grupului de lângă avion, iar acum protesta zgomotos pentru faptul că nu puteam încă să ne îmbarcăm.
— Şi nici nu m-am gândit vreodată că ai fi avut o bunică, i-am mărturisit lui Dimitri. Adică, evident că trebuia să fi avut. Şi totuşi... mi se pare pur şi simplu neobişnuit să mă gândesc că ai putea creşte cu o bunică.
Legăturile cu propria-mi mamă erau şi-aşa destul de rare, iar vreun alt membru al familiei nu mi-am cunoscut niciodată.
— Cum era să ai o bunică magiciană? Ciudat? Înfricoşător? Era de genul, cum să zic, care te ameninţa că-ţi face farmece dacă nu eşti cuminte?
— De cele mai multe ori nu mă ameninţa decât că mă trimite în camera mea.
— Asta nu mi se pare ceva prea înfricoşător.
— Numai pentru că n-o cunoşti. Am sesizat nuanţa de exprimare.
— Mai trăieşte?
— Mda. Bătrâneţea nu e de-ajuns ca s-o omoare. E rezistentă. De fapt, a fost şi gardian pentru o vreme.
— Pe bune?
Ca şi cu Ambrose, în mare măsură, ideile mele fixe despre dhampiri, gardieni şi prostituate pentru sânge erau date peste cap.
— Aşadar, a renunţat ca să devină o... ăăă... să stea cu copiii ei?
— Avea principii foarte ferme referitoare la familie... principii care ţie probabil ţi s-ar părea într-un fel discriminatorii. Ea consideră că toţi dhampirii trebuie să se antreneze şi să fie gardieni pentru o vreme, dar că până la urmă femeile trebuie să se întoarcă la casele lor şi să se ocupe de creşterea copiilor.
— Dar nu şi bărbaţii?
— Nu, îmi răspunse el, crispat. Ea crede că bărbaţii tot trebuie să rămână în lume şi să omoare strigoi.
— Uau!
Mi-am amintit că Dimitri îmi povestise un pic despre familia lui. Pomenise destul de frecvent de

tatăl lui, dar cam atât despre bărbații din viața lui. Nu mai avea frați, ci doar surori. Şi, sincer vorbind, ideea nu mi se părea chiar atât de discriminatoare. Şi eu gândeam la fel despre necesitatea ca bărbații să meargă la luptă, tocmai de aceea cunoscându-l pe Ambrose mi s-a părut atât de ciudat.

— Adică tu ai fost cel care a trebuit să plece. Femeile din familia ta te-au izgonit.

— De unde, exclamă, râzând. Mama m-ar primi înapoi într-o clipă dac-aş vrea să mă întorc la mine acasă.

Zâmbea de parcă ar fi vorbit în glumă, dar i-am observat în ochi ceva care semăna tare mult a dor de casă. Licărul acela dispăru ca fulgerul, totuşi, Dimitri întorcându-se spre Adrian care începuse să urle de bucurie fiindcă ne puteam îmbarca în sfârşit.

După ce ne ocuparăm locurile în avion, Lissa se arătă nerăbdătoare să le comunice prietenilor noştri veştile, începu cu faptul că fusesem chemată şi eu la regină. Nu era un subiect pe care mi-aş fi dorit să-l discut, însă ea insistă, entuziasmată de faptul că regina dorise să mă „laude”. Cu toții se arătară impresionați, în afara lui Adrian. După înfățişarea lui, îmi dădeam seama că era sigur că nu fusesem chemată în niciun caz pentru asta. Oricum, avea destulă nedumerire în ochi încât să-mi dea de înțeles că nu avea habar care fusese motivul real. Era şi timpul ca eu să ştiu ceva de care el să nu aibă cunoştință. Aveam eu o senzație că s-ar fi arătat la fel de şocat ca mine de ideea unei căsătorii forțate între el şi Lissa.

Apoi, Lissa le povesti despre oferta de a locui la Curte şi de a urma facultatea la Lehigh.

— Încă nu-mi vine să cred, rosti ea, dusă pe gânduri. Sună prea frumos ca să fie adevărat.

Adrian dădu pe gât un pahar cu ceea ce părea să fie whisky. Cum de făcuse rost de aşa ceva atât de repede?

— Din partea stră-mătuşii mele? Chiar este prea frumos ca să fie adevărat.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

După ce Tatiana mă acuzase că aş fi implicată într-o poveste amoroasă fictivă şi apoi aflasem că are un amant/hrănitor dhampir, nimic nu mă mai putea surprinde în privința ei.

— Lissa este cumva în pericol? am insistat.

— Cum, fizic? Nooo! Doar că stră-mătuşa mea nu face nimic doar din bunătatea sufletului. În fine, se corectă el, câteodată mai face şi aşa ceva. Nu e chiar scorpie de-a binelea. Şi cred că e sinceră când spune că-şi face griji pentru familia Dragomir. Am auzit că i-a plăcut de părinții tăi. Dar, dacă mă-ntrebi de ce face asta... Nu ştiu. Tu ai idei radicale. Poate că vrea să mai audă şi păreri diferite. Sau poate că vrea să stea cu ochii pe tine, ca să te împiedice să-i faci probleme.

Sau poate că vrea s-o mărite pe Lissa cu tine, am adăugat eu în gând.

Lui Christian nu-i plăcu niciuna dintre variante.

— Are dreptate. E posibil ca ea să vrea să te țină în frâu. Ar trebui să te duci să stai cu mătuşa Tasha. Nu eşti obligată să mergi la o şcoală de-a moroilor.

— Dar ar fi mai sigur pentru ea dacă s-ar duce, am recunoscut eu.

Eram total pentru lupta împotriva sistemului — şi pentru salvarea Lissei de planurile reginei — dar dacă ea mergea la o facultate dintre cele care nu erau protejate de moroi, era în primejdie, iar eu nu mi-aş fi dorit asta. Am vrut să mai adaug ceva, dar tocmai atunci a decolat avionul. De îndată ce am luat altitudine, mi-a revenit durerea de cap de ieri. Era de parcă tot aerul din jurul nostru m-ar fi apăsat pe craniu.

— Fir-ar a naibii, am gemut, ducându-mi o mână la frunte.

— Iar ți-e rău? m-a întrebat Lissa, îngrijorată. Am încuviințat prin semne.

— Ai avut mereu probleme cu avionul? s-a interesat Adrian, făcându-i semne cuiva să-i umple paharul.

— Niciodată, i-am răspuns. Fir-ar să fie. Nu vreau să mai trec iar prin asta.

Am scrâşnit din dinți şi m-am străduit să nu iau în seamă durerea, ca şi reapariția formelor acelora înnegurate. A fost nevoie de ceva efort, dar concentrându-mă suficient de intens, chiar am izbutit s-o domolesc un pic. Ciudat. Dar, oricum, nu prea mai aveam chef de vorbă, aşa că toată lumea m-a lăsat în pace. Discuția despre facultate a fost abandonată.

Orele trecură. Era aproape timpul să ajungem înapoi la Academie. Una dintre femeile moroi însoțitoare de bord veni de-a lungul culoarului spre grupul nostru, încruntată. Alberta sări instantaneu

în poziția de drepți.

— Ce s-a întâmplat?

— O furtună cu gheață tocmai s-a abătut asupra regiunii, îi explică însoțitoarea de bord. Nu putem să aterizăm la Sf. Vladimir, fiindcă pista nu este accesibilă, cu toată gheața şi vântul puternic. Totuşi, avem nevoie să ne alimentăm cu combustibil, aşa că o să aterizăm la Martinville Regional. Este un mic aeroport la câteva ore de drum cu maşina, care n-a fost chiar atât de afectat. Planul nostru ar fi să aterizăm acolo, să alimentăm şi apoi să zburăm spre Academie de îndată ce vor curăța pista de aterizare. Ar fi vorba de mai puțin de o oră pe calea aerului.

Era o veste neplăcută, dar nu suna chiar atât de rău. În plus, ce puteam să facem? Cel puțin, eu aveam să-mi găsesc curând alinarea. Dacă durerea mea de cap se va comporta la fel ca data trecută, însemna că-mi va trece de îndată ce vom fi la sol. Ne reluarăm locurile şi ne legarăm centurile, pregătindu-ne pentru aterizare. Vremea de afară era mizerabilă, însă pilotul îşi ştia bine meseria, aşa că ateriza fără dificultate.

Şi atunci fu momentul în care se întâmplă.

De îndată ce atinserăm pământul, universul meu explodă.

Durerea de cap nu dispăru; se înrăutăți. Era mult mai cumplită... nici n-aş fi crezut că ar fi posibil. Îmi simțeam craniul despicându-se.

Însă acesta nu era decât începutul. Deoarece deodată, pretutindeni în jurul meu, apărură chipuri. Fantomatice, transparente chipuri şi trupuri... exact ca Mason. Şi, o, Doamne, erau chiar peste tot. Nu mai puteam să văd nici scaunele, nici pe prietenii mei. Doar acele chipuri... şi mâinile. Mâini străvezii, strălucitoare, întinzându-se spre mine. Guri deschise de parc-ar fi vrut să vorbească. Şi toate acele fețe părând că vor ceva de la mine.

Şi, cu cât veneau mai multe spre mine, cu atât mai multe începeam să recunosc. I-am văzut pe gardienii lui Victor, pe cei care fuseseră omorâți atunci când o salvaserăm pe Lissa. Aveau ochii mari şi îngroziți... de ce? Oare îşi retrăiau clipele morții? Amestecați printre ei erau copii pe care nu i-am recunoscut imediat. Apoi... am ştiut. Erau cei pe care Dimitri şi cu mine îi găsisem morți după un masacru comis de strigoi. Copiii aceştia aveau aceleaşi înfățişări deprimate ca şi Mason, însă gâturile le erau pline de sânge, exact aşa cum fuseseră în casă. Nuanța de roşu aprins era într-un contrast izbitor cu trupurile nedesluşite, luminiscente.

Chipurile deveniră mai dense, tot mai dense. Deşi niciunul dintre ele nu vorbea de fapt, în urechi mi se părea că aud un zumzet care creştea în intensitate pe măsură ce apăreau tot mai multe. Trei noi figuri se alăturară mulțimii. Ar fi trebuit să se contopească în ea, dar rămaseră distincte, aproape la fel de pronunțate ca sângele de pe gâturile copiilor.

Era familia Lissei.

Mama ei, tatăl ei şi fratele ei, Andre. Arătau exact ca ultima dată când îi văzusem, cu puțin timp înaintea accidentului de automobil. Blonzi. Superbi. Regali. La fel ca Mason, nu purtau vreun semn al morții, chiar dacă ştiam că de fapt ciocnirea le provocase răni oribile. Şi, tot la fel ca Mason, nu făceau decât să mă privească fix, cu tristețe în ochi, fără să vorbească, dar dorind evident să spună ceva. Numai că, spre deosebire de aparițiile lui Mason, de data aceasta înțelegeam mesajul.

În spatele lui Andre era un petic mare de întuneric care creştea neîntrerupt, tot mai mare. Andre arătă spre mine, apoi spre acel petic. Am ştiut, fără să-mi dau seama de unde, că era intrarea spre lumea morților, lumea din care eu mă întorsesem. Andre — care era de-o vârstă cu mine atunci când murise — îmi arătă din nou. Părinții lui îl imitară. Nu era nevoie să spună ceva ca eu să înțeleg ceea ce voiau să-mi transmită: Nu trebuia să supraviețuieşti. Trebuie să te întorci cu noi...

Am început să țip. Şi să țip.

Am avut impresia că vorbeşte cineva cu mine, dintre cei din avion, dar nu puteam să fiu sigură, din moment ce nu puteam să văd nimic în afara acelor chipuri, a mâinilor şi a întunericului din spatele lui Andre. Din când în când, chipul lui Mason se materializa prin apropiere, solemn şi trist. Am apelat la el pentru ajutor.

— Fă-i să plece! am urlat. Fă-i să plece!

Dar el nu făcea — sau nu putea să facă — nimic. Disperată, mi-am desfăcut centura de siguranță şi am încercat să mă ridic. Fantomele nu m-au atins, însă erau toate mult prea aproape, încă întinzându-

şi braţele scheletice şi arătând cu ele. Mi-am agitat propriile braţe, încercând să le resping, urlând după cineva să mă ajute şi să facă să înceteze toate astea. Dar nu exista ajutor pentru mine. Niciun ajutor împotriva tuturor acelor braţe şi ochi găunoşi şi a durerii care mă mistuia. Se înteţise într-atât, încât pete negre strălucitoare începuseră să-mi joace prin faţa ochilor. Aveam senzaţia că eram pe cale să leşin şi am primit-o cu bucurie. Asta ar fi făcut să-mi dispară durerea şi m-ar fi salvat de chipurile acelea. Petele au crescut din ce în ce mai mari şi, foarte curând, n-am mai putut vedea nimic. Chipurile au dispărut şi odată cu ele durerea, iar minunatele ape întunecate m-au tras la fund.

OPTSPREZECE

Totul s-a înceţoşat apoi. Aveam vagi senzaţii că-mi recăpătăm şi iar îmi pierdeam cunoştinţa, că lumea îmi striga numele şi că zburam din nou. În cele din urmă, m-am trezit în infirmeria şcolii, sub privirea doctoriţei Olendzki.

— Bună, Rose, mi-a zis ea. Era o femeie moroi de vârstă medie şi deseori glumea, susţinând că eram pacientul ei numărul unu. Cum te simţi? m-a întrebat.

Detaliile întâmplării mi-au revenit în memorie. Chipurile. Mason. Celelalte fantome. Cumplita durere de cap. Acum dispăruse totul.

— Foarte bine, i-am răspuns, pe jumătate surprinsă de faptul că pronunţam aceste cuvinte. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva fusese doar un vis.

Apoi am privit dincolo de ea şi i-am întrezărit pe Dimitri şi pe Alberta adăstând prin apropiere. Înfăţişările lor mi-au dat de înţeles că evenimentele din avion chiar se întâmplaseră cu adevărat.

Alberta îşi drese glasul, iar doctoriţa Olendzki se întoarse spre ea.

— E voie? întrebă Alberta. Doctoriţa le făcu un semn aprobator şi cei doi înaintară.

Dimitri, ca întotdeauna, era pentru mine un balsam. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, mereu mă simţeam un pic mai în siguranţă în prezenţa lui. Cu toate acestea, nici măcar el nu putuse să împiedice ceea ce se întâmplase la aeroport. Când mă privea aşa, ca în clipa asta, cu o expresie atât de tandră şi de preocupată, îmi stârnea un amestec de sentimente. O parte din mine era cuprinsă de plăcere văzând că-i pasă atât de mult. Cealaltă parte ar fi vrut să fiu puternică pentru el şi să nu-i provoc griji.

— Rose începu Alberta, şovăielnică. Puteam să-mi dau seama că n-avea habar cum să procedeze într-o astfel de situaţie. Ceea ce se întâmplase era dincolo de domeniul ei de experienţă. Dimitri prelua controlul.

— Rose, ce s-a întâmplat acolo? Dar, până să pot rosti ceva, îmi luă vorba din gură. Şi să nu spui şi de data asta că n-a fost nimic.

Ei bine, dacă nu puteam să dau răspunsul acesta, atunci nu ştiam ce să spun.

Doctoriţa Olendzki îşi împinse ochelarii în sus pe puntea nasului.

— Nu vrem decât să te ajutăm.

— N-am nevoie de ajutor, am zis. Mă simt bine. Vorbeam exact ca Brandon şi ca Brett. Probabil că eram la doar un pas de a afirma: „Am căzut”. Alberta îşi recapătă în sfârşit stăpânirea de sine.

— Erai foarte bine cât timp am zburat. Atunci când am aterizat, nu mai erai absolut deloc bine.

— Sunt bine acum, am repetat încăpăţânată, evitându-le privirile.

— Şi-atunci, ce s-a întâmplat? insistă ea. De ce ai ţipat? Ce-ai vrut să spui când ai strigat că trebuie să-i facem să plece?

Am examinat la repezeală posibilitatea recurgerii la celălalt răspuns, cel legat de stres. Acum ar fi sunat total stupid. În consecinţă, din nou, n-am spus nimic. Spre surpriza mea, am simţit cum mi se adună lacrimile în ochi.

— Rose, murmură Dimitri, cu o voce la fel de suavă ca atingerea mătăsii pe piele. Te rog.

Ceva din tonul lui m-a făcut să cedez. Îmi era prea greu să lupt împotriva lui. Am întors capul, fixându-mi privirea în tavan.

— Fantome, am şoptit. Am văzut fantome. Niciunul dintre ei nu se aşteptase la aşa ceva, dar, sincer vorbind, cum ar fi putut? S-a aşternut o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, doctoriţa Olendzki m-a întrebat, cu o voce şovăielnică.

— C-ce vrei să spui? Am înghițit în sec.

— M-a tot urmărit în ultimele două săptămâni. Mason. În campus. Ştiu că pare o nebunie dar el este. Sau fantoma lui. Asta s-a întâmplat şi cu Stan. M-am blocat din cauză că Mason era acolo, şi n-am mai ştiut ce să fac. În avion... cred că şi el era acolo... şi alții. Dar n-am putut să-i disting precis cât timp am fost în zbor. Doar imagini fugare... şi durerea de cap. În schimb, când am aterizat în Martinville, el era acolo în toată legea. Şi... şi nu singur. Erau şi alții cu el. Alte fantome.

O lacrimă mi-a scăpat din ochi şi am şters-o cu un gest grăbit, sperând că niciunul dintre ei n-o văzuse. Apoi, am aşteptat, neştiind sigur ce avea să urmeze. Oare va râde cineva? Îmi va spune că sunt nebună? Mă va acuza că mint şi-mi va cere să mărturisesc ce s-a întâmplat în realitate?

— Îi cunoşteai? m-a întrebat în sfârşit Dimitri. Mi-am întors capul şi chiar i-am întâlnit privirea. Era, în continuare, serioasă şi preocupată, fără urmă de batjocură.

— Mda... I-am văzut pe gardienii lui Victor şi victimele masacrului. Era... era şi familia Lissei acolo.

Nimeni n-a mai spus nimic după asta. Doar au schimbat priviri între ei, sperând fiecare că poate unul dintre ceilalți ar fi capabil să aducă un pic de lumină în toată povestea.

Oftând, doctorița Olendzki a spart tăcerea.

— Pot să vorbesc cu voi doi în particular?

Au ieşit tustrei din cabinetul pentru consultații, închizând uşa în urma lor. Numai că nu s-a închis de tot.

Coborând iute din pat, am traversat camera şi m-am oprit lângă uşă. Minuscula crăpătură era tocmai suficientă pentru ca auzul meu de dhampir să capteze conversația. Nu mă simțeam bine trăgând cu urechea, însă discutau despre mine şi nu-mi puteam alunga senzația că viitorul meu se hotăra acolo.

— .. .evident ce se-ntâmplă, şuieră doctorița Olendzki. Era pentru prima dată când o auzeam vorbind atât de iritată. Cu pacienții, era însăşi imaginea seninătății. Cu greu ți-o puteai închipui supărată, dar acum era limpede că-i sărise muştarul.

— Biata fată. Suferă de tulburări de stres post-traumatic, şi nu-i de mirare după tot ceea ce s-a întâmplat.

— Sunteți sigură? întrebă Alberta. Poate că e altceva...

Dar, după cum i se stinseră vorbele, îmi dădeam seama că nici ea nu prea ştia ce altă explicație ar fi putut exista.

— Să privim faptele: o adolescentă este martoră la uciderea unuia dintre prietenii ei, după care este nevoită să-i ucidă ucigaşul. Nu vi se pare ceva traumatic? Nu vi se pare că ar fi putut avea un cât de neînsemnat efect asupra ei?

— Tragediile sunt lucruri cu care toți gardienii au de-a face, zise Alberta.

— Poate că n-o fi prea mare lucru de făcut cu gardienii de pe teren, dar Rose e încă elevă aici. Există posibilități de a o ajuta.

— Cum ar fi? întrebă Dimitri. Tonul lui era curios şi îngrijorat, nu ca şi cum ar fi vrut s-o provoace.

— Consiliere psihologică. Să discute cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat i-ar face munți de bine. Trebuia să faceți asta de îndată ce s-a întors. Trebuia s-o faceți şi pentru ceilalți care au fost cu ea, dacă tot veni vorba. De ce nu se gândeşte nimeni la aşa ceva?

— E o idee bună, zise Dimitri. I-am recunoscut nuanța din voce: era semn că mintea îi lucra în viteză. Ar putea să facă asta în ziua ei liberă, propuse el.

— În ziua liberă? Mai degrabă în fiecare zi. Ar trebui s-o scoateți de tot din practica asta de teren. Falsele atacuri ale strigoilor nu sunt o metodă prin care să-ți revii de pe urma unuia veritabil.

— Nu!

Nici nu mi-am dat seama când am deschis uşa. Au făcut cu toții ochii mari la apariția mea şi imediat m-am simțit ca o idioată. Tocmai mă dădusem de gol că-i spionam.

— Rose, îmi zise doctorița Olendzki, revenind la tonul ei grijuliu (dar uşor mustrător). Ar trebui să stai în pat.

— Sunt bine. Şi nu puteți să mă scoateți din practica de teren. N-aş mai putea să-mi iau licența fără

ea.

— Ba nu eşti bine, Rose, şi nu ai de ce să te ruşinezi, după toate cele care ţi s-au întâmplat. Să ai impresia că vezi fantoma cuiva care a murit nu e tocmai de colo, dacă iei în considerare circumstanţele.

Am dat să-i corectez partea cu să ai impresia că vezi, dar m-am abţinut la timp. Am ajuns la concluzia că dac-aş fi contrazis-o, susţinând că eu chiar văzusem o fantomă, n-aş fi avut nimic de câştigat, chiar dacă începeam să fiu de-a dreptul convinsă că tocmai asta văzusem. Cuprinsă de disperare, am încercat să găsesc un argument convingător pentru continuarea practicii de teren.

De obicei, eram destul de pricepută atunci când venea vorba să mă scot din situaţii neplăcute.

— În afara cazului în care o să-mi programaţi consiliere psihologică non-stop, nu faceţi decât să-mi înrăutăţiţi situaţia. Am nevoie să fac ceva. Cele mai multe dintre cursurile mele sunt întrerupte acum. Ce-ar urma să fac? Să stau pe-aici? Să mă gândesc şi iar să mă gândesc la ce s-a întâmplat? Aş înnebuni... de-adevăratelea. Nu vreau să mă opresc pentru totdeauna la trecut. Am nevoie să merg mai departe spre viitorul meu.

Replica mea i-a aruncat într-o discuţie în contradictoriu referitoare la ceea ce era de făcut cu mine. I-am ascultat, muşcându-mi limba, ştiind că trebuia să nu mă amestec. Până la urmă, cu unele bombăneli din partea doctoriţei, hotărâră cu toţii să-mi reiau practica de teren, dar cu o jumătate de normă. Se dovedea a fi compromisul ideal pentru toată lumea; mă rog, cu excepţia mea. Eu nu-mi doream decât ca viaţa să-şi urmeze exact cursul de dinainte.

Totuşi, ştiam că era probabil cel mai bun târg pe care l-aş fi putut obţine. Hotărâseră să fac practică de teren trei zile pe săptămână, fără serviciu de noapte. În celelalte zile, urma să fac ceva antrenamente şi cine ştie ce lecţii mai născoceau pentru mine. De asemenea, trebuia să merg la un psiholog, ceea ce nu mă prea entuziasma. Nu că aş fi avut ceva împotriva psihologilor.

Lissa mersese la unul şi îi fusese într-adevăr de folos. Să-ţi discuţi cu cineva problemele ajută. Numai că... în fine, asta era tocmai o problemă despre care nu voiam să discut.

Dar, dacă era să aleg între asta şi a fi dată afară din practica de teren, eram mai mult decât bucuroasă să merg la psiholog. Alberta era de părere că puteau încă să justifice trecerea mea la jumătate de normă. De asemenea, îi plăcea ideea programării consilierii psihologice în aceeaşi perioadă în care aveam de-a face cu falsele atacuri ale strigoilor: pentru eventualitatea în care acestea ar fi fost într-adevăr traumatizante.

După încă vreo câteva examinări, doctoriţa Olendzki mi-a dat un aviz medical favorabil şi mi-a spus că pot să mă întorc în camera mea din internat. Alberta a plecat imediat după asta, dar Dimitri a mai rămas să mă conducă.

— Mersi pentru ideea cu jumătatea de normă, i-am zis.

Aleile erau umede astăzi deoarece vremea se încălzise după trecerea furtunii. Nu era de costum de baie sau aşa ceva, dar o mare parte din gheaţă şi din zăpadă se topea. Apa picura neîntrerupt din copaci, aşa că trebuia să tot ocolim băltoacele. La un moment dat, Dimitri s-a oprit brusc şi s-a răsucit astfel încât să se posteze drept în faţa mea, blocându-mi calea. M-am oprit şi eu, aproape dând peste el. A întins mâna şi m-a apucat de braţ, trăgându-mă mai aproape de el faţă de cât m-aş fi aşteptat s-o facă în public. Degetele lui mi se înfipseseră adânc în carne, dar nu mă durea.

— Rose, mi-a zis, durerea din vocea lui făcându-mi inima să se oprească în loc, acum n-ar fi trebuit să fie prima dată când aflu despre asta! De ce nu mi-ai spus? Ştii cum m-am simţit? Ştii cum a fost pentru mine să te văd aşa şi să nu ştiu ce se-ntâmplă cu tine? Ştii cât de teamă mi-a fost?

Am rămas năucită, atât din cauza izbucnirii lui, cât şi din cea a apropierii dintre noi. Am înghiţit în sec, incapabilă să rostesc pe moment ceva. Erau atât de multe pe chipul lui, atâtea emoţii! Nu puteam să-mi amintesc când îl mai văzusem dezvăluindu-se atât de mult sufleteşte. Era minunat şi înfricoşător în acelaşi timp. Şi atunci am spus cel mai prostesc lucru cu putinţă.

— Tu nu te temi de nimic.

— Mă tem de o grămadă de lucruri. M-am temut pentru tine.

Mi-a dat drumul din strânsoare, iar eu am făcut un pas înapoi. Pe chipul lui încă erau întipărite cu litere mari pasiunea şi îngrijorarea.

— Nu sunt perfect. Nu sunt invulnerabil, mi-a zis.

— Ştiu, doar că...
Nu ştiam ce să mai zic. Avea dreptate. Întotdeauna îl considerasem pe Dimitri cât viaţa întreagă de mare. Atotştiutor. Invincibil. Îmi venea greu să cred că putea să fie atât de îngrijorat pentru mine.
— Şi asta se mai şi întâmplă de multă vreme, a adăugat. S-a întâmplat şi atunci cu Stan, sau când vorbeai cu părintele Andrew despre fantome... te-ai confruntat cu asta tot timpul! De ce n-ai spus nimănui? De ce nu i-ai spus Lissei sau... mie?
Am privit fix în ochii aceia negri, tare negri, ochii aceia pe care-i iubeam.
— M-ai fi crezut?
— Ce să cred? a replicat, încruntându-se.
— Că văd fantome.
— Păi... nu sunt fantome, Rose. Tu doar crezi că ar fi pentru că...
— Uite, de-aia, l-am întrerupt. De-aia nu ţi-am spus ţie, de-aia n-am spus nimănui. Nimeni nu m-ar fi crezut, oricine ar fi avut impresia că sunt nebună.
— Eu nu am impresia că ai fi nebună. Dar cred că ai trecut prin destul de multe.
Adrian afirmase aproape exact acelaşi lucru atunci când îl întrebasem cum aş putea să-mi dau seama dacă sunt nebună sau nu.
— E mai mult decât atât, i-am răspuns, începând din nou să merg.
Fără ca măcar să mai facă un pas, a întins mâna şi m-a înhăţat încă o dată. M-a tras înapoi spre el, însă acum eram şi mai aproape unul de celălalt decât mai devreme. Mi-am rotit privirea în jur, stânjenită, întrebându-mă dacă nu cumva putea să ne vadă cineva, însă campusul era pustiu. Era devreme, încă nu apusese soarele, atât de devreme, încât cei mai mulţi probabil că nici nu se treziseră încă pentru o nouă zi de şcoală. Nu aveam să vedem activitate pe-aici decât peste cel puţin o oră.
Şi totuşi, eram surprinsă văzând că Dimitri risca şi-aşa.
— Spune-mi atunci, mi-a cerut el. Spune-mi ce este mai mult decât atât.
— N-o să mă crezi, i-am zis. Nu înţelegi? Nimeni nu mă-nţelege. Nici măcar tu... dintre toţi.
Ceva anume din gândul acesta mi-a făcut vocea să devină disperată. Dimitri măcar atât înţelegea despre mine. Voiam — aveam nevoie — ca el să înţeleagă şi asta.
— O să... încerc. Dar tot nu cred că tu înţelegi cu adevărat ce ţi s-a întâmplat.
— Ba înţeleg, am replicat cu fermitate. Asta-i ceea ce nu înţelege nimeni. Uite, trebuie să te hotărăşti o dată pentru totdeauna dacă ai într-adevăr încredere în mine. Dacă mă crezi o fetiţă, prea naivă încât să-şi dea seama ce se petrece cu mintea ei, atunci n-ar trebui decât să-ţi continui drumul. Dar dacă ai suficientă încredere în mine încât să-ţi aduci aminte că am mai văzut şi am mai cunoscut lucruri care le cam depăşesc pe cele ale altora de vârsta mea... ei bine, atunci ai putea să înţelegi, de asemenea, că aş putea să ştiu câte ceva şi despre ceea ce vorbesc.
O briză călduţă, umedă de parfumul zăpezii topite, se învârteji în jurul nostru.
— Am încredere în tine, Roza. Numai că... nu cred în fantome.
Sinceritatea era prezentă. El voia cu adevărat să ajungă până la mine, să înţeleagă... dar, chiar şi-aşa, se războia cu crezurile pe care încă nu era pregătit să şi le schimbe. Ironia sorţii, dacă ne gândim că, după cum dăduse impresia, cărţile de tarot îl înspăimântaseră.
— O să încerci să crezi? l-am întrebat. Sau, cel puţin, n-o să vrei să treci totul pe seama vreunei psihoze?
— Da. Asta pot s-o fac.
În consecinţă, i-am povestit despre primele mele două vedenii cu Mason şi cât mă temusem să explic cuiva incidentul cu Stan. I-am spus despre formele pe care le zărisem în avion şi i-am descris mai amănunţit ceea ce văzusem la sol.
— Nu par astea oarecum... ăăă... specifice pentru o reacţie întâmplătoare la stres? l-am întrebat după ce am încheiat descrierea.
— Nu ştiu dacă te poţi aştepta cu adevărat ca „reacţiile la stres” să fie întâmplătoare, sau specifice. Ele sunt imprevizibile prin însăşi natura lor.
Avea acea expresie gânditoare pe care o cunoşteam atât de bine, şi care-mi spunea că întorcea pe toate feţele lucrurile în minte. Puteam în acelaşi timp să-mi dau seama că tot nu-mi înghiţea povestea cu fantome ca fiind veridică, însă se străduia din răsputeri să fie deschis. Cam aşa ceva a şi afirmat în

clipa imediat următoare.

— De ce eşti atât de sigură că nu sunt doar în imaginaţia ta?

— Ei bine, la început m-am şi gândit că-mi imaginam totul. Dar acum... nu ştiu. Este ceva anume acolo care pare adevărat... chiar dacă ştiu bine că nu poate fi o dovadă veridică. Totuşi, ai auzit ce-a spus părintele Andrew... despre fantome care mai zăbovesc prin preajmă după ce mor de tinere, sau prin violență.

L-am văzut pe Dimitri muşcându-şi buza. Era pe cale să-mi spună că nu trebuia să iau ca literă de lege ceea ce spusese preotul. În schimb, m-a întrebat:

— Aşadar, crezi că Mason s-a întors pentru răzbunare?

— Aşa m-am gândit la început, dar acum nu mai sunt atât de sigură. N-a încercat niciodată să-mi facă vreun rău. Doar pare că ar vrea ceva. Şi pe urmă... şi toate celelalte fantome păreau să fi vrut ceva, la rândul lor... până şi cele pe care nu le cunoşteam. De ce?

Dimitri m-a privit cu un aer de înțelept.

— Ai deja o teorie.

— Am. Mă gândeam la ceea ce a zis Victor. A amintit că sunt atinsă de umbră — fiindcă am murit — şi am o anumită legătură cu lumea morților. Şi că n-o s-o las niciodată cu totul în urmă.

Expresia feței îi deveni dură.

— N-aş pune prea mare bază în ceea ce-ți spune Victor Dashkov.

— Dar ştie unele lucruri! Trebuie să recunoşti, indiferent cât de mare ticălos ar fi.

— OK, presupunând că ar fi adevărat, că faptul de a fi atinsă de umbră îți permite să vezi fantome, atunci de ce se întâmplă asta acum? De ce nu s-a întâmplat imediat după accidentul de automobil?

— M-am gândit şi eu la asta, am răspuns, nerăbdătoare. Victor a mai spus şi altceva: că, dacă am acum de-a face cu moartea, mă apropii de partea cealaltă. Dacă faptul că aş fi provocat moartea cuiva mi-a întărit legătura asta şi acum face posibil ceea ce se-ntâmplă? Abia am trecut prin prima mea ucidere adevărată. Ba chiar primele ucideri.

— De ce ar fi atât de întâmplător? m-a întrebat Dimitri. De ce s-ar petrece tocmai atunci? De ce în avion? De ce nu la Curte?

Entuziasmul mi s-a mai domolit un pic.

— Dar tu ce eşti, avocat? m-am răstit. Pui tot ceea ce spun sub semnul întrebării. Am crezut c-o să fii deschis.

— Sunt. Dar şi tu trebuie să fii. Gândeşte-te la asta. De ce urmează vedeniile tiparul acesta?

— Nu ştiu, am recunoscut, încovoindu-mi spatele, înfrântă. Tu tot crezi că sunt nebună.

Întinse mâna şi-mi prinse bărbia în palmă, ridicându-mi fața astfel încât să-l privesc în ochi.

— Nu. Niciodată. Niciuna dintre teoriile astea nu mă determină să cred că ai fi nebună. Dar eu mereu am fost de părere că explicația cea mai simplă este şi cea mai logică. Este şi cazul celei a doctoriței Olendzki. Cea cu fantomele are fisuri. Dar, dacă poți să găseşti ceva mai mult... atunci am avea un punct de pornire.

— Am avea? l-am întrebat.

— Normal. Doar n-o să te las să înduri singură asta, orice-ar fi. Ştii bine că n-o să te las niciodată.

Era ceva foarte delicat şi nobil în cuvintele lui, ceea ce m-a făcut să simt nevoia să-i dau o replică asemănătoare, deşi în cele mai multe cazuri ajungeam să vorbesc ca o idioată.

— Şi nici eu n-o să te las niciodată, să ştii. Chiar aşa... nu că ți s-ar întâmpla vreodată chestii de-astea, sigur, dar dac-o să începi să vezi fantome, sau orice asemănător, o să te ajut să treci prin asta.

Râse uşor, cu delicatețe.

— Mersi.

Mâinile noastre se găsiră, degetele ni se înlănțuiră. Am rămas aşa timp de aproape un minut întreg, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Singura noastră atingere era prin intermediul mâinilor. Vântul se înteți din nou şi, cu toate că temperatura nu era decât pe undeva la patru-cinci grade Celsius, mi se părea c-ar fi sosit primăvara. Mă aşteptam ca bobocii să înflorească exploziv în jurul nostru. Ca şi cum am fi avut acelaşi gând, ne-am dat drumul la mâini în acelaşi timp.

Am ajuns în scurt timp după aceea la căminul meu, iar Dimitri m-a întrebat dacă o să-mi fie bine rămânând singură. I-am spus să nu-şi mai facă griji pentru mine şi să-şi vadă liniştit de treburile lui. A

plecat, dar tocmai când mă pregăteam să intru pe uşa spre hol, mi-am dat seama că geanta cu lucrurile mele pentru noapte rămăsese la infirmerie. Bombănind câteva chestii care mi-ar fi putut atrage o detenție, m-am întors şi am plecat grăbită în direcția din care venisem.

Secretara doctoriței Olendzki mi-a făcut semn să merg în cabinetul pentru consultații după ce i-am spus pentru ce venisem acolo. Mi-am recuperat geanta din încăperea acum goală şi m-am întors în hol, vrând să plec. Deodată, în încăperea de vizavi, am văzut că stătea cineva în pat. Nu se vedea vreun semn al prezenței altcuiva din personalul clinicii, iar curiozitatea mea — care întotdeauna avea întâietate — m-a făcut să mă zgâiesc înăuntru.

Era Abby Bădica, o fată moroi din anii mari. Drăguță şi încrezută erau adjectivele care-ți veneau de obicei în minte când trebuia s-o descrii pe Abby, dar de data aceasta, era oricum, numai aşa nu. Era plină de vânătăi şi de zgârieturi, iar când şi-a întors fața spre mine, am observat şi roşeața unor crestături ca de bici.

— Lasă-mă să ghicesc, i-am zis. Ai căzut.

— C-ce?

— Ai căzut. Am auzit că ăsta ar fi răspunsul standard. Brandon, Brett şi Dane. Dar ca să-ți spun eu adevărul: ar fi cazul să veniți cu altceva. Cred că doctorița începe să aibă ceva bănuieli.

A făcut ochii mari.

— Ştiai?

Abia atunci mi-am dat seama de greşeala făcută față de Brandon. Mă dusesem la el pretinzându-i răspunsuri, ceea ce-l făcuse să nu mai aibă chef de destăinuiri. Cei care-i luaseră la întrebări pe Brett şi pe Dane se confruntaseră cu rezultate similare. Cu Abby, înțelesesem că trebuia doar să mă comport de parcă aş fi cunoscut deja răspunsurile, după care ea avea să-mi furnizeze informațiile.

— Sigur că ştiu. Ei mi-au spus tot.

— Ce? a scâncit ea. Au jurat să nu spună. Asta face parte din reguli.

Reguli? Ce tot vorbea ea acolo? Grupul paramilitar anti-regalist pe care mi-l imaginasem eu nu prea părea de genul celor care să aibă reguli. Altceva se întâmpla aici.

— Ei bine, n-au prea avut de ales. Nu ştiu de ce, dar am tot dat peste voi după ce s-a întâmplat. Am fost nevoită să-i ajut să se acopere. Îți spun eu, nu ştiu cât o să mai dureze până să vă pună cineva mai multe întrebări.

Vorbeam ca şi cum aş fi fost o simpatizantă, dornică să-i ajut dacă-mi stătea în puteri.

— Ar fi trebuit să fiu mai tare. M-am străduit, dar nu destul.

Părea istovită... şi cuprinsă de dureri.

— Doar să păstrezi tăcerea până când se rezolvă totul, bine? Te rog.

— Sigur, i-am răspuns, murind de nerăbdare să aflu pentru ce se „străduise”. N-o să duc vorba. Dar tu cum de-ai ajuns aici? Parcă nu trebuia să atragi atenția.

Sau, cel puțin, aşa bănuiam. Inventam totul din mers. Abby se strâmbă.

— Administratoarea internatului m-a observat şi m-a obligat să vin aici. Dacă află ceilalți din Mână, o să dau de bucluc.

— Să sperăm că doctorița o să te lase să pleci până să afle vreunul dintre ei. E destul de ocupată. Ai aceleaşi urme ca Brett şi ca Brandon, iar cele ale lor n-au fost deloc grave. Cel puțin, aşa speram. Cu urmele de, hm, de arsură a fost un pic mai delicat, dar ei n-au avut nicio problemă.

Aici jucam la cacealma. Nu numai că nu aveam deloc habar despre tipul rănilor lui Brett, ci nici măcar nu ştiam dacă urmele pe care mi le descrisese Jill cum că le-ar fi avut el ar fi fost de arsuri. Dacă nu era aşa, era posibil ca tocmai să-mi fi aruncat în aer pretenția de cunoscătoare. Cu toate acestea, ea nu m-a corectat, pipăindu-şi absentă cu degetele una dintre crestături.

— Mda, ei ziceau că urmele n-or să țină mult. O să trebuiască doar să inventez ceva pentru Olendzki.

Un mic licăr de speranță îi luci în ochi.

— Au zis că am picat, dar poate... poate c-or să mă lase să mai încerc o dată.

Tocmai atunci se întoarse buna doctoriță. Rămase surprinsă văzându-mă încă acolo şi-mi zise că trebuia să mă duc în camera mea şi să mă odihnesc. Mi-am luat la revedere de la amândouă şi m-am aventurat din nou prin frig. Abia dacă am mai luat în seamă vremea în timp ce mergeam, totuşi. În

sfârşit, în sfârşit, aveam un indiciu pentru dezlegarea misterului.
Mână.

NOUĂSPREZECE

Lissa îmi fusese cea mai bună prietenă încă din şcoala primară, aşa că tocmai de aceea mă durea atât de tare faptul că îi ascundeam prea multe lucruri în ultima vreme. Ea era întotdeauna deschisă faţă de mine, mereu dispusă să-mi împărtăşească tot ceea ce avea în minte; dar, dacă stau să mă gândesc, poate că era aşa fiindcă n-avea încotro. Şi eu procedasem la fel cu ea, însă de la un anumit moment, începusem să-mi ferec secretele în mine, neputând să-i povestesc despre Dimitri, sau despre motivul real pentru care o dădusem în bară cu Stan. Nu puteam să suport situaţia asta. Mă rodea pe dinăuntru şi mă făcea să mă simt vinovată faţă de ea.

Astăzi, totuşi, nu aveam absolut nicio cale de ieşire ca să nu-i explic ceea ce se întâmplase pe aeroport. Chiar dacă ticluiam ceva, faptul că aveam să fiu doar cu jumătate de normă gardianul lui Christian ar fi însemnat un uriaş indiciu dovedind că era ceva la mijloc. De data aceasta, nu aveam scuze.

Prin urmare, oricât de mult m-ar fi durut, le-am oferit ei şi lui Christian — ca şi lui Eddie şi lui Adrian, aflaţi prin preajmă — o versiune prescurtată asupra întâmplărilor.

— Crezi că ai văzut fantome? s-a mirat Christian. Serios?

Înfăţişarea lui îmi arăta că deja îşi alcătuia o listă de comentarii insolente.

— Uite ce e, m-am răstit. V-am spus ce s-a întâmplat, dar n-am chef să dezvolt subiectul. Ori înţelegeţi, ori lăsaţi-o baltă.

— Rose... rosti Lissa, stânjenită. Un uragan de emoţii se abătea peste mine dinspre ea. Teamă. Preocupare. Şoc. Compasiunea ei mă făcea să mă simt cu mult mai rău. Am scuturat din cap.

— Nu, Liss. Te rog. Voi n-aveţi decât să credeţi orice vreţi despre mine, sau să vă construiţi propriile teorii, dar nu vreau să mai discutăm despre asta. Nu acum. Nu vreau decât să mă lăsaţi în pace pe tema asta.

Mă aşteptam ca Lissa să mă bată la cap în continuare, din cauza insistenţei ei tipice. Mă aşteptam ca Adrian şi Christian să procedeze la fel, din cauza firilor lor enervante. Dar, chiar dacă vorbele mele fuseseră simple, mi-am dat seama că le rostisem cu o anume asprime, atât în voce, cât şi în atitudine. Tocmai reacţia mentală de surpriză manifestată de Lissa mi-a atras atenţia asupra acestui fapt, după care n-am mai avut nevoie decât să-i privesc în ochi pe băieţi, ca să-mi dau seama că riposta mea trebuie să li se fi părut incredibil de arţăgoasă.

— Scuze, am bâiguit. Vă sunt recunoscătoare pentru grija manifestată, dar chiar nu am chef.

Lissa îmi căută privirea. Mai târziu, îmi transmise în minte. I-am făcut un scurt semn aprobator, întrebându-mă în sinea mea cum aş putea face să evit această conversaţie. Ea şi Adrian se întâlniseră să-şi mai exerseze puterile magice. Îmi plăcea încă să pot sta pe lângă ea, dar aşa ceva nu era posibil decât pentru că stătea şi Christian. Şi, sincer vorbind, nu puteam să-mi dau seama de ce mai stătea. Bănuiesc că era încă un pic gelos, în ciuda a ceea ce se petrecuse. Fireşte, dacă ar fi ştiut despre planurile de peţitoare ale reginei, poate că ar fi avut motive întemeiate. Oricum, era clar că lecţiile acestea despre magie începeau să-l sâcâie. Eram astăzi în clasa domnişoarei Meissner, iar el trăsese laolaltă două bănci şi se întinsese peste ele, acoperindu-şi ochii cu braţul.

— Să mă trezeşti când o să fie ceva interesant, mi-a zis.

Eu şi cu Eddie am rămas într-o poziţie centrală, care ne permitea să supraveghem uşa şi ferestrele şi să stăm în acelaşi timp în apropierea moroilor pe care-i păzeam.

— Chiar l-ai văzut pe Mason? m-a întrebat Eddie în şoaptă. Dar, imediat, s-a ruşinat. Scuză-mă... ai zis că nu vrei să vorbeşti despre asta...

Am dat să spun că da, era exact ceea ce zisesem... dar tocmai atunci i-am observat expresia feţei lui Eddie. Nu mă întreba despre asta dintr-o curiozitate perversă, întreba pentru Mason, pentru prietenia dintre ei, dar şi deoarece Eddie încă nu se împăcase cu moartea celui mai bun prieten al lui mai mult decât mine. Cred că i se păruse liniştitoare ideea că Mason încerca să comunice cu noi de

dincolo de moarte, dar în definitiv, nu el fusese cel care să fi văzut de fapt fantoma lui Mason.

— Cred că el era, am murmurat. Nu ştiu. Toată lumea are impresia că doar mi-am închipuit.

— Cum arăta? Era supărat?

— Arăta... trist. Foarte trist.

— Dacă într-adevăr a fost el... adică, nu ştiu, se retrase Eddie, lăsându-şi privirea în jos şi uitând pentru moment că trebuia să supravegheze încăperea. Mereu m-am întrebat dacă n-o fi fost supărat pe noi din cauză că nu l-am salvat.

— N-am fi putut să facem absolut nimic, i-am răspuns, repetându-i exact ceea ce-mi spunea mie toată lumea. Dar şi eu mi-am pus întrebarea asta, fiindcă părintele Andrew a pomenit despre faptul că uneori fantomele se întorc în căutarea răzbunării. Numai că Mason nu părea să fi vrut asta. Părea doar c-ar vrea să-mi spună ceva.

Eddie îşi ridică brusc privirea la loc, dându-şi seama că era încă de serviciu ca gardian. Nu mai spuse altceva pe urmă, însă eu ştiam încotro i se îndreptau gândurile.

Între timp, Adrian şi Lissa făceau progrese. Sau, mai bine zis, Adrian făcea. Ei doi scoseseră din pământ un snop de plante sfrijite care se ofiliseră sau trecuseră în hibernare, punându-le în câteva mici ghivece. Aceste ghivece stăteau acum aliniate într-un şir pe o masă lungă. Lissa atinse unul dintre ele, făcându-mă să simt euforia magiei învăpăindu-se în ea. În clipa imediat următoare, mica plantă sfrijită se înverzi şi începu să înfrunzească.

Adrian o privi cu intensitate, de parcă ar fi conținut toate secretele universului, după care expiră zgomotos.

— OK. Şi-acum, nimic!

Îşi puse uşurel degetele pe o altă plantă. Şi-acum, nimic! părea să fi fost afirmația corectă, fiindcă nimic nu se întâmplă, într-adevăr. Apoi, după câteva clipe, planta se cutremură un pic. O urmă de verdeață porni să crească din ea, dar apoi se opri.

— Ai reuşit, zise Lissa, impresionată. Simțeam în acelaşi timp că era şi un pic geloasă. Adrian îi învățase unul dintre trucuri, însă ea încă nu deprinsese niciunul dintr-ale lui.

— Da' de unde, replică el, privind mânios planta. Era pe deplin treaz, ceea ce însemna că niciunul dintre viciile sale nu-i atenua puterile. Totuşi, spiritul nu avea cum să-l ajute să-şi domolească iritarea. La ce stări de spirit ne cuprinseseră, eu şi cu el chiar aveam ceva în comun astă-seară.

— Fir-ar a naibii! înjură el.

— Glumeşti? se miră Lissa. A fost grozav. Ai făcut să crească o plantă... cu puterea minții tale. E ceva uimitor.

— Totuşi, nu cât de bine ai reuşit tu, se plânse el, pe un ton de parcă ar fi avut zece ani.

Nu m-am putut abține să mă amestec.

— Atunci, termină cu smiorcăiala şi mai încearcă.

Îmi aruncă o privire, în timp ce un zâmbet îi arcuia buzele.

— Hei, lasă sfaturile, fata cu fantomele. Gardienii trebuie să se vadă, nu să se audă.

I-am trimis un bobârnac pentru comentariul privitor la „fata cu fantomele”, însă nici nu l-a observat, fiindcă Lissa tocmai i se adresa din nou.

— Are dreptate. Mai încearcă.

— Mai fă-o tu o dată, ceru el. Vreau să te urmăresc... pot să cam simt ceea ce-i faci.

Lissa îşi execută trucul pe altă plantă. Încă o dată, i-am simțit magia învăpăindu-se, odată cu bucuria care o însoțea... dar apoi şovăi. O străfulgerare de teamă şi de nesiguranță întina magia, aducând un pic cu momentele acelea în care starea ei mentală se deteriorase atât de rău. Nu, nu, m-am rugat pe muteşte. Se întâmplă iar. Ştiam că aşa va fi dacă va continua să-şi folosească magia. Te rog, fă să nu se mai întâmple iar.

Şi, cu asta, pata întunecată din interiorul magiei Lissei dispăru.

Absolut toate gândurile şi sentimentele îi reveniră la normal. Am observat că izbutise şi să facă planta să crească. Ratasem momentul, fiind distrasă de căderea ei. Şi Adrian ratase momentul magic, fiindcă stătuse cu ochii pe mine. Avea o expresie tulburată şi foarte, foarte nedumerită.

— OK, zise Lissa, bucuroasă. Nu observase că el nu fusese atent. Mai încearcă o dată.

Adrian îşi concentra din nou atenția asupra lucrului lor. Oftând, se îndreptă spre o altă plantă, însă

ea îi făcu semn să se întoarcă.
— Nu, continuă să lucrezi pe cea cu care ai început. Poate că merge s-o faci să crească doar în mici salturi.
Înclinându-şi aprobator capul, Adrian se întoarse spre planta de la început. Timp de câteva minute, nu făcu altceva decât s-o privească fix. Tăcerea domnea peste întreaga încăpere. Nu-l mai văzusem niciodată atât de concentrat pe ceva şi observam chiar cum îi apăreau broboane de transpirație pe frunte. Până la urmă, într-un târziu, planta zvâcni din nou. Se făcu şi mai verde, iar pe ea apărură muguri minusculi. Ridicându-mi privirea, l-am observat că-şi mijeşte ochii şi scrâşneşte din dinți, fără îndoială concentrându-se din răsputeri. Mugurii plesniră. Frunze şi minuscule flori albe îşi făcură apariția.
Lissa scoase un sunet care nu putea fi definit decât ca un urlet de bucurie.
— Ai reuşit!
Îl îmbrățişa, iar senzația ei de încântare se revărsă şi asupra mea. Se bucura sincer că Adrian fusese capabil să reuşească. Şi, în vreme ce încă era dezamăgită de lipsa ei de progres, faptul că el îi copia aptitudinile îi inspira speranță în propriile puteri. Asta însemna că puteau cu adevărat să învețe unul de la celălalt.
— Abia aştept să pot şi eu să fac ceva nou, adăugă ea, încă un picuț geloasă.
Adrian bătu cu degetul într-un carnețel.
— Ei bine, există o sumedenie de alte trucuri în lumea spiritului. Trebuie să poți să înveți măcar unul dintre ele.
— Ce-i ăsta? m-am interesat.
— Ți-aduci aminte de cercetările pe care le-am făcut asupra persoanelor care manifestaseră comportamente ciudate? mă întrebă ea. Am făcut o listă cu toate lucrurile diferite constatate.
Într-adevăr, îmi aminteam. Căutând alte persoane dotate cu magia spiritului, descoperise poveşti despre moroi care demonstrau aptitudini nemaivăzute. Puțini credeau în veridicitatea relatărilor, însă Lissa avea convingerea că era vorba despre utilizatori ai spiritului.
— Pe lângă tămăduiri, aure, şi somnambulism, se pare că mai avem de-a face şi cu ceva forță de constrângere superioară.
— Asta deja o ştiai, i-am zis.
— Nu, aici este ceva chiar mai complet. Nu numai că le transmiți altora ce să facă. Îi mai şi faci să vadă şi să simtă ceea ce nici măcar nu există.
— Cum adică, în genul halucinațiilor? am întrebat.
— Într-un fel, mi-a răspuns Adrian. Există poveşti despre unii care şi-au folosit forța de constrângere determinându-i pe alții să treacă prin cele mai urâte coşmaruri posibile, să aibă impresia că sunt atacați sau alte alea.
M-am cutremurat.
— Asta-i, într-adevăr, ceva înfricoşător.
— Şi uluitor, adăugă el. Lissa fu de acord cu mine.
— Nu ştiu ce să zic. Forța de constrângere obişnuită mai merge, însă asta mi se pare de-a dreptul ceva rău.
Christian căscă zgomotos.
— Acum că victoria a fost obținută, putem să spunem c-am terminat-o cu magia?
Aruncând o privire în spatele meu, l-am observat pe Christian ridicat în capul oaselor şi atent. Stătea cu ochii pe Lissa şi pe Adrian şi nu părea deloc bucuros de îmbrățişarea victorioasă. Între timp, Lissa şi Adrian se desprinseseră, deşi nu din cauză că i-ar fi observat reacția. Ambii erau prea zăpăciți de propriul entuziasm încât să-i ia în seamă privirea mânioasă.
— Poți s-o mai faci o dată? întrebă Lissa, nerăbdătoare. S-o faci să crească?
Adrian clătină din cap.
— Nu chiar imediat. A consumat tare mult din mine. Acum, cred că am nevoie de o țigară. Apoi, făcând un semn spre Christian, adăugă: Du-te să-ți vezi de tipul tău. A dat dovadă de o răbdare formidabilă la toată faza asta.
Lissa se duse spre Christian, cu fața radiind de bucurie. Era frumoasă şi strălucitoare şi puteam să-

mi dau seama că lui i-ar fi venit greu să țină o prea mare supărare față de ea. Asprimea feței i se îndulci, lăsându-mă să observ acea rară expresie de tandrețe pe care numai ea ştia să i-o aducă la suprafață.

— Hai să ne întoarcem la cămin, zise ea, luându-l de mână.

Şi-am plecat cu toții. Eddie prelua postul de gardian de apropiere pe lângă Lissa şi Christian, mie rămânându-mi cel de depărtare. În acelaşi timp, rămâneam pe cap cu Adrian, care preferase să meargă mai în spate, ca să discute cu mine. Fuma, aşa că eu trebuia să fie cea care-i suporta norul toxic produs. Sincer vorbind, nu puteam să-mi dau seama de ce nimeni dintre cei în drept nu-l dădea afară pentru asta. Am strâmbat din nas, protestând astfel împotriva mirosului.

— Ştii ceva, poți să faci pe gardianul nostru de depărtarea-depărtării şi să rămâi în urmă cu chestia asta, i-am zis.

— Mhî, mi-a ajuns.

Îşi aruncă țigara şi calcă pe ea, lăsând-o acolo. Detestam asta la fel de mult ca şi năravul lui cu fumatul.

— Ce părere ai, micuțule dhampir? mă întrebă. Am fost destul de tare cu planta aia, nu? Sigur, aş fi fost cu mult mai tare dacă, nu ştiu, l-aş fi ajutat pe unul cu piciorul amputat, făcându-i membrul să crească la loc. Sau, poate, să fi despărțit o pereche de gemeni siamezi. Dar asta o să vină de la sine după mai multe exerciții.

— Dacă vrei un sfat — ceea ce sunt convinsă că nu e cazul — voi doi ar trebui s-o lăsați mai moale cu magia. Christian tot mai crede că vrei să te dai la Lissa.

— Cum? se miră el, cu o uimire glumeață. Ce, nu ştie că inima mea îți aparține?

— Ba nu-i aşa. Şi, oricum, el e încă îngrijorat în privința asta, în ciuda a ceea ce i-am spus eu.

— Ştii ceva, pariez că dacă am începe să-i demonstrăm chiar acum, l-am face să se simtă mai bine.

— Dacă te atingi de mine, l-am avertizat pe un ton voios, o să-ți ofer ocazia de a vedea dacă eşti capabil să te vindeci singur. Atunci o să vedem cât de tare eşti cu adevărat.

— O chem pe Lissa să mă vindece, a replicat el, cu îngâmfare. Ei o să-i fie uşor. Deşi...

Rânjetul sarcastic i se şterse de pe chip.

— S-a întâmplat ceva ciudat cu ea în timp ce-şi întrebuința puterile magice.

— Mda, am zis. Ştiu. Ai simțit şi tu?

— Nu. Dar am văzut. Rose... adăugă el, încruntându-se, îți aduci aminte când m-ai întrebat dacă eşti nebună şi eu ți-am răspuns că nu eşti?

— Mda...

— Cred că s-ar putea să mă fi înşelat. Cred că eşti nebună.

Aproape că m-a făcut să mă opresc.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Păi... ştii, treaba e că atunci când Lissa a lucrat cu cea de-a doua plantă... aura ei s-a estompat un pic.

— Asta s-ar potrivi cu ceea ce am simțit eu, i-am zis. A fost cam de parcă ea... nu ştiu, parcă ar fi devenit pentru o clipă fragilă din punct de vedere mental, cam în genul a ceea ce i se întâmpla altădată. Dar a trecut.

Îmi făcu un semn aprobator.

— Mda, asta-i treaba... întunericul din aura ei a dispărut, trecând în cea a ta. Cum să-ți spun, am observat şi înainte că între voi două există o mare diferență în privința aurelor, dar de data asta, am văzut cum se întâmplă. A fost ca şi cum pata întunecată ar fi sărit din aura ei drept în a ta.

Ceva din spusele lui mă făcu să mă cutremur.

— Şi asta ce înseamnă?

— Păi, e tocmai motivul pentru care cred că eşti nebună. Lissa nu mai suferă efecte secundare de pe urma magiei, corect? Iar tu, în fine... te-ai tot simțit cam irascibilă şi, cum să zic, ai văzut fantome.

Rostise cele din urmă cuvinte pe un ton oarecare, ca şi cum să vezi fantome era ceva care se întâmpla, pur şi simplu, din când în când.

— Am impresia că, orice ar fi chestia aia dăunătoare din spirit, care-ți face creierul varză, se scurge din ea şi intră în tine. Asta o face să rămână normală, în timp ce tu, mă rog... cum am zis, tu vezi

fantome.

Era ca şi cum m-ar fi pocnit în plină faţă. O nouă teorie. Nu traumă. Nu fantome veritabile. Ci eu, „captând” nebunia Lissei. Mi-am amintit cum era în momentele ei cele mai rele, deprimată şi cuprinsă de mania autodistrugerii. Mi-am amintit de fosta noastră profesoară, domnişoara Karp, care fusese şi ea o utilizatoare a spiritului... şi complet sărită de pe fix, suficient cât să devină strigoi.

— Nu, am rostit, cu o voce tensionată. Asta nu mi se-ntâmplă mie.

— Şi cum rămâne cu legătura dintre voi? Ea există. Gândurile şi sentimentele ei se strecoară în tine... de ce n-ar fi la fel şi cu nebunia?

Adrian se comporta în stilul lui caracteristic: uşuratic şi indiscret. Nu-şi dădea seama cât de mult începea să mă înspăimânte toată povestea asta.

— Pentru că nu are niciun...

Şi atunci, am ghicit. Răspunsul pe care noi două îl căutasem în tot acest timp.

Sfântul Vladimir se luptase toată viaţa cu efectele secundare ale întrebuinţării spiritului. Trecuse prin experienţe cu vise şi halucinaţii, pe care le pusese pe seama „demonilor”. Cu toate acestea, nu înnebunise complet, nici nu încercase să se sinucidă. Lissa şi cu mine eram sigure că se întâmplase astfel deoarece avea un gardian, pe Anna, o persoană care fusese atinsă de umbră, legătura cu ea fiindu-i de ajutor. Presupusesem că era vorba doar despre simplul fapt de a avea o astfel de prietenă alături, pe cineva care putea să-l sprijine şi să discute cu el în clipele grele, din moment ce pe vremea aceea nu existau medicamente antidepresive sau calmante.

Dar dacă... dacă...

Mi se tăie respiraţia. Nu puteam să mai aştept nici măcar o clipă până să aflu răspunsul. Cât să fi fost ceasul, în definitiv? O mai fi rămas cam o oră până la stingere? Trebuia să aflu. M-am oprit brusc, aproape alunecând pe pământul noroios.

— Christian!

Grupul din faţa noastră se opri, întorcându-se spre mine şi Adrian.

— Da? îmi răspunse Christian.

— Am nevoie să fac un ocol... sau, mai bine zis, să facem, din moment ce nu pot să merg nicăieri fără tine. Trebuie să mergem la biserică.

Sprâncenele i se înălţară în semn de surpriză.

— Ce-i, vrei să te spovedeşti cu ceva?

— Nu-mi pune întrebări. Te rog. N-o să ne ia decât vreo câteva minute.

Îngrijorarea îi umbri faţa Lissei.

— Păi, putem să mergem toţi...

— Nu, terminăm repede.

Nu voiam să fie şi ea acolo. Nu voiam să audă şi ea răspunsul pe care eram convinsă c-o să-l obţin.

— Duceţi-vă la cămin. Venim şi noi. Te rog, Christian. Mă studie cu privirea, expresia feţei oscilându-i între tentaţia de a mă lua în râs şi dorinţa de a mă ajuta. La urma urmei, nu era chiar o jigodie. Cel din urmă sentiment ieşi învingător.

— OK, dar dacă încerci să mă pui să mă rog cu tine, zic pas.

Ne-am desprins de grup, îndreptându-ne spre capelă. Eu mergeam atât de repede, încât fu nevoit să alerge ca să ţină pasul.

— Presupun că nu vrei să-mi spui despre ce e vorba, nu? mă întrebă.

— Nţ. Cu toate astea, îţi sunt recunoscătoare pentru susţinere.

— Mereu fericit să-ţi fiu de ajutor, zise el.

Eram convinsă că-şi dădea ochii peste cap, dar preferam să mă concentrez asupra drumului din faţa mea.

Ajunşi la capelă, am găsit uşa încuiată, lucru deloc surprinzător.

Am ciocănit, privind neliniştită în jur să văd dacă nu cumva se zărea lumină prin vreo fereastră. Nu părea să fie vreuna.

— Ştii ceva, eu am mai intrat aici pe şest, îmi zise Christian. Dacă ai nevoie...

— Nu, e mai mult decât atât. Am nevoie să vorbesc cu preotul. Fir-ar a naibii de treabă, nu-i aici.

— Probabil că s-o fi culcat.

— Fir-ar a naibii de treabă, am repetat, simțindu-mă doar un pic vinovată pentru faptul că înjuram în pragul unei biserici. Dacă preotul s-o fi dus la culcare, însemna că era în clădirea moroilor din cadrul personalului, adică inaccesibil. Am nevoie să...

Uşa se deschise, iar părintele Andrew ne privi de după ea.

Păru surprins, dar nu supărat.

— Rose? Christian? E vreo problemă?

— Trebuie să vă întreb ceva, i-am zis. N-o să dureze mult.

Surprinderea îi spori, dar se trase într-o parte, lăsându-ne să intrăm. Ne oprirăm cu toți în pronaos, imediat în afara încăperii principale.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc la culcare, ne spuse părintele Andrew. Închideam totul.

— Mi-ați spus că Sfântul Vladimir a avut o viață îndelungată şi a murit de bătrânețe. Aşa este?

— Da, rosti el încetişor. Din tot ceea ce ştiu. Toate cărțile pe care le-am citit — inclusiv acestea mai noi — aşa afirmă.

— Dar Anna? am vrut să ştiu. Vocea îmi suna de parcă aş fi fost în pragul unei crize de isterie. Ceea ce cam aşa şi era.

— Ce-i cu ea?

— Cu ea ce s-a întâmplat? Cum a murit?

Atât timp. Atât timp, eu şi Lissa ne făcusem probleme cu privire la sfârşitul lui Vlad. Niciodată nu ne gândisem la ce s-o fi ales din Anna.

— A, da, oftă părintele Andrew. Sfârşitul ei n-a fost la fel de bun, mă tem. Şi-a petrecut întreaga viață protejându-l, deşi există indicii că, ajunsă la o vârstă mai înaintată, a început să devină şi un pic cam instabilă. Şi apoi...

— Şi apoi? am insistat. Christian rămăsese cu privirea pironită între preot şi mine, complet descumpănit.

— Şi apoi, mă rog, la câteva luni după ce sfântul Vladimir şi-a dat duhul, ea s-a sinucis.

Mi-am strâns pleoapele pentru o jumătate de secundă, apoi le-am deschis la loc. De asta mă temusem.

— Îmi pare rău, zise părintele Andrew. Ştiu cât de îndeaproape le-ai urmărit povestea. Eu însumi n-am aflat asta despre ea decât de curând, când am citit undeva. Să-ți iei singur viața este păcat, desigur... dar, în fine, ținând seama de cât fuseseră de apropiați, nu ar fi greu să ne închipuim cum s-o fi simțit ea după ce el s-a dus.

— Şi ați mai spus că ea începuse să cam înnebunească.

Părintele înclină aprobator din cap şi-şi desfăcu larg brațele.

— E greu de spus ce-o fi fost în mintea bietei femei. Probabil că au fost implicați mai mulți factori. Dar de ce era atât de urgent?

I-am răspuns clătinând din cap.

— E o poveste lungă. Vă mulțumesc pentru ajutor. Ajunseserăm la jumătatea drumului spre internat, când Christian mă întrebă, în sfârşit:

— Ce-a fost cu toate astea? Îmi amintesc că voi două ați studiat povestea. Vladimir şi Anna erau ca Lissa cu tine, nu?

— Mda, am confirmat, posomorâtă. Uite ce e, nu vreau să mă amestec între voi, dar te rog să nu-i povesteşti Lissei despre asta. Cel puțin, până aflu eu mai multe. Spune-i doar... nu ştiu. O să-i spun eu că am intrat în panică fiindcă am avut impresia că mai am programate şi alte zile de muncă în folosul comunității.

— Adică s-o mințim amândoi, hm?

— Îmi displace profund, crede-mă. Dar este şi cel mai bine pentru ea, în clipa de față.

Fiindcă, în cazul în care Lissa ar fi ştiut că era posibil ca ea să-mi provoace nebunia... mda, asta i-ar fi picat tare rău. Ar fi vrut să-şi înceteze lucrul cu magia. Desigur, asta era ceea ce-mi dorisem întotdeauna... şi totuşi, simțisem la ea bucuria aceea specifică ori de câte ori îşi folosea puterile. Puteam eu să i-o răpesc? Puteam să mă sacrific?

Răspunsul nu era unul simplu şi nu puteam să mă grăbesc cu concluziile. Oricum, nu până când nu aflam mai multe. Christian acceptă să păstreze secretul, iar până să-i regăsim pe ceilalți, oricum se

apropiase ora stingerii. N-am mai avut de petrecut decât o jumătate de oră împreună, după care ne-am despărțit să mergem la culcare; inclusiv eu, deoarece acordul referitor la jumătatea de normă în practica de teren prevedea că nu pot să fac serviciu de noapte. Oricum, riscul atacurilor strigoilor era scăzut, în general, iar instructorii mei erau mai preocupați ca eu să dorm o noapte întreagă.

Prin urmare, când s-a sunat stingerea, am plecat singură spre căminul dhampirilor. Şi atunci, când aproape că ajunsesem, el a apărut din nou. Mason.

M-am oprit brusc, privind în jur, dorindu-mi să mai fi fost altcineva acolo ca martor, care să rezolve o dată pentru totdeauna dilema asta cu nebună-sau-nu. Silueta lui sidefie se profila acolo, cu mâinile în buzunarele vestonului într-un stil aproape amical, care făcea ca apariția să devină oarecum cu mult mai stranie.

— Bun, am zis, simțindu-mă surprinzător de calmă, cu toată amărăciunea care mă cuprindea ori de câte ori îl vedeam. Mă bucur să te văd din nou singur. Chiar nu mi-au făcut plăcere însoțitorii din avion.

Mă privi fix, cu o față inexpresivă şi ochii trişti. Mă făcu să mă simt şi mai rău, vinovăția producându-mi noduri în stomac. Am izbucnit.

— Ce anume eşti? am strigat. Eşti adevărat? Sau încep eu să înnebunesc?

Spre surprinderea mea, îmi făcu un semn de încuviințare.

— Care anume? am țipat. Adică da, eşti adevărat? Încuviință din nou.

— Da, sunt nebună?

Scutură din cap în semn de negație.

— Bun, am zis, forțându-mă să glumesc prin uraganul meu de emoții. Asta înseamnă o uşurare, dar pe cinstite, ce-ai putea să spui dacă ai fi o halucinație?

Mason nu făcu decât să mă privească fix. Mi-am rotit din nou ochii în jurul meu, sperând să apară ceva.

— De ce te afli aici? Eşti supărat pe noi şi-ți cauți răzbunarea?

Scutură din cap, făcând ca o parte din mine să se relaxeze. Până în acel moment, nu-mi dădusem seama cât de îngrijorată fusesem în această privință. Vinovăția şi durerea se împletiseră atât de strâns în mine. Momentul în care el avea să mă învinuiască — exact cum făcuse Ryan — mi se păruse inevitabil.

— Ai... ai probleme să-ți găseşti tihna?

Mason încuviință şi păru să se întristeze şi mai tare. Aducându-mi aminte de ultimele lui clipe de viață, mi-am înghițit lacrimile. Probabil că şi mie mi-ar fi fost greu să-mi găsesc tihna, dacă viața mi-ar fi fost smulsă înainte de a începe.

— Atunci, e mai mult decât atât, totuşi? Mai există vreun motiv pentru care tot vii la mine?

Încuviință.

— Care anume? l-am întrebat. Se adunaseră prea multe întrebări în ultima vreme. Aveam nevoie de răspunsuri. Care e motivul? Ce trebuie eu să aflu?

Dar, din câte se părea, orice întrebare la care nu se putea răspunde prin da sau nu era inaccesibilă. Deschise gura, ca şi cum ar fi urmat să spună ceva. Dădu impresia că se străduieşte din greu, la fel cum procedase Adrian cu planta. Cu toate acestea, nici măcar un sunet nu se auzi.

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare rău că nu înțeleg... şi... îmi pare rău pentru tot restul.

Mason îmi mai adresă o ultimă privire nostalgică. Apoi dispăru.

DOUĂZECI

Hai să vorbim despre mama ta.

Am oftat adânc.

— Ce-i cu ea?

Era prima mea zi de consiliere psihologică şi, cel puțin până acum, nu fusesem impresionată. Apariția lui Mason de noaptea trecută reprezenta ceva despre care probabil că ar fi trebuit să aduc vorba imediat. Dar nu-mi doream ca oficialitățile şcolii să aibă un nou motiv de a crede că-mi

pierdeam minţile... chiar dacă asta şi era.

Şi, sincer vorbind, nu ştiam sigur dacă eram sau nu nebună. Analiza lui Adrian referitoare la aura mea plus povestea despre Anna aduceau evident credibilitate ideii că mă aflam pe drumul spre Cetatea Nebuniei. Cu toate acestea, nu mă simţeam nebună. Oare nebunii ştiau dacă sunt într-adevăr nebuni? Adrian susţinea că nu. Însuşi termenul de nebun era unul ciudat. Învăţasem destule despre psihologie cât să ştiu că avea şi o arie foarte largă de acoperire. Cele mai multe forme de boală mintală erau de fapt foarte precise şi aveau anumite simptome: anxietate, depresie, oscilaţii ale dispoziţiei etc. Nu ştiam unde m-aş fi potrivit pe această scală, dacă mă potriveam cumva.

— Ce părere ai despre ea? continuă psihologul. Despre mama ta?

— Că este un gardian grozav şi o mamă aşa şi-aşa. Psihologul, al cărei nume era Deirdre, îşi notă ceva în carneţel. Era blondă şi slabă ca orice moroi, înveşmântată într-o rochie din caşmir verde-albăstruie. În realitate, nu părea cu mult mai mare ca vârstă decât mine, însă diplomele de pe biroul ei atestau că avea tot felul de specializări în psihoterapie. Cabinetul ei se afla în clădirea administrativă, acolo unde era şi biroul directoarei şi de unde se coordonau toate genurile de activităţi ale Academiei.

Eu cam sperasem să mă întind pe o canapea, precum cele de care dispuneau întotdeauna terapeuţii de la televizor, însă n-am avut parte decât de un scaun. Bine măcar că era unul comod. Pereţii erau acoperiţi cu imagini din natură, cu chestii de genul fluturilor şi al narciselor. Bănuiesc că ar fi trebuit să aibă un efect calmant.

— Vrei să dezvolţi acest „aşa şi-aşa”? mă întrebă Deirdre.

— E o evoluţie. Acum o lună, aş fi spus „groaznică”. Dar ce are asta de-a face cu Mason?

— Vrei să vorbeşti despre Mason?

Am observat că avea obiceiul să-mi răspundă la întrebări prin alte întrebări.

— Nu ştiu, am recunoscut. Presupun că pentru asta sunt aici.

— Ce simţi în legătură cu el? Cu moartea lui?

— Tristeţe. Ce altceva aş putea să simt?

— Furie?

Gândul mi-a zburat la strigoi, la feţele lor lacome şi atitudinile nepăsătoare faţă de omoruri.

— Mda, un pic.

— Vinovăţie?

— Sigur, normal.

— De ce „normal”?

— Fiindcă din vina mea a fost acolo. Îl necăjisem... şi el avea ceva de dovedit. Îi spusesem unde sunt strigoii, ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Dacă n-ar fi aflat despre prezenţa lor, n-ar fi fost acolo. Şi ar fi fost încă în viaţă.

— Nu crezi că era răspunzător pentru propriile sale acţiuni? Că el a fost cel care a ales să facă asta?

— Păi... mda. Bănuiesc că aşa a fost. Nu l-am obligat eu.

— Mai ai vreun motiv pentru care ai putea să te simţi vinovată?

Mi-am întors privirea de la ea, concentrând-o asupra imaginii unei buburuze.

— Îi plăcea de mine... adică, la modul romantic. Mai ieşeam uneori împreună, dar eu n-am putut să-mi intru în rol. Iar asta l-a durut.

— De ce n-ai putut să-ţi intri în rol?

— Nu ştiu, am zis.

Imaginea trupului său, zăcând pe podea, mi-a fulgerat prin minte, dar am alungat-o. Nici nu mă gândeam să plâng de faţă cu Deirdre.

— Asta a fost. Ar fi trebuit să pot. Era drăguţ. Era amuzant. Ne înţelegeam chiar bine... dar pur şi simplu nu mi se părea potrivit. Chiar şi sărutatul, sau chestiile de genul ăsta... până la urmă, chiar nu puteam să le fac.

— Simţi că ai avea vreo problemă în privinţa contactului intim?

— Ce să...? A. Nu! Sigur că nu.

— Ai făcut vreodată sex cu cineva?

— Nu. Vrei să spui că ar fi trebuit?

— Eşti de părere că ar fi trebuit?

Fir-ar să fie. Crezusem că am prins-o. Eram convinsă că nu va găsi o întrebare şi pentru asta.

— Mason nu era persoana potrivită.

— Există altcineva? Cineva despre care crezi că ar fi persoana potrivită?

Am şovăit. Pierdusem firul, nu mai ştiam ce legătură ar avea asta cu faptul că văzusem fantome. Potrivit unor documente pe care le semnasem, tot ceea ce spuneam aici era confidențial. Nu putea să-i dezvăluie nimănui, decât dacă aş fi reprezentat o primejdie pentru mine însămi, sau dacă aş fi comis ceva ilegal. Nu eram întru totul sigură unde s-ar fi putut încadra o relație cu un bărbat mai în vârstă.

— Mda... dar nu pot să-ți spun cine e.

— De când îl cunoşti?

— De aproape şase luni.

— Te simți apropiată de el?

— Mda, sigur. Dar nu suntem...

Cum se putea descrie exact aşa ceva?

— Nu suntem, de fapt, încurcați cu adevărat. El e cam... indisponibil.

N-avea decât să creadă orice-ar fi vrut despre asta, ca de exemplu că poate eram interesată de un tip care avea o altă iubită.

— El este motivul pentru care nu te-ai putut apropia de Mason?

— Da.

— Şi el te împiedică să ieşi cu altcineva?

— Păi... el nu face nimic intenționat.

— Dar, atât timp cât ții la el, altcineva nu te interesează?

— Aşa-i. Dar asta nu contează. Probabil că nici n-ar trebui să ies cu cineva.

— De ce nu?

— Fiindcă n-am timp. Mă pregătesc să devin gardian. Trebuie să-mi dedic toată atenția Lissei.

— Şi nu crezi că poți să faci şi asta şi, în acelaşi timp, să ai o relație amoroasă cu cineva?

Am scuturat din cap.

— Nu. Trebuie să fiu pregătită să-mi pun viața în joc pentru a ei. N-am voie să mă las distrasă de altcineva. Printre gardieni avem o vorbă: „Ei au prioritate". Adică voi. Moroii.

— Şi de aici înțelegi că va trebui întotdeauna să pui necesitățile Lissei înaintea alor tale?

— Normal, am răspuns, încruntându-mă. Ce altceva aş putea să fac? Urmează să fiu gardianul ei.

— Şi asta cum te face să te simți? Să renunți la ceea ce-ți doreşti în favoarea ei?

— E cea mai bună prietenă a mea. Şi e cea din urmă din familia ei.

— Nu asta te-am întrebat.

— Mda, dar... M-am oprit brusc. Hei, asta n-a mai fost o întrebare.

— Crezi că pun mereu întrebări?

— Nu contează. Uite ce e, o iubesc pe Lissa. Sunt fericită să-mi petrec viața apărând-o. Şi cu asta, basta. În plus, tu un moroi, vrei să-mi spui mie, un dhampir, că n-ar trebui să-i pun pe moroi pe primul plan? Doar ştii cum funcționează sistemul.

— Ştiu, zise ea. Dar nu sunt aici ca să-l analizez. Sunt aici ca să te ajut să te simți mai bine.

— Am impresia că nu prea poți să faci una fără cealaltă.

Buzele lui Deirdre se arcuiră într-un zâmbet, după care ochii îi zburară spre ceas.

— Am terminat timpul pe ziua de azi. Va trebui să reluăm problema asta data viitoare.

Mi-am încrucişat brațele pe piept.

— Credeam c-o să-mi dai cine ştie ce soi de sfat formidabil, sau să mă înveți ce trebuie să fac. Dar tu doar mă faci să vorbesc întruna.

Râse încetişor.

— Terapia nu prea seamănă cu ceea ce crezi tu.

— Şi atunci, de ce-o mai faci?

— Pentru că nu întotdeauna ştim ce înseamnă ceea ce gândim sau ce simțim. Atunci când ai pe cineva care să te ghideze, îți este mai uşor să înțelegi lucrurile. Frecvent, poți să descoperi că ştiai deja ce trebuie să faci. Eu te pot ajuta să pui întrebări şi să ajungi în locuri care poate nu ți-ar fi fost

accesibile de una singură.
— Ei bine, ştiu că eşti tare la partea cu întrebările, am constatat sec.
— Fără să am vreun „sfat formidabil”, am totuşi unele probleme la care vreau să te gândeşti până la următoarea noastră discuţie.
Îşi coborî privirea spre carneţelul ei şi-l ciocăni cu creionul în timp ce se gândea.
— În primul rând, vreau să te mai gândeşti la ceea ce te-am întrebat despre Lissa: despre cum te simţi cu adevărat cu privire la faptul că-i dedici întreaga ta viaţă.
— Dar ţi-am spus deja.
— Ştiu. Doar vreau să te mai gândeşti la asta. Dacă răspunsul va fi acelaşi, este perfect. Pe urmă, vreau să meditezi la altceva. Vreau să te gândeşti dacă nu cumva motivul pentru care eşti atrasă de acest bărbat indisponibil este tocmai deoarece este indisponibil.
— Asta-i o nebunie. N-are niciun sens.
— Chiar? Tocmai mi-ai spus că n-ai putea să mai fii cu altcineva. Nu crezi că este posibil ca dorind pe cineva pe care nu-l poţi avea să fie tocmai modalitatea aleasă de subconştientul tău de a face faţă situaţiei? Dacă-ţi este imposibil să-l ai, atunci niciodată nu va trebui să înfrunţi conflictul de sentimente faţă de Lissa. Nu vei avea niciodată de ales.
— E o confuzie totală, am bombănit.
— Aşa trebuie să fie. De-asta sunt eu aici.
— Şi ce legătură are asta cu Mason?
— Are legătură cu tine, Rose. Asta-i ceea ce contează. Am plecat de la şedinţa de terapie simţind că mi se topise creierul. Totodată, mă cam simţeam de parcă aş fi fost judecată. Dacă Deirdre ar fi fost acolo să-l ia la întrebări pe Victor, probabil că ar fi rezolvat totul în jumătate din timp. De asemenea, aveam impresia că Deirdre se îndrepta într-o direcţie total greşită. Fireşte că nu-i purtam pică Lissei. Iar gândul că m-aş fi îndrăgostit de Dimitri pentru că nu-l puteam avea era ridicol. Niciodată nu-mi trecuse prin cap gândul la un conflict privitor la misiunea de gardian până ca ea să pomenească despre aşa ceva. Mă îndrăgostisem de el pentru că... ei bine, pentru că era Dimitri. Pentru că era plăcut, puternic, amuzant, aprig şi minunat. Pentru că mă înţelegea.
Şi totuşi, în timp ce mergeam spre cantină, m-am trezit că întrebarea ei mi se tot învârtea prin creier. Poate că nu mă gândisem la faptul că o relaţie amoroasă ne-ar fi distras de la îndatoririle de gardieni, dar sigur ştiusem de la bun început că vârsta şi meseria lui însemnau două bariere imense. Putea asta să fi avut într-adevăr vreo influenţă? Să fi ştiut vreo frântură din mine că n-am fi putut niciodată să avem cu adevărat o relaţie... ceea ce mi-ar fi permis să-i rămân întotdeauna consacrată Lissei?
Nu, am tras concluzia cu toată fermitatea. Era ridicol. Oricât ar fi fost de bună Deirdre la pusul întrebărilor, era clar că mie îmi punea întrebările nepotrivite.
— Rose!
Mi-am întors privirea spre dreapta şi l-am văzut pe Adrian tăind-o peste peluză spre mine, indiferent la efectul zloatei asupra pantofilor săi de firmă.
— Mi s-a părut mie, sau m-ai strigat „Rose”? l-am întrebat. Şi nu „micuţule dhampir „? Nu cred că s-a mai întâmplat asta vreodată.
— Se întâmplă tot timpul, mă contrazise el, ajungându-mă din urmă.
Am intrat în clădirea cantinei. Orele de şcoală erau în plină desfăşurare, aşa că toate coridoarele erau pustii.
— Unde ţi-e jumătatea cea bună? mă întrebă.
— Christian?
— Nu, Lissa. Poţi să-ţi dai seama unde e, corect?
— Mda, pot să-mi dau seama, pentru că e ultima oră de curs, aşa că ea e în clasă, la fel ca toţi ceilalţi. Tu mereu uiţi că pentru noi, ceilalţi, asta-i o şcoală.
Făcu o mutră dezamăgită.
— Am găsit mai multe dosare cu cazuri despre care aş fi vrut să discut cu ea. Alte chestii legate de super-constrângere.
— Hopa, ai făcut şi ceva productiv? Sunt impresionată.

— Te-ai găsit tu să vorbeşti, ripostă el. Mai ales dacă ne gândim că toată existenţa ta aici se învârteşte în jurul bătăilor administrate altora. Voi, dhampirii, sunteţi necivilizaţi... dar, dacă stau să mă gândesc, tocmai de-asta vă iubim.

— La drept vorbind, am meditat eu cu voce tare, nu suntem noi singurii care se ocupă de bătăi în ultima vreme.

Aproape că uitasem despre misterul clubului nostru de luptători regali. Erau atât de multe lucruri pentru care fusesem nevoită să-mi fac griji în ultimul timp. Era de parcă aş fi vrut să ţin apă în palmă. Nu credeam că ar fi şanse de-a primi vreo lămurire, dar trebuia să-l întreb.

— Cuvântul Mână îţi spune ceva? Sprijinindu-se de perete, îşi căută ţigările.

— Sigur că da.

— Vezi că eşti înăuntrul şcolii, l-am prevenit.

— Ce mama... a, da. Oftând, îşi vârî pachetul la loc în buzunar. Nu învaţă jumătate din academia asta limba română? m-a întrebat. Înseamnă „mână”.

— Eu învăţ engleza. Mână. N-avea niciun sens.

— Dar de ce te interesează traducerea?

— Nu ştiu. Cred că am înţeles greşit. Am crezut că ar avea ceva legătură cu chestia care se întâmplă printre ăia din familiile regale.

În ochi îi apăru un fulger cunoscător.

— Of, Doamne. Nu se poate. Chiar fac asta şi aici?

— Ce să facă?

— Asta, cu Mână. E o tâmpenie de societate secretă care tot apare prin şcoli. Am avut o filială de-a lor şi la Alder. În principal, înseamnă o gaşcă de tipi din familiile regale care se adună şi ţin întruniri secrete, ca să discute despre cât de superiori le sunt ei celorlalţi.

— Atunci, asta e, am zis. Piesele se potriveau. Asta-i micul grup al lui Jesse şi Ralf... cel în care au încercat să-l atragă şi pe Christian. Asta înseamnă Mână.

— Pe el? Adrian izbucni în râs. Probabil că erau disperaţi... şi n-o spun ca o palmă împotriva lui Christian. Pur şi simplu, nu e tocmai genul care să se vâre în aşa ceva.

— Mda, păi, i-a şi refuzat destul de dur. Şi care ar fi rostul exact al societăţii ăsteia secrete?

Ridică din umeri.

— Acelaşi ca oricare alta. E o metodă de a-i face pe oameni să se simtă mai bine în pielea lor. Oricui îi place să se simtă special. Apartenenţa la un grup de elită e un mijloc de a ajunge să te simţi aşa.

— Dar tu n-ai participat?

— N-aveam nevoie. Eu deja ştiu că sunt special.

— Jesse şi Ralf o făceau să sune ca pe o obligaţie a celor din familiile regale, să fie uniţi din cauza tuturor polemicilor apărute: despre lupte şi gardieni şi toate astea. O făceau să sune de parcă ei ar putea face ceva în direcţia asta.

— Nu de la vârsta asta, zise Adrian. În cea mai mare parte, tot ceea ce pot să facă e să discute. După ce ajung maturi, membrii Mână îşi aranjează uneori reciproc afaceri şi continuă să ţină întruniri secrete.

— Atunci, asta era? Doar pierd vremea împreună şi vorbesc ca să se-audă vorbind?

Adrian deveni meditativ.

— Ei bine, da, sigur că fac asta din plin. Dar vreau să-ţi spun că, ori de câte ori se formează astfel de mici filiale, există de obicei ceva anume pe care vor să-l facă în secret. Aşa, fiecare grup e oarecum diferit, ceea ce înseamnă că şi ăsta o avea probabil un soi de plan, sau de complot, sau de ce-o fi.

Un plan sau un complot. Nu-mi plăcea cum suna. Mai ales fiind vorba despre Jesse şi Ralf.

— Ştii multe pentru cineva care n-a fost implicat.

— A fost tata. Nu vorbeşte niciodată prea mult despre asta — de aici şi partea secretă — însă eu am mai prins câte ceva, după care am auzit despre ei când eram în şcoală.

M-am sprijinit şi eu de perete. Ceasul de pe cealaltă parte a holului mă informă că orele erau aproape pe terminate.

— Ai auzit ceva despre faptul că i-ar bate pe alţii? Sunt cel puţin patru moroi de care ştiu eu că au

fost atacați. Şi nu vor să sufle o vorbă despre asta.
— Cine? Cei din afara familiilor regale?
— Nu. Alții tot de-ai lor.
— Asta n-are nicio noimă. Întreaga rațiune a lor este ca elitele regale să se asocieze ca să se apere de schimbări. Afară doar de cazul în care, poate, îi atacă pe membrii familiilor regale care-i refuză, sau care-i sprijină pe ceilalți.
— Poate. Numai că unul dintre ei era fratele lui Jesse, iar Jesse pare să fie membru fondator. Se pare că a trebuit să treacă peste legătura de sânge. Şi, în plus, n-au făcut nimic atunci când i-a refuzat Christian.
Adrian îşi desfăcu larg brațele.
— Nici măcar eu nu le ştiu pe toate; şi, aşa cum ți-am spus, filiala asta probabil că-şi are propria mică agendă pe care şi-o ține ascunsă.
Am oftat dezamăgită, iar el mi-a adresat o privire plină de curiozitate.
— De ce te interesează atât de mult?
— Pentru că nu e bine. Cei pe care i-am văzut erau într-o stare proastă. Dacă un grup îşi atacă victimele în haită, trebuie oprit cumva.
Adrian izbucni în râs şi începu să se joace cu o şuviță din părul meu.
— Nu poți să salvezi pe toată lumea, deşi Dumnezeu te vede că încerci.
— Eu doar vreau să fac ce e bine. Amintindu-mi de comentariile lui Dimitri apropo de westernuri, nu mi-am putut stăpâni un mic zâmbet.
— Trebuie să aduc dreptatea acolo unde e nevoie de ea.
— Toată nebunia, micuțule dhampir, este că tu chiar vorbeşti serios. Pot să-mi dau seama după aura ta.
— Ce, vrei să spui că nu mai e neagră?
— Nu... tot întunecată este, categoric. Dar are şi puțină lumină în ea, dungi aurii. Ca razele de soare printre nori.
— Atunci poate că teoria ta cum că aş lua lumina sau întunericul de la Lissa o fi greşită.
Mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la noaptea trecută, la momentul în care aflasem despre Anna şi soarta ei. Faptul că venise vorba acum despre aşa ceva îmi stârni iarăşi toate acele temeri. Demență. Sinucidere.
— Depinde, zise el. Când ai văzut-o ultima dată? I-am tras un pumn uşor.
— Habar n-ai, nu-i aşa? Născoceşti chestiile astea din mers.
Mă prinse de încheietură şi mă trase mai aproape de el.
— Nu ăsta e modul tău obişnuit de operare?
Am zâmbit fără voia mea. Fiind atât de aproape de el, puteam să apreciez cât de încântător îi era verdele ochilor. În realitate, cu toate că îl luam în permanență peste picior, nu puteam să neg faptul că şi restul la el arăta destul de bine. Îi simțeam căldura degetelor pe încheietura mea, iar în modul în care mi-o ținea era ceva oarecum sexy. Amintindu-mi de ceea ce-mi spusese Deirdre, am încercat să evaluez ce senzații îmi provocau toate astea. Lăsând deoparte avertismentele reginei, Adrian era un tip, teoretic, disponibil. Eram eu atrasă de el? Îmi dădeau fiori atingerile lui?
Răspuns: nu. Nu la fel cum era cu Dimitri.
Adrian era sexy în felul lui, dar nu mă înnebunea aşa cum se întâmpla cu Dimitri. Oare, din cauză că Adrian era atât de disponibil? Să fi avut dreptate Deirdre afirmând că îmi doream în mod intenționat relații imposibile?
— Ştii ce, zise el, întrerupându-mi firul gândurilor, în oricare alte condiții, ar fi un moment fierbinte. Numai că tu, în schimb, mă priveşti de parcă aş fi un soi de proiect pentru o expoziție ştiințifică.
În realitate, chiar aşa îl tratam eu în momentul acela.
— De ce nu-ți foloseşti niciodată forța de constrângere asupra mea? l-am întrebat. Mă rog, exceptând cazurile în care mă împiedici să mă iau la bătaie.
— Pentru că jumătate din hazul tău e tocmai că eşti atât de dificilă.
O nouă idee îmi veni deodată.

— Fă-o.
— Ce să fac?
— Foloseşte-ţi forţa de constrângere asupra mea.
— Ce?
Iată încă unul dintre rarele momente în care Adrian se arăta şocat.
— Foloseşte-ţi forţa de constrângere şi fă-mă să vreau să te sărut... doar că trebuie să-mi promiţi că n-o să mă săruţi cu adevărat.
— Asta-i ceva destul de ciudat... şi când spun eu despre ceva că e ciudat, ştii că vorbesc serios.
— Te rog.
Oftă şi apoi îşi concentra privirea drept asupra mea. Era de parcă m-aş fi înecat, mă înecam într-o mare verde. Nu mai exista nimic pe lume, în afara ochilor acelora.
— Vreau să te sărut, Rose, rosti el cu tandreţe. Şi vreau ca şi tu să vrei.
Toate părticelele corpului său — buzele lui, mâinile lui, parfumul lui — mă copleşiră deodată. Mă simţeam cuprinsă toată de căldură. Îmi doream ca el să mă sărute, mi-o doream cu fiecare dram al fiinţei mele. Nimic altceva nu-mi doream mai mult în viaţă decât sărutul acesta. Mi-am ridicat faţa spre a lui, iar el s-a aplecat. Practic, puteam să-i simt gustul buzelor.
— Vrei? m-a întrebat, cu vocea la fel de catifelată. Vrei să mă săruţi?
Ţi-ai găsit. Totul în jurul meu se înceţoşase. Numai buzele lui le mai vedeam clar.
— Da, i-am răspuns. Faţa lui s-a apropiat, gura îi era la doar o suflare distanţă de a mea. Eram atât, atât de aproape, şi atunci...
El se opri.
— Am terminat, anunţă, făcând un pas înapoi.
Mi-am revenit instantaneu. Ceaţa de vis dispăruse, la fel ca şi dorinţa din trupul meu. În schimb, descoperisem ceva. Sub acţiunea forţei de constrângere, tânjeam ca el să mă sărute. Cu toate acestea, chiar sub constrângere, nu se produsese acea senzaţie electrică, atotcuprinzătoare, pe care o aveam când eram cu Dimitri, acea senzaţie că eram practic una şi aceeaşi persoană, uniţi de forţe mai presus de înţelegerea noastră. Cu Adrian, nu fusese decât ceva oarecum mecanic.
Deirdre se înşelase. Dacă atracţia mea faţă de Dimitri n-ar fi fost altceva decât vreo reacţie a subconştientului, atunci ar fi fost la fel de superficială ca şi această atracţie forţată faţă de Adrian. Şi totuşi, era ceva complet diferit. Cu Dimitri, era dragoste... nu doar vreo festă pe care mi-ar fi jucat-o mintea.
— Hmm, am zis.
— Hmm? m-a îngânat Adrian, examinându-mă amuzat.
— Hmm.
Cel de-al treilea „hmm” nu ne aparţinuse niciunuia dintre noi. Am privit de-a lungul coridorului şi l-am observat pe Christian urmărindu-ne. M-am tras deoparte de lângă Adrian exact în clipa în care a început să sune soneria. Gălăgia elevilor revărsându-se din clase umplu tot coridorul.
— Acum, pot s-o văd pe Lissa, zise bucuros Adrian.
— Rose, vrei să vii cu mine până la hrănitori? mă întrebă Christian.
Vorbise pe un ton egal, iar expresia feţei îi era de nepătruns.
— Azi nu sunt gardianul tău.
— Mda, bine, dar mi-era dor de fermecătoarea ta companie.
Mi-am luat rămas-bun de la Adrian şi am tăiat-o prin cantină împreună cu Christian.
— Care-i treaba? l-am întrebat.
— Tu să-mi spui, a replicat el. Tu eşti cea care se pregătea să se arunce pe Adrian.
— Era un experiment, i-am explicat. Face parte din terapia mea.
— Ce mama naibii de terapie mai e şi asta? Ajunşi la camera hrănitorilor, am constatat că, deşi el ieşise din clasă mai devreme, tot aveam câteva persoane la rând înaintea noastră.
— De ce-ţi pasă? l-am întrebat. Ar trebui să fii bucuros. Asta înseamnă că n-are de gând să se dea la Lissa.
— Poate că vrea să se dea la voi amândouă.
— Şi ce, oi fi fratele meu mai mare, acum?

— Deranjat, zise el. Asta sunt.
Privind peste umărul lui, i-am văzut intrând pe Jesse şi pe Ralf.
— Bun, atunci ține-ți asta pentru tine, dacă nu vrei să audă şi bunii noştri prieteni.
Cu toate acestea, Jesse era mult prea preocupat ca să tragă cu urechea, deoarece se certa cu coordonatoarea hrănitorilor.
— N-am timp să aştept, îi zicea el. Trebuie să ajung altundeva.
Ea îi arătă spre noi şi spre ceilalți de la rând.
— Persoanele acestea sunt înainte. Jesse o privi în ochi şi zâmbi.
— Poți să faci o excepție de data asta.
— Mda, e grăbit, adăugă Ralf, cu o voce pe care n-o mai auzisem până acum la el. Era domoală şi mai puțin scârțâită decât de obicei. N-ai decât să-i scrii numele în fruntea listei, îi sugeră el.
Coordonatoarea păru că vrea să-i pună la punct, dar deodată pe față îi apăru o expresie bizară, tulburată. Aruncă o privire spre mapa ei şi scrise ceva. La câteva secunde după ce-şi mută privirea, îşi smuci la loc capul în sus, iar ochii îi erau din nou limpezi. Se încruntă.
— Ce făceam?
— Mă înscriai pe listă, o informă Jesse, arătându-i spre tabel. Vezi?
Femeia îşi lăsă privirea în jos, nedumerită.
— De ce e numele tău primul? N-ai venit abia adineauri?
— Am fost aici mai devreme şi ne-am înscris. Ne-ai zis că e în regulă.
Ea privi din nou tabelul, evident confuză. Nu-şi amintea ca ei să fi venit mai devreme — fiindcă nici nu veniseră — dar, din câte se părea, nu izbutea să înțeleagă de ce numele lui Jesse era acum în fruntea listei. În clipa imediat următoare, ridică din umeri, ajungând probabil la concluzia că nu merita să-şi bată prea mult capul cu asta.
— Stați cu ceilalți şi o să vă strig cum se eliberează. Imediat cum s-au apropiat de noi Jesse şi Ralf, am sărit cu gura pe ei.
— Ți-ai folosit forța de constrângere cu ea, am şuierat.
Jesse păru panicat pentru o fracțiune de secundă; apoi, afişă obişnuita lui fanfaronadă.
— N-are importanță. N-am făcut decât s-o conving, atât. Ce, ai de gând să mă spui, sau cum?
— Nu-i nimic de spus, pufni Christian. Asta a fost cea mai proastă demonstrație de folosire a constrângerii din câte am văzut în viața mea.
— De parc-ai fi văzut tu aşa ceva, interveni Ralf.
— Din plin, zise Christian. La alții mai arătoşi ca tine. Fireşte, poate că şi din cauza asta forța ta de constrângere nu e cine ştie ce.
Ralf păru extrem de ofensat, cred că în primul rând fiindcă nu era considerat arătos, însă Jesse îl înghionti şi dădu să ne întoarcă spatele.
— Lasă-l în pace. A ratat ocazia.
— Ocazia de...
M-am întrerupt, amintindu-mi de slaba tentativă a lui Brandon, când încercase să mă convingă prin forța de constrângere că vânătăile lui nu însemnau nimic. Jill spusese că Brett Ozera chiar îşi convinsese o profesoară de faptul că rănile lui nu erau de luat în seamă.
Profesoara abandonase subiectul, spre marea surprindere a lui Jill. Mai mult ca sigur că Brett îşi folosise forța de constrângere. Beculețele mi se aprindeau în diverse părți ale creierului. Conexiunile se făceau pretutindeni. Problema era că, deocamdată, nu puteam să descâlcesc firele.
— Asta-i toată problema, nu? Tâmpenia voastră de Mână şi nevoia ei de a lua lumea la bătaie. Are ceva de-a face cu forța de constrângere...
N-am înțeles cum de se potrivise totul, dar înfățişarea surprinsă a lui Jesse mi-a dat de înțeles că eram pe pista cea bună, chiar dacă mi-a replicat:
— Habar n-ai despre ce vorbeşti.
Am insistat, sperând că vreo câteva lovituri la nimereală l-ar face să se enerveze şi să scape ceva fără voia lui.
— Care-i şpilul? Vă dă cumva vreun soi de exaltare a puterii faptul că faceți mici şmecherii de-astea? Că nu sunt nimic altceva, să ştii. Vorbesc serios, tu nici nu ştii cu ce se mănâncă forța de

constrângere. Am văzut la alții o forță de constrângere care te făcea să stai în mâini şi să te azvârli singur pe fereastră.

— Învățăm mai multe decât ți-ar putea trece vreodată prin cap, mă contrazise Jesse. Şi când o să aflu cine ți-a...

Nu mai apucă să-şi ducă la sfârşit amenințarea, fiindcă tocmai atunci fu chemat la hrănitorul lui. El şi cu Ralf plecară furioşi, iar Christian se întoarse imediat spre mine.

— Ce se-ntâmplă? Ce-i aia Mână?

I-am oferit o recapitulare grăbită a explicațiilor lui Adrian.

— În aşa ceva te-au invitat să intri. Probabil că exersează în secret forța de constrângere. Adrian îmi spunea că în grupurile astea sunt întotdeauna numai tipi din familiile regale având planuri prin care vor să schimbe şi să țină lucrurile sub control în vremuri de primejdie. Probabil că pentru ei forța de constrângere înseamnă răspunsul: la asta se refereau când îți spuneau că au metodele lor prin care să te ajute să obții ceea ce vrei. Dac-ar fi ştiut ce forță de constrângere naşpa ai, probabil că nici nu s-ar mai fi obosit cu tine.

Se încruntă, neplăcându-i faptul că-i reaminteam acel unic moment în care încercase — şi nu izbutise — să-şi exercite forța de constrângere asupra cuiva, la complexul pentru schi.

— Şi-atunci, partea cu luatul-altora-la-bătaie când intră în scenă?

— Aici e misterul, i-am zis.

Christian fu chemat tocmai atunci să se hrănească, aşa că mi-am lăsat teoriile să mai aştepte până când aveam să obțin mai multe informații şi să trec la acțiune. Am observat spre care dintre hrănitori eram conduşi.

— Iar Alice aia? Cum de te-alegi mereu cu ea? O soliciți tu?

— Nu, dar cred că unii solicită în mod special să nu fie la ea.

Alice, ca întotdeauna, se bucură văzându-ne.

— Rose. Ce faci, tot ne mai menții siguranța?

— Aş face-o, dacă m-ar lăsa, i-am răspuns.

— Nu te grăbi prea tare, mă preveni ea. Conservă-ți energia. Dacă te arăți prea nerăbdătoare să te lupți cu morții vii, e posibil să te pomeneşti intrând în rândurile lor. Şi atunci n-o să ne mai vezi niciodată, iar pe noi o să ne întristezi foarte mult.

— Da, aprobă Christian. Eu o să-mi ud perna de plâns în fiecare noapte.

Mi-am înfrânat imboldul de a-i trage un şut.

— Ei bine, n-am să vă mai pot vizita dac-aş fi strigoi, aşa e, dar sper să mor doar de o moarte normală. Atunci, aş putea să vă vizitez în chip de fantomă.

Cât de trist, m-am gândit, că glumeam acum tocmai despre lucrul care mă înspăimântase cel mai mult în ultimul timp. Nici Alice nu găsi nimic amuzant în asta. Mă privi, clătinând din cap.

— Nu, n-ai să poți. Dispozitivele de pază nu te-ar lăsa.

— Dispozitivele de pază nu sunt decât împotriva strigoilor, i-am amintit, cu blândețe.

O privire sfidătoare o înlocui în ochii ei pe cea împrăştiată, cu care ne obişnuisem.

— Dispozitivele de pază nu lasă să pătrundă nimic din ceea ce nu e viu. Fie mort, fie mort viu.

— Hai, c-ai trântit-o, zise Christian.

— Dispozitivele de pază nu împiedică fantomele să intre, am insistat. Eu le-am văzut.

Luând în considerare instabilitatea mintală a lui Alice, nu mă deranja să discut cu ea despre a mea. De fapt, era oarecum reconfortant să discuți despre aşa ceva cu o persoană care n-ar fi stat să te judece.

Într-adevăr, ea reacționa ca şi cum ar fi fost un subiect de conversație perfect normal.

— Dacă ai văzut fantome, înseamnă că nu mai suntem în siguranță.

— Ți-am zis şi data trecută, sistemul de securitate e prea bun.

— Poate c-o fi făcut cineva vreo greşeală, mă contrazise, vorbind remarcabil de coerent. Poate cineva a scăpat ceva din vedere. Dispozitivele de pază sunt create prin magie. Magia are viață. Fantomele nu pot pătrunde prin ele din aceleaşi motive ca şi strigoii. Pentru că nu sunt vii. Dac-ai văzut o fantomă, înseamnă că dispozitivele de pază au dat greş. După o scurtă pauză, adăugă: Sau că tu ai înnebunit.

Christian izbucni într-un râs zgomotos.
— Iată-te, Rose. Direct de la sursă.
L-am săgetat cu o privire mânioasă. El, în schimb, i-a zâmbit lui Alice.
— Totuşi, în apărarea lui Rose, sunt de părere că are dreptate referitor la dispozitivele de pază. Cei de la şcoală le verifică mereu. Singurul loc mai bine păzit decât ăsta e Curtea Regală, iar amândouă dau pe dinafară de atâția gardieni. Aşa că nu mai fi atât de paranoică.
A început să se hrănească, iar eu mi-am întors privirea. Trebuia să-mi dau seama că nu era cazul s-o ascult pe Alice. Ea nu prea putea fi considerată o sursă respectabilă de informații, chiar dacă era pe-aici de ceva vreme. Şi totuşi... ciudata ei logică părea să aibă sens. Dacă dispozitivele de pază nu permiteau pătrunderea strigoilor, atunci de ce nu era valabil acelaşi lucru şi pentru fantome? E adevărat, strigoii erau morții care se întorseseră să umble pe pământ, însă punctul ei de vedere era logic. Ei toți erau morți. Dar şi Christian şi cu mine aveam dreptate. Dispozitivele de pază din jurul şcolii erau zdravene. Era nevoie de multă putere pentru amplasarea unor dispozitive de pază. Nu orice locuință de moroi îşi putea permite să dispună de aşa ceva, însă locuri precum şcolile şi Curtea Regală şi le întrețineau pe ale lor cu multă sârguință.
Curtea Regală...
Nu avusesem niciun fel de întâlnire cu fantomele cât timp ne aflasem acolo, cu toate că fusese o perioadă incredibil de stresantă. Dacă vedeniile mele ar fi fost induse de stres, oare Curtea şi întâlnirile cu Victor şi cu regina nu le-ar fi oferit ocazii ideale pentru aparițiile lor? Faptul că nu văzusem nimic părea să nege teoria tulburărilor de stres post-traumatic. Nu văzusem fantome până când nu aterizasem pe aeroportul din Martinville.
Care nu era dotat cu dispozitive de pază.
Aproape că mi s-a tăiat respirația. Curtea avea dispozitive de pază puternice. Acolo nu văzusem fantome. Aeroportul, care făcea parte din lumea obişnuită, nu avea dispozitive de siguranță. Acolo fusesem bombardată cu fantome. Le mai zărisem fulgerător şi în avion... neprotejat de dispozitivele de pază cât timp ne aflam în zbor.
Mi-am întors privirea spre Alice şi Christian. Erau pe cale să termine. Oare era posibil ca ea să aibă dreptate? Oare dispozitivele de pază nu permiteau pătrunderea fantomelor? Şi, dacă era aşa, atunci ce se întâmpla cu şcoala? Dacă dispozitivele de pază ar fi fost intacte, atunci n-ar fi trebuit să văd nimic: exact ca şi la Curte. Pe de altă parte, dacă ele ar fi fost sparte, ar fi trebuit să fiu copleşită: exact ca pe aeroport.
În schimb, Academia se situa pe undeva la mijloc. Aveam vedenii doar din când în când. Iar asta n-avea sens.
Unicul lucru pe care-l ştiam cu certitudine era acela că, în eventualitatea unei nereguli în privința dispozitivelor de pază ale şcolii, însemna că nu eram eu singura aflată în primejdie.

DOUĂZECI ŞI UNU

Abia aşteptam sfârşitul zilei. Îi promisesem Lissei că o să-mi petrec vremea cu ea şi cu ceilalţi după şcoală. Ar fi trebuit să fie distractiv, însă minutele treceau cu viteza melcului. Eram prea neastâmpărată. Atunci când am văzut că începe să se apropie stingerea, m-am desprins în grabă de ei şi am fugit spre căminul meu. Am rugat-o pe femeia de la recepţie să sune în camera lui Dimitri — aflată în afara zonei permise elevilor — fiindcă aveam o întrebare „urgentă" pentru el. Abia ridicase receptorul, când îşi făcu apariţia Celeste.

— Nu-i aici, mă informă ea. Avea o vânătaie mare pe o parte a feţei. Cine ştie ce novice s-o fi descurcat mai bine decât ea; un novice care nu fusesem eu. Cred că s-a dus la biserică, îmi mai zise. Va trebui să aştepţi până mâine dacă vrei să vorbeşti cu el: n-ai cum să ajungi acolo şi să te şi-ntorci până la stingere.

Am încuviinţat supusă şi m-am prefăcut că mă îndrept spre aripa elevilor. Numai că, în loc să mă îndrept spre camera mea, am ieşit din nou din clădire şi am rupt-o la fugă spre biserică. Avea dreptate. Nu aveam cum să mă întorc până la stingere, dar speram să aibă grijă Dimitri să nu am probleme.

Când am ajuns, uşile bisericii erau încă descuiate.

Am intrat şi am văzut toate lumânările aprinse, făcând să scânteieze toate ornamentele din aur. Probabil că preotul încă avea de lucru.

Dar, atunci când am intrat în naos, el nu era acolo.

În schimb, era Dimitri.

Stătea în ultima strană. Nu se ruga, nu îngenunchease sau altceva. Pur şi simplu, stătea acolo, arătând destul de relaxat. Cu toate că nu era un enoriaş practicant al bisericii, îmi mărturisise că deseori îşi regăsea pacea acolo. Avea ocazia să se gândească la viaţa lui şi la faptele săvârşite.

Întotdeauna fusesem de părere că arată bine, dar în clipa aceea, ceva legat de el aproape că mă făcu să încremenesc în loc. Poate să fi fost din cauza fundalului, cu tot lemnul acela lustruit şi icoanele colorate înfăţişând sfinţi. Poate că era doar datorită sclipirilor aruncate de lumina luminărilor pe părul lui negru. Poate, pur şi simplu, fiindcă părea să fie cu garda jos, aproape vulnerabil, în mod normal, era atât de încordat, atât de tensionat... dar până şi el mai avea nevoie din când în când de momente de odihnă. Îmi dădea impresia că-mi arde privirea, cam în felul în care mi se întâmpla cu Lissa. Încordarea lui obişnuită îi reveni când mă auzi intrând.

— Rose, e ceva în neregulă?

A dat să se ridice, dar i-am făcut semn să rămână acolo şi m-am strecurat pe locul de lângă el. Un uşor miros de tămâie persista prin aer.

— Nu... în fine, cam aşa ceva. N-am avut vreo cădere nervoasă, dacă asta te îngrijorează. Am doar o întrebare. Sau, în sfârşit, o teorie.

I-am povestit conversaţia cu Alice şi ceea ce dedusesem din ea. M-a ascultat răbdător, cu o înfăţişare gânditoare.

— O ştiu pe Alice. Nu sunt convins că ar fi credibilă, mi-a zis după ce am terminat. Era ceva asemănător cu ceea ce zisese despre Victor.

— Ştiu. Şi eu m-am gândit la fel. Dar multe chestii par să aibă logică.

— Nu tocmai. După cum ai precizat, de ce apar viziunile tale atât de neregulat aici? Asta nu se potriveşte cu teoria despre dispozitivele de pază. Ar trebui să te simţi ca în avion.

— Dar dacă dispozitivele sunt doar slăbite? l-am întrebat.

— Imposibil, a replicat, clătinând din cap. Este nevoie de luni de zile până ca dispozitivelor să le slăbească efectul. Iar aici sunt înlocuite de altele noi la fiecare două săptămâni.

— Atât de des? m-am mirat, incapabilă să-mi ascund dezamăgirea.

Ştiam că operaţiunile de întreţinere erau frecvente, dar nu chiar atât de frecvente. Teoria lui Alice fusese cât pe ce să-mi furnizeze o explicaţie logică, una care să nu implice deteriorarea sănătăţii mele mintale.

— Poate că sunt străpunse, am sugerat. De oameni sau mai ştiu eu de cine, cum am mai văzut.

— Gardienii patrulează pe teren de câteva ori pe zi. Dac-ar fi existat vreo ţepuşă la graniţele campusului, am fi observat.

Am oftat.

Dimitri şi-a pus mâna peste a mea, făcându-mă să tresar. Cu toate acestea, nu şi-a retras-o şi, aşa cum se întâmpla atât de des, mi-a ghicit gândurile.

— Te-ai gândit că, dacă ea ar avea dreptate, asta ar explica totul.

Am încuviințat.

— Nu vreau să fiu nebună.

— Dar nu eşti nebună.

— Şi totuşi, tu nu mă crezi că văd fantome cu adevărat.

Îşi întoarse privirea, concentrând-o pe pâlpâitul lumânărilor din altar.

— Nu ştiu. Încerc în continuare să-mi păstrez mintea deschisă. Şi, oricum, să fii stresat nu-nseamnă că eşti nebun.

— Ştiu, am recunoscut, încă extrem de conştientă de căldura mâinii lui, dar şi de faptul că n-ar fi trebuit să mă gândesc la astfel de lucruri într-o biserică. Dar... în fine... mai e şi altceva.

I-am povestit atunci despre Anna, despre posibilitatea ca ea să fi „captat" demența lui Vladimir. I-am mai relatat şi observațiile lui Adrian despre aura mea. Şi-a întors din nou privirea spre mine, cu o expresie meditativă.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta? Cu Lissa? Cu psihologul tău?

— Nu, i-am răspuns cu o voce stinsă, incapabilă să-l privesc în ochi. M-am temut de ceea ce ar fi putut să creadă.

Dimitri m-a strâns de mână.

— Trebuie să încetezi cu asta. Tu nu te temi să te azvârli în calea primejdiilor, dar te îngrozeşte gândul că ai putea permite cuiva să pătrundă în sufletul tău.

— Nu... nu ştiu, am zis, ridicându-mi privirea spre el. Bănuiesc că aşa e.

— Şi-atunci, mie de ce-mi spui? I-am zâmbit.

— Pentru că m-ai învățat să am încredere în alții. Eu am încredere în tine.

— În Lissa nu ai încredere? Zâmbetul mi-a pierit de pe buze.

— Am încredere în ea, absolut. Dar nu vreau să-i spun lucruri care ar face-o să se îngrijoreze. Bănuiesc că e un mod de a o proteja, exact la fel cum o apăr şi de strigoi.

— Lissa e mai puternică decât crezi, mi-a zis el. Şi s-ar da şi peste cap dac-ar fi să te ajute.

— Şi ce? Vrei să am încredere în ea, nu în tine?

— Nu, vreau să ai încredere în amândoi. Cred că ar fi bine pentru tine. Te necăjeşte ceea ce s-a întâmplat cu Anna?

— Nu, i-am răspuns, ferindu-mi din nou privirea. Mă înfricoşează.

Cred că mărturisirea mea ne-a uluit pe amândoi. Eu sigur nu mă aşteptam s-o spun. Am încremenit amândoi pentru o clipă, după care Dimitri m-a cuprins în brațe şi m-a tras la pieptul lui. Un suspin m-a străbătut în timp ce-mi lăsam obrazul pe haina lui de piele, auzindu-i bătăile regulate ale inimii.

— Nu vreau să fiu aşa, i-am zis. Vreau să fiu ca toți ceilalți. Vreau ca mintea mea să fie... normală. Normală după standardele mele, vreau să zic. Nu vreau să-mi pierd controlul. Nu vreau să ajung ca Anna şi să-mi iau viața singură. Ador să fiu vie. Aş fi în stare să mor ca să-mi salvez prietenii, dar în acelaşi timp sper să nu fie cazul. Sper să trăim cu toții vieți îndelungate, fericite. Aşa cum spunea Lissa: o mare familie fericită. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le fac, dar mi-e atât de teamă... mă tem să nu ajung ca ea... mă tem că n-o să pot împiedica asta...

Mă strânse şi mai tare în brațe.

— N-o să se-ntâmple aşa, murmură. Oricât ai fi de nestăpânită şi de impulsivă, dacă tragem linie şi adunăm, eşti una dintre cele mai puternice persoane din câte cunosc. Chiar dacă ai fi la fel ca Anna — ceea ce eu nu cred — voi două nu veți avea aceeaşi soartă.

Era ciudat. De multe ori îi spusesem Lissei acelaşi lucru despre ea şi Vladimir. Întotdeauna îi venise greu să creadă, iar acum înțelegeam de ce. E cu mult mai uşor să dai sfaturi decât să le urmezi.

— În acelaşi timp, pierzi ceva din vedere, continuă el, trecându-şi o mână prin părul meu. Dacă eşti în primejdie din cauza puterilor magice ale Lissei, atunci cel puțin ştii de unde vine. Ea poate să renunțe la folosirea magiei şi cu asta se rezolvă totul.

M-am desprins uşor de el, astfel încât să-l pot privi. Mi-am trecut în grabă o mână peste ochi,

nevrând să-mi scape vreo lacrimă.
— Dar cum aş putea să-i cer una ca asta? am zis. Mi-am dat seama cum o fac să se simtă. Nu ştiu dacă am dreptul să-i răpesc bucuria asta.
Mă privi surprins.
— Chiar şi cu preţul vieţii tale?
— Vladimir a făcut lucruri mari... aşa ar putea şi ea. În plus, ei au prioritate, nu?
— Nu totdeauna.
Am făcut ochii mari. Purtam întipărită în mine deviza ei au prioritate încă din copilărie. Era crezul tuturor gardienilor. Numai dhampirii care fugeau de îndatoririle lor nu erau de aceeaşi părere. Ceea ce spunea el suna aproape a trădare.
— Câteodată, Rose, trebuie să-ţi dai seama când să-ţi acorzi ţie prioritate.
Am scuturat din cap.
— Nu şi cu Lissa.
Parcă aş fi fost iarăşi cu Deirdre, sau cu Ambrose. De ce, dintr-odată, toată lumea punea sub semnul întrebării ceva care însemnase în toată viaţa mea adevărul absolut?
— Ea e prietena ta. Te-ar înţelege.
Ca să-şi sublinieze punctul de vedere, întinse mâna şi-mi atinse acel chotki care mi se ivea pe sub mânecă, mângâindu-mi încheietura cu degetele.
— Nu e doar atât, i-am atras atenţia, arătându-i cruciuliţa. În orice caz, asta o dovedeşte. Sunt legată de ea, să-i apăr pe Dragomiri, cu orice preţ.
— Ştiu, dar...
Nu-şi mai termină fraza şi, la drept vorbind, ce-ar fi putut să spună? Ne îndreptam spre o veche polemică, una fără soluţie.
— Trebuie să mă întorc, am zis brusc. A trecut de ora stingerii.
Un zâmbet crispat îi traversă faţa lui Dimitri.
— Şi ai nevoie de mine ca să te duc, că altfel ai probleme.
— Păi, mda, cam speram să...
Auzirăm un fel de foşnet în apropierea uşii naosului, după care intră părintele Andrew, ceea ce evident că punea punct conversaţiei noastre. Se pregătea să închidă biserica. Dimitri îi mulţumi, după care am pornit amândoi spre căminul dhampirilor. Niciunul dintre noi n-a vorbit pe drum, însă tăcerea aceea o resimţeam ca pe ceva comod. Poate că era ciudat, dar de când cu izbucnirea lui din faţa clinicii medicale, simţeam că se intensificase ceva între noi, oricât de imposibil ar fi părut.
Dimitri mă conduse până dincolo de femeia de la recepţie şi, tocmai când mă pregăteam să mă îndrept spre aripa mea de clădire, trecu pe acolo un gardian pe nume Yuri. Dimitri îl strigă.
— Tu lucrezi la securitate, nu? Când s-au instalat ultima dată dispozitive noi de pază?
Yuri stătu puţin să se gândească.
— Acum vreo două zile. De ce?
Dimitri îmi aruncă o privire plină de înţelesuri.
— Eram doar curios.
I-am făcut un semn cu capul în semn că am înţeles ce voia, după care am plecat la culcare.
După aceea, următoarea săptămână, cu aproximaţie, s-a derulat după un model repetitiv. L-am însoţit pe Christian trei zile, jumătatea de normă a practicii de teren, mi-am frecventat şedinţele de consiliere psihologică şi m-am antrenat cu Dimitri. În astfel de momente, îi puteam citi preocuparea pe chip. Mereu mă întreba cum mă simt, dar niciodată nu mă împingea să discut despre ceea ce n-aş fi vrut. În principal, ne ocupam doar cu pregătirea fizică, lucru care-mi plăcea, din moment ce nu necesita prea multă reflecţie.
Şi, cea mai bună treabă, în tot acest timp nu l-am văzut pe Mason.
De asemenea, n-am mai fost martoră la vreun atac: nici purtând marca Mână, nici pe cea a gardienilor.
Eram în toiul caznelor practicii de teren, toţi ceilalţi novici din clasa mea având parte cu regularitate de lupte. Testele deveneau tot mai complexe şi mai dificile, aşa că toată lumea trebuia să fie permanent în alertă. Se pare că Eddie era nevoit s-o apere pe Lissa la fiecare două zile de câte un

gardian jucând rolul strigoiului... dar aşa ceva nu se întâmpla niciodată în timp ce eram eu prin preajmă. De fapt, absolut nimeni nu era atacat de strigoi cât timp mă aflam eu pe acolo. După o vreme, am început să înțeleg. Mă menajau. Erau îngrijorați că n-aş fi putut suporta.

— Aşa puteau la fel de bine să mă scoată din practica de teren, la urma urmei, am bombănit către Christian într-o seară. Mă țin să nu fac nimic.

— Mda, dar dacă tot o să treci, atunci de ce să-ți mai faci griji? Adică, tu chiar vrei să ai parte în fiecare zi de lupte?

Îşi dădu apoi ochii peste cap.

— Las-o baltă. Sigur că vrei.

— Nu înțelegi, i-am replicat. În meseria asta nu e vorba să alegi calea cea mai uşoară. Eu vreau să dovedesc ce sunt în stare să fac... lor şi mie însămi. Niciodată nu poți să ai destul antrenament. În definitiv, viața Lissei e miza.

Şi, de asemenea, poate că şi viitorul meu alături de ea. Îmi făcusem griji şi înainte că ei s-ar putea hotărî să mă înlocuiască... iar asta însemna înainte ca ei să creadă c-am luat-o razna.

Era aproape de ora stingerii, iar eu îl conduceam spre camera lui. Mă privi clătinând din cap.

— Rose, nu ştiu dacă eşti sau nu nebună, dar chiar încep să cred că este posibil să fii cel mai bun gardian — sau viitor gardian — de pe-aici.

— Mi se pare mie, sau tocmai mi-ai făcut un compliment serios? l-am întrebat.

Mi-a întors spatele şi a intrat în căminul lui.

— Noapte bună.

Viața mea încă era un haos, dar nu mi-am putut stăpâni un mic zâmbet în timp ce mă îndreptam spre căminul meu. Drumul acesta mă făcea mereu să mă simt agitată, din moment ce trăiam acum teama perpetuă că l-aş putea vedea pe Mason.

Cu toate acestea, mai erau şi alții care se grăbeau să se întoarcă înainte de stingere, iar el avea în general tendința să se arate când eram singură, fie pentru că ar fi preferat intimitatea, fie că, într-adevăr, nu era decât o plăsmuire a imaginației mele.

Discuția despre Lissa mi-a amintit că n-o prea văzusem pe ziua de azi. Tihnită şi mulțumită, mi-am lăsat mintea să se strecoare într-a ei, în timp ce-mi vedeam de drum.

Era în bibliotecă, zorindu-se să-şi termine unele însemnări. Eddie stătea în picioare în apropierea ei, privind împrejur.

— Mai bine te-ai grăbi, rosti el, sâcâitor. Uite-o că vine iar.

— Sunt aproape gata, îl informă Lissa, mâzgălind încă vreo câteva cuvinte.

Închise cartea exact în timp ce sosea bibliotecara să le spună că trebuie să plece imediat. Oftând uşurată, Lissa îşi îndesă hârtiile în geantă şi-l urmă afară pe Eddie. El îi luă geanta din mers şi şi-o puse pe umăr.

— Nu trebuie să faci şi asta, protestă ea. Doar nu eşti valetul meu.

— Poți să ți-o iei înapoi imediat după ce-ți aranjezi haina, replică Eddie, arătându-i că-şi îmbrăcase o mânecă pe dos. Şi-o aruncase în fugă pe ea, încercând să iasă la timp din bibliotecă. Râzând de propria ei neorânduială, Lissa îşi puse la punct vestimentația.

— Mersi, zise după ce Eddie îi dădu geanta înapoi.

— N-ai pentru ce.

Lissei îi plăcea de Eddie... cu toate că nu la modul romantic. Doar i se părea drăguț. Făcea mereu astfel de gesturi, ajutând-o şi, în acelaşi timp, se descurca excelent în privința îndatoririlor. Nici motivele lui nu aveau un substrat romantic. Pur şi simplu, era unul dintre acele rare cazuri de băieți capabili să fie atât gentlemeni, cât şi duri. Lissa avea anumite planuri cu el.

— Ți-a trecut vreodată prin minte s-o inviți pe Rose să iasă cu tine?

— Să ce? se miră el.

Să ce? am întrebat şi eu, în gând.

— Voi doi chiar aveți atâtea în comun, continuă ea, încercând să pară dezinteresată. În sinea ei era, de fapt, entuziasmată. I se părea că era cea mai bună idee din lume. Cât despre mine, mă găseam într-unul dintre acele momente în care să fiu în mintea ei însemna să fiu prea aproape de ea. Aş fi preferat mai degrabă să fi fost lângă ea, astfel încât s-o pot scutura la realitate.

— Sunt doar prieten cu ea, replică el râzând, în timp ce pe chip îi apărea un fel de sfială simpatică. Şi nu prea cred că am putea fi cu adevărat atât de compatibili. În plus...

Înfăţişarea i se întunecă.

— N-aş putea niciodată să ies cu iubita lui Mason. Lissa se pregătea să-i spună ceea ce-i zisesem eu mereu, că nu fusesem în realitate iubita lui Mason. În loc de asta, alese cu înțelepciune să-l lase pe Eddie să creadă tot ce era mai bine.

— Oricine trebuie să meargă mai departe, la un moment dat.

— N-a trecut chiar atât de mult, chiar nu. Abia o lună şi ceva. Şi nu e tocmai ceva peste care să treci prea repede.

În ochi îi apăru o privire întristată, depărtată, care ne îndurera şi pe Lissa şi pe mine.

— Îmi pare rău, zise ea. N-aş fi vrut să sune meschin. Ceea ce ați văzut... ştiu că a fost oribil.

— Dar ştii ce e ciudat? Că eu de fapt nu-mi mai amintesc mare lucru. Şi asta e cel mai oribil. Eram într-atât de drogat, încât habar n-aveam ce se petrece. Detest asta... habar n-ai cât de mult. Să fii atât de neajutorat e cel mai rău lucru din lume.

Şi eu simțeam la fel. Cred că era ceva specific gardienilor. Nu discutasem niciodată cu Eddie despre asta, totuşi. Nici despre Spokane nu vorbisem prea mult.

— N-a fost vina ta, zise Lissa. Endorfinele strigoilor sunt puternice. N-aveai cum să lupți împotriva lor.

— Puteam să mă străduiesc mai mult, ripostă el, în timp ce-i deschidea uşa internatului. Dac-aş fi fost măcar un pic mai conştient... Nu ştiu. Poate că Mason ar mai fi fost încă în viață.

Eu şi cu Eddie, mi-am dat seama, trebuia să fi început terapia imediat după întoarcerea din vacanța de iarnă. În sfârşit, înțelegeam de ce toată lumea îmi spunea că vina pe care mi-o asumam pentru moartea lui Mason era ceva irațional. Eddie şi cu mine ne consideram răspunzători pentru întâmplări aflate mai presus de capacitatea noastră de a le controla. Ne torturam cu o vinovăție pe care n-o meritam.

— Bună, Lissa. Vino încoace.

Subiectul serios fu lăsat în aşteptare atunci când Jesse şi Ralf îi făcură semn de dincolo de foaierul căminului. Mecanismul meu defensiv intră imediat în funcțiune. La fel se întâmplă şi cu al ei. Nici ei nu-i plăcea de cei doi mai mult decât îmi plăcea mie.

— Despre ce-o fi vorba? întrebă îngrijorat Eddie.

— Nu ştiu, murmură ea, din mers. Sper să se termine repede.

Jesse o întâmpină cu un zâmbet orbitor, unul care odinioară mi se păruse într-adevăr fierbinte. Acum, îl vedeam la fel de fals ca pe un rahat ce era.

— Cum merge? o întrebă.

— Cu oboseală, replică ea. Trebuie să mă duc la culcare. Care-i treaba?

Jesse aruncă o privire spre Eddie.

— Vrei să ne laşi un pic singuri?

Eddie o întrebă din ochi pe Lissa. Ea îi făcu un semn de încuviințare, iar Eddie se trase înapoi suficient cât să nu-i mai audă ce vorbesc, dar s-o poată supraveghea în continuare. După plecarea lui, Jesse zise:

— Avem o invitație pentru tine.

— La ce, la o petrecere?

— Într-un fel. E un grup...

Ralf nu se prea pricepea la cuvinte, aşa că Jesse luă din nou inițiativa.

— Ceva mai mult decât un grup. Este numai pentru cei din elită.

Făcu un gest larg în jurul lui.

— Tu, eu, Ralf... nu suntem ca mulți dintre ceilalți moroi. Nu suntem nici măcar ca mulți dintre cei din familii regale. Avem preocupări şi subiecte de care trebuie să ne ocupăm.

Mi s-a părut nostim faptul că îl includea şi pe Ralf, Regalitatea lui Ralf venea dinspre mama lui, o Voda, aşa că nici măcar nu purta vreunul dintre numele regale, chiar dacă, teoretic, avea sânge regal.

— Sună cam a... snobism, zise ea. Fără supărare. Oricum, mersi pentru ofertă.

Asta era Lissa. Mereu politicoasă, până şi cu târâturi ca ăştia doi.

— Nu înțelegi. Nu stăm doar să pierdem vremea. Noi lucrăm la rezolvarea problemelor. Noi — după o scurtă şovăială, îşi îndulci tonul — lucrăm la modalitățile de a ne face vocile auzite, de a-i face pe ceilalți să vadă lucrurile în felul nostru, orice-ar fi.

Lissa râse stingherită.

— Sună cam ca întrebuințarea forței de constrângere.

— Şi?

Nu puteam să-i văd fața, dar simțeam că se străduieşte din răsputeri să şi-o mențină cât mai netulburată cu putință.

— Ți-ai ieşit din minți? Întrebuințarea forței de constrângere este interzisă. E incorectă.

— Numai pentru unii. Şi se pare că nu te numeri printre ei, din moment ce te pricepi foarte bine la aşa ceva.

Lissa se încorda.

— De ce crezi aşa ceva?

— Pentru că am indicii în acest sens din partea cuiva; a două persoane, de fapt.

Două persoane? Am încercat să-mi amintesc ce vorbisem, Christian şi cu mine, în încăperea hrănitorilor. Nu-i menționasem niciodată numele, cu toate că amândoi ne lăudasem că am fi văzut pe cineva întrebuințându-şi forța de constrângere. Şi, din câte se pare, Jesse mai observase şi alte lucruri la ea.

— În plus, este de fapt oarecum evident. Lumea te iubeşte. Te-ai scos din atâtea situații grele şi, până la urmă, mi-am dat seama de ce. I-ai lucrat mereu pe toți. Te-am urmărit în clasă alaltăieri, când l-ai convins pe domnul Hill să-l lase pe Christian să lucreze cu tine la proiectul acela. El n-ar fi lăsat pe nimeni altcineva să facă asta.

Fusesem şi eu în clasă în ziua aceea. Lissa îşi folosise într-adevăr forța de constrângere asupra profesorului ei, ca să-l ajute pe Christian. Fusese atât de prinsă de pledoaria ei, încât îl constrânsese pe domnul Hill fără ca măcar să-şi dea seama. În comparație cu alte lucruri pe care o văzusem făcându-le, asta fusese de fapt o demonstrație destul de slăbuță a întrebuințării forței de constrângere.

Nimeni nu observase. Mă rog, aproape nimeni.

— Uite ce e, rosti Lissa, stânjenită. Sincer, n-am habar despre ce vorbeşti. Trebuie să mă duc la culcare.

Înfățişarea lui Jesse deveni agitată.

— Nu, e OK. Nouă ni se pare ceva mişto. Noi vrem să te ajutăm... sau, mai bine zis, vrem ca tu să ne ajuți. Nu-mi vine să cred că n-am observat niciodată până acum. Eşti chiar foarte bună la asta şi avem nevoie să ne înveți şi pe noi. În plus, niciuna dintre celelalte filiale Mână nu are un Dragomir ca membru. Noi am fi primii în care să fie reprezentate toate familiile regale.

Lissa oftă.

— Dac-aş fi putut să folosesc forța de constrângere, v-aş fi făcut să plecați până acum. V-am mai spus, nu mă interesează.

— Dar noi avem nevoie de tine! exclamă Ralf. Jesse îi aruncă o privire tăioasă, după care se întoarse zâmbitor spre Lissa. Am avut ciudata senzație că ar putea chiar încerca s-o constrângă, dar nu avu absolut deloc efect asupra ei... şi nici a mea, din moment ce priveam prin ochii ei.

— Nu este numai vorba ca tu să ne ajuți. Mână are grupuri în toate şcolile, zise Jesse. Se aplecase mai aproape de ea şi, dintr-odată, nu mai părea prea prietenos. Membrii ei sunt prin întreaga lume. Dacă o să faci parte din organizație, o să ai legăturile necesare ca să faci tot ceea ce doreşti cu viața ta. Şi dacă vom putea toți să învățăm cum se lucrează cu forța de constrângere, vom putea să împiedicăm guvernul moroilor să facă prostii... putem să ne asigurăm că regina şi toți ceilalți vor lua deciziile potrivite. Totul aici este spre binele tău!

— Mă descurc perfect şi singură, mersi, răspunse ea, trăgându-se înapoi. Şi nu sunt chiar convinsă că ştiți voi ce ar fi mai bine pentru moroi.

— Perfect? Cu un iubit strigoi şi un gardian viitoare prostituată? izbucni Ralf. Vorbise suficient de tare încât să-i atragă atenția lui Eddie, iar Eddie nu păru deloc bucuros.

— Taci, îl repezi Jesse, supărat, după care se întoarse din nou spre Lissa. N-ar fi trebuit să spună aşa ceva... dar cam are dreptate. Reputația familiei tale depinde numai de tine, iar aşa cum ai pornit,

nimeni nu te ia în serios. Regina deja se străduieşte să te ţină în frâu şi să te îndepărteze de Ozera. O să te prăbuşeşti şi-o să te arzi.

Lissa se înfuria din ce în ce mai mult.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Şi — încruntându-se — cum adică se străduieşte să mă îndepărteze de Christian?

— Vrea să te măr... începu să spună Ralf, însă Jesse îi tăie imediat vorba.

— Este exact ceea ce-ţi spuneam, zise el. Noi ştim tot felul de lucruri care te pot afecta şi te pot ajuta... pe tine şi pe Christian.

Aveam senzaţia că Ralf fusese pe cale să pomenească despre planurile reginei de a aranja căsătoria Lissei cu Adrian. Am rămas nedumerită întrebându-mă de unde ar fi putut să afle una ca asta, dar numai până mi-am reamintit că Ralf se înrudea cu familia Voda. Priscilla Voda era sfătuitoarea şi cea mai bună prietenă a reginei. Cunoştea toate planurile reginei şi, probabil, îi spusese despre ele şi lui Ralf. Relaţia lui cu ea probabil că era mult mai apropiată decât crezusem.

— Spune-mi, ceru Lissa. Gândul că şi-ar putea folosi forţa de constrângere asupra lui chiar îi trecu acum prin minte, însă îl alungă. Nu s-ar fi coborât până la aşa ceva. Ce anume ştii despre Christian?

— Nu dau informaţii pe gratis, replică Jesse. Vino la o întrunire şi o să-ţi spunem tot.

— Mi-e indiferent. Nu mă interesează legăturile voastre elitiste şi nu ştiu nimic despre forţa de constrângere.

În ciuda cuvintelor ei, o simţeam cuprinsă de o curiozitate nebunească să afle ce ştia el.

Dădu să le întoarcă spatele, dar Jesse o prinse de braţ.

— Fir-ar să fie! Trebuie să...

— Lissa se duce la culcare acum, interveni Eddie. Ţâşnise în aceeaşi clipă în care Jesse o atinsese. Ia-ţi mâna, sau ţi-o iau eu.

Jesse se uită urât la Eddie. La fel ca în majoritatea înfruntărilor între moroi şi dhampiri, Jesse avea de partea lui înălţimea, iar Eddie, musculatura. Desigur, Jesse avea şi masivitatea lui Ralf, dar nu conta. Oricine ştia cine ar fi câştigat dacă Eddie s-ar fi aruncat asupra lor. Frumuseţea situaţiei stătea în faptul că, probabil, Eddie nici măcar nu avea să dea de necaz dacă afirma că o făcuse ca s-o salveze pe Lissa de hărţuire.

Jesse şi Ralf bătură încetişor în retragere.

— Avem nevoie de tine, mai zise Jesse. Eşti unică. Mai gândeşte-te.

După ce plecară, Eddie o întrebă:

— Eşti OK?

— Mda... mersi. Doamne, cât de ciudat a fost! Începură să se îndrepte spre scară.

— Despre ce-a fost vorba?

— Sunt obsedaţi de societatea asta a lor, sau ce-o fi, şi vor să intru şi eu în ea, ca să aibă reprezentate toate familiile regale. Erau cam fanatici pe tema asta.

Eddie ştia despre folosirea spiritului, însă ei nu-i vedea la îndemână să-i amintească şi cât de tare era la întrebuinţarea forţei de constrângere.

Îi deschise uşa, apoi zise:

— Ei bine, n-au decât să te sâcâie cât poftesc, dar nu pot să te oblige să intri într-o organizaţie fără voia ta.

— Mda, aşa cred. O parte din ea încă se întreba ce anume ştiau ei despre Christian, sau dacă nu fusese un bluf. Sper numai să nu devină prea sâcâitori, adăugă.

— Nu-ţi face probleme, zise el, vocea devenindu-i dură. O să am grijă să nu fie aşa.

M-am strecurat înapoi în corpul meu şi am deschis uşa propriului cămin. La jumătatea urcuşului pe scară, mi-am dat seama că zâmbeam. Evident că nu-mi doream ca Jesse şi Ralf s-o necăjească pe Lissa, dar dacă se ajungea ca Eddie să fie nevoit să-i pună la punct? Mda. Nu m-ar fi deranjat să-i văd primind o mică răsplată pentru ceea ce le făcuseră altora.

DOUĂZECI ŞI DOI

Deirdre, consilierul meu psihologic, sigur nu avea cine ştie ce viaţă personală, fiindcă mi-a programat următoarea şedinţă într-o duminică. Nu eram prea entuziasmată, dacă ne gândim că nu era numai ziua mea liberă: era şi ziua liberă a prietenilor mei. Cu toate acestea, ordinele sunt ordine, aşa că m-am prezentat în silă.

— N-ai avut dreptate, i-am zis de îndată ce m-am aşezat. Încă nu abordasem bine întrebările de la prima mea şedinţă. Ultimele două dați ne petrecusem timpul discutând despre mama şi despre părerile mele referitoare la practica de teren.

— În ce privință? m-a întrebat. Purta o rochie înflorată fără mâneci care părea prea subțire pentru o zi cum era azi. În acelaşi timp, avea şi o ciudată asemănare cu fotografiile din natură atârnate prin tot cabinetul.

— În privința tipului. Nu-mi place de el tocmai din cauză că nu-l pot avea. Îmi place de el pentru că... ei bine, pentru că e el. Mi-am dovedit-o singură.

— Ți-ai dovedit-o cum?

— E o poveste lungă, i-am răspuns evaziv. Chiar nu voiam să intru în amănuntele experimentului meu cu forța de constrângere a lui Adrian. Va trebui doar să ai încredere în mine, am încheiat.

— Cum rămâne cu cealaltă problemă despre care am discutat? m-a întrebat ea. Cum rămâne cu sentimentele tale față de Lissa?

— Şi ideea asta a fost greşită.

— Ți-ai dovedit-o singură?

— Nu, dar nu era genul de lucruri pe care să-l fi putut testa chiar în acelaşi fel.

— Şi-atunci, cum poți să fii sigură? m-a întrebat.

— Pentru că sunt.

Era cel mai bun răspuns pe care avea să-l obțină.

— Cum au decurs lucrurile cu ea în ultima vreme?

— Ultima vreme însemnând?

— V-ați petrecut mult timp împreună? Te-a ținut la curent cu ce-a mai făcut?

— Sigur, oarecum. N-o prea văd chiar atât de mult. Totuşi, face aceleaşi lucruri ca de obicei. Îşi petrece timpul cu Christian. excelează la fiecare test. A, şi practic a memorat tot site-ul de la Lehigh.

— Lehigh?

I-am povestit lui Deirdre despre oferta reginei.

— E drept că până la toamnă n-o să ajungă acolo, dar Lissa deja îşi cercetează toate materiile şi încearcă să-şi da seama în ce ar vrea să se specializeze.

— Şi tu?

— Şi eu ce?

— Ce vei face în timp ce ea frecventează cursurile?

— Merg şi eu cu ea. Aşa se procedează de obicei atunci când un moroi are un gardian de vârstă apropiată. Probabil că mă vor înscrie şi pe mine.

— Şi vei face aceleaşi cursuri ca şi ea?

— Mhî.

— Există cursuri pe care le-ai prefera în locul celor frecventate de ea?

— De unde să ştiu? Nici măcar nu şi le-a ales pe cele la care o să se ducă, aşa că nu ştiu dacă le-aş prefera sau nu. Dar nu contează. Trebuie să merg cu ea.

— Şi nu ai o problemă cu asta?

Calmul meu începea să se destrame. Asta era exact ceea ce nu-mi doream să discut.

— Nu, i-am răspuns, încordată.

Ştiam că Deirdre ar fi vrut să dezvolt subiectul, dar am refuzat s-o fac. Ne-am susținut reciproc privirile timp de câteva secunde, aproape de parcă fiecare ar fi vrut s-o provoace pe cealaltă să-şi întoarcă ochii în altă parte. Sau poate că citeam prea multe în ei. Apoi, a aruncat un ochi pe misteriosul carnețel pe care-l ținea mereu în mână şi a răsfoit câteva file. Am observat că avea unghiile perfect rotunjite şi vopsite cu ojă roşie. Lacul de pe ale mele începuse să se ciobească.

— Ai prefera mai degrabă să nu vorbeşti despre Lissa astăzi? m-a întrebat în cele din urmă.

— Putem să vorbim despre orice crezi că e folositor.

— Dar tu ce crezi că ar fi folositor?
Fir-ar să fie. Iar începea povestea aia cu întrebatul. Chiar mă gândeam dacă nu cumva vreuna dintre diplomele de pe pereți i-o fi acordat vreun soi de calificare specială pentru asta.
— Cred că ar fi folositor dacă ai înceta să vorbeşti cu mine de parcă aş fi moroi. Te comporți de parcă aş avea de ales... de parcă aş avea dreptul să mă necăjesc în legătură cu oricare dintre problemele astea, sau să aleg ce materii vreau să studiez. La ce bun? Ce-o să fac eu cu materiile astea? Să devin avocat, sau oceanolog? N-are niciun sens să am propriul orar. Totul este deja hotărât pentru mine.
— Şi tu te împaci cu asta.
Putea să fie o întrebare, însă a rostit-o ca pe afirmarea unei realități. Am ridicat din umeri.
— Mă împac cu faptul că trebuie să-i asigur siguranța, iar asta-i ceea ce tot pierzi din vedere aici. Fiecare meserie are părțile ei rele. Vreau să stau la orele ei de analiză matematică? Nu. Dar trebuie, fiindcă partea cealaltă este mai importantă. Tu vrei să-i asculți pe adolescenții furioşi care încearcă să-ți facă praf eforturile? Nu. Dar trebuie, fiindcă restul meseriei tale este mai important.
— De fapt, a zis ea pe neaşteptate, asta-i partea mea preferată din meserie.
Nu puteam să-mi dau seama dacă glumeşte sau nu, dar m-am hotărât să n-o hărțuiesc, mai ales pentru că nu-mi răspunsese cu o întrebare. Am oftat.
— Pur şi simplu, detest faptul că toată lumea se poartă de parcă aş fi forțată să fiu gardian.
— Care „toată lumea”?
— Păi, tu şi un tip pe care l-am cunoscut la Curte... un dhampir pe nume Ambrose. El e... în fine, se prostituează pentru sânge. Un tip care se prostituează pentru sânge.
De parcă n-ar fi fost evident. Am aşteptat să văd dacă reacționează la auzul termenului, dar n-a făcut-o în nici un fel.
— Vorbea de parcă aş fi fost captivă în viața asta şi în tot restul. Dar nu sunt. Asta-i ceea ce-mi doresc. La asta sunt bună. Ştiu să mă lupt şi ştiu cum să-i apăr pe alții. Ai văzut vreodată un strigoi?
Deirdre scutură din cap.
— Ei bine, eu da. Iar când spun că vreau să-mi petrec viața apărându-i pe moroi şi ucigându-i pe strigoi, ştiu ce vorbesc. Strigoii sunt răi şi trebuie nimiciți. Sunt fericită să fac asta şi, dacă ajung în acelaşi timp să fiu împreună cu cea mai bună prietenă a mea, e chiar şi mai bine.
— Înțeleg asta, dar ce se-ntâmplă dacă-ți doreşti alte lucruri... lucruri pe care nu le poți avea fiindcă ți-ai ales acest mod de viață?
Mi-am încrucişat brațele.
— Acelaşi răspuns de mai devreme. Orice are şi părți bune şi părți rele. Noi nu trebuie decât să le echilibrăm pe cât ne stă în puteri. Adică, vrei cumva să-mi spui că viața n-ar fi aşa? Că dacă nu pot să am totul la perfecție, înseamnă că e ceva în neregulă cu mine?
— Nu, sigur că nu, mi-a zis, lăsându-se pe spătarul scaunului. Vreau ca tu să ai o viață minunată, dar nu pot să mă aştept la una perfectă. Nimeni n-ar putea. Dar ceea ce consider eu interesant aici este cum reacționezi şi cum te descurci atunci când eşti nevoită să reconciliezi aceste piese contradictorii ale vieții tale— atunci când să ai ceva înseamnă că nu poți să ai altceva.
— Toată lumea trece prin asta, am replicat, simțind că mă repet.
— Da, dar nu toată lumea vede fantome ca rezultat. Am avut nevoie de câteva secunde grele până să înțeleg, în sfârşit, unde voia să ajungă.
— Ia stai. Susții că motivul pentru care îl văd pe Mason este că îi port pică Lissei în secret pentru ceea ce nu pot să am în viață? Cum rămâne cu toată trauma prin care-am trecut? Credeam că ăsta era motivul peni care-l văd pe Mason, nu?
— Cred că sunt o mulțime de motive pentru care-l vezi pe Mason, mi-a zis Deirdre. Şi asta-i ceea ce explorăm.
— Şi totuşi, am constatat, nu vorbim de fapt niciodată despre Mason.
Deirdre mi-a zâmbit senină.
— Nu?
Şi şedința noastră s-a încheiat.
— Întotdeauna îți răspunde la întrebări cu alte întrebări? m-am interesat mai târziu, discutând cu

Lissa. Mergeam împreună cu ea prin curte, îndreptându-se spre sala de mese, pentru cină. Pe urmă, aveam să ne întâlnim cu ceilalți, să vedem un film. Trecuse ceva vreme de când nu mai stătusem împreună doar noi două şi abia acum îmi dădeam seama cât de mult îmi lipsiseră astfel de momente.

— Nu frecventăm acelaşi psiholog, m-a informat ea, râzând. Ar fi un conflict de interese.

— Bun, atunci a ta procedează aşa?

— Nu, din câte mi-am dat seama. Să înțeleg că a ta, da?

— Mda... de fapt, e destul de uimitoare dac-o urmăreşti.

— Cine-ar fi crezut că va veni şi ziua când ne vom compara observațiile despre terapia psihologică?

Am izbucnit amândouă în râs la replica asta. După ce au mai trecut vreo câteva clipe, a început să spună ceva. Voia să-mi povestească despre întâmplarea cu Jesse şi Ralf, fără să-şi dea seama că ştiam deja tot. Totuşi, până să scot vreo vorbă, a apărut cineva lângă noi. Era Dean Barnes.

— Bună, Rose. Mai mulți dintre noi încearcă să-şi dea seama de ce eşti cu jumătate de normă.

Grozav. Ştiam c-o să fiu întrebată despre asta, mai devreme sau mai târziu. Şi, sincer, eram oarecum surprinsă că nu se întâmplase deja. Cu toții fuseseră prea prinşi cu propria lor practică de teren încât să se gândească prea mult la mine până acum. Aveam scuza pregătită.

— Am fost bolnavă. Doctorița Olendzki n-a vrut să mă lase cu program normal.

— Chiar? m-a întrebat, şovăind un pic. Mi s-a părut că ne spuneau întruna cum că, în lumea reală, nu ai concediu de boală. Sau cam aşa ceva.

— Ei bine, aici nu suntem în lumea reală, iar cuvântul doctoriței Olendzki e decisiv.

— Auzisem că ar fi fost deoarece eşti o amenințare pentru Christian.

— Nu, crede-mă, nu de asta.

Mirosul de alcool emanând dinspre el mi-a oferit o cale convenabilă de schimbare a subiectului.

— Ai băut?

— Mda, Shane a făcut rost de ceva şi ne-a chemat pe vreo câțiva sus, în camera lui. Hei.

— Hei, ce? l-am întrebat.

— Nu te uita aşa la mine.

— Cum?

— Ca şi cum m-ai dezaproba.

— Ba nu, l-am contrazis. Lissa chicoti.

— Ba da, de fapt.

Dean făcu o mutră ofensată.

— Hei, e ziua mea liberă şi chiar dacă e duminică, asta nu înseamnă că nu pot...

Ceva se mişcă pe lângă noi.

Nici măcar n-m ezitat. Era prea iute, prea ascuns ca să fie ceva prietenos. Şi purta totul negru. M-am aruncat între atacator şi Lissa şi am lovit cu putere. În vâltoarea luptei, am recunoscut vag un gardian care în general le preda novicilor din clasele elementare. Se numea Jane, sau Joan, sau ceva de genul ăsta. Jean, asta era. Deşi avea avantajul înălțimii, pumnul meu i-a nimerit oricum fața. S-a dat înapoi, clătinându-se, după care am observat o altă siluetă apărând lângă ea. Yuri. Am sărit, astfel încât s-o prind pe ea între el şi mine. Am izbit-o cu piciorul în stomac. S-a prăbuşit spre el şi s-au împiedicat amândoi, în acel scurt interval de timp, mi-am şi scos țepuşa de antrenament şi i-am țintit inima. Am nimerit la țintă, iar ea s-a dat imediat deoparte, fiindcă era acum teoretic „moartă”.

Apoi, Yuri şi cu mine am ajuns față-n față. Am auzit un sunet înfundat despre care bănuiam că ar proveni din lupta lui Dean cu atacatorul sau atacatorii lui. Încă nu aveam timp să verific. Trebuia să termin cu Yuri, ceea ce era mai greu, fiindcă era mai puternic decât Jean. Ne-am rotit amândoi în cerc, fentând şi expediind lovituri. În cele din urmă, şi-a lansat mişcarea decisivă, dar eu am fost mai iute şi m-am strecurat din priza lui. M-am menținut la o distanță inaccesibilă lui exact cât să-l străpung şi pe el cu țepuşa.

Imediat cum s-a tras înapoi, înfrânt, m-am întors spre Dean. Lissa stătea deoparte, urmărind lupta lui Dean cu atacatorul lui. Era jalnic, ca să fiu amabilă. Îi făcusem capul mare lui Ryan, însă greşelile lui erau nimic față de cele ale lui. Țepuşa de antrenament a lui Dean zăcea pe jos, iar mişcările îi erau smucite şi nesigure. Atunci, am hotărât că era mai degrabă o povară, dacă rămânea în luptă. M-am

azvârlit înainte şi l-am îmbrâncit din drum, către Lissa. Cred că poate l-am împins destul de tare încât să-l fac să cadă, dar nu-mi păsa. Aveam nevoie ca el să nu-mi stea în drum.

Întorcându-mă spre adversarul meu, l-am recunoscut: Dimitri.

Era ceva neaşteptat. O mică voce din adâncul minții îmi spunea că nu pot să mă lupt cu Dimitri. Tot restul ființei mele îi reamintea acelei voci că tocmai asta făcusem în ultimele şase luni şi, în plus, acum nu era Dimitri. Era duşmanul meu.

M-am năpustit spre el cu țepuşa, sperând să-l iau prin surprindere. Numai că Dimitri era greu de surprins. Şi mai era şi iute. O, cât de iute. Era ca şi cum ar fi ştiut ce urmează să fac chiar înaintea mea. Mi-a oprit atacul cu un pumn fulgerător în tâmplă. Ştiam că o să mă doară mai târziu, dar acum adrenalina îmi circula prea puternic încât să-i mai acord vreo atenție pe moment.

Vag, mi-am dat seama că veniseră şi alții să ne urmărească lupta. Dimitri şi cu mine eram celebrități pe-aici, în feluri diferite, iar relația profesor-elev dintre noi sporea dramatismul. Era divertisment de primă calitate.

Cu toate acestea, eu n-aveam ochi decât pentru Dimitri. În timp ce ne hărțuiam reciproc, atacând şi parând, am încercat să-mi amintesc tot ceea ce mă învățase. De asemenea, am încercat să-mi amintesc tot ceea ce ştiam despre el. Mă antrenasem cu el luni de zile. Îl ştiam, îi cunoşteam mişcările, exact după cum şi el mi le ştia. Puteam şi eu să-l anticipez în acelaşi mod. De îndată ce am început să-mi folosesc cunoştințele acestea, lupta s-a complicat. Eram prea pe potrivă, amândoi prea rapizi. Inima îmi bubuia în piept, iar transpirația îmi scălda pielea.

Şi atunci, Dimitri a dat în sfârşit lovitura care se voia hotărâtoare. A pornit la atac, aruncându-se spre mine cu întreaga forță a trupului. Am parat ceea ce ar fi fost mai rău, însă el era atât de puternic, încât eu am fost cea care s-a dezechilibrat în urma impactului. N-a irosit ocazia şi m-a tras la pământ, încercând să mă țintuiască. Să fii prins astfel de un strigoi ar fi avut ca rezultat probabil muşcarea sau frângerea gâtului. Nu puteam să permit aşa ceva.

În consecință, deşi îmi ținea cea mai mare parte a corpului fixată la pământ, am izbutit să-mi azvârl cotul în sus şi să-l izbesc în față. A eschivat, dar asta era tot ceea ce-mi doream. M-am rostogolit cu el cu tot şi l-am pus jos. S-a zbătut să mă împingă de pe el, dar l-am împins imediat la loc, în timp ce încercam şi să-mi manevrez țepuşa. Era atât de puternic, totuşi. Evident n-aş fi fost capabilă să-l țin. Dar apoi, exact când am avut impresia că-mi pierd fixarea, am reuşit să apuc bine țepuşa. Şi astfel, țepuşa s-a abătut în jos spre inima lui. Se terminase.

În spatele meu, lumea aplauda, dar eu nu-l observam decât pe Dimitri. Privirile noastre erau înlănțuite. Încă eram călare pe el, apăsându-l cu mâinile pe piept. Amândoi eram transpirați şi respiram greoi. Ochii lui mă priveau cu mândrie... şi cu al naibii de multe altele. Era atât de aproape, iar întregul meu trup tânjea după el, având încă o dată impresia că el ar fi fost o bucată din mine, de care aveam nevoie ca să fiu întreagă. Aerul dintre noi părea cald şi îmbătător şi aş fi dat orice în clipa aceea să mă pot întinde lângă el, iar brațele lui să mă înfăşoare. Expresia feței lui îmi arăta că gândea acelaşi lucru.

Lupta se terminase, dar reziduurile adrenalinei şi ale vigorii animalice dăinuiau.

Apoi, o mână se întinse în jos şi Jean mă ajută să mă ridic. Ea şi Yuri aveau chipurile strălucitoare, la fel ca spectatorii care se aventuraseră până acolo. Până şi Lissa părea impresionată. Dean, lesne de înțeles, arăta jalnic. Speram că vestea despre năucitoarea mea victorie avea să se răspândească prin campus la fel de repede pe cât se împrăştiaseră recentele chestii rele despre mine. Probabil că nu.

— Foarte bine, zise Yuri. Ne-ai pus jos pe toți trei. A fost perfect, de manual.

Şi Dimitri era acum în picioare. Am privit făţiş spre ceilalți doi gardieni, deoarece eram destul de convinsă că, dacă l-aş fi privit, expresia feței mi-ar fi trădat totul. Răsuflarea încă mi-era greoaie.

— Sper... sper că nu v-am rănit pe vreunul, am zis. Cu asta, i-am făcut pe toți să râdă.

— Asta ne e meseria, zise Jean. Nu-ți face griji pentru noi. Suntem căliți. Apoi, aruncând o privire spre Dimitri: Te-a prins destul de bine cu cotul.

Dimitri îşi frecă fața în apropierea ochiului, în timp ce eu speram să nu-i fi provocat prea mult rău.

— Elevul îşi depăşeşte profesorul, glumi el. Sau, mai degrabă, îl trage în țeapă.

Între timp, Yuri şi-a îndreptat o privire cruntă spre Dean.

— Alcoolul nu este permis în campus.

— Dar e duminică! exclamă Dean. Nu era vorba să fim de serviciu.
— În lumea reală nu există reguli, îi atrase atenția Jean, într-un stil extrem de profesoral. Consideră că a fost un test fulger. Tu l-ai trecut, Rose. Foarte bună treabă.
— Mersi. Aş fi vrut să spun acelaşi lucru şi despre hainele mele.
Erau ude şi pline de noroi.
— Trebuie să mă duc să mă schimb, Liss. Ne vedem la cină.
— OK.
Fața îi radia. Era atât de mândră de mine, încât abia dacă mai putea să se stăpânească. În acelaşi timp, simțeam că-mi păstrează un secret, aşa că m-am întrebat dacă o să am parte de o surpriză de felicitare mai târziu, când aveam s-o întâlnesc. N-am sondat prea adânc, de teamă să n-o stric.
— Iar tu, adăugă Yuri, trăgându-l de mânecă pe Dean, o să faci o plimbare cu noi.
I-am întâlnit privirea lui Dimitri. Mi-aş fi dorit să fi putut rămâne împreună şi să vorbim. Adrenalina îmi era la cote înalte şi voiam să sărbătoresc. O făcusem. În sfârşit. După toată jena provocată de bâjbâielile şi de pretinsa mea incompetență, dovedisem în sfârşit de ce eram în stare. Aş fi vrut să încep să dansez. Cu toate acestea, Dimitri trebuia să meargă cu ceilalți şi doar un mic semn cu capul m-a informat că şi el îşi dorea să fi fost altfel. Oftând, i-am privit cum pleacă, după care am pornit singură spre căminul meu.
Ajunsă în camera mea, am descoperit că situația era mai rea decât crezusem. După ce mi-am scos veşmintele înnoroite, mi-am dat seama că aveam nevoie de un duş şi de o săpuneală bună până să devin prezentabilă. Mi-a luat aproape o oră ca să termin. Pierdusem cea mai mare parte din cină.
Am dat fuga spre cantină, întrebându-mă de ce nu mi-o fi trimis Lissa ceva gânduri cicălitoare. Avea tendința să procedeze astfel când vedea că sunt în întârziere. Probabil, ajunsese la concluzia că meritam o pauză, după triumful meu. În timp ce mă gândeam încă o dată, un zâmbet larg mi s-a întins pe față, unul care mi-a pierit în timp ce parcurgeam culoarul ce ducea spre sala de mese.
Un grup numeros se strânsese în jurul a ceva, şi am recunoscut semnul internațional al unei încăierări. Având în vedere că banda lui Jesse prefera să-şi desfăşoare bătăile în secret, am înțeles că asta probabil nu are legătură cu ei. Strecurându-mă printre spectatori, mi-am făcut loc mai în față şi am aruncat o privire peste câteva capete, curioasă să văd cine putea să fi atras o astfel de mulțime.
Erau Adrian şi Christian.
Şi Eddie. Numai că Eddie se afla clar acolo în rol de arbitru. Se strecurase între ei, încercând să-i țină departe unul de celălalt. Lăsând deoparte manierele, i-am împins în lături pe ultimii câțiva privitori din fața mea şi m-am grăbit să ajung lângă Eddie.
— Ce dracu' se întâmplă? m-am răstit.
Păru uşurat că mă vede. O fi fost el capabil să-i respingă pe instructorii noştri în luptă, dar situația asta însemna clar un motiv de confuzie pentru el.
— Habar n-am.
I-am privit pe cei doi combatanți. Din fericire, nu păreau să se fi lovit... deocamdată. De asemenea, se părea că rolul celui în ofensivă îi revenea lui Christian.
— Cât timp credeai c-o să scapi cu asta? strigă el. Ochii îi aruncau flăcări albastre. Chiar ai crezut la modul serios că toată lumea o să-ți înghită la infinit prefăcătoria?
Adrian arăta laconic ca de obicei, dar puteam să disting o oarecare nelinişte sub zâmbetul acela leneş. Nu-şi dorise să se afle în această situație şi, la fel ca Eddie, nici măcar nu ştia sigur cum de se întâmplase.
— Pe cuvânt, zise Adrian, cu o voce obosită, habar n-am despre ce vorbeşti. N-am putea, te rog, să ne aşezăm şi să discutăm problema într-un mod rațional?
— Sigur. Normal că vrei asta. Te temi că aş putea să-ți fac aşa ceva.
Christian îşi întinse brațul şi o minge de foc începu să-i dănțuiască în palmă. Chiar şi sub luminile acelea fluorescente, avea o strălucire portocalie, cu un miez de un albastru închis. Se auziră icnete din mulțime. Eu mă obişnuisem de multă vreme cu ideea ca moroii să lupte cu ajutorul magiei — în mod special, Christian — dar, pentru cei mai mulți, încă era un subiect tabu. Christian rânji batjocoritor.
— Tu ce ai ca armă? Plante?
— Dacă tot ai de gând să te iei la bătaie fără motiv măcar ar trebui s-o faci în modul tradițional şi

să dai un pumn, zise Adrian. Vocea îi suna lejer, dar încă-i simțeam stinghereala. Aveam o bănuială că s-ar fi descurcat mai bine într-o luptă corp la corp, decât într-una spirit contra foc.

— Nu, interveni Eddie. Nimeni n-o să dea foc nimănui. Nimeni n-o să dea cuiva vreun pumn. A fost o uriaşă greşeală la mijloc.

— Ce e? am insistat. Ce s-a întâmplat?

— Prietenul tău de-aici are impresia că plănuiesc să mă căsătoresc cu Lissa şi s-o duc de-aici spre apus, mă informă Adrian. Vorbea cu mine, dar nu-l scăpa din ochi pe Christian.

— Nu te preface că n-ar fi aşa, mârâi Christian. Ştiu că e adevărat. Face parte din planul vostru: al tău şi al reginei. Ea ți-a ținut spatele tot timpul. După ce te-ai întors... toată povestea cu învățatul... n-a fost decât o şmecherie ca s-o îndepărtezi pe Lissa de mine şi s-o legi, în schimb, de familia ta.

— Ai cumva idee cât de paranoic sună asta? îl repezi Adrian. Stră-mătuşa mea trebuie să se ocupe de întreaga guvernare a moroilor! Tu chiar crezi că ei îi pasă într-adevăr de cine umblă cu cine prin şcoli... mai ales cum merg treburile în ultima vreme? Uite, îmi cer scuze pentru tot timpul pe care l-am petrecut cu ea... o să vorbim cu ea şi să desluşim totul. Sincer, n-am încercat să mă bag între voi doi. Nu există nicio conspirație aici.

— Ba da, există, insistă Christian, aruncând o privire încruntată spre mine. Nu-i aşa? Rose ştie. Rose a aflat de ceva vreme toată povestea. Chiar a vorbit şi cu regina despre asta.

— E ridicol, ripostă Adrian, într-atât de surprins încât să-mi arunce şi el o privire rapidă. Aşa e?

— Păi... am început, dându-mi seama de faptul că situația devenea urâtă extrem de repede. Da şi nu.

— Vezi? sări Christian, triumfător.

Focul zbură din palma lui, însă eu şi Eddie ne aruncarăm în acțiune simultan. Lumea începu să țipe. Eddie îl apucă de mână pe Christian, făcând ca focul să se îndrepte în sus. În acelaşi timp, eu îl înşfăcam pe Adrian, trântindu-l la podea. Norocoasă diviziune a muncii. Nici n-aş fi vrut să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă Eddie şi cu mine am fi sărit pe aceeaşi persoană.

— Mă bucur că-ți pasă, bombăni Adrian, crispându-se de durere în timp ce-şi ridica țeasta de pe podea.

— Constrânge-l, i-am murmurat, în timp ce-l ajutam să se ridice. Trebuie să aplanăm treaba asta până nu ajunge cineva să fie cuprins de o combustie spontană.

Eddie se străduia să-l împiedice pe Christian să se năpustească. L-am prins şi eu de un braț, ca să-l ajut. Adrian nu păru prea încântat de faptul că se apropia de adversarul său, dar, chiar şi-aşa, mi se supuse.

Christian încercă să se smucească, dar n-avea cum să se lupte şi cu Eddie, şi cu mine. Încurcat, probabil temându-se să nu-i ia foc părul, Adrian se aplecă spre Christian şi-i prinse privirea.

— Christian, încetează. Hai să discutăm. Christian se mai zbătu un pic să se elibereze, dar încetul cu încetul, îndârjirea de pe față îi slăbi şi ochii îi deveniră sticloşi.

— Hai să discutăm despre problema asta, repetă Adrian.

— OK, acceptă Christian.

Un oftat colectiv de dezaprobare se auzi dinspre mulțime. Adrian îşi folosise forța de constrângere destul de lin încât să-l poată cineva bănui. Toată lumea avusese impresia că, pur şi simplu, Christian îşi recăpătase luciditatea. După ce spectatorii se mai împrăştiară, eu şi cu Eddie îl mai slăbirăm din strânsoare pe Christian, doar cât să-l conducem spre un colț mai îndepărtat, unde să putem discuta în linişte. De îndată ce Adrian îşi desprinse privirea, chipul lui Christian se umplu de furie, iar el încercă să sară pe Adrian. Eddie şi cu mine eram deja pregătiți să-l ținem. Nu putu să facă nicio mişcare.

— Ce mi-ai făcut? strigă Christian. Câteva persoane de pe coridor priviră înapoi, sperând fără îndoială că vor asista până la urmă la o încăierare. I-am şâşâit tare în ureche, făcându-l să tresară. Au! exclamă el.

— Taci. Ceva nu e în regulă aici, aşa că trebuie să ne dăm seama despre ce e vorba, până să faci vreo prostie.

— Ceea ce nu e în regulă, zise Christian, privindu-l furios pe Adrian, este că ei încearcă să ne despartă, pe Lissa şi pe mine, iar tu ştiai despre asta, Rose.

Adrian îmi adresă o privire semnificativă.

— Chiar ştiai?
— Mda, e o poveste lungă, i-am răspuns, întorcându-mi fața apoi spre Christian. Uite ce e, Adrian nu are nimic de-a face cu asta. Nimic intenționat. A fost ideea Tatianei... iar ea nici măcar n-a făcut nimic deocamdată. Nu-i decât un plan al ei pe termen lung: doar al ei, nu şi al lui.
— Şi atunci, cum de ştii tu despre el? mă luă la rost Christian.
— Pentru că mi-a spus ea; îi era teamă că m-aş da eu la Adrian.
— Chiar aşa? mă întrebă Adrian. Şi, ne-ai apărat iubirea?
— Ia mai taci, l-am repezit. Ceea ce vreau eu să ştiu, Christian, este cine ți-a spus.
— Ralf, zise el, părând pentru prima dată nesigur.
— Trebuia să ştii că nu e cazul să te iei după el, remarcă Eddie, întunecându-se la față la auzul numelui.
— Doar că, de data asta, Ralf chiar spunea adevărul cu excepția implicării lui Adrian. Ralf e rudă cu cea mai bună prietenă a reginei, le-am explicat.
— Minunat, zise Christian. Părea acum destul de calm, aşa că Eddie şi cu mine îl lăsarăm liber. Am fost jucați pe degete cu toții.
Mi-am rotit privirea în jur, dându-mi seama deodată de ceva.
— Lissa unde e? De ce n-a împiedicat ea toate astea? Adrian ridică o sprânceană spre mine.
— Tu să ne spui. Unde o fi? N-a venit la cină.
— Nu pot să...
M-am încruntat. Ajunsesem să mă apăr atât de bine atunci când aveam nevoie de trecerea acelor lungi perioade de timp în care să nu receptez nimic dinspre ea. De data aceasta, nu simțeam nimic, din cauză că nu venea nimic dinspre ea.
— Nu pot s-o simt.
Trei perechi de ochi s-au holbat la mine.
— Doarme? mă întrebă Eddie.
— Pot să-mi dau seama când doarme... Acum e cu totul altceva...
Încetul cu încetul, începeam să am o idee despre locul în care se afla.
Mă bloca intenționat, încercând să se ascundă de mine, dar am găsit-o, aşa cum se întâmpla mereu.
— Uite-o. Este... o, Doamne!
Urletul meu răsună de-a lungul coridorului, ca un ecou al țipetelor Lissei în timp ce, departe, ea era străbătută de durere.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ceilalți elevi aflați pe coridor se opriră, făcând ochii mari. Eu mă simțeam de parcă tocmai aş fi fost lovită în plină față. Numai că nu era vorba despre fața mea. Ci despre cea a Lissei. M-am mutat în mintea ei şi am devenit instantaneu conştientă de tot ceea ce o înconjura şi de tot ce i se întâmpla: cum ar fi că, pe urmă, începură să zboare pietre de jos şi s-o lovească în obraji. Erau aruncate de un novice despre care nu ştiam nimic, afară de faptul că era un Drozdov. Pietrele ne loviră pe amândouă, însă de data aceasta eu izbutii să-mi rețin urletul, scrâşnind din dinți în timp ce-mi mutam atenția spre coridorul unde se aflau ceilalți prieteni ai mei.

— În partea de nord-vest a campusului, între iazul ăla de formă ciudată şi gard, i-am informat.

Acestea fiind zise, m-am smuls de lângă ei şi am pornit spre ieşire, alergând cât puteam de tare spre acea parte a campusului în care o țineau pe Lissa. Nu puteam să-i văd prin ochii ei pe toți cei care se adunaseră acolo, însă i-am recunoscut pe câțiva.

Jesse şi Ralf erau prezenți. Brandon. Brett. Tipul din familia Drozdov. Câțiva alții. Pietrele o izbeau în continuare, încă sfârtecându-i fața. Cu toate acestea, ea nu țipa, nici nu plângea: doar le cerea, încă o dată şi încă o dată, să înceteze, în timp ce alți doi băieți o țineau captivă între ei.

Între timp, Jesse îi cerea întruna să-i oblige să înceteze. Nu-l ascultam decât pe jumătate prin intermediul minții ei. Motivele nu mai contau: deja înțelesesem despre ce era vorba. Aveau s-o tortureze până când cădea de acord să intre în gruparea lor. Probabil că şi pe Brandon şi pe ceilalți îi forțaseră într-un mod asemănător.

O senzație de sufocare mă copleşi deodată, făcându-mă să mă împleticesc şi să nu pot respira, apa împroşcându-mi fața. Străduindu-mă din greu, m-am separat de Lissa. Ei i se întâmplau toate acestea, nu mie. Cineva o tortura acum cu apă, folosind-o ca să-i îngreuneze respirația. Oricine ar fi fost, ştiu că nu se grăbea, alternând momentele: ba îi umplea toată fața de apă, ba o retrăgea, repetând apoi totul. Ea tot icnea şi scuipa, încă rugându-i să înceteze ori de câte ori putea.

Jesse continua s-o studieze cu o privire calculată.

— Nu-i ruga. Obligă-i!

M-am străduit să alerg mai repede, dar asta-mi era viteza maximă. Se găseau într-unul dintre cele mai îndepărtate puncte aflate între hotarele campusului. Distanța era mare şi, cu fiecare pas chinuitor, simțeam tot mai multă durere în Lissa şi deveneam din ce în ce mai furioasă. Ce fel de gardian aş putea fi vreodată, dacă nici măcar aici, în campus, nu izbuteam s-o mențin teafără?

Urmă un utilizator al aerului şi, deodată, parcă ar fi fost iar şi iar torturată de acolitul lui Victor. Pe rând, îi răpea tot aerul, lăsând-o fără suflare, după care i-l repezea în față, zdrobindu-i-o. Era un chin care-i readucea în minte amintirile răpirii şi captivității ei, toată teroarea şi oroarea pe care se străduise să le uite. Utilizatorul aerului se opri, dar era prea târziu. Ceva se rupse în ea.

Când îi veni rândul lui Ralf să folosească focul, eram atât de aproape, încât chiar l-am văzut cum i se aprinde în mână. În schimb, el nu mă văzu. Niciunul dintre ei nu acorda vreo atenție împrejurimilor; în plus, spectacolul lor era prea zgomotos încât să mă mai audă. M-am izbit de Ralf înainte ca focul să-i părăsească mâna, trântindu-l la pământ şi repezindu-i un pumn în față dintr-o singură manevră abilă. Câțiva dintre ceilalți — printre care şi Jesse — veniră fuga să-l ajute şi încercară să mă tragă de pe el. Cel puțin, asta înainte să-şi dea seama cine eram. Cei care-mi văzură fața bătură imediat în retragere. Ceilalți care nu se arătară la fel de grăbiți aflară imediat cum e să dai de greu după ce m-am abătut asupra lor. Doar doborâsem astăzi, ceva mai devreme, trei gardieni cât se poate de antrenați. Un grup de moroi răsfățați din familii regale abia dacă-mi solicita vreun efort. În acelaşi timp, mi se părea ridicol — ca şi emblematic pentru cât de puțin dispuşi erau moroii să mişte un deget pentru propria apărare — faptul că, în timp ce acest grup se grăbise să-şi folosească puterile magice torturând-o pe Lissa, niciunul dintre membrii lui nu se gândise cu adevărat să le întrebuințeze împotriva mea.

Cei mai mulți dintre ei se risipiră chiar înainte să-i pot atinge, iar eu nu eram prea interesată să-i urmăresc. Doar atât voiam: să-i iau de pe Lissa. Recunosc, i-am mai tras lui Ralf vreo câțiva pumni ca supliment chiar şi după ce-l văzusem la pământ, fiindcă-l socoteam răspunzător pentru toată această nebunie. Până la urmă, l-am lăsat în pace, să zacă pe pământ văicărindu-se, după care m-am ridicat şi

l-am căutat cu privirea pe Jesse: celălalt vinovat pentru ceea ce se petrecea acolo. L-am descoperit repede. Era singurul rămas.

M-am repezit spre el, dar apoi m-am oprit brusc, nedumerită.

Nu făcea altceva decât să stea pe loc, holbându-se în gol, cu falca atârnându-i căscată. Am privit spre el, apoi spre direcția în care se holba, după care din nou spre el.

— Păianjeni, rosti Lissa. Vocea ei mă făcu să sar ca arsă.

Stătea într-o parte, cu părul ud, plină de vânătăi şi de tăieturi, dar altfel teafără. În lumina lunii, trăsăturile ei palide o făceau să pară aproape la fel de fantomatică precum Mason. Ochii nu i se dezlipeau de Jesse în timp ce vorbea.

— Are impresia că vede păienjeni. Şi că se târăsc pe el. Tu ce crezi? Ar fi trebuit să încerc cu şerpi?

Mi-am întors din nou privirea spre Jesse. Expresia feței lui mi-a stârnit fiori de gheață pe şira spinării. Arăta de parcă ar fi fost captiv în propriul coşmar. Însă şi mai mult mă înspăimânta ceea ce simțeam prin intermediul legăturii. De obicei, atunci când Lissa îşi întrebuința magia, simțeam ceva auriu şi cald şi minunat. De data aceasta, era altfel. Era negru şi slinos şi vâscos.

— Cred că ar trebui să te opreşti, i-am zis. Auzeam, în depărtare, cum se apropie ceilalți în fugă. S-a terminat.

— A fost un ritual de inițiere, îmi explică. În fine, un fel de ritual. Acum vreo două zile, m-au invitat să intru în organizația lor, dar i-am refuzat. Numai că astăzi m-au pisat iarăşi la cap, spunând întruna că ştiu ceva important despre Christian şi Adrian. Toată treaba începuse să mă prindă, aşa că... Până la urmă, le-am zis că o să vin la una dintre întrunirile lor, dar că nu ştiu nimic despre forța de constrângere. N-a fost decât o prefăcătorie. Voiam doar să aflu ce ştiau.

Îşi înclină capul printr-un gest aproape imperceptibil, însă lui Jesse sigur i se întâmplă ceva. Ochii i se făcură şi mai mari, în timp ce continua să urle fără să scoată un sunet.

— Chiar dacă încă nu fusesem, teoretic, de acord, m-au trecut prin ritualul lor de inițiere. Voiau să afle cât de multe puteam să fac în realitate. E o metodă prin care testează câtă forță de constrângere au alții. Îi torturează până când nu mai pot să suporte, iar atunci, în vâltoarea situației, aceştia cedează şi încearcă să-i constrângă pe atacatori să înceteze. Dacă victima reuşeşte orice fel de constrângere, cât de mică, atunci este primită în grup.

Îl privi precaută pe Jesse. Părea să fie într-o lume a lui, una tare, tare neplăcută.

— Cred că asta m-ar face preşedintele lor, hm?

— Încetează, i-am zis. Senzația pe care mi-o dădea magia asta deformată era una de greață. Ea şi Adrian mai pomeniseră de aşa ceva altădată, de ideea aceasta, să-i facă pe alții să vadă lucruri inexistente. O numiseră, în glumă, super-constrângere... şi era ceva oribil. Nu aşa trebuie să fie folosit spiritul, am încercat s-o conving. Asta nu eşti tu. Nu e bine.

Respira greoi, iar broboanele de transpirație îi țâşneau deja pe frunte.

— Nu pot să mă opresc, mi-a zis.

— Ba poți, am replicat, prinzând-o de braț. Dă-mi-o mie.

Se întoarse scurt dinspre Jesse şi mă privi uimită, după care-şi fixă din nou ochii asupra lui.

— Ce? Tu nu poți să foloseşti magia.

M-am concentrat din greu asupra legăturii, asupra minții ei. Nu puteam să preiau chiar magia, însă puteam prelua întunericul adus de ea. Asta tot făceam de la o vreme, mi-am dat seama. De fiecare dată când mă îngrijoram şi-mi doream ca ea să se calmeze şi să-şi alunge sentimentele negre, aşa se şi întâmpla... fiindcă i le luam eu cu totul. Le absorbeam, exact aşa cum făcuse Anna pentru Sfântul Vladimir. Asta văzuse Adrian când întunericul sărise din aura ei într-a mea. Iar acest... acest abuz de spirit, întrebuințarea lui pentru vătămarea din răutate a altuia şi nu pentru autoapărare, abătea asupra ei cele mai rele dintre efectele secundare posibile. Era ceva incorect, care-i denatura spiritul, iar eu nu puteam s-o las. Toate gândurile despre propria mea nebunie, sau furie, erau complet irelevante într-o astfel de clipă.

— Nu, i-am dat eu dreptate. Nu pot. Dar tu poți să te foloseşti de mine ca să te eliberezi de ea. Concentrează-te asupra mea. Eliberează-o cu totul. Nu e bună. Tu nu ți-o doreşti.

Mă privi din nou fix, cu ochii mari plini de disperare. Chiar şi fără un contact vizual direct, tot

rămânea capabilă să-l tortureze pe Jesse.

Vedeam şi simţeam totodată lupta pe care o dădea. Îi făcuse atât de mult rău... voia ca el să plătească. Trebuia să plătească. Dar, cu toate acestea, în acelaşi timp, ştia şi că am dreptate. Însă îi venea greu. Tare greu îi venea să-l lase...

Deodată, arsura acestei magii întunecate dispăru din legătura noastră, luând cu ea şi senzaţia aceea de greaţă. Ceva mă izbi în faţă ca o rafală de vânt, făcându-mă să mă împleticesc în spate. M-am cutremurat, în timp ce o senzaţie stranie îmi învolbura stomacul. Era ca o explozie de scântei, ca un vârtej de electricitate arzând în mine. Apoi, şi aceasta dispăru. Jesse căzu în genunchi, eliberat de coşmar.

Lissa se lăsă să cadă, pradă unei vădite uşurări. Era încă speriată şi îndurerată de ceea ce i se întâmplase, dar încetase să fie mistuită de acea teribilă furie distructivă care o mânase să-l pedepsească pe Jesse. Presiunea din interiorul ei dispăruse.

Singura problemă era că, de acum, trecuse în mine.

M-am întors spre Jesse şi, deodată, parcă nu mai exista nimic în întregul univers, decât el. Încercase să mă distrugă, în trecut. O torturase pe Lissa şi-i rănise pe mulţi alţii. Ceea ce mi se părea inacceptabil.

Am plonjat spre el. Ochii lui n-au avut decât o secundă la dispoziţie ca să se mărească de groază, până ca pumnul meu să-i izbească faţa. Capul lui Jesse se smuci pe spate, iar sângele îi ţâşni din nas. Am auzit ţipătul Lissei, care-mi cerea să mă opresc, dar nu puteam. Trebuia să plătească pentru ceea ce-i făcuse ei. L-am înşfăcat de umeri şi l-am trântit cu putere la pământ. Şi el zbiera acum: mă implora să încetez. N-a mai scos un sunet după ce l-am mai lovit o dată.

Am simţit mâinile Lissei înfigându-se în carnea mea, încercând să mă tragă înapoi, însă nu aveau suficientă putere. L-am lovit iar şi iar. Nu mai exista nici cea mai mică urmă din stilul de luptă strategic, precis, pe care-l abordasem mai devreme cu el şi cu prietenii lui, sau chiar împotriva lui Dimitri. Acum, era ceva dezordonat şi primitiv. Eram eu, stăpânită de nebunia pe care o preluasem de la Lissa.

Apoi, o altă pereche de mâini m-a smuls de pe Jesse. Mâinile acestea erau mai puternice, mâini de dhampir, susţinute de muşchi dobândiţi prin ani de antrenament.

Erau mâinile lui Eddie. M-am zbătut să scap din strânsoarea lui. Eram foarte apropiaţi ca forţă, însă el mă întrecea în greutate.

— Dă-mi drumul! am urlat.

Spre deplina şi nespusa mea groază, Lissa îngenunchea acum lângă Jesse, examinându-l îngrijorată. N-avea niciun sens. Cum se putea una ca asta? După tot ceea ce-i făcuse? I-am observat compasiunea de pe chip şi, o clipă mai târziu, vâlvătaia magiei ei vindecătoare ne-a luminat legătura, în timp ce ea îi lecuia câteva dintre vătămăturile cele mai rele.

— Nu! am ţipat, încordându-mă împotriva strânsorii lui Eddie. Nu poţi să faci asta!

Atunci apărură şi ceilalţi gardieni, cu Dimitri şi Celeste în frunte. Christian şi Adrian nu se vedeau pe nicăieri; probabil că nu reuşiseră să reziste în ritmul celorlalţi.

A urmat un fel de haos organizat. Membrii societăţii încă rămaşi prin preajmă au fost strânşi şi mânaţi pentru interogatoriu. Şi Lissa a fost condusă la infirmerie, să i se trateze rănile. Acea parte din mine încă îngropată în senzaţia setei de sânge ar fi vrut să meargă cu ea, însă altceva mi-a atras atenţia. Îl luau şi pe Jesse, să-i acorde îngrijiri medicale. Eddie mă ţinea strâns în continuare, fără să-şi slăbească vreo clipă strânsoarea, cu toate zbaterile şi implorările mele. Cei mai mulţi dintre adulţi erau prea ocupaţi cu ceilalţi încât să mă observe, dar tot m-au auzit când am început din nou să strig.

— Nu-l lăsaţi să scape! Nu-l lăsaţi să scape!

— Rose, linişteşte-te, mă îndemnă Alberta, cu o voce blajină. S-a terminat.

Cum era posibil să nu înţeleagă ce se petrecea?

— Ba nu s-a terminat! O să se termine când o să-mi înfig mâinile în gâtul lui şi-o să-l strâng până nu mai suflă!

Alberta şi câţiva dintre ceilalţi păreau să-şi dea seama acum că se întâmpla ceva grav; în schimb, nu arătau să creadă că ar fi avut vreo legătură cu Jesse. Mă priveau toţi cu acea expresie de Rose-e-nebună pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine în ultimele zile.

— Luați-o de-aici, ordonă Alberta. Duceți-o de-aici, să-şi revină şi să se calmeze.

Nu dădu mai multe instrucțiuni, dar, cumva, se înțelese de la sine că Dimitri avea să fie cel care se va ocupa de mine.

El se apropie şi mă luă din brațele lui Eddie. În timpul scurtei schimbări de prizonierat, am încercat să scap, însă Dimitri era mult prea iute şi prea puternic, înşfăcându-mă de braț, a început să mă îndepărteze de locul întâmplării.

— Poți să alegi varianta uşoară, sau pe cea mai grea, îmi zise Dimitri, în timp ce traversam pădurea. Să nu te gândeşti c-o să te las să te duci după Jesse. În plus, el e la infirmerie, aşa că nu te poți apropia de el. Dacă eşti capabilă să accepți asta, îți dau drumul. Dacă încerci să scapi, ştii că o să te prind din nou.

Mi-am cântărit opțiunile. Nevoia de a-i provoca suferință lui Jesse îmi înfierbânta încă sângele, însă Dimitri avea dreptate. Deocamdată.

— OK, am zis.

După ce a şovăit pentru o clipă, întrebându-se probabil dacă eram sinceră, mi-a eliberat brațul. Văzând că n-o rup la fugă, s-a relaxat foarte, foarte puțin.

— Alberta a zis că trebuie să-mi revin, am rostit, pe un ton inexpresiv Aşadar, mergem la infirmerie?

Dimitri pufni amuzat.

— Bună încercare. Nu te las să te apropii de el. O să primeşti primul ajutor altundeva.

M-a dus de la locul luptei pe un alt drum, spre o zonă aflată tot la marginea campusului. Mi-am dat seama repede încotro mergea. Era o baracă pe acolo. Pe vremea când erau mai mulți gardieni în campus, unii chiar stăteau în aceste mici puncte de observație, asigurând protecția permanentă a granițelor şcolii. Le abandonaseră de multă vreme, însă aceasta fusese dereticată atunci când venise în vizită mătuşa lui Christian. Ea preferase să stea acolo, în locul casei de oaspeți a şcolii, unde alți moroi o priveau ca pe un potențial strigoi.

A deschis uşa. Era întuneric înăuntru, însă eu vedeam destul de bine încât să-l urmăresc cu privirea cum căuta chibrituri şi aprindea o lampă cu gaz. Nu făcea prea multă lumină, dar tot era suficientă pentru ochii noştri. Privind în jur, am remarcat că Tasha chiar făcuse treabă bună pe-acolo. Era curat şi aproape plăcut, cu patul acoperit de o cuvertură moale şi două scaune trase lângă vatră. Exista până şi ceva de mâncare — în conserve şi cutii — în bucătăria de lângă cameră.

— Stai jos, mi-a zis Dimitri, făcându-mi semn spre pat. M-am conformat şi, într-un minut, el şi aprinsese focul, ca să ne încălzim. De îndată ce l-a văzut că arde din plin, a luat de pe un raft o trusă de prim ajutor şi o sticlă cu apă, trăgându-şi un scaun astfel încât să se poată aşeza în fața mea.

— Trebuie să-mi dai drumul, l-am rugat. Nu înțelegi? Nu înțelegi că Jesse trebuie să plătească! A torturat-o! I-a făcut tot felul de lucruri oribile.

Dimitri umezi o bucată de tifon şi începu să-mi tamponeze tâmpla. Mă ustura, semn că aveam vreo tăietură pe-acolo.

— O să fie pedepsit, crede-mă. La fel şi ceilalți.

— Cu ce? am întrebat, cu amărăciune. Cu detenția? E la fel de rău ca şi Victor Dashkov. Nimeni nu face nimic pe-aici! Se comit crime, iar făptaşii scapă cu fața curată. El trebuie să simtă durerea. Ei toți trebuie s-o simtă.

Dimitri se opri din curățatul rănii, îndreptând spre mine o privire îngrijorată.

— Rose, ştiu că eşti supărată, dar ştii că noi nu pedepsim aşa. Este o... sălbăticie.

— Nu, zău? Şi ce-i rău în asta? Pariez c-o să-i împiedice să mai repete ce-au făcut. Abia mai răbdam să stau pe loc. Fiecare părticică din mine tremura de furie. Trebuie să sufere pentru faptele lor! Iar eu vreau să fiu cea care-i pedepseşte! Vreau să le provoc tuturor dureri. Vreau să-i omor pe toți.

Am dat să mă ridic, simțind deodată că sunt gata să explodez. Mâinile lui mi-au zburat fulgerător pe umeri, împingându-mă la loc. Primul ajutor nu mai era de mult de actualitate. Expresia feței lui era un amestec de îngrijorare şi înverşunare, în timp ce mă ținea să nu mă ridic. M-am zbătut, iar degetele lui s-au înfipt mai adânc.

— Rose! Trezeşte-te! Acum urla şi el. Tu nu vrei cu adevărat nimic din toate acestea. Ai fost

stresată şi supusă multor presiuni: toate astea fac ca un eveniment neplăcut să pară cu mult mai grav.
— Termină! am urlat şi eu la el. Iar faci asta... aşa cum faci de fiecare dată. Mereu eşti atât de rațional, indiferent cât de îngrozitoare sunt situațiile. Cum a fost când ai vrut să-l omori pe Victor în închisoare, hm? De ce atunci era permis, iar acum nu?
— Pentru că atunci nu era decât o exagerare. Ştii bine că aşa era. Dar aici... aici e cu totul altceva. În clipa asta, e ceva în neregulă cu tine.
— Nu, e ceva în regulă cu mine!
Încercam să-l stârnesc, sperând că vorbăria mea avea să-i distragă atenția. Dacă eram îndeajuns de iute, poate — doar poate — aş fi putut să trec de el.
— Eu sunt cea care vrea să facă ceva pe-aici, iar dacă asta ți se pare că ar fi ceva greşit, îmi pare rău. Tu tot vrei ca eu să fiu o ființă bună, o creatură imposibilă, dar nu sunt aşa ceva! Nu sunt sfântă, ca tine.
— Nici eu nu sunt un sfânt, mi-a replicat el, sec. Crede-mă, nu sunt...
M-am pus în mişcare, sărind de pe pat şi împingându-l din cale. L-am dat deoparte, dar n-am ajuns departe. Abia făcusem doi paşi când m-a înhățat din nou şi m-a țintuit de pat, de data aceasta întrebuințându-şi întreaga greutate a corpului ca să mă țină imobilizată.
Cumva, ştiu că trebuie să fi înțeles că orice plan de evadare era imposibil de aplicat, dar nu mai puteam să gândesc normal.
— Dă-mi drumul! am urlat pentru a suta oară în seara asta, încercând să-mi eliberez mâinile.
— Nu, mi-a zis, cu o voce dură şi aproape disperată. Nu-ți dau drumul până când nu ieşi din starea asta. Nu eşti tu!
Aveam lacrimi fierbinți în ochi.
— Ba sunt! Dă-mi drumul!
— Ba nu. Nu eşti tu! Nu eşti tu. Acum, în vocea lui era suferință.
— N-ai dreptate! Sunt...
Graiul mi-a pierit brusc. Nu eşti tu. Acelaşi lucru pe care i-l spusesem Lissei în timp ce o priveam, îngrozită, cum îşi folosea puterile magice torturându-l pe Jesse. Stăteam acolo, nevenindu-mi să cred ce făcea. Nu-şi dădea seama că-şi pierduse controlul şi era la un pas de a se transforma într-un monstru. Iar acum, privind în ochii lui Dimitri, citindu-i în ei panica şi iubirea, am înțeles ce se întâmpla cu mine. Eram la fel cum fusese ea, atât de absorbită, atât de orbită de emoții iraționale, încât nici măcar nu-mi recunoşteam propriile acțiuni. Era ca şi cum aş fi fost controlată de altcineva.
Am încercat să mă împotrivesc, să mă scutur de sentimentele care mă ardeau pe dinăuntru. Dar erau prea puternice. Nu puteam să fac nimic. Nu puteam să le las să plece. Aveau să pună stăpânire pe mine în totalitate, exact cum făcuseră cu Anna şi cu domnişoara Karp.
— Rose, a rostit Dimitri. Nu era decât prenumele meu, însă suna atât de puternic, atât de plin. Dimitri avea o încredere absolută în mine, încredere în propria-mi putere şi bunătate. Şi el avea, la rândul lui, putere, o putere pe care, puteam să văd, nu se temea să mi-o împrumute dacă aveam nevoie. Poate că Deirdre o fi avut vreun dram de dreptate întrebându-mă dacă nu cumva aveam resentimente față de Lissa, însă era total pe lângă adevăr în privința lui Dimitri.
Ceea ce aveam noi doi era iubirea. Eram precum două jumătăți ale unui întreg, întotdeauna pregătite să se sprijine reciproc. Niciunul dintre noi nu era perfect, dar asta nu conta. Împreună cu el, puteam să înfrâng furia turbată care mă copleşea. Dimitri mă credea mai puternică decât el. Şi aşa şi eram. Încetul cu încetul, am simțit cum întunericul se estompează. Am încetat să mă lupt cu el. Trupul îmi tremura, însă acum nu mai era de furie. Era de frică. Dimitri a sesizat imediat schimbarea şi mi-a dat drumul.
— Of, Doamne, am zis, cu vocea tremurătoare.
Mâna lui mi-a atins un obraz, plimbându-şi uşor degetele peste el.
— Rose, a şoptit. Eşti bine?
Mi-am înghițit o nouă serie de lacrimi.
— Aşa... cred. Deocamdată.
— S-a dus, mi-a zis el. Mâna lui încă mă atingea, de data aceasta înlăturându-mi părul de peste ochi. S-a dus. Totul e bine acum.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu e bine. Tu... tu nu înţelegi. E adevărat... tot ceea ce mă neliniştea. Despre Anna. Despre faptul că preiau asupra mea nebunia spiritului. Se întâmplă, Dimitri. Lissa şi-a pierdut controlul acolo, cu Jesse. L-a pierdut, dar eu am făcut-o să înceteze, fiindcă i-am absorbit mânia în mine însămi. Şi e... e ceva oribil. E ca şi cum aş fi, nu ştiu, o marionetă. Nu mă mai pot controla.

— Tu eşti puternică, mi-a zis Dimitri. N-o să se mai întâmple.

— Nu, am răspuns. Puteam să-mi aud vocea frângându-se în timp ce am încercat să mă ridic în şezut. O să se întâmple iar. O să ajung ca Anna. O să ajung din ce în ce mai rău. De data asta, totul a fost sete de sânge şi ură. Data viitoare? Nu ştiu. Poate c-o să fie doar nebunie, ca la domnişoara Karp. Poate că sunt deja nebună şi de-asta îl tot văd pe Mason. Poate c-o să fie doar o depresie, cum i se tot întâmpla Lissei. O să mă prăbuşesc şi iar o să mă prăbuşesc în groapa aia, după care o să ajung ca Anna şi-o să-mi pun capăt...

— Nu, m-a întrerupt el cu blândeţe. Şi-a apropiat faţa de a mea, frunţile aproape atingându-ni-se. Ţie n-o să ţi se-ntâmple. Tu eşti prea puternică. O să te lupţi şi-o să învingi, la fel cum ai făcut şi acum.

— Am reuşit doar pentru că eşti tu aici.

M-a cuprins în braţe, iar eu mi-am îngropat faţa la pieptul lui.

— Nu pot s-o fac de una singură, i-am şoptit.

— Ba poţi, a insistat el. În voce îi simţeam o tentă de sfială. Tu eşti puternică... eşti foarte, foarte puternică. De aceea te iubesc.

Am închis ochii, strângând cu putere pleoapele.

— N-ar trebui. O să devin o creatură îngrozitoare. Poate că şi sunt deja.

Gândul mi-a zburat la ieşirile din trecut, la felul în care mă răsteam la toată lumea. La felul în care încercasem să-i sperii pe Ryan şi pe Camille.

Dimitri se trase un pic mai în spate, astfel încât să mă poată privi în ochi. Mi-a cuprins faţa în palmele făcute căuş.

— Nu eşti. N-o să fii, mi-a zis. N-o să te las eu. Orice s-ar întâmpla, n-o să te las.

Emoţiile m-au copleşit din nou, dar acum nu mai era vorba despre ură, sau furie, sau altceva asemănător. Era ceva cald şi minunat şi mă făcea să mă doară inima... dar într-un sens bun. Mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui, iar buzele ni s-au întâlnit. Sărutul a însemnat dragoste pură, minunată şi binecuvântată, fără urmă de disperare sau de întuneric. Intensitatea lui, totuşi, a crescut fără întrerupere. Era în continuare plin de iubire, dar a devenit ceva mai mult: ceva flămând şi viguros. Electricitatea care trosnise între noi mai devreme în acea zi, când mă luptasem cu el şi-l ţintuisem la pământ, reveni, învăluindu-ne acum cu totul.

Îmi amintea de noaptea în care fusesem sub efectul farmecului de constrângere pasional al lui Victor, când amândoi fusesem mânaţi de forţe interioare pe care nu le puteam controla. Era ca şi cum am fi fost pe cale să pierim de foame, sau să ne înecăm, şi doar unul dintre noi îl putea salva pe celălalt. M-am ţinut strâns de el, cuprinzându-l cu un braţ pe după gât, în timp ce cu celălalt l-am prins de spinare atât de aprig, încât unghiile i-au pătruns practic în carne. M-a întins din nou pe pat. Braţele mi-au cuprins mijlocul, iar apoi unul dintre ele mi-a alunecat prin spatele coapsei şi a tras-o în sus, astfel încât aproape că i-am încolăcit trupul cu piciorul.

În acelaşi timp, ne-am îndepărtat scurt amândoi, rămânând încă, o, atât de aproape. Tot universul s-a oprit din mişcare în clipa aceea.

— Nu putem... mi-a zis.

— Ştiu, l-am aprobat.

Apoi, gura lui mi-a acoperit-o din nou pe-a mea, iar de data aceasta, am ştiut că nu va mai fi cale de întoarcere. Acum, nu mai erau ziduri. Trupurile ni s-au înlănţuit în timp ce încercam să-mi scot haina, apoi cămaşa lui, apoi cămaşa mea... Chiar semăna mult cu lupta noastră de mai devreme, din curte: aceeaşi pasiune şi înfierbântare. Cred că, până la urmă, instinctele care alimentează lupta şi sexul nu sunt chiar atât de diferite. Ambele provin din latura noastră animalică.

Şi totuşi, pe măsură ce zburau alte şi alte veşminte, am ajuns mai presus de simpla pasiune animalică. Era ceva dulce şi minunat în acelaşi timp. Privindu-l în ochi, puteam să văd fără vreo urmă

de îndoială că mă iubea mai mult decât pe oricine pe lume, că eu îi eram mântuirea, după cum el era mântuirea mea. Nu mă gândisem niciodată că prima dată pentru mine avea să se întâmple într-o baracă din pădure, însă am înțeles că locul nu avea importanță. Doar persoana. Cu cineva pe care-l iubeai puteai să te afli oriunde, şi tot ar fi fost ceva incredibil. Să fii în cel mai luxos pat din lume n-ar conta, dac-ai fi cu cineva pe care nu-l iubeşti. Şi, o, cât îl iubeam! Îl iubeam atât de mult, încât mă durea. Până la urmă, toate hainele noastre au ajuns morman pe podea, însă faptul că-i simțeam pielea lipită de-a mea îmi era mai mult decât suficient ca să-mi țină de cald. Nu-mi mai puteam da seama unde se termina trupul meu şi unde începea al lui şi, în acea clipă, am hotărât că aşa aş vrea să fie mereu. Nu voiam să fim vreodată despărțiți.

Aş fi vrut să am cuvinte cu care să descriu sexul, dar nimic din ceea ce aş fi putut spune n-ar fi descris cu adevărat cât era de extraordinar. Mă simțeam emoționată, agitată şi încă un catralion de alte chestii. Dimitri părea atât de înțelept şi de îndemânatic şi infinit de răbdător: exact ca în cadrul antrenamentelor noastre de luptă. Să-i urmez exemplu mi se părea lucrul cel mai firesc, însă şi el era mai mult decât dispus să mă lase să preiau şi eu controlul. În sfârşit, eram egali, şi fiecare atingere avea în ea putere, până şi cea mai uşoară mângâiere cu vârfurile degetelor.

După ce s-a terminat, m-am lăsat din nou peste el. Trupul mă durea... şi totuşi, în acelaşi timp, se simțea minunat, extaziat şi mulțumit. Îmi doream să fi făcut asta cu mult timp înainte, dar ştiam totodată că n-ar fi fost bine până exact în acest moment.

Mi-am aşezat capul pe pieptul lui Dimitri, găsindu-mi tihna în căldura lui. M-a sărutat pe frunte şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Te iubesc, Roza, mi-a zis, sărutându-mă din nou. O să fiu mereu aici pentru tine. N-o să las să ți se-ntâmple nimic.

Cuvintele lui erau minunate şi primejdioase. N-ar fi trebuit să-mi spună mie aşa ceva. N-ar fi trebuit să promită c-o să mă apere pe mine, mai ales când era vorba să-şi dedice viața protejării moroilor ca Lissa. Nu puteam să fiu pe primul loc în inima lui, exact cum nici el nu putea fi pe primul loc în inima mea. Iată de ce n-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus în continuare... dar am făcut-o, oricum.

— Nici eu n-o să las să ți se-ntâmple nimic, i-am promis. Te iubesc.

M-a sărutat din nou, făcându-mă să-mi înghit orice alte cuvinte pe care le-aş fi putut adăuga.

Am rămas întinşi împreună încă o vreme, înfăşurați unul în brațele celuilalt, vorbind prea puțin. Puteam să fi rămas astfel pentru totdeauna, dar într-un târziu, am ştiut că trebuie să plecăm. La un moment dat, puteau să apară ceilalți, căutându-ne ca să afle versiunea mea asupra întâmplării, iar dacă ne-ar fi găsit aşa, aproape sigur că lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. Aşa că ne-am îmbrăcat, ceea ce n-a fost deloc simplu, din moment ce ne tot opream ca să ne sărutăm. În cele din urmă, cu părere de rău, am părăsit baraca. Ne țineam de mâini, conştienți de faptul că mai puteam rămâne astfel doar pentru câteva momente scurte.

De îndată ce aveam să ajungem mai aproape de inima campusului, urma să ne întoarcem la îndeletnicirile noastre obişnuite. Dar, deocamdată, totul pe lume era auriu şi minunat. Fiecare pas pe care-l făceam era plin de bucurie, iar aerul din jurul nostru părea să vibreze melodios.

Desigur, întrebările încă mi se învârteau în minte. Ce s-o fi întâmplat mai devreme? Unde s-o fi dus autocontrolul nostru? Pentru moment, nu-mi păsa. Trupul îmi era cald încă şi dornic de el şi... deodată, m-am oprit. O altă senzație — una extrem de nedorită — mă cuprindea neîntrerupt. Era ceva straniu, ca şi cum valuri slabe şi fugare de greață s-ar fi amestecat cu o furnicătură a pielii. Dimitri s-a oprit imediat şi mi-a adresat o privire nedumerită.

O siluetă ştearsă, uşor luminiscentă, s-a materializat în fața noastră. Era Mason. Arăta la fel ca totdeauna. Sau nu? Obişnuita tristețe era prezentă, dar acum puteam să observ şi altceva, altceva pe care nu prea puteam să-l desluşesc. Panică? Frustrare? Aş fi putut aproape să jur că era teamă, dar de ce anume s-ar fi putut teme o fantomă?

— Care-i problema? m-a întrebat Dimitri.

— Îl vezi? l-am întrebat în şoaptă. Dimitri mi-a urmărit privirea.

— Pe cine să văd?

— Pe Mason.

Înfăţişarea tulburată a lui Mason s-a întunecat şi mai mult. Poate că nu eram capabilă s-o identific cu precizie, dar ştiam că nu era nimic bun. Senzaţia de greaţă dinăuntrul meu s-a intensificat, dar, cumva, am ştiut că nu avea legătură cu el.

— Rose... ar trebui să ne întoarcem... m-a atenţionat Dimitri, precaut. Încă nu se împăcase cu faptul că eu vedeam fantome. Şi totuşi, nu m-am clintit. Chipul lui Mason îmi spunea altceva sau încerca să-mi spună. Era ceva acolo, ceva important pe care aveam nevoie să-l ştiu. Numai că el nu putea să mi-l comunice.

— Ce? l-am întrebat. Ce e?

O expresie de disperare a neputinţei i-a umbrit faţa. Mi-a arătat ceva din spatele meu, după care şi-a lăsat braţul să cadă.

— Spune-mi, am insistat, disperarea mea oglindind-o pe a lui. Dimitri tot privea încoace şi încolo de la mine la Mason şi înapoi, deşi probabil că Mason nu era pentru el decât un spaţiu gol. Eu, în schimb, eram prea concentrată asupra lui Mason, ca să-mi mai fac griji în legătură cu ceea ce ar fi putut să gândească Dimitri. Era ceva acolo. Ceva important.

Mason deschise gura, vrând să vorbească, la fel ca dăţile trecute, însă tot neputând să rostească vorbele. Numai că, de data aceasta, după câteva secunde chinuitoare, izbuti. Cuvintele erau aproape de neauzit.

— Ei... sosesc...

DOUĂZECI ŞI PATRU

Lumea întreagă a rămas încremenită. La ora aceasta din noapte, nu erau păsări sau altceva, dar tot mi se părea că e mai multă linişte decât în mod obişnuit. Până şi vântul tăcuse. Mason m-a privit implorator. Greaţa şi furnicăturile s-au intensificat. Şi atunci, am ştiut.

— Dimitri, am zis, pe un ton presant, sunt strig...

Prea târziu. Şi eu şi Dimitri l-am văzut în aceeaşi clipă, numai că Dimitri era mai aproape. Chipul palid. Ochii roşii. Strigoiul se prăvăli asupra noastră şi aproape mi l-am imaginat zburând, întocmai cum se spunea în legendele cu vampiri. Dar Dimitri era la fel de iute şi aproape la fel de puternic. Avea ţepuşa — una veritabilă, nu de antrenament — în mână şi cu ea a întâmpinat atacul strigoiului Cred. că strigoiul mizase pe elementul surpriză. Se încleştară şi, pentru o clipă, rămaseră parcă suspendaţi în timp, niciunul dintre ei neizbutind să câştige teren în faţa celuilalt. Apoi, braţul lui Dimitri şerpui, înfigând ţepuşa în inima strigoiului. Ochii roşii se făcură mari de surprindere, apoi trupul strigoiului se prăbuşi grămadă pe pământ.

Dimitri îşi răsuci capul spre mine să se asigure că sunt teafără şi o mie de mesaje tăcute zburară de la unul la celălalt. Apoi se-ntoarse şi începu să cerceteze cu atenţie pădurea, încordându-şi ochii prin întuneric. Greaţa mea sporise. Nu înţelegeam de ce, dar cumva aveam capacitatea de a simţi strigoii în jurul nostru. Asta mă făcea să-mi fie rău. Dimitri mă privi iarăşi, cu o expresie pe care n-o mai văzusem niciodată în ochii lui.

— Rose. Ascultă-mă. Fugi. Fugi cât de iute şi de tare poţi spre căminul tău. Anunţă-i pe gardieni.

Am încuviinţat din cap. Nu exista loc de comentarii aici.

Întinzându-se, m-a apucat de partea superioară a braţului, fixându-şi privirea în ochii mei ca să fie sigur că o să-i înţeleg cuvintele pe care avea să le rostească.

— Nu te opri, mi-a zis. Indiferent ce auzi, indiferent ce vezi, nu te opri. Cel puţin, până nu-i previi pe ceilalţi. Nu te opri decât dacă eşti atacată direct. Înţelegi?

Am încuviinţat iar. Mi-a dat drumul.

— Spune-le buria. Încă o încuviinţare.

— Fugi

Am fugit. N-am privit înapoi. N-am întrebat ce se întâmplă, fiindcă ştiam deja. Avea să oprească pe cât posibil mai mulţi strigoi, astfel încât să am eu timp să aduc ajutoare. Şi, o clipă mai târziu, am auzit zgomote de izbituri şi mormăieli care m-au informat că dăduse peste un altul. Pentru un interval cât o bătaie a inimii, mi-am permis să-mi fac griji pentru el. Dacă murea, eram sigură că aveam să

mor şi eu. Dar apoi am abandonat gândul. Pur şi simplu, nu se putea să mă gândesc la o singură persoană, nu acum, când sute de vieți depindeau de mine. Erau strigoi în şcoala noastră. Era imposibil. Aşa ceva nu se putea întâmpla.

Picioarele mele izbeau pământul cu putere, împroşcând în lături cu zloată şi noroi. În jurul meu, mi s-a părut că aş auzi voci şi aş zări siluete: nu fantomele de pe aeroport, ci monştrii de care mă temeam de atât timp. Însă nimic nu mă opri din goană. Când eu şi Dimitri începusem să ne antrenăm împreună, mă obligase să alerg nenumărate tururi de pistă în fiecare zi. Mă plânsesem, dar el declarase întruna că era ceva esențial. Avea să mă facă mai puternică, zisese. Şi, adăugase, putea să vină o zi în care să nu pot lupta şi să fiu nevoită să fug. Aceasta era ziua.

Căminul dhampirilor îmi apăru în față, cu vreo jumătate din ferestre luminate. Era aproape de stingere, lumea se ducea la culcare. Am dat buzna pe uşi, simțindu-mi inima gata să explodeze din cauza efortului. Prima persoană pe care am văzut-o a fost Stan, şi aproape că l-am dărâmat. M-a prins de încheieturi ca să-mi mențină echilibrul.

— Rose, ce...

— Strigoi, am icnit. Sunt strigoi în campus.

S-a holbat la mine şi, pentru prima dată de când îl cunoşteam, l-am văzut cu gura căscată de-a binelea. Apoi şi-a revenit şi am putut imediat să-mi dau seama de ceea ce era în mintea lui. Alte poveşti cu fantome.

— Rose, nu ştiu ce-ai...

— Nu sunt nebună! am urlat. Toți cei prezenți în holul căminului se holbau la noi. Sunt acolo! Sunt acolo, iar Dimitri se luptă cu ei de unul singur. Trebuie să-l ajutați.

Ce-mi spusese Dimitri? Care era cuvântul ăla?

— Buria. Mi-a zis să vă spun buria. Şi, cât ai clipi, Stan dispăru.

Nu văzusem niciodată antrenamente cu simularea atacurilor strigoilor, însă sigur gardienii desfăşuraseră destule. Totul se mişca mult prea repede ca să nu fi fost aşa. Toți gardienii din cămin, indiferent dacă fuseseră treji sau nu, ajunseră în hol în câteva minute. Se efectuară apelurile. Stăteam într-un semicerc împreună cu alți novici, urmărind cum cei mai mari se organizau cu o eficiență uluitoare. Rotindu-mi privirea în jur, am înțeles şi altceva. Nu mai erau acolo şi alți elevi din clasele terminale în afara mea. Fiind duminică noapte, se întorseseră cu toții la practica de teren, să-şi protejeze moroii. Era un sentiment neobişnuit de liniştitor.

Căminele moroilor beneficiau de un cordon suplimentar de apărare. Cel puțin, cele ale moroilor adolescenți. Campusul primar nu avea aşa ceva. Dispunea de protecția normală a gardienilor, precum şi de o mare parte din celelalte mijloace defensive pe care le avea căminul nostru, cum ar fi grilajele de la toate ferestrele primului nivel. Astfel de măsuri nu puteau să împiedice pătrunderea strigoilor, dar măcar o încetineau. Nimeni nu făcuse vreodată mai mult decât atât. Nu era nevoie, dacă existau dispozitivele magice de pază.

Alberta se alăturase grupului şi acum distribuia echipe prin întregul campus. Unele erau trimise pentru paza clădirilor. Altele erau grupuri de vânătoare, căutându-i în mod special pe strigoi şi încercând să-şi dea seama cam câți erau prin zonă. Văzând că rândurile gardienilor se subțiază, am făcut câțiva paşi înainte.

— Ce trebuie să facem? am întrebat.

Alberta s-a întors spre mine. Privirea ei s-a plimbat iute peste mine şi ceilalți de acolo, cu vârste de la paisprezece ani până la un pic mai puțin ca mine. Ceva i-a fulgerat pe chip. Tristețe, m-am gândit.

— Voi rămâneți aici în cămin, a zis. Nimeni n-are voie să iasă: întregul campus este sub izolare. Urcați la etajele la care locuiți. Sunt gardieni acolo, care vă vor organiza în grupuri. Este mai puțin probabil ca strigoii să ajungă până acolo din exterior. Dacă pătrund pe la nivelul acesta...

A cercetat cu privirea totul în jurul nostru, uşa şi ferestrele aflate sub supraveghere. Apoi, a clătinat din cap.

— Ei bine, atunci ne vom ocupa noi de ei.

— Pot să fiu de ajutor, i-am zis. Ştii bine că pot. Mi-am dat seama că se pregătea să mă contrazică, dar deodată s-a răzgândit. Spre surprinderea mea, mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Du-i sus. Păzeşte-i.

Am dat să protestez pentru că mă lua drept baby-sitter, însă atunci a făcut ceva cu adevărat uimitor: şi-a vârât mâna pe sub haină, apoi mi-a întins o ţepuşă de argint. Una veritabilă.

— Du-te, m-a îndemnat. Avem nevoie să nu ne mai stea în drum pe-aici.

Am dat să mă întorc şi să plec, dar apoi m-am oprit un pic.

— Ce înseamnă buria?

— Furtună, mi-a răspuns încet. E termenul rusesc pentru „furtună”.

I-am condus pe ceilalţi novici pe scări, îndrumându-i spre palierele lor. În majoritatea lor, erau îngroziţi, ceea ce era perfect de înţeles. Câţiva dintre ei — în special cei mai mari — păreau să aibă aceleaşi porniri ca şi mine. Ar fi vrut să facă şi ei ceva, orice, numai să fie de ajutor. Iar eu ştiam că, deşi mai aveau un an până la absolvire, tot puteau să fie letali, în felul lor. Pe vreo doi i-am tras deoparte.

— Nu-i lăsaţi să intre în panică, le-am zis cu voce scăzută. Şi staţi de pază. Dacă se-ntâmplă ceva cu gardienii mai mari, o să fie rândul vostru.

Cu feţele pline de seriozitate, mi-au încuviinţat instrucţiunile. Înţeleseseră perfect. Mai existau şi unii novici, cum era cazul lui Dean, care nu pricepeau totdeauna cât de serioasă ne era viaţa. Dar cei mai mulţi pricepeau. Ne maturizam repede.

M-am dus la etajul al doilea, gândindu-mă că aş fi fost de cel mai mare folos acolo. Dacă trecea vreun strigoi de primul etaj, aceasta era, logic, următoarea ţintă. Le-am arătat gardienilor aflaţi la datorie ţepuşa primită şi le-am transmis ce spusese Alberta. I-au respectat dorinţa, dar puteam să-mi dau foarte bine seama de faptul că nu şi-ar fi dorit să mă implic prea tare. M-au îndrumat spre o aripă a clădirii cu o singură fereastră micuţă. Probabil că numai cineva de mărimea mea, sau şi mai mică, ar fi putut să treacă prin ea, şi mai ştiam că partea aceea anume a clădirii era aproape imposibil de escaladat, din cauza formei sale exterioare.

Dar, chiar şi-aşa, am început să patrulez, dorindu-mi cu disperare să ştiu ce se petrecea. Câţi strigoi să fi fost? Şi unde erau? Atunci, mi-am dat seama că aveam o metodă foarte bună de a afla. Continuând să stau cu ochii pe fereastra mea cât puteam de atentă, mi-am limpezit mintea şi m-am strecurat în cea a Lissei.

Lissa era şi ea cu un grup de alţi moroi la unul dintre etajele superioare ale căminului ei. Procedurile pentru izolare erau, fără îndoială, aceleaşi în întregul campus. Exista un pic mai multă tensiune în acest grup decât în al meu, probabil datorită faptului că, deşi lipsiţi de experienţă, novicii care erau cu mine acum tot aveau o idee despre cum trebuie să te lupţi cu strigoii. Moroii nu aveau niciuna, în pofida acelor grupări politice insistente care doreau să promoveze un fel de şedinţe de pregătire. Despre logistica necesară acestora încă mai trebuiau să se gândească.

Eddie era lângă Lissa. Arăta atât de aprig şi de puternic, de parcă ar fi putut să se lupte cu o singură mână împotriva oricărui strigoi din campus. Mă bucuram foarte mult pentru faptul că tocmai el, dintre toţi colegii mei de clasă, îi fusese repartizat ei.

Din moment ce eram de-acum cu totul în mintea ei, i-am recepţionat din plin sentimentele. Şedinţa de tortură a lui Jesse părea nimica toată acum, în comparaţie cu atacul strigoilor. Deloc surprinzător, era îngrozită. Dar, în cea mai mare parte, teama nu era pentru ea însăşi. Era pentru mine şi pentru Christian.

— Rose e bine, zise o voce din apropiere.

Lissa îşi îndreptă privirea spre Adrian. Se pare că el fusese în internat, nu în casa de oaspeţi. Avea obişnuita lui expresie leneşă, însă puteam să-i disting frica ascunsă în spatele ochilor săi verzi.

— Ea poate să doboare orice strigoi. În plus, doar ţi-a spus Christian că era cu Belikov. Ea e probabil mai în siguranţă decât noi.

Lissa încuviinţă, dorindu-şi cu disperare să creadă asta.

— Dar Christian...

Adrian, cu toată bravada lui, îşi întoarse brusc privirea. N-ar fi vrut să se uite în ochii ei, sau să-i ofere cuvinte de consolare. Eu nu aveam nevoie să aud explicaţia, fiindcă o citeam în mintea Lissei. Ea şi Christian ar fi vrut să se întâlnească doar ei doi şi să discute despre ceea ce păţise în pădure. Era vorba să se strecoare afară şi să se întâlnească în „bârlogul” lui din podul bisericii. Numai că Lissa nu se mişcase suficient de repede şi fusese prinsă de stingere imediat înaintea atacului, ceea ce însemna

că rămăsese în cămin, în timp ce Christian era încă afară.

Eddie fu cel care-i oferi cuvintele liniştitoare.

— Dacă e în biserică, e foarte bine. Atunci e cu adevărat cel mai în siguranță dintre noi toți.

Se ştie că strigoii nu pot să pătrundă în locurile sfinte.

— Doar dacă n-o incendiază, zise Lissa. Aveau obiceiul ăsta.

— Acum patru sute de ani, preciza Adrian. Cred că au prăzi mai uşoare pe-aici şi fără să scoată de la naftalină obiceiuri medievale.

Lissa tresări la auzul cuvintelor prăzi uşoare. Ştia că Eddie avea dreptate în privința bisericii, dar nu-şi putea alunga gândul că, posibil, Christian ar fi tentat să se întoarcă la cămin şi ar putea fi prins la mijlocul drumului, îngrijorarea o măcina şi se simțea neajutorată, neavând cum să facă sau să afle ceva.

M-am întors în propriul trup, pe coridorul de la etajul al doilea. În sfârşit, am înțeles întru totul şi cu adevărat ceea ce afirmase Dimitri despre importanța păzirii cuiva de care să nu fiu legată psihic. Să fiu bine înțeleasă: îmi făceam în continuare griji pentru Lissa. Îmi făceam mai multe griji pentru ea decât pentru oricare alt moroi din campus. Singura eventualitate în care nu mi-aş fi făcut griji ar fi fost ca ea să se fi aflat la kilometri distanță, împresurată de gardieni şi de dispozitive magice de pază. Dar, cel puțin, ştiam că în clipa de față era cât se putea de apărată. Tot era ceva.

În schimb, Christian... Habar n-aveam. Nu dispuneam de vreo legătură psihică prin care să aflu unde se găsea, sau măcar să-mi permită să ştiu dacă era viu. La aşa ceva se referise Dimitri. Era un cu totul alt joc atunci când nu dispuneai de o legătură psihică... şi încă unul înfricoşător.

Priveam fix spre fereastră fără s-o şi văd. Christian era acolo, afară. Era responsabilitatea mea. Şi chiar dacă practica de teren era ceva ipotetic... în fine, tot nu schimba lucrurile. Era moroi. Putea să fie în pericol. Eu eram cea care se presupunea că ar trebui să-l păzească. Ei au prioritate.

Am inspirat adânc şi am început să cântăresc datele problemei aflate în fața mea. Primisem ordine, iar gardienii respectau ordinele. Cu toate primejdiile din jurul nostru, respectarea ordinelor era ceea ce ne menținea organizați şi eficienți. Joaca de-a rebelii poate avea câteodată ca rezultat moartea unora. Mason dovedise asta plecând la Spokane după strigoi.

Dar nu eram eu singura care înfrunta primejdii aici. Toată lumea era supusă riscurilor. Nu exista loc sigur, cel puțin până nu dispăreau absolut toți strigoii din campus, iar eu n-aveam idee câți erau. Păzirea ferestrei acesteia însemna o ocupație menită să mă ferească din calea lor. E adevărat, cineva ar putea să invadeze şi cel de-al doilea etaj, iar atunci aş fi utilă. Şi, la fel de adevărat, un strigoi ar putea să încerce pătrunderea prin această fereastră, dar era puțin probabil. Ar fi fost prea dificil şi, aşa cum atrăsese atenția Adrian, aveau căi mai lesnicioase de a-şi găsi prada.

Numai că eu puteam să ies pe fereastră.

Am ştiut că procedez greşit încă din clipa în care am deschis fereastra. Mă expuneam riscurilor, însă eram mânată de instincte contradictorii. Respectă ordinele. Protejează-i pe moroi. Trebuia să mă asigur că şi Christian era teafăr.

Aerul înghețat al nopții pătrunse înăuntru. Niciun sunet din exterior nu dezvăluia ce se întâmpla afară. Ieşisem pe fereastra camerei mele de mai multe ori, aşa că aveam o oarecare experiență în acest sens. Problema, aici, era că piatra de sub fereastră avea suprafața perfect netedă. Nu exista niciun punct de sprijin pentru mâini. Era un mic brâu de piatră mai jos, la etajul întâi, însă distanța până la el îmi depăşea înălțimea, aşa că nu puteam doar să mă las uşor în jos. Şi totuşi, dac-aş fi ajuns la brâul acela, aş fi putut să merg până la colțul clădirii, unde eventualele fisuri ale muchiei mi-ar fi permis să cobor cu mai multă uşurință.

Am privit fix brâul de dedesubt. Trebuia să mă las să cad pe el. Dacă mă prăbuşeam, probabil că-mi rupeam gâtul. Pradă uşoară pentru strigoi, cum ar fi spus Adrian.

După o rugăciune rapidă spre cine m-o fi ascultat, am ieşit pe fereastră, ținându-mă de pervazul ei cu ambele mâini şi lăsându-mi corpul să atârne pe cât posibil mai aproape de brâul de dedesubt. Încă rămânea cel puțin o jumătate de metru între tălpile mele şi el. Am numărat până la trei şi mi-am desprins mâinile, târându-le de-a lungul zidului în căzătură. Tălpile mi-au atins ținta şi am început să mă clatin, însă reflexele mele de dhampir au intrat în acțiune. Mi-am recăpătat echilibrul şi am rămas pe loc, lipindu-mă de zid. Reuşisem. Din acel punct, m-am deplasat cu uşurință până la colțul clădirii

şi apoi am coborât.

Am atins solul, abia observând că-mi julisem palmele. Curtea era tăcută în jurul meu, dar mi s-a părut că aud ceva urlete în depărtare. Dac-aş fi fost eu strigoi, nu m-aş fi încurcat cu căminul acesta. Ar fi fost de luptat aici şi, cu toate că strigoii, în majoritatea lor, ar fi putut probabil să se lupte cu mai mulţi novici deodată, aveau şi căi mai uşoare. Era mai puţin probabil ca moroii să le opună o rezistenţă veritabilă şi, oricum, strigoii preferau sângele acestora celui al nostru.

Chiar şi-aşa, m-am mişcat cu precauţie pornind pe drumul spre biserică. Aveam de partea mea adăpostul oferit de întuneric, însă strigoii puteau să vadă prin întuneric chiar mai bine decât mine. M-am folosit de copaci ca paravan, privind oriunde puteam, dorindu-mi să fi avut ochi şi la ceafă. Nimic, în afara altor urlete în depărtare. Atunci mi-am dat seama că nu aveam acea senzaţie de greaţă de mai devreme. Nu ştiu cum, dar aceasta îmi indica existenţa strigoilor prin apropiere. Nu mă încredeam întru totul în asta încât să înaintez orbeşte, dar mi se părea liniştitor să ştiu că dispuneam de un soi de sistem de alarmă anticipată.

La jumătatea drumului spre biserică, am văzut pe cineva ieşind de după un copac. M-am răsucit brusc, cu ţepuşa în mână, şi aproape că l-am străpuns pe Christian drept în inimă.

— Of, Doamne, ce cauţi aici? l-am întrebat într-o şoaptă furioasă.

— Încerc să ajung înapoi la internat, mi-a zis. Ce se-ntâmplă? Am auzit urlete.

— Sunt strigoi în campus, i-am zis.

— Ce? Cum?

— Nu ştiu. Dar tu trebuie să te întorci în biserică. Eşti la loc sigur acolo.

Puteam s-o şi văd, era uşor să ajungem acolo.

Christian era uneori la fel de nesăbuit ca mine, şi aproape că m-am aşteptat să fiu nevoită să mă lupt cu el. Şi totuşi, nu mi-a dat ocazia.

— OK. Vii cu mine?

Am dat să-i zic că vin, dar tocmai atunci am simţit cum se furişează în mine senzaţia aceea de greaţă.

— Jos! am răcnit.

S-a trântit la pământ fără ezitare. Doi strigoi s-au abătut asupra noastră. Ambii s-au îndreptat spre mine, ştiind că aş fi o ţintă uşoară pentru forţa lor combinată şi că, pe urmă, ar fi putut să-l vâneze pe Christian. Unul dintre ei — una, că era o femeie — m-a izbit de un copac. Vederea mi s-a înceţoşat pentru o jumătate de secundă, însă mi-am revenit repede. Am îmbrâncit-o şi eu şi am avut satisfacţia s-o văd clătinându-se un pic. Celălalt — un bărbat — a întins mâna să mă prindă, dar m-am lăsat în jos, ferindu-mă din calea ei.

Perechea lor îmi amintea de Isaiah şi Elena, din Spokane, însă am refuzat să mă las pradă amintirilor. Amândoi erau mai înalţi ca mine, însă femeia era ceva mai apropiată de talia mea. M-am prefăcut că-l atac pe el, după care am lovit cât am putut de repede spre ea. Ţepuşa mea i s-a înfipt în inimă. Iar asta ne-a surprins pe amândouă.

Primul strigoi pe care-l omoram cu ţepuşa.

Abia izbutisem să trag afară ţepuşa când celălalt strigoi mi-a tras un dos de palmă, mârâind. M-am clătinat, dar mi-am păstrat echilibrul şi, în acelaşi timp, l-am cântărit cu privirea. Mai înalt. Mai puternic. Exact ca atunci când m-am luptat cu Dimitri. Probabil, şi mai iute. Ne-am rotit puţin în cerc, după care m-am avântat şi l-am izbit cu piciorul. Abia dacă s-a clintit. Şi-a întins braţul după mine, dar din nou am reuşit să eschivez, totodată căutând atentă vreo breşă prin care să-i înfig ţepuşa. Totuşi, faptul că-i scăpasem la un fir de păr n-a fost de natură să-l încetinească, aşa că m-a atacat imediat.

M-a doborât, ţintuindu-mi braţele de pământ. Am încercat să-l împing de pe mine, dar nici nu s-a mişcat.

Saliva îi picura din colţi în timp ce-şi apleca faţa spre mine. Strigoiul acesta nu era ca Isaiah, să-şi piardă vremea cu discursuri prosteşti. Acesta era pornit să ucidă, secându-mă de sânge pe mine, apoi pe Christian. I-am simţit colţii pe gâtul meu şi am ştiut că o să mor. Era oribil. Îmi doream să trăiesc atât de aprig, atât de aprig... dar totul avea să te termine aşa. În ultimele mele clipe, am vrut să-i urlu lui Christian să fugă, dar tocmai atunci strigoiul de deasupra mea s-a aprins deodată ca o torţă. S-a

smucit înapoi, iar eu m-am rostogolit într-o parte de sub el. Flăcări groase îi învăluiau întregul trup, acoperindu-i complet toate trăsăturile. Nu era altceva decât un rug cu formă de om. Am mai auzit câteva urlete sugrumate până să tacă de-a binelea. S-a prăbuşit la pământ, zvârcolindu-se şi rostogolindu-se până când, în cele din urmă, a rămas țeapăn. Aburii se înălțau din locurile în care focul atinsese zăpada, iar flăcările se mistuiră curând, lăsând să se vadă dedesubtul lor nimic altceva decât cenuşă.

Am rămas cu privirea pironită pe rămăşițele carbonizate. Acum doar câteva clipe, mă aşteptam să mor. Acum, atacatorul meu era mort. Aproape că-mi venea să mă clatin gândindu-mă cât de aproape fusesem de moarte. Viața şi moartea erau atât de imprevizibile. Atât de apropiate una de cealaltă. Existăm clipă cu clipă, neştiind niciodată cine va fi următorul care va părăsi lumea aceasta. Eu rămăsesem încă în ea, cu chiu, cu vai, iar în clipa în care mi-am ridicat privirea de pe mormanul de cenuşă, totul în jurul meu mi s-a părut atât de minunat şi de frumos.

Copacii. Stelele. Luna. Eram vie... şi mă bucuram pentru asta.

M-am întors spre Christian, care stătea ghemuit pe pământ.

— Oau, am exclamat, ajutându-l să se ridice. Evident, el fusese cel care mă salvase.

— Să fiu al naibii, a zis el. N-am ştiut că am atâta putere.

Privi în jur, rigid şi încordat din tot trupul.

— Mai sunt şi alții?

— Nu, i-am răspuns.

— Pari destul de sigură.

— Păi... o să-ți sune ciudat, dar într-un fel pot să-i simt. Nu mă întreba cum, am adăugat, văzându-l că deschide gura. Doar ia-o ca atare. Am impresia că e ca şi povestea cu fantomele, un efect secundar al atingerii umbrei. În fine. Hai să ne întoarcem la biserică.

Christian nici nu se clinti. O privire stranie, meditativă, îi apăruse pe chip.

— Rose... tu chiar vrei să ne înfundăm în biserică?

— Ce vrei să spui?

— Noi tocmai am dat gata doi strigoi, mi-a zis el, arătându-mi spre trupul străpuns şi spre cel carbonizat.

I-am întâlnit privirea, întreaga forță a ceea ce spusese izbindu-mă din plin. Eu puteam să-i simt pe strigoi.

El putea să-şi întrebuințeze magia focului împotriva lor. Eu puteam să-i străpung cu țepuşa. Cu condiția să nu nimerim peste vreun grup de zece, sau cam pe-acolo, puteam să le provocăm pierderi serioase. Apoi, rațiunea îşi spuse cuvântul.

— Nu pot, am rostit, tărăgănat. Nu pot să-ți risc viața...

— Rose. Tu ştii ce-am putea face noi doi. Ți-o citesc pe chip. Merită să rişti o viață de moroi — şi, mă rog, pe a ta — ca să dai gata o gaşcă de strigoi.

Să pun în primejdie un moroi. Să-l iau cu mine în lupta cu strigoii. Asta contrazicea tot ceea fusesem învățată. Dintr-odată, mi-am amintit de acel scurt moment de limpezime prin care tocmai trecusem, acea minunată bucurie de a fi în viață. Puteam să-i salvez pe atâția alții. Trebuia să-i salvez. Aveam să lupt cât de aprig îmi stătea în puteri.

— Nu-ți folosi întreaga putere asupra lor, i-am zis în cele din urmă. Nu e nevoie să-i incinerezi în zece secunde, ca pe ăsta. Ajunge doar să le dai foc cât să le distragi atenția, după care o să-i termin eu. Aşa, îți economiseşti puterea.

Un zâmbet îi lumină chipul.

— Mergem la vânătoare?

Mamă, nene. Aveam să intru în mare belea. Numai că ideea era prea ispititoare, prea provocatoare. Îmi doream să lupt şi eu. Îmi doream să-i apăr pe cei pe care-i iubeam. Iar ceea ce-mi doream cu adevărat era să mă duc în căminul Lissei şi s-o apăr pe ea. Totuşi, nu era cea mai eficientă idee. Lissa îi avea la îndemână pe colegii mei. Alții nu erau la fel de norocoşi. M-am gândit la elevii aceia, la elevii ca Jill.

— Hai să mergem spre campusul claselor primare, i-am propus.

Am pornit într-o alergare uşoară, alegând o rută care speram să ne țină departe de alți strigoi. Încă

nu ştiam deloc cu câţi aveam de-a face, iar asta mă înnebunea.
Când aproape că ajunsesem la celălalt campus, am simţit cum mă cuprinde greaţa aceea ciudată. L-am strigat pe Christian să-l avertizez, tocmai în clipa în care îl înhăţa un strigoi. Dar şi Christian era iute. Flăcările învăluiră capul strigoiului, care scoase un urlet şi-i dădu drumul lui Christian, străduindu-se cu disperare să-şi stingă flăcările. Strigoiul nici măcar nu avu timp să mă vadă avântându-mă cu ţepuşa. Toată povestea dură mai puţin de un minut. Christian şi cu mine schimbarăm o privire între noi.
Da. Eram tari.
Campusul claselor primare se dovedi un centru al acţiunii. Strigoi şi gardieni se luptau de zor în jurul intrării unuia dintre cămine. Pentru o clipă, am îngheţat. Erau aproape douăzeci de strigoi, iar numărul gardienilor abia dacă ajungea la jumătate. Atât de mulţi strigoi laolaltă... Până de curând, nu auzisem niciodată ca ei să se strângă într-un număr atât de mare. Crezusem că am anihilat un grup mare de-al lor omorându-l pe Isaiah, dar se pare că nu avusesem dreptate. Mi-am mai permis doar încă o clipă de şoc, după care ne-am azvârlit în bătălie.
Emil era lângă o intrare laterală, ferindu-se de atacurile a trei strigoi. Era plin de răni şi de vânătăi, iar cadavrul unui al patrulea strigoi îi zăcea la picioare. M-am avântat spre unul dintre cei trei. Era o femeie. Nu m-a văzut venind, aşa că am izbutit să-i înfig ţepuşa aproape fără nicio împotrivire. Avusesem noroc. Între timp, Christian îi umplu de flăcări pe ceilalţi.
Chipul lui Emil îi reflecta surprinderea, dar asta nu-l împiedică să străpungă cu ţepuşa un alt strigoi. Eu m-am ocupat de cel de-al treilea.
— N-ar fi trebuit să-l aduci şi pe el aici, mi-a reproşat Emil, în timp ce ne grăbeam să-i sărim în ajutor altui gardian. Moroii n-ar trebui implicaţi în aşa ceva.
— Moroii ar fi trebuit implicaţi în aşa ceva de multă vreme, ripostă Christian printre dinţii încleştaţi.
N-am mai vorbit prea mult după aceea. Restul s-a desfăşurat în cea mai mare viteză. Christian şi cu mine ne-am tot deplasat de la o încăierare la alta, combinând magia lui cu ţepuşa mea. Nu toate omorurile noastre s-au petrecut la fel de repede şi de uşor ca primele. Unele lupte au fost îndelungate şi chinuite. Emil a rămas cu noi şi, sincer vorbind, am pierdut numărul strigoilor pe care i-am doborât toţi trei.
— Eu te ştiu pe tine.
Cuvintele acestea mă făcură să tresar. În toată această vărsare de sânge, nimeni dintre noi, prieteni sau duşmani, nu prea stătea la discuţii. Vorbitorul era un strigoi care părea să fie de vârsta mea, dar care, probabil, putea să fi fost de cel puţin zece ori mai vârstnic. Avea părul blond lung până la umeri, iar ochii, într-o culoare pe care n-o puteam desluşi. Erau conturaţi de un cerc roşu, iar asta era tot ceea ce conta.
Unicul meu răspuns a fost să-mi reped ţepuşa spre el, dar a evitat lovitura. Christian era ocupat să le dea foc altor doi strigoi, aşa că de acesta trebuia să mă ocup pe cont propriu.
— E ceva ciudat la tine acum, dar tot îmi aduc aminte. Te-am văzut cu ani în urmă, înainte de a fi trezit.
OK, n-o fi avut el de zece ori mai mulţi ani decât mine, dacă mă văzuse pe când era moroi. Speram că vorbitul o să-l distragă. Era, de fapt, destul de rapid pentru un strigoi tânăr.
— Erai mereu cu fata aia din neamul Dragomir, cu blonda.
L-am izbit cu talpa şi mi-am smucit piciorul înapoi înainte să mi-l poată înhăţa. Abia dacă se clinti.
— Părinţii ei voiau ca tu să fii gardianul ei, nu-i aşa? Înainte de a fi omorâţi cu toţii?
— Sunt gardianul ei, am mormăit. Ţepuşa mea şfichiui primejdios de aproape de el.
— Atunci, înseamnă că ea mai trăieşte încă... Circulau zvonuri cum că ar fi murit anul trecut...
Era o nuanţă de mirare în vocea lui, amestecată în chip straniu cu răutatea.
— Nici n-ai idee ce recompensă aş primi pentru doborârea ultimului Dragomir în via... Aaa!
Evitase din nou ca ţepuşa mea să-i nimerească pieptul, însă de data aceasta mi-a reuşit o lovitură de jos în sus, crestându-i faţa cu vârful ţepuşei. Acolo nu putea fi o lovitură mortală, însă atingerea unei ţepuşe — atât de plină de viaţă — probabil că avea asupra morţilor vii efectul unei arsuri cu acid.
A scos un urlet, dar nu şi-a încetinit reflexele de apărare.

— O să mă întorc să te caut după ce-o să termin cu ea, mârâi el.
— N-o să ajungi niciodată să te apropii de ea, am mormăit în replică.
Ceva se izbi de mine dintr-o parte: un strigoi cu care se bătea Yuri. M-am împleticit, dar tot am reuşit să-mi înfig ţepuşa în inima strigoiului lui Yuri înainte ca el să-şi poată recăpăta echilibrul. Yuri îmi mulţumi cu răsuflarea tăiată, după care ne întoarserăm amândoi spre alte părţi în care se purtau lupte. Numai că strigoiul blond dispăruse. Nu puteam să-l găsesc nicăieri. Un altul îi luă locul şi, în timp ce mă apropiam de el, flăcările îl înconjurară, făcându-l o pradă uşoară pentru ţepuşa mea. Christian se întorsese.
— Christian, strigoiul ăla...
— Am auzit, gâfâi el.
— Trebuie să mergem la ea!
— Făcea pe nebunul cu tine. Ea e de cealaltă parte a campusului, înconjurată de novici şi de gardieni. N-o să păţească nimic.
— Dar...
— E nevoie de noi aici.
Ştiam că are dreptate... şi mai ştiam şi cât de greu îi venea să spună asta. La fel ca mine, şi-ar fi dorit să alerge spre Lissa. Cu toată treaba bună pe care o făcea aici, bănuiam că şi-ar fi dorit mai degrabă să-şi consacre întreaga putere magică apărării ei, înconjurării ei cu un perete de foc pe care niciun strigoi nu l-ar fi putut traversa. Nu aveam timp să investighez mai profund legătura cu Lissa, dar puteam să simt ceea ce era mai important.
Era vie şi n-o durea nimic.
Aşa că am rămas acolo mai departe, luptând alături de Christian şi de Yuri. Imaginea Lissei îmi plutea pe undeva prin adâncul minţii, legătura transmiţându-mi că ea era bine. Lăsând asta deoparte, m-am lăsat mistuită de vâltoarea bătăliei. Aveam un scop, numai unul: să omor strigoi. Nu puteam să le permit să ajungă în căminul acesta, nici să-i las să părăsească zona şi, cine ştie, să ajungă până la căminul Lissei. Am pierdut noţiunea timpului. Doar strigoiul cu care mă luptam în clipa aceea şi în oricare alta mai conta. Şi, de îndată ce acela era doborât, treceam la următorul.
Până când următorul n-a mai existat.
Eram plină de răni şi istovită, adrenalina arzându-mi trupul. Christian era lângă mine, gâfâind. El nu se angajase în înfruntări fizice la fel ca mine, dar îşi folosise magia foarte mult în seara aceasta, lucru care-şi ceruse propriul bir în energie. Mi-am rotit privirea în jur.
— Tre' să mai găsim altul, am zis.
— Nu mai există alţii, mi-a replicat o voce bine cunoscută.
M-am întors, privindu-l în ochi pe Dimitri. Era viu. Toată teama mea pentru el, pe care mi-o înfrânasem până acum, explodă în mine. Aş fi vrut să mă arunc în braţele lui şi să-l strâng cât mai aproape de mine.
Era viu; plin de răni şi de sânge, da... dar viu.
Privirea lui mi-o susţinu pe-a mea doar pentru o clipă, amintindu-mi de ceea ce se petrecuse în baracă. Părea să fi fost acum un secol, dar în acea privire fugară am văzut iubire şi preocupare... şi uşurare. Şi el fusese îngrijorat pentru mine. Apoi, Dimitri se întoarse şi gesticula spre cer în partea de est. I-am urmărit mişcarea. Orizontul era trandafiriu şi purpuriu. Ajunsesem aproape de ora răsăritului.
— Ori au murit, ori au fugit, mi-a zis. Apoi, şi-a plimbat privirea de la Christian la mine. Ceea ce aţi făcut voi doi...
— A fost o prostie? am sugerat eu. El scutură din cap.
— A fost unul dintre cele mai uluitoare lucruri din câte am văzut vreodată. Jumătate dintre ăştia sunt ai voştri.
Mi-am întors privirea spre internat, rămânând şocată de numărul cadavrelor care zăceau în jurul lui. Omorâsem strigoi. Omorâsem o mulţime. Moartea şi uciderea erau lucruri oribile... dar îmi plăcuse să fac ceea ce tocmai făcusem. Îi înfrânsesem pe monştrii care veniseră după mine şi după cei aflaţi în grija mea.
Atunci, am observat ceva. Stomacul mi s-a întors pe dos, dar senzaţia nu avea nimic de-a face cu

cea de mai devreme, prin care intuiam apropierea strigoilor. Aceasta era provocată de cu totul altceva. Am întors din nou capul spre Dimitri.
— Aici nu sunt numai cadavre de strigoi, am rostit cu vocea pierită.
— Ştiu, zise el. Am avut multe pierderi, în toate sensurile cuvântului.
Christian se încruntă.
— Ce vrei să spui?
Pe chipul lui Dimitri erau întipărite atât asprimea, cât şi tristeţea.
— Strigoii au omorât câţiva moroi şi dhampiri. Iar pe alţii... pe alţii i-au luat cu ei.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Morţi sau luaţi prizonieri.
Nu era de-ajuns că strigoii veniseră să ne atace, că uciseseră moroi şi dhampiri deopotrivă. Mai şi luaseră captivi cu ei. Era o faptă pentru care erau recunoscuţi strigoii. Până şi ei aveau limite în privinţa cantităţii de sânge pe care o puteau bea o singură dată. În consecinţă, deseori luau prizonieri, pe care-i păstrau pentru mai târziu, ca „gustări”. Sau, alteori, câte un strigoi puternic, care nu voia să se ocupe cu partea murdară, îşi trimitea trepăduşii să-i aducă prada. Din când în când, luau prizonieri în mod intenţionat, ca să-i prefacă în strigoi. Oricare ar fi fost motivul, însemna că unii dintre ai noştri puteau să fie încă în viaţă.
Elevii, moroi şi dhampiri deopotrivă, se adunară, de îndată ce anumite clădiri ajunseră să fie declarate sigure. Pe moroii adulţi îi strânseră înăuntru împreună cu noi, lăsând loc gardienilor pentru evaluarea pagubelor. Îmi doream cu disperare să fi fost şi eu cu ei, să fiu de ajutor şi să joc şi eu un rol, însă ei îmi dăduseră limpede de înţeles că rolul meu se încheiase. Nu mai aveam nimic de făcut în această etapă, decât să aştept şi să-mi fac griji alături de ceilalţi. Totul mi se părea încă ireal. Strigoii ne atacaseră şcoala. Cum de fusese posibil? Academia era un loc ferit de pericol. Întotdeauna ni se spusese asta. Trebuia să fie un loc sigur. Acesta era motivul pentru care anii noştri de şcoală erau atât de lungi şi de ce familiile de moroi suportau să fie despărţite pentru cea mai mare parte a anului. Merita, deoarece copiii aveau un loc lipsit total de primejdii în care să stea.
Acum, acest lucru nu mai era adevărat.
Avură nevoie doar de vreo două ore până să facă bilanţul pierderilor, dar aşteptarea până la aflarea ştirilor ni se păru lungă de zile întregi.
Iar cifrele... cifrele erau neîndurătoare. Cincisprezece moroi fuseseră omorâţi. Doisprezece gardieni ucişi. Un grup de treisprezece persoane, atât moroi, cât şi dhampiri, fusese răpit.
Gardienii estimaseră numărul strigoilor ca fiind de aproape cincizeci, cea ce era mai mult decât uluitor. Găsiseră douăzeci şi opt de cadavre de strigoi. Ceilalţi, după toate aparenţele, scăpaseră, mulţi luând cu ei victime.
Cu un grup atât de numeros de strigoi, bilanţul pierderilor noastre era totuşi mai scăzut decât ar fi fost de aşteptat. Câteva aspecte fuseseră apreciate pentru contribuţia la salvarea noastră. Cel dintâi se referea la alarma timpurie. Strigoii abia izbutiseră să pătrundă pe teritoriul Academiei când îl prevenisem eu pe Stan. Şcoala intrase repede în izolare, iar faptul că aproape toată lumea era deja înăuntru pentru stingere fusese de ajutor.
Majoritatea victimelor din rândul moroilor — morţi sau răpiţi — era alcătuită din cei aflaţi afară în momentul sosirii strigoilor.
Strigoii nu mai ajunseseră în căminele elevilor din clasele primare, ceea ce, după cum afirmase Dimitri, ni se datora în mare măsură mie şi lui Christian. Cu toate acestea, ei izbutiseră să pătrundă într-un cămin al moroilor: cel în care locuia şi Lissa. Mi-am simţit stomacul învolburându-se la auzul veştii. Şi, chiar dacă puteam să simt, prin legătura noastră, că ea era bine, tot ceea ce vedeam în faţa ochilor era imaginea strigoiului acela blond şi încrezut, spunându-mi că vrea să-i termine pe Dragomiri. Nu ştiam ce se întâmplase cu el; totuşi, grupul strigoilor atacatori nu ajunsese prea departe în căminul ei, din fericire, dar tot se consemnaseră pierderi.
Printre acestea, se număra şi Eddie.

— Ce? am strigat, atunci când Adrian mi-a dat informația.

Eram la cantină, mâncând. Nu ştiam sigur care dintre mese era, din moment ce viața din campus se întorsese la un program de zi care-mi dăduse peste cap simțul timpului. Peste sala de mese aproape că domnea tăcerea, toate conversațiile desfăşurându-se într-o şoaptă scăzută. Luarea mesei era unicul motiv pentru care elevii îşi puteau părăsi căminele. Urma ca mai târziu să aibă loc o şedință a gardienilor, la care eram şi eu invitată, de fapt, însă pentru moment eram consemnată alături de ceilalți prieteni ai mei.

— A fost cu voi, le-am zis. Mi-am îndreptat privirea spre Lissa, aproape acuzatoare. L-am văzut că era cu tine. L-am văzut cu ochii tăi.

Mă privi pe deasupra tăvii cu mâncare, față de care nu arăta vreun interes, cu chipul palid şi plin de durere.

— Când au pătruns strigoii la parter, el şi alți câțiva novici au coborât să dea o mână de ajutor.

— Nu i-au găsit trupul, zise Adrian.

Nu avea nici urmă de zâmbet pe față, nici pic de umor în întreaga lui ființă.

— A fost unul dintre cei pe care i-au răpit, adăugă el. Christian oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Atunci, înseamnă că e ca şi mort.

Bufetul cu autoservire îmi dispăru din fața ochilor. Şi pe prietenii mei încetasem să-i văd. Tot ceea ce mai puteam vedea într-o astfel de clipă era camera aceea de atunci, din Spokane, camera în care fuseserăm prizonieri, îl torturaseră pe Eddie şi aproape că-l uciseseră. Experiența aceea îl schimbase pentru totdeauna, afectând modul în care se comporta el acum, în calitate de gardian.

Devenise extrem de devotat ca rezultat al acelei întâmplări, dar aceasta îl costase ceva din neastâmpărul şi veselia lui de altădată. Iar acum, se întâmpla din nou. Eddie era captiv. Se străduise din răsputeri s-o apere pe Lissa, să-i apere pe ceilalți, riscându-şi propria viață în cursul atacului. Nu fusesem nicidecum aproape de acel cămin al moroilor atunci când se întâmplase, dar tot mă simțeam răspunzătoare... de parcă aş fi fost obligată să veghez asupra lui. Sigur îi datoram asta lui Mason. Mason. Mason, care murise sub ochii mei şi pe care nu-l mai văzusem, în ipostaza de fantomă, de când mă avertizase, mai devreme. Nu fusesem capabilă să-l salvez, iar acum îl pierdusem şi pe cel mai bun prieten al lui.

Am țâşnit de pe scaunul meu, împingându-mi deoparte tava. Furia întunecată cu care mă luptam se învăpăiase înăuntrul meu. Dac-ar fi fost vreun strigoi prin preajmă, aş fi putut să-l mistui cu ea, fără să mai am nevoie de puterile magice ale lui Christian.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Lissa.

Am privit-o cu ochii mari, nevenindu-mi să cred.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Chiar trebuia neapărat să pui întrebarea asta?

În tăcerea din cantină, vocea mea răsună asurzitor. Ceilalți se întoarseră să se holbeze la mine.

— Rose, tu ştii la ce se referă, interveni Adrian, pe un ton neobişnuit de calm. Suntem cu toții necăjiți. Aşază-te la loc. O să fie bine.

Pentru o clipă, aproape că am fost pe cale să-l ascult. Apoi, m-am răzgândit. Încerca să-şi folosească forța de constrângere asupra mea, ca să mă calmeze. L-am săgetat cu o privire feroce.

— N-o să fie deloc bine... decât dacă facem ceva pentru asta.

— Nu mai e nimic de făcut, zise Christian. Lângă el, Lissa rămăsese tăcută, încă îndurerată de faptul că țipasem la ea.

— Mai vedem noi, am replicat.

— Rose, stai, mă strigă ea. Era îngrijorată pentru mine... şi speriată, în acelaşi timp. Era un sentiment meschin şi egoist, însă nu voia ca eu s-o părăsesc. Era obişnuită să fiu acolo pentru ea. O făceam să se simtă în siguranță. Dar nu puteam să rămân, nu acum.

Am ieşit ca o furtună din cantină, în lumina strălucitoare de afară. Şedința gardienilor nu era programată decât peste vreo două ore, dar asta nu avea importanță. Aveam nevoie să discut cu cineva chiar acum. Am dat fuga spre clădirea gardienilor. Altcineva intra în ea în clipa în care am ajuns eu, graba mea făcându-ne să ne ciocnim.

— Rose?

Furia mi se transformă în surprindere.
— Mamă?
Celebra mea mamă gardian, Janine Hathaway, era acolo, lângă uşă. Arăta la fel ca ultima dată când o văzusem, de Anul Nou, cu părul ei roşu şi creț la fel de scurt tuns şi cu fața bătută de soare. Ochii ei căprui păreau mai îndârjiți decât data trecută, totuşi, ceea ce însemna ceva.
— Ce cauți aici? am întrebat-o.
Aşa cum îi spusesem lui Deirdre, relația dintre mine şi mama mea fusese una cu probleme în cea mai mare parte a vieții mele, în bună măsură din cauza depărtării survenite inevitabil atunci când aveai un părinte care era gardian. Îi purtasem pică ani de-a rândul şi nici acum nu eram grozav de apropiate, însă ea fusese alături de mine după moartea lui Mason şi cred că amândouă încercam să sperăm că lucrurile aveau să se îmbunătățească în următorii ani. Plecase după Anul Nou şi, ultima oară când aflasem veşti despre ea, se întorsese în Europa cu moroiul din familia Szelski pe care-l păzea.
A deschis uşa, iar eu am urmat-o înăuntru. Comportamentul ei era repezit şi practic, ca de obicei.
— Suplimentarea efectivului. Au chemat întăriri pentru fortificarea campusului.
Suplimentarea efectivului. Înlocuirea gardienilor care fuseseră ucişi. Toate cadavrele fuseseră îndepărtate — strigoi, moroi şi dhampiri fără deosebire — dar golul lăsat în urma lor de cei care nu mai erau putea fi văzut de toată lumea. Încă îi vedeam de fiecare dată când închideam ochii. Dar, din moment ce ea era aici, mi-am dat seama că mi se ivea o ocazie. Am prins-o de braț, gest care o uimi.
— Trebuie să mergem după ei, i-am zis. Să-i salvăm pe cei pe care i-au răpit.
Mă privi atentă, o mică încruntare fiind singurul semn indicându-i sentimentele de care era străbătută.
— Noi nu facem lucruri de genul acesta. Tu ştii bine. Trebuie să-i apărăm pe cei de aici.
— Dar cum rămâne cu cei treisprezece? Pe ei n-ar trebui să-i apărăm? Şi tu ai fost odată într-o misiune de salvare.
Scutură din cap.
— Atunci a fost altceva. Aveam o pistă. Acum, n-am avea habar unde să-i găsim pe cei treisprezece nici dac-am vrea.
Ştiam că are dreptate. Strigoii n-ar fi lăsat o pistă uşor de urmărit. Şi totuşi... Brusc, îmi veni o idee.
— Au pus la loc dispozitivele de pază, aşa e? am întrebat-o.
— Da, aproape imediat. Încă nu ştim sigur cum au reuşit să le spargă. Nu s-au folosit țepuşe care să le străpungă.
Am dat să-i spun teoria mea în această privință, însă ea nu era la curent cu aiurelile mele fantomatice.
— Ştii cumva unde e Dimitri?
Îmi făcu semn spre grupurile de gardieni care se zoreau încoace şi încolo.
— Sunt sigură că are treabă pe-aici, pe undeva. Toată lumea e ocupată. Iar eu acum trebuie să mă duc să-mi anunț sosirea. Ştiu că eşti invitată să participi la şedință, dar n-o să fie decât peste ceva timp... până atunci, ar trebui să stai deoparte.
— Aşa o să fac... dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Dimitri. E important: ar putea să joace un rol în ceea ce se va întâmpla la şedință.
— Ce anume? se interesă, bănuitoare.
— Nu pot să-ți explic deocamdată... E ceva complicat. Ar lua prea mult timp. Ajută-mă să-l găsesc şi o să-ți spun totul mai târziu.
Mama nu păru să se bucure prea mult de vorbele mele. La urma urmei, Janine Hathaway nu era o persoană obişnuită ca lumea să-i spună nu. Dar, chiar şi-aşa, mă ajută să-l găsesc pe Dimitri. După evenimentele din vacanța de iarnă, cred că ajunsese să considere că aş fi totuşi ceva mai mult decât o adolescentă nefericită. Îl găsirăm pe Dimitri împreună cu alți câțiva gardieni, studiind o hartă a campusului şi planificând repartizarea gardienilor nou-sosiți. Erau destui cei strânşi în jurul hărții încât să se poată sustrage de-acolo.
— Ce se-ntâmplă? mă întrebă, după ce ne-am refugiat într-o margine a încăperii. Până şi în toiul

crizei acesteia, în toiul atâtor griji pentru ceilalţi, puteam să-mi dau seama că exista o parte din el care-şi făcea griji doar pentru mine. Eşti bine? se interesă el.
— Sunt de părere că ar trebui să organizăm o misiune de salvare, i-am zis.
— Tu ştii că...
—... noi nu facem lucruri de genul acesta. Mda, mda. Şi ştiu că nu avem habar unde să-i găsim, doar că... s-ar putea să ştiu eu.
Mă privi încruntat.
— Cum?
I-am povestit că Mason fusese cel care ne prevenise astă-noapte. De atunci, nu avusesem timp să discutăm, eu şi cu Dimitri, aşa că nu ajunsesem până acum să recapitulăm evenimentele atacului. De asemenea, nu avusesem cu adevărat ocazia să discutăm despre ceea ce se întâmplase în baracă. Asta îmi dădea un sentiment ciudat, fiindcă, în realitate, numai la asta aş fi vrut să mă gândesc, dar n-aveam cum. Cel puţin, nu atât timp cât se întâmplau atâtea. Aşa că mă tot străduiam să-mi alung amintirile legate de sex, dar numai cât să mă trezesc cu ele reapărând şi încâlcindu-mi şi mai mult trăirile.
Sperând că par calmă şi competentă, am continuat să-i explic ideile mele.
— Mason nu mai apare acum fiindcă dispozitivele de pază au fost instalate la loc, dar cumva... am impresia că el ştie unde sunt strigoii. Cred că poate să ne arate unde să-i găsim.
Pe chipul lui Dimitri citeam că se îndoia de această posibilitate.
— Ei, haide acum! Trebuie să mă crezi, după ceea ce s-a întâmplat.
— Încă mi-e greu să mă împac cu asta, mărturisi. Dar, OK. Să presupunem că ar fi adevărat. Tu crezi că ar putea, pur şi simplu, să ne conducă? Tu să-l întrebi, iar el să facă asta?
— Mda, am zis. Cred că pot. M-am luptat cu el tot timpul, dar cred că dacă aş încerca, de fapt, să colaborez cu el, ne-ar ajuta. Cred că asta a vrut mereu. Ştia că dispozitivele de pază sunt slăbite şi că strigoii pândeau momentul prielnic. Strigoii nu pot să fie prea departe de noi... trebuie să se fi oprit undeva ca să se ascundă de lumina zilei. Poate că am reuşi să-i prindem înainte de-ai omorî pe captivi. Şi, de îndată ce am ajunge suficient de aproape, eu aş putea, de fapt, să-i găsesc.
Şi atunci, i-am explicat cum era cu senzaţia de greaţă care mă cuprindea atunci când erau strigoi prin preajmă. Dimitri nu mă contrazise. Cred că se simţea asaltat de prea multe ciudăţenii deodată, încât să se mai gândească măcar să le pună sub semnul întrebării.
— Dar Mason nu e aici. Ai spus că nu poate să treacă de dispozitivele de pază. Cum o să-l aduci ca să ne ajute? mă întrebă.
Mă gândisem şi la asta.
— Du-mă la porţile principale.
După o scurtă explicaţie cu Alberta despre „ceva de investigat”, Dimitri mă conduse afară şi merserăm pe drumul cel lung până la intrarea în perimetrul şcolii. Niciunul dintre noi nu spuse nimic pe drum. Până şi în vâltoarea tuturor acestor întâmplări, eu mă tot gândeam la baracă, la faptul că fusesem în braţele lui. Într-un fel, amintirea aceasta mă ajuta, parţial, să mă împac cu tot restul ororilor. Şi aveam eu o senzaţie că şi în mintea lui era prezentă aceeaşi imagine.
Intrarea şcolii consta într-o lungă întindere de gard din fier fixat direct deasupra dispozitivelor magice de pază. Un drum derivat din şoseaua principală, la aproape patruzeci de kilometri mai încolo, ajungea până la poartă, care aproape întotdeauna era ţinută închisă. Gardienii aveau acolo o mică gheretă, iar zona era supravegheată la orice oră.
Solicitarea noastră îi surprinse, însă Dimitri insistă că nu avea să dureze decât un moment. Poarta cea grea lunecă într-o parte, lăsând un spaţiu suficient doar pentru ca o singură persoană să se strecoare. Dimitri şi cu mine am ieşit pe rând. Aproape imediat, în spatele ochilor a pornit să mi se înjghebe o durere de cap şi am început să zăresc chipuri şi contururi. Era exact ca pe aeroport. Când eram în afara perimetrului dispozitivelor de pază, puteam să văd tot felul de spirite. Însă acum înţelegeam fenomenul şi nu mă mai temeam de el. Trebuia să-l controlez.
— Plecaţi de-aici, le-am zis siluetelor cenuşii, estompate, din jurul meu. Nu am timp pentru voi. Plecaţi.
Mi-am adunat cât de multă forţă eram capabilă în voinţă şi în voce şi, spre uimirea mea, fantomele

au dispărut. Un zumzet slab a rămas prezent cu mine, amintindu-mi de faptul că ele încă erau acolo, şi am înţeles că, dacă-mi lăsam garda jos, fie şi pentru o clipă, s-ar fi năpustit iarăşi asupra mea. Dimitri mă urmărea îngrijorat.

— Eşti bine?

I-am făcut un semn de încuviinţare şi am privit cu atenţie în jur. O singură fantomă era cea pe care voiam s-o văd.

— Mason, am zis. Am nevoie de tine.

Nimic. Am renunţat la tonul poruncitor pe care-l folosisem cu celelalte fantome abia adineauri.

— Mason. Te rog. Vino.

Nu vedeam nimic, cu excepţia drumului din faţa noastră, şerpuind în depărtare spre dealurile pustiite de iarnă. Dimitri mă privea cu aceiaşi ochi de noaptea trecută, ochi care-mi spuneau că era profund îngrijorat pentru sănătatea mea mentală. Şi, drept să spun, şi eu eram îngrijorată în acest moment. Avertismentul de azi-noapte însemnase pentru mine dovada supremă a faptului că Mason era adevărat. Acum, însă...

Un minut mai târziu, silueta lui se materializa în faţa mea, arătând un pic mai nedesluşită ca înainte. Pentru prima dată de când începuse totul, mă bucuram să-l văd. El, desigur, arăta trist.

Aceeaşi poveste, mereu aceeaşi poveste.

— În sfârşit. Mă făceai să mă simt rău.

Mason n-a făcut decât să mă privească şi, imediat, mi-a părut rău pentru gluma mea.

— Scuză-mă. Am nevoie din nou de ajutorul tău. Trebuie să-i găsim. Trebuie să-l salvăm pe Eddie.

Îmi făcu un semn de încuviinţare.

— Poţi să-mi arăţi unde sunt?

Încuviinţă din nou şi se întoarse, arătându-mi într-o direcţie aflată aproape drept în spatele meu.

— Au intrat prin spatele campusului? Încuviinţă încă o dată şi, astfel, am înţeles ce se întâmplase. Am înţeles cum ajunseseră strigoii înăuntru, însă nu era timp să stăruim pe tema asta chiar acum. M-am întors spre Dimitri.

— Ne trebuie o hartă, i-am zis.

Intră înapoi pe poartă şi schimbă câteva vorbe cu unul dintre gardienii de serviciu. O clipă mai târziu, se întoarse cu o hartă pe care o despături. Înfăţişa alcătuirea campusului, precum şi drumurile şi terenurile înconjurătoare. Am luat-o din mâinile lui şi am ridicat-o spre Mason, încercând s-o ţin cât mai netedă în bătaia vântului.

Singurul drum adevărat care pleca din şcoală era cel aflat drept în faţa noastră. Restul campusului era înconjurat de păduri şi de stânci abrupte. I-am arătat un punct din spatele terenurilor şcolii.

— Pe aici au intrat, nu? Acolo au fost străpunse prima dată dispozitivele de pază?

Mason încuviinţă. Întinse un deget şi, fără să atingă harta, trasă prin pădure o rută care trecea razant pe lângă poalele unui mic munte. Dacă o urmai de ajuns, până la urmă ajungeai la un mic drum forestier care se unea cu o şosea interstatală la mulţi kilometri mai încolo. Am urmărit cu privirea unde arăta şi, deodată, am început să am îndoieli cu privire la întrebuinţarea lui ca ghid.

— Nu, nu e bine, am zis. Nu se poate. Prin întinderea asta de pădure de lângă munte nu există drumuri. Ar fi fost nevoiţi să meargă pe jos şi ar fi durat prea mult să ajungă de la şcoală până la şoseaua cealaltă. N-ar fi avut timp suficient. I-ar fi prins lumina zilei.

Mason clătină din cap — dezaprobându-mă, după cum părea — şi trasă încă o dată ruta înainte şi înapoi.

În mod special, îmi tot arăta un loc aflat nu departe de terenurile Academiei. Cel puţin, nu era prea departe pe hartă. Harta nu era grozav de detaliată şi am dedus că locul acela se afla, probabil, la câţiva kilometri distanţă, îşi opri degetul acolo, mă privi, apoi îşi coborî din nou ochii.

— Nu se poate să fie acum acolo, m-am împotrivit. E în aer liber. E posibil să fi intrat prin spate, dar trebuie să fi ieşit prin faţă... să se fi urcat într-un soi de vehicul şi să fi plecat.

Mason clătină din cap.

Mi-am întors privirea spre Dimitri, disperată de neputinţă. Simţeam cum minutele treceau pe lângă noi, iar ciudata afirmaţie a lui Mason că strigoii s-ar fi aflat la o distanţă de doar câţiva kilometri, afară, pe timpul zilei, îmi stârnea firea iritabilă. Mă îndoiam cu toată sinceritatea de posibilitatea ca ei

să-şi fi ridicat corturi şi să-şi fi organizat o tabără.

— Există vreo clădire pe-acolo, sau altceva? l-am întrebat, arătându-i locul indicat de Mason. El spune că au pornit spre şoseaua de colo. Dar n-ar fi putut să ajungă pe jos până la răsăritul soarelui, iar el susține că sunt acolo.

Dimitri îşi miji ochii, gânditor.

— Din câte ştiu eu, nu.

Luă harta de la mine şi le-o duse celorlalți gardieni, să-i întrebe şi pe ei. Cât timp discutau, mi-am întors din nou capul spre Mason.

— Ai face bine să ai dreptate cu asta, l-am prevenit, încuviință.

— I-ai... i-ai văzut? Pe strigoi şi pe prizonierii lor? Încuviință.

— Eddie e încă în viață?

Încuviință din nou şi tocmai atunci se întoarse Dimitri.

— Rose...

Era o nuanță bizară în vocea lui Dimitri în timp ce-mi aducea înapoi harta, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă cu-adevărat ceea ce zicea.

— Stephen spune că sunt peşteri chiar la poalele muntelui de acolo.

I-am căutat privirea lui Dimitri, fără îndoială arătând exact la fel de uluită ca şi el.

— Şi sunt suficient de mari...

— Suficient de mari încât să se poată ascunde strigoii până la sosirea nopții?

Dimitri făcu un semn de încuviințare.

— Da, sunt. Şi se află la numai opt kilometri distanță.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Era aproape imposibil de crezut. Strigoii se aflau, practic, lângă noi, aşteptând căderea nopții ca să-şi poată desăvârşi fuga. Se pare că, în haosul atacului, unii dintre strigoi îşi acoperiseră urmele, în timp ce alții creaseră impresia că era posibil să fi ieşit prin oricare punct al campusului, la întâmplare. Fiind prinşi de evaluarea consecințelor care ne afectau, nu ne gândisem prea mult la toate astea. Dispozitivele de pază fuseseră reinstalate. Din punctul nostru de vedere, strigoii plecaseră, iar asta era tot ceea ce conta.

Acum, aveam în față o situație neobişnuită. În condiții normale — un atac masiv din partea strigoilor nefiind nici pe departe ceva normal — nu ne-am fi gândit niciodată să-i urmărim. Persoanele răpite de strigoi erau, în mod obişnuit, considerate ca fiind moarte şi, aşa cum îmi atrăsese mama mea atenția, gardienii rareori ştiau unde să-i caute pe strigoi.

De data aceasta, totuşi, ştiam. Strigoii erau, în fond, prinşi în capcană. Iar asta conducea la o dilemă interesantă.

Mă rog, pentru mine nu era o dilemă. Sincer, nu-mi dădeam seama de ce nu eram chiar acum în peşterile alea, scoțându-i din bârlog pe strigoi şi căutându-i pe supravieţuitori. Dimitri şi cu mine ne-am grăbit să ne întoarcem, nerăbdători să trecem la acțiune pe baza noilor veşti, însă eram nevoiți să aşteptăm până când se adunau toți gardienii.

— Să nu cumva să-i întrerupi, mă sfătui Dimitri, în timp ce ne pregăteam să mergem la şedința care avea să decidă cursul viitor al acțiunilor noastre. Ne oprisem în apropierea uşii, discutând cu voce scăzută. Ştiu cum te simți, continuă el. Ştiu ce vrei să faci. N-o să-ți fie de folos ca să iasă cum vrei dacă faci gălăgie.

— Gălăgie? m-am răstit eu, uitând că trebuia să vorbesc încet.

— Înțeleg, zise el. Focul acela din tine s-a întors: ai vrea să sfâşii pe cineva în bucăți. Asta-i ceea ce te face atât de înverşunată în luptă. Dar în momentul acesta nu ne luptăm. Gardienii au la dispoziție toate informațiile. Vor face alegerea potrivită. Tu va trebui doar să ai răbdare.

Parțial, ceea ce spunea era adevărat. În pregătirea şedinței, transmisesem toate informațiile de care dispuneam şi apoi mai efectuasem unele cercetări. Investigațiile scoseseră la iveală faptul că, în urmă cu mai mulți ani, unul dintre profesorii moroi predase un curs de geologie şi cartografiase peşterile,

furnizându-ne tot ceea ce ne trebuia despre ele. Intrarea era la opt kilometri distanță de granițele din spate ale Academiei. Cea mai întinsă galerie a peșterilor avea cam opt sute de metri lungime, celălalt capăt al ei având ieșirea la vreo treizeci și ceva de kilometri depărtare față de drumul de pământ de pe hartă. Se crezuse că alunecările de teren ar fi blocat ambele intrări. Acum, ne dădeam seama, desfundarea acestora n-ar fi reprezentat o problemă prea dificilă pentru puterile strigoilor.

Dar nu eram convinsă dacă să am încredere în afirmația lui Dimitri, că gardienii vor face alegerea potrivită. Cu câteva minute înainte de începerea ședinței, am apelat la mama.

— Te rog, i-am zis. Trebuie să facem asta. M-a examinat din ochi.

— Dac-o să fie o expediție de salvare, n-o să fie o treabă pentru „noi". Tu nu mergi.

— De ce? Pentru că efectivul nostru a fost atât de tare în cursul atacului, încât n-a murit nici măcar un gardian?

Am văzut-o cum tresare.

— Tu știi că pot să fiu de ajutor. Știi ce am făcut. Mai am o săptămână până la ziua mea de naștere și doar câteva luni până la absolvire. Crezi c-o să se întâmple ceva magic până atunci? Mai am vreo câteva lucruri de învățat, așa e, dar nu cred că sunt atât de importante încât să mă împiedice să vă ajut acum. Voi aveți nevoie de cât mai mult ajutor posibil și mai sunt destui alți novici care-și doresc să fie de folos. Luați-l și pe Christian și o să fim de neoprit.

— Nu, zise ea repede. El, nu. N-ar fi trebuit în ruptul capului să implici un moroi, darămite unul atât de tânăr ca el.

— Dar ai văzut ce poate să facă.

Aici nu mă contrazise. I-am observat nehotărârea pe chip. Își privi ceasul și suspină.

— Lasă-mă să verific ceva.

Nu știu unde s-o fi dus, dar a întârziat un sfert de oră la ședință. Între timp, Alberta îi pusese deja la curent pe gardieni cu ceea ce aflasem. Slavă Domnului, sărise peste amănuntele privitoare la modul în care obținusem informațiile, așa că nu ne mai văzurăm nevoiți să irosim timpul explicând partea cu fantoma. Dispunerea peșterilor fu examinată în amănunțime. Cei prezenți puseră întrebări. Apoi, veni vremea hotărârilor.

M-am încordat. Lupta cu strigoii însemnase întotdeauna să ne bazăm pe o strategie defensivă. Atacam doar când eram atacați. Precedentele argumente în favoarea unei ofensive dăduseră totdeauna greș. Mă așteptam ca așa să se întâmple și acum.

Numai că nu se întâmplă.

Unul câte unul, gardienii se ridicară și-și exprimară disponibilitatea de a participa la misiunea de salvare. Și, în acest timp, am observat focul acela despre care vorbise Dimitri. Toți erau gata de luptă. Și-o doreau. Strigoii merseseră prea departe. În lumea noastră, doar o mână de locuri erau considerate sigure: Curtea Regală și academiile. Copiii erau trimiși în locuri ca Sfântul Vladimir cu certitudinea că vor fi protejați. Această certitudine fusese spulberată, iar noi n-aveam de gând să tolerăm așa ceva, mai ales știind că puteam încă să salvăm vieți. O senzație de înflăcărare, de triumf, îmi ardea pieptul.

— Bine, atunci, zise Alberta, rotindu-și privirea prin sală. Cred că era la fel de surprinsă ca și mine, cu toate că și ea fusese în favoarea salvării. Punem la punct logistica și pornim. Avem încă la dispoziție nouă ore de lumină în care să mergem după ei, până nu pleacă.

— Așteptați, interveni mama, ridicându-se. Toate privirile se întoarseră spre ea, însă nici nu clipi în fața acestei cercetări. Arăta ca o femeie aprigă și capabilă și eram extrem de mândră de ea. Sunt de părere că ar mai fi un lucru pe care să-l luăm în considerare, continuă ea. Cred că va trebui să permitem participarea și a câtorva novici din anul terminal.

Cuvintele ei iscară un mic strigăt de protest, însă acesta veni doar din partea unei minorități. Mama le oferi un argument similar cu cel pe care i-l dădusem eu. Preciza de asemenea că novicii nu vor fi în primele linii, ci vor servi ca întăriri pentru eventualitatea că vreun strigoi ar reuși să scape.

Gardienii aproape că aprobaseră această idee, când ea le mai aruncă o bombă:

— Sunt de părere că ar trebui să luăm și câțiva moroi în echipă.

Celeste sări ca arsă. Avea o tăietură enormă pe o parte a feței. Prin comparație, vânătaia cu care o văzusem zilele trecute părea o pișcătură de țânțar.

— Ce? Ai înnebunit?

Mama o fixă cu o privire calmă.

— Nu. Ştim cu toţii ce au reuşit împreună Rose şi Christian Ozera. Una dintre cele mai mari probleme ale noastre în lupta cu strigoii este să le contracarăm forţa şi viteza ca să putem încerca să-i omoram. Dacă am lua moroi utilizatori ai focului, am crea o diversiune care ne-ar oferi un uşor avantaj. Am putea să-i doborâm mai lesne.

Izbucni o discuție în contradictorie. Aveam nevoie de fiecare dram de autocontrol de care dispuneam ca să nu intervin. Mi-am amintit sfatul lui Dimitri, să nu întrerup. Cu toate acestea, în timp ce ascultam, nu-mi puteam stăpâni senzația de frustrare. Fiecare minut trecut însemna încă un minut în care nu plecam după Eddie şi ceilalți. Încă un minut în care cineva putea să moară.

M-am întors spre Dimitri, care stătea lângă mine.

— Sunt idioți, i-am şoptit.

El stătea cu ochii pe Alberta, care polemiza cu un gardian al cărui serviciu obişnuit era în campusul claselor primare.

— Nu, murmură el. Priveşte. Schimbarea se petrece sub ochii tăi. Lumea o să-şi amintească de ziua aceasta ca de un punct de cotitură.

Şi a avut dreptate. Şi de data aceasta, încetul cu încetul, gardienii s-au împăcat şi cu această idee. Cred că asta se datora parțial aceluiaşi spirit întreprinzător care-i făcuse să-şi dorească lupta de la bun început. Trebuia să le-o plătim strigoilor. Aceasta nu era numai lupta noastră: era şi acea a moroilor. Atunci când mama anunță că strânsese un număr de profesori ca voluntari — categoric nu le-ar fi permis elevilor să participe — hotărârea fu luată. Gardienii aveau să se ducă peste strigoi, iar novicii şi moroii, să meargă cu ei.

Mă simțeam triumfătoare şi în culmea bucuriei. Dimitri avusese dreptate. Acesta era momentul în care lumea noastră avea să se schimbe. Dar numai peste patru ore.

— Mai vin şi alți gardieni, îmi explică Dimitri, văzându-mă că mă pregătesc să-mi exprim dezaprobarea.

— Până peste patru ore, strigoii ar putea să se hotărască să ia o gustare!

— Avem nevoie de o desfăşurare de forțe copleşitoare, zise el. Avem nevoie de orice întărire posibilă. Da, strigoii ar mai putea ucide o persoană, două, până când ajungem noi acolo. Nu-mi doresc una ca asta, crede-mă. Dar, dacă o să mergem nepregătiți, am putea să pierdem şi mai multe vieți.

Sângele îmi fierbea în vene. Ştiam că are dreptate şi că eu n-aveam nimic de făcut. Nu puteam să suport asta. Detestam să fiu neputincioasă.

— Hai, îmi zise, făcându-mi semn spre ieşire. Să facem o plimbare.

— Încotro?

— N-are importanță. Ai nevoie să te calmezi, altfel n-o să fii în formă pentru luptă.

— Da? Te temi să nu iasă la iveală posibila mea latură întunecată, dementă?

— Nu, mă tem să nu iasă la iveală latura ta normală, acea Rose Hathaway care nu se teme să sară în focul bătăliei fără să se gândească, atunci când crede că aşa trebuie.

I-am aruncat o privire goală.

— Există vreo diferență?

— Da. Cea de-a doua mă înfricoşează.

M-am împotrivit cu greu ispitei de a-i trage un ghiont. Pentru o jumătate de secundă, mi-am dorit să fi putut închide ochii şi să uit de toate durerile şi vărsarea de sânge din jurul nostru. Mi-aş fi dorit să trândăvesc în pat cu el, râzând şi luându-ne peste picior, fără ca vreunul dintre noi să-şi facă griji pentru altceva, cu excepția celuilalt. Şi totuşi, o astfel de imagine nu era reală. Aceasta, da.

— N-or să aibă nevoie de tine aici? l-am întrebat.

— Nu. În mare măsură, ceea ce au ei de făcut acum este să aştepte întăririle, iar în clipa de față au destui oameni ca să facă planul atacului. Mama ta coordonează treaba asta.

I-am urmărit privirea până în locul în care se afla mama, în centrul unui grup de gardieni, arătând cu mişcări precise, energice, spre ceea ce păreau să fie câteva hărți. Încă nu prea ştiam ce părere să am despre ea, dar privind-o acum, nu mă puteam împiedica să-i admir dăruirea. Nu exista nimic din acea iritare neproductivă de care aveam parte de obicei în preajma ei.

— OK, i-am zis. Să mergem.

M-a dus într-un tur în jurul campusului, ocazie cu care am examinat o parte din consecințele atacului. Cea mai mare pagubă nu se referea la campusul în sine, firește. Era vorba despre oamenii noştri. Totuşi, puteam observa încă unele semne ale atacului: stricăciuni la clădiri, pete de sânge în locuri neaşteptate şi aşa mai departe. Cel mai lesne de observat dintre toate era atmosfera. Chiar şi în plină lumină a zilei, în jurul nostru plutea o anume întunecime, o tristețe grea pe care aproape că puteai s-o atingi, s-o pipăi. Am zărit-o pe chipurile tuturor celor pe lângă care treceam.

Aproape că mă aşteptam ca Dimitri să mă ducă spre locurile unde se aflau unii dintre cei răniți. Am ocolit totuşi acele locuri şi mi-am dat seama de ce. Lissa era acolo, ajutându-i, folosindu-şi puterile în doze mici pentru tămăduirea răniților. Şi Adrian era, deşi nu putea să realizeze nici pe departe atât de multe ca ea. Până la urmă, se hotărâseră că situația merita să-şi asume riscul ca toată lumea să afle despre întrebuințarea magiei spiritului. Tragedia de-aici era mult prea mare. În plus, la proces ieşiseră la iveală atâtea despre spirit, încât oricum, probabil, nu era decât o problemă de timp ca toată lumea să afle.

Dimitri nu voia să fiu în apropierea Lissei cât timp îşi întrebuința ea puterile magice, idee care mi se păru interesantă. El tot nu se lămurise dacă într-adevăr îi „captam" nebunia, dar se pare că nu voia să rişte câtuşi de puțin.

— Mi-ai spus că ai o teorie despre cum au fost străpunse dispozitivele de pază, zise. Ne extinsesem turul nostru de circuit prin campus, ajungând nu departe de locul în care societatea secretă a lui Jesse se întrunise noaptea trecută.

Aproape că uitasem. De îndată ce pusesem piesele cap la cap, motivul devenise de-a dreptul evident. Nimeni nu pusese prea multe întrebări despre asta, nu încă. Preocupările imediate se îndreptaseră spre instalarea noilor dispozitive de pază şi îngrijirea oamenilor noştri. Investigațiile aveau să se deruleze mai târziu.

— Grupul lui Jesse îşi oficia inițierile chiar aici, lângă dispozitivele de pază. Ştii cum pot țepuşele să neutralizeze dispozitivele de pază, pentru că elementele se anulează reciproc? Cred că este vorba despre acelaşi lucru. Cei care oficiau inițierea întrebuințau toate elementele şi eu cred că în acelaşi timp neutralizau dispozitivele de pază.

— Şi totuşi, magia se întrebuințează tot timpul în campus, îmi atrase atenția Dimitri. Cu toate elementele. Şi-atunci, de ce nu s-a mai întâmplat aşa ceva până acum?

— Pentru că întrebuințarea magiei nu are loc de obicei chiar deasupra dispozitivelor de pază. Dispozitivele sunt pe margini, aşa că nu intră în conflict cu magia din interior. De asemenea, cred că important e modul în care sunt folosite elementele. Magia înseamnă viață şi de aceea îi distruge pe strigoi şi tot de aceea ei nu pot să treacă peste ea. Magia din țepuşe se foloseşte ca armă. Aşa a fost şi cu magia din şedințele de tortură. Atunci când e folosită în felul acesta negativ, cred că ea anulează magia pozitivă.

M-am cutremurat, amintindu-mi de senzația aceea dezgustătoare pe care am avut-o atunci când Lissa a întrebuințat spiritul chinuindu-l pe Jesse. Nu era ceva firesc.

Dimitri privi fix un gard rupt care marca unul dintre hotarele Academiei.

— Incredibil. N-aş fi crezut niciodată să fie posibil aşa ceva, dar mi se pare logic. Principiul, într-adevăr, este acelaşi ca şi în cazul țepuşelor. Şi, zâmbind, mă întrebă: Te-ai gândit mult la toate astea?

— Nu ştiu. Doar mi s-au cam pus cap la cap toate în minte.

M-am încruntat, gândindu-mă la idioțenia de grup al lui Jesse. Nu fusese destul de rău că-i făcuseră Lissei ceea ce-i făcuseră. Fusese destul cât să-mi provoace dorința de a-i lua la şuturi (deşi nu şi pe cea de a-i ucide: mai deprinsesem ceva moderație după noaptea trecută). Dar aşa ceva? Să-i lase pe strigoi să ne intre în şcoală? Cum era posibil ca un lucru atât de prostesc şi de meschin din partea lor să ne fi condus spre un astfel de dezastru. Aproape că mi s-ar fi părut preferabil ca ei să fi încercat tocmai asta, dar nu. Totul rezultase din jocul lor de-a căutătorii de glorie.

— Ce idioți, am bombănit.

Vântul prinse puteri. M-am cutremurat, iar de data aceasta era de vină temperatura foarte scăzută, nu propria-mi frământare. Poate că primăvara era pe drum, dar cu certitudine nu ajunsese încă.

— Să ne întoarcem înăuntru, hotărî Dimitri.

Am făcut cale întoarsă şi, cum mergeam spre centrul campusului secundar, am zărit-o. Baraca.

Niciunul dintre noi nu încetini, nici n-o privi ostentativ, însă ştiam că şi el era la fel de intens conştient de prezenţa ei pe cât eram şi eu. Mi-o dovedi o clipă mai târziu, când începu să vorbească.

— Rose, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat... I-am răspuns printr-un geamăt.

— Ştiam eu. Ştiam că asta o să se-ntâmple. Îşi întoarse privirea spre mine, zăpăcit.

— Că o să se întâmple ce?

— Asta. Momentul în care o să-mi ții o imensă predică despre cât de greşit a fost ceea ce am făcut şi despre faptul că n-ar fi trebuit s-o facem şi că n-o să se mai întâmple niciodată.

Până să-mi iasă cuvintele de pe buze, nu-mi dădusem seama cât de mult mă temusem că va spune aşa ceva.

Numai că el părea în continuare şocat.

— De ce ai crede una ca asta?

— Pentru că aşa eşti tu, i-am replicat. Cred că vocea îmi suna un pic cam isteric. Tu mereu vrei să faci numai ce e corect. Iar atunci când faci ceva greşit, te simți obligat să-l corectezi şi să faci ceea ce trebuie. Şi ştiu că o să spui că tot ce am făcut noi doi n-ar fi trebuit să se întâmple şi că ai vrea...

Tot ceea ce aş mai fi putut spune fu înăbuşit în clipa în care Dimitri îmi încolăci mijlocul cu brațul şi mă trase spre el, la umbra unui copac. Buzele ni se întâlniră şi, în timp ce ne sărutam, mi-am uitat toate grijile şi temerile că el ar spune despre ceea ce făcusem împreună că ar fi fost o greşeală. Ba chiar — oricât de imposibil ar părea — am uitat de moarte şi de distrugerea strigoilor. Doar pentru o clipă.

Când ne-am desprins, în cele din urmă, a continuat totuşi să mă țină aproape de el.

— Eu nu cred că a fost greşit ceea ce am făcut, rosti, cu afecțiune. Mă bucur că am făcut-o. Dacă ne-am putea întoarce în timp, aş face-o încă o dată.

Am simțit un vârtej arzându-mi pieptul.

— Chiar? Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Pentru că e greu să-ți reziste ție cineva, zise, evident amuzat de surprinderea mea. Şi... îți aminteşti ceea ce a spus Rhonda?

Iată un alt şoc, să-l aud aducând vorba despre ea. Dar apoi mi-am amintit de înfățişarea lui în timp ce-o asculta şi de ceea ce-mi povestise despre bunica lui. Am încercat să-mi amintesc exact cuvintele Rhondei.

— Ceva despre faptul c-o să pierzi ceva... Se pare că nu-mi aminteam prea bine.

— „Vei pierde lucrul care ți-e mai scump, aşa că prețuieşte-l cât mai poți".

Fireşte că şi le amintea cuvânt cu cuvânt. La vremea aceea, pufnisem disprețuitoare la auzul cuvintelor, însă acum încercam să le descifrez. La început, am simțit un val de bucurie: Eu eram ceea ce-i era mai scump. Dar apoi i-am aruncat o privire năucită.

— Ia stai. Crezi că o să mor? Şi-atunci, de-aia te-ai culcat cu mine?

— Nu, nu, sigur că nu. Am făcut ceea ce am făcut deoarece... crede-mă, n-a fost de-asta. Lăsând deoparte amănuntele specifice — sau chiar şi dacă e adevărat sau nu — Rhonda avea dreptate în legătură cu cât de uşor se pot schimba lucrurile. Încercăm întotdeauna să facem ceea ce e corect, sau, mai degrabă, ceea ce spun alții că ar fi corect. Dar, uneori, atunci când asta intră în conflict cu personalitatea ta, cu viața ta... ai de ales. Chiar şi înainte de atacul strigoilor, în timp ce urmăream toate problemele cu care te luptai, mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine. Asta schimba totul. Eram îngrijorat pentru tine... tare, tare îngrijorat. N-ai idee cât. Şi a devenit inutilă încercarea de a mă preface că aş putea vreodată să pun oricare viață de moroi mai presus de a ta. Prin urmare, m-am hotărât că trebuie să mă împac cu problema asta. De îndată ce am luat hotărârea... nu mai exista nimic care să ne rețină.

Şovăi, părând să-şi reia în minte cuvintele, în timp ce-mi îndepărta părul care-mi umbrea fața.

— Mă rog, să mă rețină. Vorbesc în numele meu. Nu vreau să mă port de parcă aş şti precis de ce ai făcut-o tu.

— Am făcut-o pentru că te iubesc, i-am zis, pe un ton de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Şi, într-adevăr, era.

Izbucni în râs.

— Eşti capabilă să rezumi într-o singură propoziție un lucru pentru care mie îmi trebuie un întreg

discurs.
— Pentru că e atât de simplu. Te iubesc şi nu vreau să mă prefac întruna că n-ar fi aşa.
— Nici eu.
Îşi coborî mâna şi mi-o apucă delicat pe a mea. Cu degetele împletite, începurăm din nou să mergem.
— Nu mai vreau şi alte minciuni, mărturisi el.
— Şi-atunci, ce-o să se-ntâmple de-acum încolo? Cu noi, adică. După ce-o să se sfârşească toată treaba asta... cu strigoii...
— Ei bine, oricât de mult mi-ar displăcea să-ți intensific temerile, aveai dreptate într-o privință. N-o să mai putem fi împreună... adică, până la sfârşitul anului şcolar. O să fim nevoiți să păstrăm distanța.
M-am simțit un pic cam dezamăgită de ceea ce spusese, dar ştiam cu certitudine că avea dreptate. Chiar dacă ajunseserăm până la urmă în punctul în care nu mai aveam să ne negăm relația, nu puteam totuşi să facem paradă de ea cât timp îi eram încă elevă.
Picioarele noastre împroşcau zloata. Câteva păsărele răzlețe cântau prin copaci, fără îndoială surprinse să vadă atâta activitate pe-aici, la lumina zilei: Dimitri îşi ridică privirea spre cerul din fața noastră, cu chipul gânditor.
— După ce termini şcoala şi pleci cu Lissa... Nu-şi termină fraza. Mi-au trebuit câteva clipe, dar tot am înțeles ceea ce voia să spună. Inima aproape că mi se opri în loc.
— O să ceri să fii redistribuit, nu-i aşa? N-o să mai fii gardianul ei.
— E singura cale prin care să putem fi împreună.
— Dar în realitate n-o să fim împreună, i-am atras atenția.
— Dac-am sta amândoi cu ea am ajunge la aceeaşi problemă: eu o să am mai multă grijă fată de tine decât de ea. Iar ea are nevoie de doi gardieni care să-i fie dedicați în totalitate ei. Dac-aş putea să fiu repartizat undeva la Curte, am fi aproape unul de celălalt tot timpul. Iar într-un loc atât de sigur, programul gardienilor e mult mai flexibil.
O parte plângăcioasă, egoistă din mine ar fi vrut imediat să sară cu gura şi să spună că e o idee naşpa, dar în realitate nu era. Pentru noi, nu exista o opțiune ideală. Fiecare atrăgea după ea alternative grele. Ştiam că nu-i era uşor să renunțe la Lissa. Ținea la ea şi îşi dorea s-o ştie în siguranță cu o pasiune care aproape că rivaliza cu cea a mea. Numai că ținea şi mai mult la mine, aşa că era nevoit să facă un astfel de sacrificiu, dacă mai voia să-şi onoreze simțul datoriei.
— Ei bine, am zis, dându-mi seama de un lucru, chiar am putea să ne vedem mai mult între noi dacă păzim persoane diferite. Putem să ne petrecem împreună timpul liber. Dac-am fi amândoi cu Lissa, ar însemna să fim în schimburi diferite şi, prin urmare, despărțiți tot timpul.
Copacii se răreau în fața noastră, ceea ce era păcat, fiindcă n-aş fi vrut să-i dau drumul la mână. Şi totuşi, un val de speranță şi de bucurie începu să mi se formeze în suflet. Mi se părea nepotrivit în urma unei astfel de tragedii, dar n-aveam ce să fac.
După tot acest timp, după toate aceste suferințe ale inimii, Dimitri şi cu mine aveam să aranjăm totul. Exista, sigur, şi posibilitatea ca Dimitri să fie repartizat în altă parte decât la Curte, dar chiar şi-aşa, tot am izbuti să ne găsim ceva timp pe care să-l petrecem împreună din când în când. Perioadele de despărțire ar fi fost chinuitoare, dar tot am face astfel încât să ne descurcăm. Şi ar fi mai bine decât să continuăm să trăim în minciună.
Da, chiar avea să se întâmple. Toate grijile lui Deirdre în legătură cu înfruntarea dintre piesele aflate în conflict în viața mea ar fi fost zadarnice. Urma să am totul. Şi pe Lissa, şi pe Dimitri. Gândul că aş putea să fiu cu amândoi avea să-mi dea putere. Să mă ajute să trec peste grozăvia apropiatului atac al strigoilor. O să mi-l ascund în străfundurile minții, ca pe un talisman norocos.
Pentru o vreme, nici eu, nici Dimitri nu spuserăm altceva. Ca întotdeauna, nu aveam nevoie. Ştiam că în interiorul lui era acelaşi zumzet fericit ca şi la mine, cu tot stoicismul înfățişării exterioare. Aproape că ieşisem din pădure, înapoi în vederea celorlalți, când el vorbi din nou.
— O să ai optsprezece ani în curând, dar chiar şi-aşa... Oftă. Când o să se afle despre noi, n-o să fie deloc motiv de bucurie pentru mulți.
— Mda, bine, n-au decât să se împace cu ideea.

Cu zvonurile şi cu bârfele puteam să mă descurc eu.

— Mai am şi senzaţia că mama ta o să aibă o conversaţie tare urâtă cu mine.

— Eşti pe cale să-i înfrunţi pe strigoi, şi când colo mama mea e cea care te sperie?

I-am zărit un zâmbet jucându-i pe buze.

— E considerată o forţă dacă vine vorba să te răfuieşti cu ea. Tu de unde crezi că ai moştenit-o pe-a ta?

— Atunci, e de mirare că-ţi mai baţi capul cu mine, am replicat, râzând.

— O meriţi, crede-mă.

Mă sărută din nou, profitând de cele din urmă umbre ale pădurii ca paravan. Într-o lume normală, asta ar fi fost o plimbare fericită, romantică, din dimineaţa de după o noapte de sex. Nu ne-am fi pregătit pentru bătălie şi nu ne-am fi făcut griji pentru cei pe care-i iubeam. Am fi râs şi ne-am fi tachinat reciproc, plănuindu-ne în acelaşi timp în secret următoarea escapadă romantică. Noi, desigur, nu trăiam într-o lume normală, dar prin sărutul acesta, ne venea uşor să ne imaginăm că ar fi aşa.

Fără tragere de inimă, ne-am desprins unul de celălalt şi-am ieşit din pădure, întorcându-ne spre clădirea gardienilor. În faţa noastră aveam vremuri întunecate, dar cu sărutarea lui încă arzându-mi buzele, mă simţeam în stare de orice.

Chiar şi să înfrunt o haită de strigoi.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Nimeni dintre ceilalţi nu păru să ne fi observat lipsa. Alţi gardieni, după cum ni se promisese, îşi făcuseră apariţia, aşa că eram acum aproape cincizeci. Era o veritabilă armată şi, în mare măsură la fel ca şi în cazul strigoilor, era un efectiv fără precedent, dacă lăsam deoparte străvechile legende europene despre marile bătălii de poveste dintre rasele noastre. Mai erau şi alţi gardieni în campus, dar trebuiau să mai rămână şi aici, să apere şcoala. Destul de mulţi colegi de-ai mei fuseseră recrutaţi pentru această misiune, dar numai vreo zece, sau cam pe-acolo (incluzându-mă pe mine), însoţeam detaşamentul gardienilor spre peşteră.

Cu o oră înaintea plecării, ne-am întâlnit din nou, să recapitulăm planul. Exista o galerie spaţioasă aproape de celălalt capăt al peşterii şi părea cel mai logic ca strigoii să se afle acolo, astfel încât să poată ieşi de îndată ce se va lăsa noaptea. Urma să-i atacăm din ambele părţi. Câte cincisprezece gardieni aveau să intre pe fiecare dintre gurile peşterii, însoţiţi de câte trei moroi. Câte zece gardieni urmau să rămână la fiecare intrare, să oprească orice strigoi care ar fi încercat să se salveze. Eu am fost repartizată să supraveghez intrarea din capătul cel mai îndepărtat.

Dimitri şi mama făceau parte din grupurile care chiar intrau în peşteră. Îmi doream cu disperare să fi putut intra cu ei, dar ştiam că mă puteam socoti norocoasă chiar şi pentru faptul că mă aflam acolo. Şi, într-o astfel de misiune, oricare sarcină avea importanţa ei.

Mica noastră armată porni la drum, deplasându-se în pas alert, astfel încât să parcurgă rapid cei opt kilometri. Ne calculasem că drumul ne-ar lua puţin peste o oră, ceea ce însemna că va mai fi destulă lumină pentru luptă şi pentru drumul de întoarcere. Niciun strigoi nu putea să fi rămas de gardă afară, aşa că puteam să intrăm în peşteră nedescoperiţi. Cu toate acestea, de îndată ce ai noştri vor fi intrat, era aproape de la sine înţeles că auzul superior al strigoilor îi va alerta imediat că sunt atacaţi.

Se discută foarte puţin pe măsură ce ne apropiam. Nimeni nu avea chef de flecăreală, cele mai multe discuţii fiind de natură logistică. Eu mergeam împreună cu novicii, dar din când în când mai aruncam câte un ochi şi-i întâlneam privirea lui Dimitri. Simţeam că exista acum o legătură invizibilă între noi, atât de densă şi de intensă, încât era de mirare că n-o putea observa toată lumea. Chipul lui era serios, ca pentru bătălie, dar în ochi îi zăream zâmbetul.

Grupul nostru se despărţi în clipa în care ajunserăm la cea mai apropiată intrare în peşteră. Dimitri şi mama aveau să intre pe aici şi, în timp ce-i petreceam cu o ultimă privire, sentimentele mele mai aveau prea puţine în comun cu interludiul meu romantic de mai devreme. Tot ceea ce mai simţeam acum era grija, grija că aş putea să nu-i mai văd niciodată. Am fost nevoită să-mi reamintesc singură că erau doi duri: doi dintre cei mai buni gardieni de pe-aici. Dacă avea să iasă cineva teafăr din asta,

atunci ei erau aceia. În schimb, eu eram cea care trebuia să fie prudentă, aşa că, în timp ce parcurgeam cele opt sute de metri în jurul poalelor muntelui, mi-am depus cu grijă emoţiile într-un mic compartiment din adâncul minţii. Trebuiau să rămână acolo până când se va termina povestea asta. Acum, comutam pe regimul de bătălie şi nu-mi puteam lăsa sentimentele să mă distragă.

Când eram aproape de intrarea noastră, am prins cu coada ochiului un fulger argintiu. Ţineam la distanţă variatul sortiment de imagini fantomatice care-mi apăreau în afara perimetrului dispozitivelor de pază, dar aceasta era una pe care voiam s-o văd. Aruncând o privire în direcţia aceea, l-am zărit pe Mason. Stătea acolo, fără să spună nimic, purtând pe chip veşnica sa expresie de tristeţe. Încă mi se părea neobişnuit de palid, în timp ce grupul nostru trecu pe lângă el, ridică o mână, ca un adio, sau ca o binecuvântare, nu-mi dădeam seama.

La intrarea în peşteră, şi acest grup s-a divizat. Alberta şi Stan conduceau grupul care intra. Îşi ocupară poziţiile la intrare, aşteptând momentul exact asupra căruia se înţeleseseră cu celălalt grup. Domnişoara Carmack, profesoara mea de magie, se număra printre moroii care intrau cu ei. Părea agitată, dar hotărâtă. Momentul sosi, iar adulţii dispărură. Noi ceilalţi ramaserăm pe loc, formând un semicerc în jurul peşterii. Nori cenuşii atârnau pe cer. Soarele îşi începuse coborârea, dar încă avea să mai lumineze ceva vreme.

— O să fie uşor, murmură Meredith, una dintre celelalte trei fete din ultimul an. Vocea îi suna nesigură şi am impresia că vorbea mai mult pentru ea, decât pentru mine. Ţaca-paca. Îi scot din bârlog pe strigoi până să-şi dea vreunul dintre ei seama. Noi n-o să trebuiască să facem nimic.

Speram să aibă dreptate. Eram pregătită să lupt, dar dacă nu aveam să fiu nevoită, însemna că totul decursese conform planului.

Aşteptarăm. Nu mai aveam altceva de făcut. Fiecare minut ni se părea o eternitate. Apoi, am auzit larma luptei. Ţipete şi mârâieli înfundate. Câteva urlete. Ne-am încordat cu toţii, cu trupurile atât de ţepene, încât păreau gata să plesnească. Emil era conducătorul nostru şi stătea cel mai aproape de intrare, cu ţepuşa în mână şi broboane de sudoare formându-i-se pe frunte, în timp ce privea ţintă prin întuneric, pregătit pentru orice semn că ar apărea vreun strigoi.

La câteva minute după aceea, am auzit zgomot de paşi alergând spre noi. Ţepuşele ne erau pregătite. Emil şi un alt gardian se trasera mai aproape de intrare, gata să sară şi să-l ucidă pe strigoiul fugar.

Numai că nu un strigoi ieşi din peşteră. Era Abby Bădica. Plină de julituri şi murdară, dar altfel, vie. Faţa îi era disperată şi brăzdată de lacrimi. La început, ţipă când ne văzu pe noi toţi. Apoi îşi dădu seama cine eram şi se prăbuşi în braţele celei dintâi persoane la care putu ajunge: Meredith.

Meredith păru surprinsă, dar îi dărui lui Abby o îmbrăţişare liniştitoare.

— E OK, zise ea. Totul e OK. Eşti la lumina soarelui. Cu mişcări blânde, Meredith îi descleştă braţele lui Abby şi o duse lângă un copac din apropiere. Abby se aşeză la poalele lui, îngropându-şi faţa în palme. Meredith se întoarse la postul ei. Aş fi vrut să-i ofer o alinare lui Abby. Cred că toţi am fi vrut, dar asta trebuia să mai aştepte.

După un minut, ieşi un alt moroi. Era domnul Ellsworth, profesorul pe care-l avusesem în clasa a cincea. Şi el părea sleit, iar pe gât avea urme de înţepături. Strigoii îl folosiseră pentru hrănire, dar încă nu-l uciseseră. Cu toate acestea, în pofida ororilor pe care trebuie să le fi înfruntat, domnul Ellsworth era calm, cu ochii ageri şi vigilenţi. Înţelese situaţia şi ieşi imediat din semicercul nostru.

— Ce se-ntâmplă înăuntru? îl întrebă Emil, cu ochii pe intrarea în peşteră. Unii dintre gardieni aveau căşti receptoare, dar îmi închipui că în focul bătăliei era greu să mai transmiţi rapoarte.

— E harababură, zise domnul Ellsworth. Dar ieşim... în ambele direcţii. E greu să-ţi dai seama cine cu cine se bate, dar strigoii au fost luaţi prin surprindere. Şi se încruntă. Am văzut pe cineva întrebuinţând focul împotriva strigoilor.

Nimeni dintre noi nu-i răspunse. Era o problemă prea complexă ca s-o abordăm chiar acum. Păru să înţeleagă şi se retrase, aşezându-se lângă încă zguduita de suspine Abby.

Alţi doi moroi şi un dhampir pe care nu-i cunoşteam li se alăturară curând lui Abby şi domnului Ellsworth. De fiecare dată când ieşea câte cineva, mă rugam să fie Eddie. Până acum, fuseseră salvate cinci dintre victime şi trebuia să presupun că restul fugeau pe ieşirea mai apropiată faţă de şcoală.

Trecură, totuşi, mai multe minute, fără să mai iasă cineva. Bluza îmi era leoarcă de transpiraţie.

Trebuia să-mi mut ţepuşa în mână din când în când. O strângeam atât de tare, încât îmi înţepeneau degetele. Deodată, l-am văzut pe Emil tresărind. Mi-am dat seama că recepţiona un mesaj în cască. Pe chip îi apăru o expresie de intensă concentrare, după care murmură un răspuns. Întorcându-şi privirea spre noi, arătă spre trei dintre novici.

— Voi: duceţi-i înapoi la şcoală. Făcu un gest spre evadaţi, după care se întoarse spre trei dintre gardienii adulţi. Mergeţi înăuntru. Cei mai mulţi dintre prizonieri au scăpat, dar ai noştri sunt prinşi înăuntru. S-a ajuns într-un punct mort.

Gardienii intrară fără ezitare în peşteră şi, câteva clipe mai târziu, novicii şi cei care le fuseseră încredinţaţi porniră la drum.

Rămâneam doar patru, doi adulţi — Emil şi Stephen — şi doi novici, eu şi Shane. Tensiunea din jurul nostru era atât de densă, încât abia mai puteam respira. Nimeni nu mai ieşea. Niciun raport nu se mai transmitea. Emil aruncă o privire fugară spre cer şi făcu o faţă alarmată. I-am urmărit direcţia. Trecuse mai mult timp decât avusesem impresia. Soarele era sensibil mai jos.

Deodată, Emil tresări iarăşi, un alt mesaj sosindu-i în cască.

Ne privi pe toţi ceilalţi, cu tulburarea pe chip.

— Mai avem nevoie de oameni înăuntru ca să acopere ieşirea pe cealaltă parte. Se pare că n-am pierdut mulţi. Doar au probleme cu retragerea.

Mulţi, spusese. Nu deloc. Asta însemna că pierdusem cel puţin o persoană. Am simţit cum mă cuprinde frigul peste tot.

— Stephen, tu intri, hotărî Emil.

Şovăi puţin; puteam să-i citesc în ochi dilema ca într-o carte. Ar fi vrut să intre şi el, dar în calitate de conducător al grupului din partea aceasta, trebuia să rămână aici pe poziţie până în ultimul moment posibil. Era pe punctul de a nu respecta aceste ordine, din câte mi-am dat seama. Se gândea să intre împreună cu

Stephen şi să ne lase pe mine şi pe Shane aici, afară. Cu toate acestea, în acelaşi timp, nu se putea îndura să lase aici doi novici singuri, pentru eventualitatea că s-ar putea întâmpla ceva neaşteptat. Emil expiră, apoi îşi îndreptă privirea spre noi.

— Rose, du-te cu el.

N-am irosit o clipă. Urmându-l pe Stephen, m-am strecurat în peşteră şi, de îndată, acea senzaţie de greaţă s-a rostogolit peste mine. Era frig afară, dar pe măsură ce pătrundeam mai adânc, se făcea tot mai frig. De asemenea, şi mai întuneric. Ochii noştri puteau să-l suporte într-o destul de bună măsură, dar curând deveni prea de tot. Stephen aprinse o luminiţă prinsă de vestonul lui.

— Aş vrea să-ţi fi putut spune ce să faci, dar nu ştiu peste ce-o să dăm, îmi zise. Fii pregătită pentru orice.

Întunericul din faţa noastră începu să se risipească treptat. Zgomotele deveniră mai puternice. Am iuţit pasul, privind cu atenţie în toate direcţiile. Deodată, ne-am pomenit în galeria aceea spaţioasă înfăţişată pe hartă. Un foc ardea într-un ungher — unul aprins de strigoi, fără nimic magic în el — şi lumina scena. Privind în jur, am văzut imediat ce se întâmplase.

O parte din perete se prăbuşise, formând un maldăr de pietre. Nimeni nu fusese zdrobit sub el, însă blocase aproape în întregime trecerea spre cealaltă parte a peşterii. Nu ştiam dacă magia o fi provocat acest lucru, sau lupta. Poate că fusese o coincidenţă. Dar, indiferent care ar fi fost motivul, şapte gardieni — inclusiv Dimitri şi Alberta — erau acum blocaţi acolo de zece strigoi. Niciun moroi utilizator al focului nu fusese prins de partea aceasta, însă fulgerele luminoase care pătrundeau prin deschizătură în peşteră mă informau că ei se luptau încă de partea cealaltă. Am văzut cadavre zăcând pe jos. Două erau de strigoi, însă pe celelalte n-am reuşit să le identific.

Datele problemei erau evidente. Trecerea cuiva prin deschizătură ar fi însemnat practic să meargă târâş, ceea ce l-ar fi pus într-o poziţie vulnerabilă. Aceasta însemna că strigoii de aici trebuiau doborâţi pentru ca gardienii să poată ieşi. Stephen şi cu mine aveam să contribuim la echilibrarea balanţei. I-am atacat pe strigoi din spate, dar trei dintre ei ne-au simţit cumva şi s-au întors spre noi. Doi au sărit asupra lui Stephen, iar cel de-al treilea s-a îndreptat spre mine.

Instantaneu, am intrat în regimul de bătălie. Toată furia şi frustrarea s-au revărsat în mine. Peştera lăsa loc doar pentru lupte corp la corp, dar încă aş fi putut să fug de el. De fapt, spaţiul strâmt era în

avantajul meu, deoarece strigoiul, cu dimensiunile sale mai mari, avea probleme cu ghemuitul şi feritul într-o parte. În general, stăteam la distanţă cât să nu mă ajungă, dar tot a reuşit să mă prindă suficient cât să mă izbească de perete. Nici măcar n-am simţit. Continuam să mă mişc, menţinându-mă în ofensivă. I-am evitat următorul atac, i-am trimis şi eu câteva lovituri şi, fiind mai mică, am izbutit să mă strecor şi să-i înfig ţepuşa înainte de următoarea lui lovitură. Am scos afară ţepuşa printr-o mişcare lină şi m-am dus să-l ajut pe Stephen. Îl doborâse pe unul dintre atacatorii lui şi, în doi, l-am dat gata şi pe ultimul.

Acum, rămăseseră şapte strigoi. Nu, şase. Gardienii blocaţi — care aveau dificultăţi din cauza poziţiei lor înghesuite — mai omorâseră unul. Stephen şi cu mine l-am smuls din cerc pe strigoiul aflat cel mai aproape de noi. Era unul zdravăn — foarte bătrân, foarte puternic — şi, chiar în doi, era greu de doborât.

Până la urmă, am reuşit. Din moment ce numărul strigoilor se redusese, ceilalţi gardieni aveau acum o misiune mai uşoară în înfruntarea cu ei. Începură să se elibereze din blocaj, însuşi numărul lor fiindu-le acum un atu.

Atunci numărătoarea inversă a strigoilor ajunse la doi, Alberta urlă la noi, ordonându-ne să începem evacuarea. Raportul de forţe din salonul peşterii se modificase. Noi eram acum cei care-i înconjuram pe ultimii doi strigoi. Această situaţie lăsa calea liberă pentru trei gardieni, care puteau să plece pe drumul pe care intrasem eu. Stephen, între timp, se târî prin deschizătură în partea cealaltă. Dimitri îl străpunse cu ţepuşa pe unul dintre cei doi strigoi.

Rămânea unul. Stephen îşi strecură capul înapoi şi strigă spre Alberta ceva nedesluşit pentru mine. Ea îi răspunse fără să-l privească. Ea, Dimitri şi alţi doi gardieni îl împresurau pe ultimul strigoi.

— Rose, urlă Stephen, făcându-mi semne să vin spre el.

Respectă ordinele. Asta am şi făcut. Am părăsit galeria, strecurându-mă de-a buşilea prin deschizătură mai uşor decât o făcuse Stephen, mulţumită dimensiunilor mele mai mici. Un alt gardian mă urmă imediat. Nu mai era nimeni de partea aceasta a interiorului peşterii. Lupta fie că se sfârşise, fie că se mutase. Totuşi, cadavrele de pe jos demonstrau că fusese aprigă. Am văzut mai mulţi strigoi, precum şi o figură cunoscută.

Era Yuri. Mi-am întors repede privirea în altă parte, spre Stephen, care-l ajuta pe un alt gardian să treacă prin deschizătură. Alberta trecu următoarea.

— Sunt morţi, strigă ea. Se pare că ar mai fi câţiva care blochează retragerea pe dincolo. Haideţi să terminăm până nu apune soarele.

Dimitri ieşi ultimul prin deschizătură. Am schimbat între noi o privire scurtă, uşurată, după care ne-am pus în mişcare. Urma partea cea lungă a tunelului, aşa că am întins pasul de-a lungul ei, nerăbdători să-i scoatem afară pe ultimii rămaşi dintre ai noştri. La început, n-am întâlnit pe nimeni, după care străfulgerările luminoase ne indicară locul luptei din faţa noastră. Domnişoara Carmack şi mama se luptau cu trei strigoi. Grupul meu îi prinse în încercuire şi, în câteva secunde, strigoii erau deja doborâţi.

— Gata cu grupul de-aici, zise mama, cu răsuflarea tăiată. Eram bucuroasă s-o văd şi pe ea teafără. Dar am impresia că sunt mai mulţi pe-aici decât crezusem, continuă ea. Probabil că i-au lăsat pe câţiva în peşteră când au venit să atace şcoala. Ai noştri — cei care au supravieţuit — au ieşit deja.

— Mai sunt şi alte galerii, zise Alberta. Ar putea să fie strigoi ascunşi pe-acolo.

Mama o aprobă.

— E posibil. Unii şi-au dat seama că i-am copleşit numeric şi aşteaptă doar să plecăm, ca să fugă mai târziu. Dar alţii ar putea să vină după noi.

— Ce facem? întrebă Stephen. Îi dăm gata pe toţi? Sau ne retragem?

Cu toţii ne întoarserăm privirile spre Alberta. Ea luă o hotărâre rapidă.

— Ne retragem. Am doborât câţi am putut, iar soarele apune. Trebuie să ajungem la loc, sub protecţia dispozitivelor de pază.

Am plecat, atât de aproape de victorie, mânaţi de perspectiva dispariţiei luminii. Dimitri mergea alături de mine.

— Eddie a ieşit?

Nu-i văzusem trupul, dar nici nu fusesem foarte atentă.

— Da, îmi răspunse Dimitri, cu respirația întretăiată. Doar Dumnezeu ştia cu câți strigoi s-o fi luptat astăzi.

— A trebuit, practic, să-l scoatem afară cu forța. Voia neapărat să se lupte.

Da, suna a Eddie.

— Mi-aduc aminte de cotul ăsta, zise mama, în timp ce treceam de o cotitură. Nu mai e departe. Ar trebui să vedem lumină cât de curând.

Până acum, nu ne călăuziseră decât luminițele de pe hainele lor.

Am simțit greața doar cu o fracțiune de secundă înainte ca ei să ne atace.

La o bifurcație în formă de T, şapte strigoi săriră asupra noastră. Lăsaseră să treacă nestingherit grupul de mai devreme, însă rămăseseră să ne aştepte, trei pe o parte şi patru pe cealaltă. Unul dintre gardieni, Alan, nu mai apucă să-i vadă. Un strigoi îl înhață şi-i frânse gâtul atât de repede, încât păru că nu făcuse nici cel mai mic efort. Probabil că aşa şi fusese. Semăna într-atât cu ceea ce i se întâmplase lui Mason, încât aproape că am rămas încremenită. În loc de asta, m-am retras, pregătită să particip la încăierare. Numai că ne aflam pe porțiunea mai îngustă a tunelului şi nu puteam să ajungem toți la strigoi. Eram blocată în spate. Domnişoara Carmack era lângă mine şi avu suficientă vizibilitate încât să-i incendieze pe doi dintre strigoi, facilitându-le gardienilor aflați în luptă străpungerea lor.

Alberta ne zări în treacăt pe mine şi pe alți doi gardieni.

— Porniți retragerea! urlă ea.

Niciunul dintre noi n-ar fi vrut, dar nu aveam mare lucru de făcut. L-am văzut căzând pe unul dintre gardieni şi mi-am simțit inima zvâcnind. Nu-l cunoşteam, dar asta nu mai avea importanță. În câteva secunde, mama sărise deja pe strigoiul atacator, străpungându-i inima cu țepuşa.

Apoi, am pierdut lupta din ochi, după ce am trecut de un alt colț, împreună cu trei gardieni. Ceva mai departe, în tunel, am zărit o lumină slabă, purpurie. Ieşirea. Chipurile altor gardieni ne priveau de afară. Ajunsesem. Dar unde erau ceilalți?

Am fugit spre ieşire, repezindu-ne spre aerul liber. Grupul meu se strânsese ciorchine lângă gura peşterii, nerăbdător să vadă ce se întâmpla. Soarele, după cum am constatat, necăjită, aproape că se dusese. Greața nu mă părăsise, ceea ce însemna că mai erau strigoi în viață.

După câteva clipe, apăru şi grupul mamei, gonind prin tunel. După numărătoare, mai căzuse unul dintre ei. Dar erau atât de aproape! Toți cei din jurul meu se încordară. Atât de aproape. Foarte, foarte aproape.

Dar nu destul. Trei strigoi pândeau, aşteptând într-una dintre multele firide ale culoarului. Trecusem de ei, dar ne lăsaseră. Totul se petrecu atât de iute, încât nimeni n-ar fi putut reacționa la timp. Unul dintre strigoi o înşfacă pe Celeste, îndreptându-şi gura şi colții spre obrazul ei. Am auzit un țipăt sugrumat şi am văzut sânge peste tot.

Un alt strigoi se repezi spre domnişoara Carmack, însă mama o smulse din loc şi o îmbrânci înainte, spre noi.

Cel de-al treilea strigoi îl înhață pe Dimitri. De când îl cunoşteam, nu-l văzusem niciodată ezitând. Mereu era mai rapid, mereu mai puternic decât oricine altcineva. Dar nu şi de data asta. Strigoiul îl luase prin surprindere, iar acest infim avantaj fu decisiv.

Am făcut ochii mari. Era strigoiul cel blond. Cel care vorbise cu mine în timpul bătăliei.

Îl apucă pe Dimitri şi-l trase la pământ. Se încleştară, forță contra forță, iar apoi i-am văzut colții aceia cufundându-se în gâtul lui Dimitri. Ochii roşii zvâcniră în sus şi priviră drept într-ai mei.

Am auzit un alt țipăt: de data aceasta, era al meu. Mama încercă să se întoarcă spre cel căzut, dar tocmai atunci îşi făcură apariția alți cinci strigoi. Era haos. Nu-l mai puteam vedea pe Dimitri. Nu puteam să văd ce se întâmplase cu el.

Nehotărârea fulgeră pe fața mamei mele, în timp ce încerca să se decidă dacă să fugă sau să lupte, iar apoi, cu chipul încărcat de regret, îşi continuă goana spre noi şi spre ieşire. Între timp, eu încercam să fug înapoi, în peşteră, dar cineva mă împiedica. Era Stan.

— Ce vrei să faci, Rose? Vin tot mai mulți.

Chiar nu înțelegea? Dimitri era înăuntru. Trebuia să-l scot pe Dimitri.

Mama şi Alberta năvăliră afară, târând-o cu ele pe domnişoara Carmack. Un grup de strigoi le

urmărea, dar se opri brusc, exact la granița cu lumina din ce în ce mai ştearsă. Eu încă mă luptam cu Stan, care nu ar fi avut nevoie de ajutor, însă mama mă prinse în brațe şi mă trase deoparte.

— Rose, trebuie să plecăm de-aici!

— El e înăuntru! am țipat, zbătându-mă cât puteam. Cum era posibil să fi omorât strigoi şi să nu mă pot elibera de ăştia doi? Dimitri e înăuntru! Trebuie să ne întoarcem după el! Nu putem să-l lăsăm!

O luasem razna, cuprinsă de isterie, urlând la ei toți că trebuie să mergem să-l salvăm pe Dimitri. Mama mă zgâlțâi cu putere şi se aplecă spre mine într-atât, încât între noi nu mai rămaseră decât vreo câțiva centimetri.

— E mort, Rose! Nu putem să ne întoarcem înăuntru. Soarele apune într-un sfert de oră, iar ei abia aşteaptă. Ne prinde întunericul până să ajungem la adăpostul dispozitivelor de pază. Avem nevoie de fiecare secundă care ne-a rămas... şi tot ar putea să nu fie destule.

Puteam să-i văd pe strigoii adunați la gura peşterii, cu ochii lor roşii sclipind de nerăbdare. Umpleau cu totul deschizătura. Erau vreo zece, cred. Poate şi mai mulți. Mama avea dreptate. La viteza lor, chiar şi avansul nostru de cincisprezece minute putea să nu fie suficient. Şi, cu toate acestea, încă nu eram în stare să fac un pas. Nu mă puteam împiedica să mă holbez la peşteră, acolo unde era Dimitri, acolo unde era jumătate din sufletul meu. Nu se poate să fie mort. Dac-ar fi fost, atunci sigur aş fi murit şi eu.

Mama mă plesni cu putere, durerea izbutind să mă scoată din starea mea de zăpăceală.

— Fugi! urlă ea la mine. E mort! Iar tu n-o să te duci după el!

I-am văzut panica pe față, panica provocată de gândul că eu — fiica ei — aş putea să fiu ucisă. Mi-am amintit de spusele lui Dimitri, că prefera să moară el, decât să mă vadă murind. Şi, dacă rămâneam ca proasta acolo, lăsându-i pe strigoi să pună mâna pe mine, îi dezamăgeam pe amândoi.

— Fugi! strigă ea încă o dată.

Cu lacrimile şiroindu-mi pe față, am fugit.

DOUĂZECI ŞI OPT

Următoarele douăsprezece ore au fost cele mai lungi din viaţa mea.

Grupul nostru reuşi să ajungă înapoi în campus nevătămat, deşi cea mai mare parte a drumului fusese parcursă în fugă, ceea ce era dificil cu atât de mulţi răniţi.

Tot timpul simţisem greaţa, probabil din cauză că strigoii erau aproape. Dar nu ne ajunseseră din urmă, aşa că poate greaţa îmi fusese provocată, pur şi simplu, de tot ceea ce se întâmplase în peşteră.

De îndată ce-am ajuns dincolo de dispozitivele de pază, toată lumea uită de mine şi de ceilalţi novici. Eram la adăpost, iar adulţii aveau acum o grămadă de alte lucruri de care să se preocupe. Toţi prizonierii fuseseră salvaţi: toţi cei care mai fuseseră găsiţi în viaţă. După cum mă temusem, strigoii se hotărâseră să se înfrupte dintr-unul înainte ca noi să ajungem acolo. Asta însemna că salvasem douăsprezece persoane. Şase gardieni — printre care şi Dimitri — fuseseră pierduţi. Nu era un bilanţ prea rău, dacă ţineam seama de câţi strigoi înfruntaserăm, dar dacă era să facem diferenţa, însemna că nu salvasem în realitate decât şase vieţi. Oare să fi meritat pierderea vieţilor tuturor acelor gardieni?

— Nu poţi să priveşti lucrurile astfel, mă contrazise Eddie, în timp ce mergeam spre infirmerie. Toată lumea, prizonieri sau salvatori, primise ordin să meargă la consultaţie. Voi nu doar că aţi salvat atâtea vieţi. Aţi omorât aproape treizeci de strigoi, plus cei din campus. Gândeşte-te la câţi oameni ar fi putut să ucidă. Practic, le-aţi salvat şi oamenilor acelora vieţile.

Partea raţională din mine ştia că el avea dreptate. Dar ce avea raţiunea de-a face cu orice altceva, atunci când era posibil ca Dimitri să fi murit? Era ceva meschin şi egoist, dar în acel moment aş fi vrut să dau toate acele vieţi în schimbul vieţii lui. Totuşi, el n-ar fi vrut asta. Îl cunoşteam.

Şi, printr-o şansă, cea mai minusculă, mai neînsemnată, era posibil ca el să nu fi murit. Chiar dacă muşcătura păruse destul de gravă, strigoiul acela putea să-l fi scos din luptă şi pe urmă să fi fugit. Poate că Dimitri zăcea în clipa asta prin peşteră, muribund şi având nevoie de îngrijiri medicale. Gândul acesta mă înnebunea, să-l ştiu astfel, în timp ce noi nu-l puteam ajuta. Totuşi, nu era chip să ne putem întoarce. Cel puţin, nu până la venirea zorilor. Atunci, avea să plece un alt grup, care să ne aducă înapoi morţii, astfel încât să-i putem îngropa. Până atunci, eram nevoită să aştept.

Doctoriţa Olendzki mă consultă repede, trase concluzia că nu suferisem vreo comoţie şi mă trimise să-mi pansez singură zgârieturile. Avea prea mulţi pentru care să-şi facă griji în clipa de faţă, fiindcă erau în stări cu mult mai grave.

Ştiam că lucrul cel mai inteligent pe care l-aş fi putut face era să mă duc în camera mea, sau s-o caut pe Lissa. Puţină odihnă mi-ar fi prins bine şi, cu ajutorul legăturii dintre noi, am simţit că mă cheamă la ea. Era îngrijorată. Era înfricoşată. Totuşi, ştiam că avea să afle veştile cât de curând. Nu avea nevoie de mine, iar eu nu voiam s-o văd. Nu voiam să văd pe nimeni. Aşa că, decât să mă duc în camera mea, m-am îndreptat spre biserică. Simţeam nevoia să fac ceva până când se puteau cerceta peşterile. Rugăciunea era o opţiune la fel de bună ca oricare alta.

De obicei, biserica era pustie în miezul zilei, dar nu şi de data asta. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Ţinând seama de morţile şi tragediile din ultimele douăzeci şi patru de ore, era cât se poate de firesc ca lumea să-şi caute alinare. Unii stăteau singuri, alţii se adunaseră în grupuri. Plângeau. Îngenuncheau. Se rugau. Câte unii nu făceau altceva decât să privească în gol, evident neputând încă să creadă că se întâmplase aşa ceva. Părintele Andrew mergea prin tot naosul, vorbind cu mulţi dintre ei.

Am găsit o strană liberă în colţul cel mai din spate şi m-am aşezat. Strângându-mi genunchii spre mine, mi-am încolăcit braţele în jurul lor şi mi-am lăsat capul pe ei. De pe pereţi, icoanele sfinţilor şi ale îngerilor vegheau asupra noastră, a tuturor.

Dimitri nu putea să fi murit. Nici gând să se fi putut întâmpla aşa ceva. cu certitudine, dacă s-ar fi întâmplat, aş fi ştiut. Nimeni nu putea să ia o astfel de viaţă din lumea noastră. Nu, cineva care m-a ţinut îmbrăţişată în pat, aşa ca ieri, nu putea să dispară cu adevărat. Fusese prea cald, prea plin de viaţă. Moartea n-avea cum să vină după el.

Aveam la încheietură acel chotki dăruit de Lissa, aşa că mi-am trecut degetele peste cruce şi peste mătănii. M-am străduit cu disperare să-mi transpun gândurile în rugăciuni, dar nu ştiam cum.

Dacă Dumnezeu exista cu adevărat, mi-am închipuit că El era suficient de puternic încât să ştie

ceea ce voiam, fără ca eu să rostesc neapărat cuvintele nimerite.

Orele treceau. Lumea venea şi pleca. Obosisem şezând şi, până la urmă, m-am întins pe toată lungimea stranei. De pe tavanul pictat cu auriu, alți sfinți şi îngeri mă priveau. Atât de mult ajutor divin, m-am gândit, dar cât bine îmi făcea în realitate?

Nici măcar nu mi-am dat seama că am adormit, până ce nu m-a trezit Lissa. Arăta ea însăşi ca un înger, cu părul blond atârnându-i lung şi liber în jurul feței. În ochi avea aceeaşi blândețe şi compasiune ca toți sfinții aceia.

— Rose, mi-a zis ea. Te-am căutat cu toții pretutindeni. Aici ai fost tot timpul?

M-am ridicat în capul oaselor, istovită şi cu ochii cârpiți. Dacă ne gândim că nu dormisem noaptea trecută şi apoi plecasem într-un raid teribil, extenuarea mea era lesne de înțeles.

— Cea mai mare parte, i-am zis.

Lissa clătină din cap.

— Asta înseamnă de ore întregi. Ar trebui să te duci să mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

De ore întregi. Am apucat-o de braț.

— Cât e ceasul? A răsărit soarele?

— Nu. Mai sunt vreo, hm, cinci ore. Cinci ore. Cum aş putea să mai aştept atât?

Lissa îmi atinse fața. Simțeam arsura magiei prin legătura noastră, apoi furnicăturile calde şi reci mi se scurseră prin piele. Vânătăile şi zgârieturile dispărură.

— N-ar trebui să faci asta, i-am zis. Un zâmbet slab îi flutură pe buze.

— Asta am făcut toată ziua. Am ajutat-o pe doctorița Olendzki.

— Am auzit, dar... Oau! Doar că mi se pare atât de neobişnuit. Am ținut mereu secretul, ştii?

— Acum nu mai contează dacă ştie toată lumea, replică ea, ridicând din umeri. După tot ceea ce s-a întâmplat, trebuia să ajut şi eu. Atâția sunt răniți, iar dacă asta înseamnă să-mi dezvălui secretul... ei bine, tot trebuia să iasă la iveală, mai devreme sau mai târziu. Şi Adrian îi ajută, deşi nu poate să facă la fel de multe.

Şi atunci, m-a izbit revelația. Mi-am îndreptat spinarea.

— Of, Doamne, Liss. Tu poți să-l salvezi. Tu poți să-l ajuți pe Dimitri.

O profundă amărăciune îi acoperi întreaga față, revărsându-se prin legătura dintre noi.

— Rose, rosti ea încet. Ei spun că Dimitri a murit.

— Nu, am zis. Nu se poate. Tu nu înțelegi... Eu cred că a fost doar rănit. Probabil, destul de grav. Dar, dacă tu eşti aici când or să-l aducă înapoi, poți să-l vindeci.

Pe urmă, îmi veni în minte cel mai nebunesc gând dintre toate.

— Şi dacă... şi dacă într-adevăr a murit... Vorbele mă dureau în timp ce-mi ieşeau de pe buze.

— Tu ai putea să-l aduci înapoi! La fel ca pe mine. Ar fi şi el atins de umbră.

Tristețea de pe față i se accentua şi mai mult. Mâhnirea — de astă dată, pentru mine — radia dinspre ea.

— Nu pot s-o fac. Readucerea din moarte înseamnă o uriaşă scurgere de putere... şi, în plus, nu cred că aş putea s-o fac pentru cineva care a murit de, hm, de atât timp. Am impresia că trebuie să fie cât mai recent.

Puteam să-mi aud disperarea înnebunită din propria voce.

— Dar trebuie să încerci.

— Nu pot... Lissa înghiți în sec. Ai auzit ce i-am spus reginei. Vorbeam serios. Nu pot să readuc toți morții la viață. S-ar ajunge la acel tip de abuz pe care şi-l dorea Victor. Tocmai de aceea am păstrat secretul.

— O să-l laşi să moară? Nu vrei să faci asta? Nu vrei să faci asta pentru mine?

Nu strigam, însă vocea mea era categoric prea răsunătoare pentru o biserică. Cei mai mulți plecaseră între timp, iar cu atâta durere în jur, mă îndoiam că i-ar păsa cuiva prea mult de o izbucnire nervoasă.

— Eu aş face orice pentru tine. Ştii bine. Şi tu nu vrei să faci asta pentru mine?

Eram pe punctul de a izbucni în plâns.

Lissa mă studie, în timp ce un milion de gânduri i se învolburau prin minte. Îmi examina cuvintele,

chipul, vocea. Şi astfel, înțelese în sfârşit. Îşi dădu seama în sfârşit de ceea ce simțeam față de Dimitri, că era mai mult decât o legătură dintre profesor şi elev. Simțeam cum conştientizarea îi lumina mintea. Nenumărate conexiuni se formară în ea: comentarii făcute de mine, modul în care ne comportam eu şi Dimitri când eram unul lângă celălalt... totul căpăta înțeles pentru ea acum, toate lucrurile pentru care nu avusese ochi să le observe. Imediat, răsăriră şi întrebările, dar nu-mi adresă vreuna, nici măcar nu-mi destăinui ceea ce conştientizase. În loc de asta, doar îmi luă mâna şi mă trase mai aproape.

— Îmi pare rău, Rose. Îmi pare tare, tare rău. Nu pot. Am lăsat-o să mă târască după ea pe urmă, probabil să-mi ia de mâncare. Dar, în timp ce stăteam la masa din cantină şi priveam fără să văd tava din fața mea, gândul că aş putea să mănânc ceva îmi provocă mai multă greață decât dacă ar fi fost strigoi prin preajmă. Nu insistă deloc, înțelegând că nu voi fi în stare de nimic până când nu voi afla ce s-a întâmplat cu Dimitri. Am urcat în camera ei, unde aproape că mă obligă să mă întind pe pat. Se aşeză lângă mine, însă eu n-aveam chef de vorbă şi, curând, aveam să adorm din nou.

De data aceasta, când m-am trezit, lângă mine era mama.

— Rose, noi mergem să cercetăm peşterile. Tu nu poți să vii, dar poți să ne aştepți la hotarele şcolii, dacă vrei.

Mai mult de atât nu puteam să obțin. Dacă asta însemna că voi afla ceea ce i s-a întâmplat lui Dimitri cu câteva clipe mai devreme decât dacă aş fi rămas aici, aşa aveam să fac. Lissa veni cu mine şi merserăm în urma grupului de gardieni convocat. Încă mă durea refuzul ei de a-l vindeca pe Dimitri, însă o parte din mine spera în secret că nu va putea să se abțină atunci când îl va vedea.

Gardienii se strânseseră într-un grup numeros ca să cerceteze peşterile, pentru orice eventualitate. Eram destul de convinşi, totuşi, că strigoii plecaseră. Pierduseră avantajul numeric şi ştiau precis că, dacă ne întorceam după morții noştri, aveam s-o facem cu efectivele reîmprospătate. Toți cei dintre ei care supraviețuiseră plecaseră sigur.

Gardienii trecură dincolo de dispozitivele de pază, iar noi ceilalți care-i urmaserăm acolo ne-am oprit să-i aşteptăm la margine. Nu prea vorbea nimeni. Aveau să treacă probabil mai bine de trei ore până la întoarcerea lor, socotind şi timpul pentru drum. Străduindu-mă să-mi ignor presimțirea întunecată, grea ca plumbul, din interior, m-am aşezat pe pământ şi mi-am lăsat capul pe umărul Lissei, dorindu-mi ca minutele să treacă în zbor. Un moroi utilizator al focului aprinse un foc de tabără şi ne-am încălzit cu toții în jurul lui.

Minutele n-au zburat, dar s-au scurs până la urmă. Cineva strigă că gardienii se întorceau. Am sărit în picioare şi am dat fuga să văd. Ceea ce am văzut m-a țintuit locului. Tărgi. Tărgi purtând cadavrele celor ucişi. Gardieni morți, cu chipurile palide şi ochii lipsiți de vedere. Unul dintre moroii aflați cu noi se duse să vomite într-un tufiş. Lissa începu să plângă. Unul câte unul, morții se înşiruiau pe lângă noi. Priveam fix, simțindu-mă rece şi pustiită, întrebându-mă dacă nu cumva o să le văd fantomele data viitoare când voi trece dincolo de dispozitivele de pază.

În cele din urmă, întregul grup trecu. Cinci cadavre, dar le simțeam ca pe cinci sute. Şi mai era unul pe care nu-l văzusem. Unul pe care mă temusem că-l voi vedea. M-am apropiat în fugă de mama. Ajuta la cărarea uneia dintre tărgi. Nu mă privea şi, fără urmă de îndoială, ştia pentru ce anume venisem.

— Unde e Dimitri? am întrebat-o. E...

Era prea mult ca să sper aşa ceva, prea mult ca să întreb.

— E viu?

O, Doamne. Şi dacă rugăciunile mele şi-au primit răspunsul? Dacă mai era acolo, rănit, aşteptându-i să trimită un doctor?

Mama nu-mi răspunse imediat. Iar atunci când vorbi, abia dacă-i mai recunoşteam vocea.

— Nu era acolo, Rose.

M-am împiedicat de-un dâmb şi am fost nevoită să alerg ca s-o prind din urmă iar.

— Stai puțin, asta ce înseamnă? Poate că e rănit şi a plecat să caute ajutor...

Ea tot nu vru să mă privească.

— Nici Molly nu era acolo.

Molly era acea fată moroi din care se înfruptaseră. Era de vârsta mea, înaltă şi frumoasă. Îi

văzusem trupul în peşteră, secătuit de sânge. Era, categoric, moartă. Nici gând să fi fost doar rănită şi să fi plecat de-acolo. Molly şi Dimitri. Ambele trupuri dispărute.

— Nu, am rostit, cu răsuflarea tăiată. Doar nu crezi... O lacrimă i se scurse mamei din ochi. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva la ea.

— Nu ştiu ce să cred, Rose. Dacă a supravieţuit, e posibil... e posibil ca ei să-l fi luat pentru mai târziu.

Gândul la Dimitri pe post de „gustare” era prea oribil încât să fie exprimat în cuvinte dar nu tot atât de oribil ca şi alternativa. O ştiam amândouă.

— Dar pe Molly nu puteau s-o ia pentru mai târziu. Era moartă de ceva vreme.

Mama încuviinţă.

— Îmi pare rău, Rose. Nu putem să ştim sigur. Este posibil ca amândoi doar să fi murit, iar strigoii să le fi târât trupurile după ei.

Minţea. Era pentru prima oară în întreaga mea viaţă când mama îmi spunea o minciună, doar ca să mă menajeze. Nu era genul de persoană compătimitoare, nu era genul de persoană care să inventeze poveşti drăguţe, doar din dorinţa de a face pe cineva să se simtă mai bine. Întotdeauna spunea adevărul, oricât ar fi fost de brutal.

Dar nu şi de data asta.

M-am oprit din mers, iar grupul a continuat să treacă pe lângă mine. Lissa m-a prins din urmă, îngrijorată şi tulburată.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns. În loc de asta, m-am întors şi am fugit înapoi, spre dispozitivele de pază. Ea s-a luat după mine, strigându-mă. Nimeni altcineva nu ne-a observat, fiindcă, sincer vorbind, cine pe lumea asta ar fi fost într-atât de nesăbuit încât să treacă dincolo de dispozitivele de pază după tot ceea ce se petrecuse? Eu eram, deşi, în plină lumină a zilei, nu aveam de ce să mă tem. Am trecut în fugă de locul în care o torturase grupul lui Jesse, păşind peste liniile invizibile care marcau frontierele terenurilor Academiei. Lissa şovăi pentru o clipă, după care trecu şi ea. Era fără suflu după cât alergase în urma mea.

— Rose, ce tot...

— Mason! am strigat. Mason, am nevoie de tine.

Îi luă puţin timp până să se materializeze. De data aceasta, nu numai că părea nespus de palid, dar dădea impresia că şi pâlpâie, ca o lumină pe cale să se stingă. Rămase acolo, urmărindu-mă cu privirea şi, deşi expresia feţei îi era aceeaşi ca de obicei, aveam nespus de strania senzaţie că ştia ce aveam să-l întreb. Lissa, lângă mine, îşi plimba întruna privirea între mine şi locul spre care vorbeam.

— Mason, Dimitri e mort? Mason clătină din cap.

— E viu?

Mason scutură din cap.

Nici viu, nici mort. Lumea din jurul meu începu să plutească, scântei colorate jucându-mi prin faţa ochilor. Nemâncarea îmi provoca ameţeală şi eram pe cale să leşin. Dar aici trebuia să-mi păstrez controlul. Trebuia să pun următoarea întrebare. Dintre toate victimele... dintre toate victimele din care ar fi putut să aleagă, nu se poate să-l fi găsit tocmai pe el.

Următoarele cuvinte mi se opriseră în gât; m-am lăsat să cad în genunchi în timp ce le pronunţam.

— Este... Dimitri este strigoi?

Mason ezită doar pentru o clipă, de parcă i-ar fi fost frică să-mi răspundă, după care... încuviinţă.

Inima mi se făcu ţăndări. Lumea mi se făcu ţăndări.

Vei pierde lucrul care ţi-e mai scump...

Nu la mine se referise Rhonda. Nici măcar la viaţa lui Dimitri.

Lucrul care ţi-e mai scump.

Era vorba despre sufletul lui.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

La aproape o săptămână după aceea, mi-am făcut apariția la ușa lui Adrian. Nu avusesem şcoală de când cu atacul, însă orele normale pentru stingere erau încă de actualitate şi aproape că venise timpul pentru culcare. Pe chipul lui Adrian se oglindi o deplină şi totală surpriză la vederea mea.

Era pentru prima dată că-l căutam eu, în loc să fi fost viceversa.

— Micuțule dhampir, a zis el, făcând un pas într-o parte. Intră.

Am intrat, iar mirosul de alcool aproape că m-a copleşit în timp ce treceam pe lângă el. Casa de oaspeți a Academiei era drăguță, însă el în mod evident nu se îngrijise prea mult de menținerea curățeniei în apartamentul lui. Aveam o presimțire că băuse non-stop de când cu atacul.

Televizorul era deschis, iar pe-o măsuță de lângă canapea am văzut o sticlă de vodcă pe jumătate golită. Am ridicat-o şi am vrut să citesc inscripția de pe etichetă. Era în ruseşte.

— Un moment prost? l-am întrebat, aşezând-o la loc.

— Pentru tine, niciodată nu este un moment prost, mi-a răspuns, galant. După față, părea buimăcit. Încă arăta la fel de bine ca totdeauna, însă avea cearcăne întunecate sub ochi, semn că nu dormise bine. Mi-a făcut semn cu mâna spre un fotoliu şi s-a aşezat pe canapea. Nu te-am văzut prea mult zilele astea, mi-a zis. M-am lăsat pe spătarul fotoliului.

— N-am vrut să fiu văzută, am mărturisit.

Nu prea vorbisem cu altcineva după atac. Îmi petrecusem o mulțime de timp de una singură, sau cu Lissa. Mă reconforta să fiu în preajma ei, dar nu prea vorbeam. Ea înțelesese că aveam nevoie să-mi aşez gândurile şi doar îmi era aproape, fără să mă îmboldească în legătură cu problemele despre care nu voiam să discut... chiar dacă ar fi avut de pus zeci de întrebări.

Morții Academiei fuseseră comemorați într-un serviciu funerar comun, deşi familiile lor făcuseră aranjamentele necesare şi pentru funeraliile fiecărei persoane în parte. Eu am participat la slujba comună. Biserica era ticsită, cu locuri numai în picioare. Părintele Andrew citise numele decedaților, enumerându-i şi pe Dimitri şi Molly printre ei. Nimeni nu sufla o vorbă despre ceea ce li se întâmplase în realitate. Şi-aşa, era prea multă durere în rest. Ne înecam în ea. Nimeni nu ştia măcar când va putea Academia să-şi revină la normal şi să-şi reia activitatea.

— Arăți mai rău decât mine, i-am zis lui Adrian. N-aş fi crezut că ar fi posibil.

Ducându-şi sticla la gură, a luat o înghițitură prelungită.

— Noo, tu arăți bine mereu. Cât despre mine... ei bine, e greu de explicat. Aurele mă influențează. E prea multă tristețe pe-aici. Nici măcar pe departe n-ai putea să-ți dai seama. Radiază din toți, la un nivel spiritual. E copleşitor, face ca aura ta întunecată să pară de-a dreptul veselă.

— De-aia bei?

— Îhî. Şi asta-mi opreşte de tot posibilitatea de-a vedea aurele, din fericire, aşa că nu pot să-ți ofer un raport pe ziua de azi.

În schimb, mi-a oferit sticla, dar am scuturat din cap. Ridicând din umeri, a mai luat o duşcă.

— Aşadar, cu ce pot să-ți fiu de folos, Rose? Am o presimțire că n-ai venit doar să mă vezi ce mai fac.

Avea dreptate, şi nu mă simțeam decât foarte puțin jenată de motivul pentru care venisem. Mă gândisem foarte mult la asta în ultima săptămână. Îmi fusese greu să mă împac cu mâhnirea provocată de moartea lui Mason. De fapt, nici măcar nu reuşisem de-a binelea atunci când începuse toată povestea cu fantomele. Acum, eram din nou nevoită să jelesc. La urma urmei, nu fusese pierdut numai Dimitri. Muriseră profesori, gardieni şi moroi deopotrivă. Niciunul dintre prietenii mei nu fusese victimă, însă alții pe care-i cunoşteam de la ore, da. Erau elevi la Academie de tot atât timp ca şi mine şi mi se părea bizar gândul că n-aveam să-i mai văd niciodată. Erau multe pierderi cu care trebuia să mă împac, multe persoane cărora să le spun adio.

Dar... Dimitri. La el era cu totul altceva. În definitiv, cum poți să-i spui adio cuiva care n-a plecat, de fapt? Asta era problema.

— Am nevoie de bani, i-am spus lui Adrian, fără să-mi mai bat capul cu alte pretexte.

M-a privit, ridicându-şi o sprânceană.

— Neaşteptat. Cel puțin, din partea ta. Primesc solicitări de genul acesta din partea altora. Spune-mi, rogu-te, ce ar urma să finanțez?

Mi-am abătut privirea de la el, concentrând-o asupra televizorului. Era o reclamă pentru nu ştiu ce

marcă de deodorant.
— Plec de la Academie, i-am răspuns, într-un târziu.
— La fel de neaşteptat. Eşti la doar câteva luni distanță de absolvire.
I-am căutat privirea.
— Nu contează. Acum am altceva de făcut.
— Nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să te numeri printre gardienii care abandonează. O să intri în rândul prostituatelor pentru sânge?
— Nu, i-am răspuns. Sigur că nu.
— Nu te arăta atât de ofensată. Nu a fost o ipoteză irațională. Dacă n-o să fii gardian, atunci ce-o să faci?
— Ți-am spus. Am unele lucruri de care trebuie să mă ocup.
Din nou, şi-a arcuit o sprânceană.
— Lucruri care ți-ar putea aduce necazuri? Am ridicat din umeri. El a izbucnit în râs.
— Tâmpită întrebare, nu? Tot ceea ce faci tu îți aduce necazuri.
Proptindu-şi un cot pe un braț al canapelei, şi-a lăsat bărbia în palmă.
— De ce-ai venit la mine după bani?
— Pentru că tu ai.
Şi această replică l-a făcut să râdă.
— Şi ce te face să crezi că o să-ți şi dau?
N-am răspuns nimic. Doar l-am privit, strângându-mi în expresia feței cât de mult farmec feminin eram în stare. Zâmbetul i-a dispărut, iar ochii lui verzi s-au îngustat de frustrare. Şi-a smuls privirea dintr-a mea.
— Fir-ar să fie, Rose. Nu-mi face una ca asta. Nu acum. Profiți de sentimentele mele față de tine. Nu e corect.
A mai dat pe gât ceva vodcă.
Avea dreptate. Venisem la el fiindcă mă gândeam că aş putea specula afecțiunea pe care-o nutrea față de mine ca să obțin ceea ce voiam. Era ceva josnic, dar n-aveam de ales. Ridicându-mă, m-am dus să mă aşez lângă el. I-am luat mâna într-a mea.
— Te rog, Adrian, i-am zis. Te rog, ajută-mă. Tu eşti singurul la care pot să apelez.
— Nu e corect, a repetat el, îngălându-şi un pic vorbele. Îți foloseşti cu mine privirea asta cu vino-ncoa, dar nu eu sunt cel pe care-l vrei. Niciodată n-am fost eu. A fost dintotdeauna Belikov, şi numai Dumnezeu ştie ce-o să faci acum, dacă el s-a dus.
Şi aici avea dreptate.
— O să mă ajuți? l-am întrebat, încă mizând pe farmecul personal. Tu eşti singurul cu care pot să vorbesc... singurul care mă înțelege cu adevărat...
— Te mai întorci? a replicat el.
— Eventual.
Lăsându-şi capul pe spate, a răsuflat profund. Părul lui, despre care am considerat mereu că era într-o dezordine stilată, acum arăta doar dezordonat.
— Poate că ar fi mai bine dacă pleci. Poate c-o să treci peste asta mai repede, dacă te îndepărtezi pentru o vreme. N-o să-ți facă rău nici faptul c-o să stai la distanță de aura Lissei. Ar putea să încetinească întunecarea aurei tale... să oprească furia asta de care pari mereu să fii stăpânită. Ai nevoie să fii mai fericită. Şi să nu mai vezi fantome.
Puterea mea de seducție slăbi pentru o clipă.
— Lissa nu e cauza pentru care văd fantome. În fine, este, dar nu în felul în care crezi. Văd fantome pentru că sunt atinsă de umbră. Sunt legată de lumea morților şi, cu cât ucid mai mulți, cu atât mai puternică devine legătura asta. Iată motivul pentru care-i văd pe cei morți şi de ce mă simt ciudat când sunt strigoi prin preajmă. Acum pot să-i simt. Şi ei sunt legați de lumea aia.
S-a încruntat.
— Vrei să spui că aurele nu înseamnă nimic? Că tu nu preiei efectele spiritului?
— Ba da. Şi asta se întâmplă. Tocmai de aceea a fost totul atât de încurcat. Credeam că se petrece doar un fenomen, însă erau două. Văd fantome din cauză că sunt atinsă de umbră. Devin... supărată şi

furioasă... rea, chiar... fiindcă iau asupra mea partea întunecată a Lissei. De-aia mi se întunecă aura, de-aia sunt atât de turbată în ultima vreme. Deocamdată, apare doar ca un fel de temperament de-a dreptul afurisit...

M-am încruntat, amintindu-mi de noaptea în care Dimitri mă împiedicase să mă duc după Jesse.

— Totuşi, nu ştiu ce-o să apară mai departe.

— De ce trebuie să fie totul atât de complicat la tine? m-a întrebat Adrian, oftând.

— O să mă ajuți? Te rog, Adrian, am insistat, plimbându-mi degetele pe mâna lui. Te rog, ajută-mă.

Josnic, josnic. Era tare josnic din partea mea, dar n-avea importanță. Numai Dimitri avea.

Până la urmă, Adrian îşi întoarse privirea spre mine. Pentru prima oară de când îl ştiam, arăta vulnerabil.

— Când o să te-ntorci, o să-mi dai o recompensă pe măsură?

Am reuşit să-mi maschez surpriza.

— Cum adică?

— Aşa cum am spus. Tu nu m-ai vrut niciodată, nici măcar nu m-ai luat în calcul vreodată. Florile, flirtul... totul trecea pe lângă tine. Erai atât de prinsă de el, şi nimeni nu observa. După ce o să-ți rezolvi problemele, mă vei lua în serios? Îmi vei da o şansă când te vei întoarce?

Am făcut ochii mari. Categoric, nu mă aşteptasem la aşa ceva. Inițial, instinctul m-a îndemnat să-i spun nu, că n-aş mai putea niciodată să iubesc pe cineva, că inima mea fusese zdrobită, împreună cu partea din suflet în care se afla Dimitri. Dar Adrian mă privea cu atâta seriozitate, fără nimic din firea lui glumeață. Chiar gândea ceea ce spunea, şi mi-am dat seama că toată acea afecțiune față de mine, cu care mă tachina mereu, nu fusese nici ea o glumă. Lissa avusese dreptate cu privire la sentimentele lui.

— Îmi vei da? a repetat el.

Numai Dumnezeu ştie ce-o să faci acum, dacă el s-a dus.

— Sigur că da. Nu fusese un răspuns cinstit, ci doar unul necesar.

Adrian şi-a întors privirea în altă parte şi a mai băut ceva vodcă. Nu mai rămăsese prea multă.

— Când pleci?

— Mâine.

Lăsând jos sticla, s-a ridicat şi s-a dus în dormitor. S-a întors de acolo cu un teanc gros de bancnote. Mă întrebam dacă nu cumva îi ținea sub pat, sau aşa ceva. Mi-a întins banii fără să rostească o vorbă, după care a luat telefonul şi a avut câteva convorbiri. Soarele răsărise, iar lumea oamenilor obişnuiți, în care circulau cei mai mulți dintre banii moroilor, era de asemenea trează şi în activitate.

Am încercat să mă uit la televizor cât timp a vorbit el, dar nu puteam să mă concentrez. Tot îmi venea să mă scarpin la ceafă. Deoarece era imposibil să se ştie exact câți anume strigoi omorâsem eu şi ceilalți, primisem toți un alt fel de tatuaj, în locul obişnuitului set de semne molnija. Am uitat cum i se spunea, însă tatuajul acesta semăna cu o steluță. Însemna că purtătorul a participat la o bătălie şi a omorât mulți strigoi.

După ce, în sfârşit, şi-a încheiat convorbirea, Adrian mi-a întins o bucată de hârtie. Pe ea erau numele şi adresa unei bănci din Missoula.

— Te duci acolo, m-a învățat el. Presupun că oricum va trebui să te duci mai întâi în Missoula, dacă vrei cu adevărat să mergi într-o zonă civilizată. Există acolo un cont deschis pentru tine, cu o grămadă de bani în el. Doar le spui cine eşti şi se ocupă ei de toată birocrația în locul tău.

M-am ridicat şi mi-am îndesat bancnotele în buzunarul jachetei.

— Îți mulțumesc, i-am zis.

Fără ezitare, mi-am întins mâinile spre el şi l-am îmbrățişat. Mirosul de vodcă era copleşitor, dar simțeam că-i datorez asta. Profitasem de sentimentele lui față de mine ca să-mi urmez propriile scopuri. La rândul lui, m-a cuprins în brațe şi m-a ținut aşa timp de mai multe secunde, până să-mi dea drumul. În timp ce ne desprindeam, i-am atins în treacăt obrazul cu buzele şi am avut impresia că i s-a oprit respirația.

— N-o să uit, i-am murmurat la ureche.

— Bănuiesc că n-o să-mi spui unde te duci, nu? m-a întrebat.
— Nu, am răspuns. Îmi pare rău.
— Nu trebuie decât să te ții de promisiune şi să te întorci.
— De fapt, eu n-am folosit cuvântul promit, i-am atras atenția.
Mi-a zâmbit şi m-a sărutat apăsat pe frunte.
— Ai dreptate. O să-mi fie dor de tine, micuțule dhampir. Ai grijă. Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva dă-mi de ştire. Te aştept.
I-am mulțumit încă o dată şi am plecat, fără să mă mai sinchisesc să-i spun că e posibil să mă aştepte mult şi bine. Exista o posibilitate, extrem de reală, ca să nu mă mai întorc.
A doua zi, m-am trezit devreme, cu mult înaintea majorității campusului. Nu prea dormisem. Mi-am atârnat o geantă pe umăr şi m-am îndreptat spre secretariatul din clădirea administrativă. Nici biroul nu era deschis deocamdată, aşa că m-am aşezat pe podea, pe coridorul de lângă el. În timp ce aşteptam, mi-am studiat mâinile şi am observat două pete minuscule aurii pe unghia degetului mare. Erau ultimele rămăşițe ale manichiurii mele. După vreo douăzeci de minute, a apărut secretara cu cheile şi m-a lăsat să intru.
— Cu ce pot să te ajut? m-a întrebat, imediat după ce s-a aşezat la biroul ei.
I-am întins un teanc de hârtii pe care-l țineam în mână.
— Mă retrag.
Ochii i s-au mărit până la dimensiuni incredibile.
— Dar... ce... nu poți...
Am ciocănit cu degetul teancul.
— Ba pot. Totul e completat.
Rămasă în continuare cu gura căscată, mi-a murmurat ceva de genul că să aştept, după care a ieşit în grabă din încăpere. După câteva minute, s-a întors cu directoarea Kirova. După toate aparențele, Kirova fusese pusă la curent, aşa că mi-a adresat o privire extrem de dezaprobatoare de-a lungul nasului ei ca un plisc.
— Domnişoară Hathaway, ce înseamnă aceasta?
— Că plec, i-am zis. Vă părăsesc. Mă car. Cum vreți să-i ziceți.
— Nu poți să faci aşa ceva, s-a împotrivit Kirova.
— Ei bine, se vede treaba că pot, din moment ce țineți în bibliotecă formulare pentru retragere. Totul este completat aşa cum trebuie.
Supărarea i se transformă în ceva mai trist şi mai îngrijorat.
— Ştiu că s-au întâmplat multe în ultimul timp — cu toții avem probleme să ne revenim — dar acesta nu este un motiv pentru luarea unei hotărâri pripite. Dacă nu de altceva, să ştii că avem nevoie de dumneata mai mult decât oricând.
Aproape că mă implora. Părea greu de crezut că doar cu şase luni în urmă voise să mă exmatriculeze.
— N-a fost pripită, i-am răspuns. M-am gândit mult înainte s-o iau.
— Dă-mi voie măcar s-o caut pe mama dumitale ca să putem discuta problema.
— A plecat în Europa acum trei zile. Nu că asta ar mai conta, oricum. I-am arătat o rubrică din formularul de deasupra, unde scria data naşterii. Împlinesc optsprezece ani azi. Ea nu mai are ce să-mi facă. E opțiunea mea. Acum, îmi ştampilezi cererea, sau chiar încerci să mă reții? Sunt destul de convinsă că n-ai avea şanse într-o luptă, Kirova.
Mi-au avizat actele, fără tragere de inimă. Secretara mi-a făcut o copie a documentului oficial care atesta că nu mai sunt eleva Academiei Sf. Vladimir. Aveam nevoie de ea ca să pot ieşi pe poarta principală.
Era mult de mers până la porțile Academiei, iar cerul dinspre apus era roşu, soarele lunecând spre orizont. Vremea se încălzise, chiar şi pe timp de noapte. În sfârşit, sosise primăvara. Era bine că beneficiam de vreme bună pentru mersul pe jos, fiindcă aveam cale lungă până să ajung la şosea. De acolo, urma să merg cu autostopul până în Missoula. Autostopul nu era o metodă sigură, însă țepuşa din argint pe care o țineam în buzunarul interior al hainei mă făcea să mă simt destul de sigură pe mine în eventualitatea că aş avea de înfruntat ceva. Nimeni nu se gândise să mi-o ia după încheierea

expediţiei de salvare şi avea să fie o armă la fel de bună împotriva oamenilor ticăloşi pe cât fusese contra strigoilor.

Tocmai puteam să zăresc porţile, când am simţit-o. Lissa. M-am oprit din mers şi m-am întors spre un pâlc de copaci înmuguriţi. Stătea printre ei, perfect nemişcată, şi izbutise să-şi ascundă gândurile atât de bine, încât nu putusem să-mi dau seama că era practic chiar lângă mine. Părul şi ochii îi luceau în lumina soarelui la apus şi părea mult prea frumoasă şi prea diafană încât să facă parte din peisajul acesta mohorât.

— Bună, i-am zis.

— Bună.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul propriului trup, înfrigurată chiar şi cu haina pe ea. Moroii nu aveau aceeaşi rezistenţă ca şi dhampirii la schimbările de temperatură. Ceea ce mie mi se părea cald şi primăvăratic, pentru ea era încă friguros.

— Am ştiut eu, mi-a zis. Încă din ziua în care au spus că i-a dispărut trupul. Ceva mi-a spus că o să faci asta. N-a trebuit decât să aştept.

— Acum poţi să-mi citeşti şi gândurile? am întrebat-o, întristată.

— Nu, pot să te citesc doar pe tine. În sfârşit. Nu-mi vine să cred cât de oarbă am fost. Nu-mi vine să cred că n-am observat niciodată. Comentariul lui Victor... avusese dreptate.

Aruncă o privire spre soarele apunând, după care şi-o întoarse la loc spre mine. Un fulger mânios mă izbi, venind atât din sentimentele, cât şi din ochii ei.

— De ce nu mi-ai spus? a strigat. De ce nu mi-ai spus că-l iubeai pe Dimitri?

Am făcut ochii mari. Nu-mi aminteam când a mai urlat Lissa la cineva ultima dată. Poate că astă-toamnă, când întreaga demenţă a lui Victor a ieşit la iveală. Izbucnirile zgomotoase erau apanajul meu, nu al ei. Chiar şi în timp ce-l torturase pe Jesse, vocea îi fusese de un calm implacabil.

— Nu puteam să spun nimănui, am zis.

— Sunt cea mai bună prietenă a ta, Rose. Am trecut prin toate împreună. Chiar crezi cu adevărat că aş fi spus mai departe? Aş fi păstrat secretul.

Mi-am lăsat ochii în pământ.

— Ştiu că aşa ar fi fost. Doar că... nu ştiu. Nu puteam să vorbesc despre asta. Nici măcar faţă de tine. Nu pot să-ţi explic de ce.

— Cât... Bâjbâi după întrebarea care i se formulase deja în minte. Cât de serioasă era relaţia? Era doar din partea ta, sau...?

— A ambilor, i-am zis. Şi el simţea la fel. Dar ştiam că n-am putea să fim împreună, cel puţin nu la vârstele noastre... şi, în fine, nu când era vorba să te apărăm pe tine.

— Cum adică? a întrebat Lissa, încruntându-se.

— Dimitri spunea mereu că, dacă am fi fost implicaţi într-o relaţie, ne-am preocupa mai mult să ne protejăm unul pe celălalt, decât pe tine. Şi aşa ceva nu era posibil.

Gândul că ea fusese răspunzătoare pentru faptul că eu şi Dimitri nu puteam fi împreună îi provocă un val de vinovăţie.

— Nu e vina ta, m-am grăbit să-i zic.

— Sunt sigură... trebuie să fi fost o cale... N-ar fi însemnat o problemă...

Am ridicat din umeri, nevrând să-mi amintesc sau să pomenesc despre ultimul nostru sărut din pădure, când Dimitri şi cu mine crezusem că am fi descoperit o soluţie pentru toate problemele noastre.

— Nu ştiu, i-am zis. Noi doar am încercat să ne ţinem la distanţă. Uneori, a mers. Alteori, nu.

În mintea ei era o veritabilă învălmăşeală de sentimente, îi părea rău pentru mine, dar, în acelaşi timp, era şi furioasă.

— Trebuia să-mi spui, a repetat. Simt că n-ai încredere în mine.

— Ba sigur că am încredere în tine.

— De-asta pleci pe furiş?

— Asta n-are nimic de-a face cu încrederea, am recunoscut. Ci cu mine... în fine, n-am vrut să-ţi spun. Nu puteam îndura să-ţi spun că plec, sau să-ţi explic de ce.

— Ştiu deja, mi-a zis. Am înţeles totul.

— Cum? am întrebat-o. Lissa era plină de surprize astăzi.
— Eram acolo. Toamna trecută, când am luat microbuzul acela spre Missoula. Ţii minte excursia la cumpărături? Tu şi Dimitri discutaţi despre strigoi, despre cum, dacă devii aşa ceva, ajungi să fii ceva diform şi rău... cum se distruge persoana care erai şi cum ajungi să comiţi fapte oribile. Şi am auzit...
Îi venea greu să spună. Mie îmi venea greu să aud, iar ochii mi s-au umezit. Amintirea era prea crudă, să mă gândesc cum stăteam împreună cu el în ziua aceea, când începeam să ne îndrăgostim unul de celălalt.
Lissa a înghiţit în sec şi a continuat.
— V-am auzit pe amândoi zicând că aţi prefera să muriţi decât să ajungeţi un astfel de monstru.
Tăcerea s-a aşternut peste noi. Vântul s-a înteţit, spulberându-ne părul, fie el închis, fie deschis.
— Trebuie să fac asta, Liss. Trebuie s-o fac pentru el.
— Nu, m-a contrazis ea cu hotărâre. Nu eşti obligată. Tu nu i-ai promis nimic.
— Nu prin cuvinte, aşa este. Dar tu... tu nu înţelegi.
— Înţeleg că încerci să te împaci cu situaţia şi că asta ar fi o metodă la fel de bună ca oricare alta. Trebuie să găseşti o altă modalitate ca să-l laşi să plece.
Am clătinat din cap.
— Trebuie să fac asta.
— Chiar dacă înseamnă să mă părăseşti pe mine? Felul în care o spunea, felul în care mă privea... o, Doamne. Un potop de amintiri îmi zbură prin minte.
Eram împreună din copilărie. Nedespărţite. Legate. Şi totuşi...
Dimitri şi cu mine fusesem, de asemenea, legaţi. Fir-ar să fie. Niciodată n-aş fi vrut să fiu obligată să aleg între ei.
— Trebuie să fac asta, am repetat, totuşi. Îmi pare rău.
— Era vorba să-mi fii gardian şi să mergi cu mine la facultate, s-a împotrivit ea. Eşti atinsă de umbră. Se presupunea că vom fi împreună. Dacă mă părăseşti...
Hidosul şarpe de întuneric începea să-şi ridice capul în pieptul meu. Vocea mi-a sunat încordată atunci când i-am replicat.
— Dacă te părăsesc, ei or să-ţi dea un alt gardian. Chiar doi. Tu eşti ultima din familia Dragomir. Or să te apere.
— Dar n-o să mai fii tu, Rose, a insistat. Privirea ochilor ei verzi şi luminoşi mi-a susţinut-o pe-a mea, făcându-mi mânia dinăuntru să se domolească. Era atât de frumoasă, atât de minunată... şi părea să vorbească atât de înţelept. Avea dreptate. I-o datoram. Trebuia să...
— Încetează! am urlat, întorcându-i spatele. Îşi utiliza puterile magice. Nu folosi forţa de constrângere împotriva mea. Tu mi-eşti prietenă. Prietenii nu-şi folosesc puterile magice unii împotriva celorlalţi.
— Prietenii nu se părăsesc unii pe ceilalţi, s-a răstit ea în replică. Dacă mi-ai fi prietenă, nu mi-ai face aşa ceva.
M-am răsucit la loc spre ea, având grijă să n-o privesc prea îndeaproape în ochi, pentru eventualitatea în care ar vrea să încerce din nou să-şi folosească forţa de constrângere asupra mea. Furia din mine a explodat.
— Nu e vorba despre tine, OK? De data asta, e despre mine. Nu despre tine. Toată viaţa mea, Lissa... toată viaţa mea, a fost acelaşi lucru. Ei au prioritate. Mi-am trăit viaţa pentru tine. M-am antrenat ca să fiu umbra ta, dar ştii ceva? Vreau să am eu prioritate. Am nevoie ca, măcar o dată, să-mi văd de treburile mele. M-am săturat să am grijă de oricine altcineva şi să fiu nevoită să las deoparte ceea ce vreau eu. Şi Dimitri, şi eu, am făcut asta, şi uite ce s-a întâmplat. El s-a dus. N-o să-l mai ţin niciodată în braţe. Acum, îi sunt dator să fac asta. Îmi pare rău dacă te rănesc, dar eu aleg!
Îmi strigasem cuvintele, fără măcar să fac pauză pentru respiraţie, şi speram ca vocea mea să nu fi ajuns până la gardienii de serviciu la poartă. Lissa se holba la mine, şocată şi îndurerată. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, făcându-mi o parte din suflet să se ofilească la gândul că-i provocam durere persoanei pe care jurasem s-o apăr.
— Îl iubeşti mai mult decât pe mine, mi-a zis cu o voce scăzută, sunând de parcă ar fi fost cu mult

mai mică de vârstă.
— El are nevoie de mine chiar acum.
— Eu am nevoie de tine. El e mort, Rose.
— Nu, am zis. Dar va fi curând.
Mi-am vârât mâna pe sub mânecă şi am scos de-acolo micul chotki pe care mi-l dăruise de Crăciun. L-am întins spre ea. După o ezitare, Lissa l-a luat.
— Asta ce vrea să însemne? m-a întrebat.
— Nu pot să-l port. Este pentru gardianul unui Dragomir. O să-l iau înapoi când...
Aproape că era să zic dacă, nu când. Şi cred că ea şi-a dat seama.
— Când mă întorc.
Degetele ei s-au strâns în jurul mătăniilor.
— Te rog, Rose. Te rog, nu mă părăsi.
— Îmi pare rău, i-am spus. Nu mai găseam alte cuvinte. Îmi pare rău.
Am lăsat-o acolo, plângând, şi am plecat spre poartă. O parte din sufletul meu murise odată cu căderea lui Dimitri. Întorcându-i spatele acum, simțeam că moare şi o altă bucată. Curând, n-o să mai rămână nimic în interiorul meu.
Gardienii de la poartă s-au arătat la fel de şocați pe cât fuseseră secretara şi Kirova mai devreme, dar n-aveau ce să facă. La mulți ani, Rose, mi-am urat în gând, cu amărăciune. În sfârşit, optsprezece ani. Nu semăna cu nimic din ceea ce mă aşteptasem.
Mi-au deschis porțile şi eu am trecut printre ele, în afara teritoriului şcolii şi dincolo de dispozitivele de pază. Liniile erau invizibile, dar m-am simțit ciudat de vulnerabilă şi de expusă, de parcă aş fi sărit peste un abis uriaş. Şi totuşi, în acelaşi timp, mă simțeam liberă şi stăpână pe mine. Am luat-o de-a lungul drumului îngust. Soarele aproape că se dusese; curând, va trebui să mă bazez pe lumina lunii.
După ce am ajuns suficient de departe încât să nu mă mai poată auzi gardienii, m-am oprit şi am rostit:
— Mason.
Am fost nevoită să aştept timp îndelungat. Iar atunci când şi-a făcut apariția, abia dacă-l mai puteam vedea. Era aproape complet transparent.
— E timpul, nu? O să... în sfârşit, te duci în...
Mă rog, habar n-aveam unde putea să se ducă. N-aveam idee ce se afla dincolo, dacă erau tărâmurile în care credea părintele Andrew, sau o lume cu totul diferită, pe care eu o vizitasem.
Oricum, Mason a înțeles şi mi-a făcut un semn de încuviințare.
— Au trecut mai mult de patruzeci de zile, am meditat eu cu voce tare. În consecință, presupun că ai depăşit termenul. Mă bucur... adică, spre să-ți găseşti tihna. Cu toate că eu cam speram să mă poți conduce la el.
Mason a clătinat din cap, şi nu era nevoie ca el să spună o vorbă, pentru ca eu să înțeleg ceea ce voia să-mi transmită: Eşti pe cont propriu acum, Rose.
— E OK. Îți meriți odihna. În plus, cred că ştiu de unde trebuie să încep căutarea.
Mă gândisem constant la asta în ultima săptămână. Dacă Dimitri se afla acolo unde credeam eu că ar fi, aveam mult de muncă în față. Ajutorul lui Mason ar fi fost bun, dar n-aş fi vrut să-l sâcâi şi mai mult. Am impresia că-i ajunsese.
— Adio, i-am zis. Mersi pentru ajutor... O să... o să-mi fie dor de tine.
Silueta lui deveni mai ştearsă, tot mai ştearsă şi, exact înainte de a dispărea cu totul, am văzut umbra unui zâmbet, acel zâmbet vesel şi ştrengăresc care-mi plăcea atât de mult. Pentru prima dată după moartea lui, gândul la Mason nu mai făcea ravagii în sufletul meu. Eram tristă şi chiar avea să-mi fie dor de el, dar ştiam că va merge undeva, spre mai bine... chiar spre foarte bine. Aşa că nu mă mai simțeam vinovată.
Întorcându-mă, am măsurat cu privirea lungul drum şerpuit din fața mea. Am oftat. Călătoria asta ar putea să cam dureze.
— Atunci, la drum, Rose, am bombănit pentru mine însămi.
Şi am pornit la drum, să-l omor pe bărbatul iubit.